

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KATHARINE ASHE

"Katharine Ashe'in kaleminde
etkili bir zarafet gizli."
New York Times Çok Satan Yazarı

LISA KLEYPAS

Hovarda

©psilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

HOVARDA

Orijinal Adı: Captured by a Rogue Lord
Yazarı: Katharine Ashe
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Banu Belgi
Editör: Emirhan Aydın
Düzeltili: Fahrettin Levent
Düzenleme: Ceyda Çakıcı Baş
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Ağustos 2013, İstanbul

ISBN: 978 9944 82-707-2

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2011 Katharine Brophy Dubois

Türkçe Yayın Hakkı: Kayı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cd. No:123 K:1 Topkapı / İstanbul
Sertifika No: 16053
Tel : (0212) 482 99 10
Faks: (0212) 482 99 78

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No:18 / 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212 252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Howarda

Katharine Ashe

Çeviri

Banu BELGİ

@psilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Birinci Bölüm

Şehirlerini gördüğü, akıllarını öğrendiği birçok insan vardı, denizin ortasında hayatını kazanmak için uğraşırken elemle doluydu yüreği.

- Homeros, Odyseia

“Tanrı aşkına Kaptan Kızıltaş! Kes kafasını da bitir şunun işini.”

Güvertenin katran sıvanmış zemininde, deri kaplı uzun bacaklarından destek alarak dikilen Alexander ‘Kızıltaş’ Savege, yerdeki büzülmüş ve sinmiş surete bakarken şapkasının geniş siperi çocuğun üstünde gölge oluştuyordu. Oğlan zayıf kollarını, buz gibi kıyı sularının uçuk bir gri-mavi karışımı renge bürüdüğü başına sarmıştı. On dört yaşından bir gün bile büyük olamazdı. Böylesi sefil bir hayatı yaşamak için çok küçüktü henüz.

Nasırlaşmış avcuyla yüzünü sıvazlayan Alex’in gri gözlerindeki bakış, yaklaşan yağmurun kokusunu taşıyan tuzlu havayı içine çekince gölgelendi. Gemisi Şövalye’nin iki yanında sıralanmış, her an savaşa hazır hale getirilebilecek on tane demir top ve bir çift çevik mil vardı. Kabzasını kavradığı palası neredeyse kolu uzunluğundaydı.

Vahşet; bir korsanın cehenneme giriş biletidir. Bir za-

manlar Alex için anne sütü kadar doğal, şimdiyse kendi lanetiydi.

Bakışlarını teni kestane renginde olan, kesik kulaklı, pis pis sırttan insan azmanı dümencisine çevirdi. Koca Mattie her zaman kan dökme taraftarıydı. Etraflarına toplanmış beş düzine denizcinin de yüzlerinden aynı keyifli beklenti okunuyordu.

Alex içini çekti. Onların bu durumda olmalarının sebebi kendisiydi. Ne de olsa çoğu, geçmişte kaptanlarının bıçağını nasıl büyük bir hızla ve kolaylıkla fırlatabildiğine tanık olmuştu.

Altmışlı yaşlarda yanakları buruş buruş bir denizci, “Kopar kafasını kaptan!” diye bağırdı. “Ya da burnuyla kulaklarını kes.”

Abanoz renkli bir denizci söze karıştı. “Kaburgalarından şişle kaptan, ‘13’te batırdığımız yirmi toplu yelkenli-deki Fransıza yaptığın gibi.”

Eliyle kılıcının kabzasını sert bir şekilde kavrayan Alex suratını ekşitti. Sert bakışları salmastraya* kenetlendi.

“İşlediğin suç yüzünden ölmeye hazır mısın Billy?” Derinden gelen haşın sesi, St. James erkekler kulübünde veya güzel bir leydinin yatak odasında o güne kadar hiç duyulmamış bir tonlamadaydı. Hatta bu sesi çıkartabildiğini bilseler; annesi, kız kardeşi ve pek çok tanıdığı şoka girerdi.

Yedinci Savege Kontu asla lanet okumaz, nadiren küfreder ve sesini sadece çok ciddi şartlar altında terbiyeli bir mırıltının üzerine çıkartırdı. Her ne kadar kılıçta, epede** ve silah kullanımında uzman olsa da bu yeteneklerini, aldatılmış kocaların ezeli öfkesine karşı dahi kullanmak durumunda kalmamıştı. Pis kokan boks ringlerindense kadınların parfüm sinmiş oturma odalarını, at arabalarının

* Salmastra: Halat tellerinden saç gibi örülü kordon.

** Epe: Bir tür kılıç.

rahatsızlık verici yarışlarındansa elit, konforlu kâğıt oyunu ortamlarını tercih ederdi.

Ama Şövalye'nin güvertesine her adımını attığında, Sa-vege Kontunu arkasında bırakırdı.

“Lanet olsun Billy, beni kazıklamaya mı çalışıyorsun?” Genç adamın bakışlarına öfke hâkimdi. Mürettebatın çoğu, Alex'in hoşnutsuzluğunu yansıtan sözlerini onay-larcasına mırıldandı.

Çocuk miyavlar gibi, “Boşboğazlık yapmadım kaptan,” dedi. “Yemin ederim. Onlara hiçbir şey söylemediğim için beni öldürmezsin, değil mi?”

Alex damarlarında akan öfke, yorgunluk ve hüsrânın tehlikeli karışımını dizginlemek istercesine derin bir nefes aldı. “Seni kulaklarımı kirleten bu sesin yüzünden bile öldürebilirim. Boğazından çıkan şu sese bak! Yalvarıyor musun, yoksa bir kız gibi zırlıyor musun?” Kılıcıyla oğlanın kemikleri sayılan sırtını dürterek devam etti. “Ayağa kalk ve bir erkek gibi konuşabiliyor musun göster bakalım.”

Çocuk ayağa kalktı. “Annemin mezarı üzerine yemin ederim ki kaptan o kaçakçıların hiçbirine bizim ekipten bahsetmedim. Söylemedim.”

“Annen hâlâ hayatta Billy ve yakın zamanda onunla bir alakan olmayacağını da garanti ederim.”

Çocuğun gözleri faltaşı gibi açıldı. “O halde beni öldürmeyecek misin?”

“Bugün değil ama ceza olarak iki hafta boyunca gü-verteyi fırçalayacaksın,” diye kükredi Alex. “Ve pruvâ di-reğinin yanındaki silah dolabının çatlağını da kalafatlaya-caksın. Hatta gerekirse bütün güverteyi! Diğerleri işinin başına geçsin.”

Esen rüzgârla dalgalanan bayrak dışında hiçbir hareket yoktu.

“Hadi, ne duruyorsunuz!” diye bağırdı Alex.

Billy olduğu yerde sıçradı ve mürettebat çil yavrusu gibi dağıldı. Alex ana güvertenin altına inen merdivenlere yöneldi. Bir tek Koca Mattie yerinden kıpırdamamıştı.

Kışkırtırcasına, “Onu bir günlüğüne bocurgata* bile bağlamayacak mısın kaptan?” dedi. “Köyün meyhanesindeki o itlere bizden bahsetti. Diğerlerine ibret olması lazım.” Başıyla etraftaki mürettebatı işaret ederek devam etti. “Bütün bu hanımevlatlarının gidip boşboğazlık yapmasını mı istiyorsun?”

“Bunu engelle Mattie, yoksa senin yerine ben engellerim.” Alex bu uyarıyı, elini kalçasındaki kılıcın kabzasından ayırmaksızın uzun adımlarla yürüyüşüne devam ederken yapmıştı. Bir yandan da siyaha boyanmış yüzünde parlayan göz aklarının dışındaki tek beyaz yer olan dişlerini gıcırdatmaya engel olmaya çalışıyordu.

“Koca Mattie’nin hakkı var kaptan.” Konuşan, Alex’i arkasından takip eden dümencisiydi. Jinan, Alex’ten birkaç santim kısaydı ve vücut yapıları benzese de göğüs kısmı, Mısırlı ataları gibi genç adamdan daha inceydi.

Jin’in istikrarın hâkim olduğu mavi gözlerine bakan Alex bu bakışlarda, yılın büyük bölümünde gemisini neden bu adama emanet ettiğini hatırlatan zekâ pırıltısını bir kez daha fark etti.

“Koca Mattie gayet sağlıklıysa olsa da kan dökmek için yanıp tutuşuyor, tıpkı sahibi gibi.” Silah dolabına giden dik merdivenlerden inerek baharı yansıtan günün renklerini ardında bıraktı. “Kaçakçılarla ilgili endişelenmemize gerek yok. Biz kendi işimize bakarsak onlar da kendi işlerine bakacaklardır.” Kirişlerin altından eğilerek geçmeden önce, alışkanlıkla geminin yanındaki toplara döndü bakışı.

Berberce alttaki kamaraya girdiler. Fransız halılarıyla döşenmiş, brokar kumaşlarla kaplı kiraz ve ceviz ağacından

* Bocurgat: Yelken ipinin çekilmesinde kullanılan manivela

yapılma mobilyaların bulunduğu oda yörenin lordunun özel dairesi gibi görünüyordu. Çalışma masasının üzerinde gümüş ve oniks yazı seti vardı. Kenar büfede kristal bir karafta Fransız brendisi duruyordu. Duvardaki fildişi raflarda deri kaplı Yunanca eserler vardı. Kitapların tam karşısındaki yatağa ise birinci kalite keten çarşaflar serilmişti. Her ne kadar Alex ve dümencisi hariç hiçbir çalışan bilmese de, aslında oda gerçek bir Lord'un hizmetindeydi.

Jin kapıyı kapatarak pencere kepenklerini açtı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Kan dökme isteğiymiş! Mattie sızlanabilir ama senin merhametin her zamanki gibi adamlarından yana. Karaya çıkmak için can atsalar da aran bozulmuyor hiçbirisiyle.”

“Mattie'nin dediği gibi hanımevlatları işte.” Alex elini boş ver dercesine havada salladı. “Yedi haftalarını güvertede geçirdikten sonra denizden bıktıkları için kendilerinden utanmaları gerek.”

Jin başını iki yana salladı. “Bıkmış falan değiller. Sadece o Barbadoslu tüccardan el koyduğumuz içkilerin tadına bakmak için sabırsızlanıyorlar. Kaçakçılarla ilgili tabii ki haklısın. Ama teknenin omurgası kendi kendini temizleyemez Alex. Onu yan yatırmamız gerekiyor.”

“Ki bunu son seyahatimizden önce yapmış olman gerekirdi.”

“Rüzgârı başa alıp gemiyi durdurmayı göze alamadım. Hele de *Etoile* bize Calais'ten çıkmamız için meydan okuduktan sonra.”

“Ve rüzgâr kesildiği için tekneyi çevirip ona karşılık veremeyince sen de çıkırıkları döndürmek zorunda kalmıştın. Jin, sana o lanet gemiye saldırma izni vermemiştim. Fransa'yla artık barış içindeyiz, farkında değil misin? Kaldı ki barış yapmamış bile olsak, hedefimiz onlar değil.”

“Adamların öyle düşünmüyor, en azından geçen Ka-

sım yapılan anlaşmadan sonra o Fransız tüccarları sınırdan uzaklaştırdığından beri.”

“Sanki bu konuda onlarla aynı fikirdeymişsin gibi konuşuyorsun.” Genç adam lavaboya giderek yeleğini ve silahıyla hançerinin takılı olduğu kuşağını çıkartıp bir kancaya astı. Sonra da sıra, terden ıslanmış keten gömleğine geldi. Temiz kıyafetler giyerken, “Onca yıldan sonra korsan altınlarının hırsı mı bürüdü gözlerini dostum?” diye sordu.

Jin kaşlarını çatarak İngiliz asilzadelerinin ve doğulu bir prensesin kanlarının karışımından izler taşıyan yüzünü buruşturdu.

“Bana hakaret etme. Ama geçen haftaki o Amerikan yelkenlisiyle çarpışmamızdan ve yaptığımız alelacele onarımdan sonra mürettebat bir molayı hak ediyor.” Bir an duraksadıktan sonra devam etti. “Tabii sen de.”

“Yaz için planladığımız yolculuğa bensiz mi çıkmayı istiyorsun? Yoksa yasaklamış olmama rağmen Kanal’a girip yüklü bir Fransız ödülü mü kapmayı planlıyorsun?” Küçük gardırobundan koyu renkli, sade dikimli bir ceketle kırıışmış bir boyunbağı çıkarttı Alex. Boyunbağını bir paçavraya döndürmesinden dolayı Tubbs kafasını kopartabilirdi ama Alex değil hizmetkârına, hiç kimseye hesap vermezdi.

“Tabii ki hayır,” diye cevap verdi Jin. “Eğer artık tüccarlara saldırmayacağımızı söylüyorsan, biz de yapmayız. Gerçi adamlar gayet başarılı geçen üç yılın ardından buna iyice alıştılar.”

“Savaş bazılarına göre yeterince uzun sürmedi.”

“Yarım düzine Fransız gemisini yok etmene yetecek kadar uzun sürdü,” diye mırıldandı Jin.

Alex arkadaşının hayranlık dolu bakışlarını görmezden gelerek keten boyunbağını ensesinden geçirdi. Kumaş, tuzlu balık kokuyordu ama yine de yedi haftalık bir seya-

hatin sonunda *Şövalye*'ye sinmiş kokulara nazaran çok daha iyiydi. Jin haklıydı. Hem geminin, hem de mürettebatın bir sonraki yolculuk öncesinde ara vermeye ihtiyacı vardı. Ve Billy'nin önceki gece kıyıda getirdiği nota bakılırsa, evde Alex'in ilgilenmesi gereken bazı işler bulunuyordu.

Boyunbağını çenesinde sabitleyerek burnunun etrafında doladı ve el çabukluğuyla sıkıştırdı. Siyah yüz boyası ve gizlenmesini sağlayan şapkası, son sekiz yıldır kılık değiştirme konusunda başarılı olmasını sağlamıştı. *Şövalye*'nin son zamanlarda Devon'un kuzeyine yaptığı ziyaretlerin sıklığına rağmen hiçbir sosyete mensubunun, kötü şöhretli korsan Kızıltaş'la Yedinci Savege Kontu arasındaki bağlantıyı henüz kurmamış olması Alex'i hayrete düşürüyordu. Söylentiler, Kont'un Devonshire sahil şeridi boyunca uçsuz bucaksız uzanan mülklerine adım atamayacak kadar Londra'da parasını saçarak kumar oynamakla ve kadınlarla gönlünü eğlendirmekle meşgul olduğu yönündeydi.

Alex; gizemli kimliği Kızıltaş'la az da olsa gurur duyuyordu. Erkek kardeşi Aaron ise zevkten dört köşeydi. *Lanet olsun*.

"Geçen sonbahar adamlarının cüzdanları, lağım farelerinden bile daha şişman bir hal aldı." dedi Jin.

Alex ne idüğü belirsiz bir şapkayı başına geçirerek kaşlarını örtecek şekilde aşağı çekti.

"O halde bu mevsim sıradan bir İngiliz yatıyla yetinmeleri gerekecek. O zamana kadar hep olduğu üzere kuzeyde karaya çıkmalarına izin ver. Ama Tanrı aşkına, uslu durmalarını ve o lanet olası kaçakçılara bulaşmamalarını sağla. O itlerle dalaşmalarını veya onlardan biri sanılmalarını istemiyorum."

"Buradaki halk artık bizim çocukları tanıyor," derken kaşları çatılmıştı Jin'in. "Ama Billy, *Opsrey*'in mürettebatının görünüşünden hiç hoşlanmamış, bu yüzden onlarla

ilgili haberleri getirdi bize.” Başını iki yana sallarken ani bir dalga gemiyi sarsınca duruşunu sabitlemek için denge-
de durmaya çalıştı. Bristol Kanalı’nın uzaklara kadar ula-
şan girdapları nazik havalarda oldukça dostane olurdu ama
yağmur yaklaşıyordu. Alex bunu, tıpkı güneşin batışını,
ayın yükselişini ve med-ceziri hissetmesi gibi damarların-
da hissedebiliyordu.

“Ne yapmışlar?”

“Bir kıza saldırmışlar.”

Alex’in gözleri kısıldı. “Saldırmak mı?”

“Evet,” diyerek başını salladı Jin. “Üç beş tanesi bir-
den.”

“Kız kimmiş?”

“Sütçüymüş. Hem de kardeşlerinin burnunun dibinde.
Bir ahırda.”

“Yani bir ahırdan kıızı almışlar ve hiç kimse onları dur-
durmak için meydan okumamış mı?”

“Ahırın içinde--”

“Hayır.” Genç adam elini kaldırdı. “Anladım. Çiftlik
sahilin üst tarafında, değil mi?” Haftalar önce bastıran sis
yüzünden iki direkli bir kaçakçı yelkenlisiyle burun buru-
na gelmişlerdi ve genç adam tekneyi yakından inceleme
fırsatı bulmuştu. Donatıldığı silahları ve gövdesinin suyun
altında kalan kısmının derinliğiyle *Osprey* çok etkileyici
bir gemiydi. Topuyla karayı hedef alıp vuramayacak kadar
sahilden uzağa demirlemiş olsa da; denizcilerin tüfekleri,
palaları ve kargıları, bir çiftçinin saman tırmığına ve bal-
tasına karşı kolaylıkla üstünlük sağlayabilirdi. Sütçü kızın
ağabeylerinin, kız kardeşlerinin namusunu kurtaramamış
olmaları normaldi. Tıpkı Alex’in ikizinin yıllar önce kız
kardeşlerinininkini kurtaramadığı gibi...

Alex kapıya yöneldi. “Peki, bana anlatmak için neden şu
ana kadar bekledin?”

“Her zaman İngiliz kaçakçılarını seni ilgilendirmediğini söylersin. Ne halt ederlerse etsinler. Ama bu seferki çok iğrenç ve ahlaksızca... Kaptanlarının adı Dunkirk’miş.”

“*Osprey*’le de kaptanıyla da ilgilenmiyorum. Tek ilgilendiğim—”

“Züppe ve şımarık İngiliz soylularının keyif tekneleri... Biliyorum.”

Alex düşüncelerini yansıtmayan bakışlarını arkadaşına çevirdi.

“Eğer *Şövalye*’nin hizmet ettiği amaca itirazın varsa, başka bir işveren bulmakta özgürsün. Bunu sana defalarca belirttim. Hem Londra bankalarında bir filo kurmana yetecek kadar altının birikmiştir. Bana hiçbir şey borçlu değilsin.”

Jin bakışlarını kaçırmadan cevap verdi. “Sana olan borcumu ödemeyi ne zaman bitirmiş olacağıma ben karar veririm. Zaten bu aralar bana ihtiyacın var. Her zamankinden daha çok hem de.”

Alex arkadaşının attığı yemi duymazdan gelerek kapının koluna uzandı.

“Peki Poole’u ne yapacaksın?”

Alex Jin’in sorusunu duyduğu an, boğazında öfkenin sıcak basıncını bir kez daha hissederek olduğu yerde durdu. Ama bu sefer acısı, son yıllarda olduğu gibi göğsüne inmedi. Artık, sadece her şey farklı gelişseydi neler olabileceğini düşündürecek şekilde içi sızlıyordu. İntikam sıcak yendiğinde lezzetliydi ve dürüst olmak gerekirse aradan geçen sekiz yıl, Alex’in kana olan susuzluğunu dindirmişti. Şu an burada bulunmasının tek sebebi, *Savege Park*’ta yalnız başına dönüşünü bekleyen kişiydi.

“Lord Poole ile bizi bulduğu zaman -ki bulabilirse- bizzat ilgileneceğim.” Hayatını tam iki kez altüst eden adamla yüz yüze gelmek için biraz daha bekleyebilirdi.

“Yani hiçbir zaman...” Jin bu sözleri söylerken kapıyı açmış olan Alex olduğu yerde durdu. “Söylentilere bakılır- sa Donanma Bakanlığı’yla sıkı fıkıymış. Belki de acele edip Lordlar Kamarası’nda yerini alman daha iyi olur. O zaman ‘Kızıltaş’la ilgili ne yapmayı planladığını yüzüne karşı sorabilirsin.”

Alex tek kaşını kaldırdı. “Kendine ait bir soyluluk unvanına sahip olduğun gün, hatırlat da sana saçma sapan, aptalca tavsiyelerde bulunmayayım, olur mu?”

Dümenci güldü. “Haziran’da görüşüyor muyuz?”

“Sana haber gönderirim. O zamana kadar, herkesin beladan uzak durmasını sağla. Mürettebatın köylerde olay çıkarttıklarıyla ilgili hikâyeler duymak istemiyorum. Kaptanları değilse de gemim bunu hakediyor.”

“Tamamdır efendim. Gemine de iyi bakacağım. Sen de uğruna bu güzelim leydiyi terk ettiğin diğer kadınlara iyi bak.”

Alex’in gülümsemesi, göğsündeki ağırlığı azaltmıştı. Kamaradan çıkarak ana güverteye tırmandı. Uskunanın önü de arkası da gayet düzgün bir şekilde sıkılaştırılmıştı. 135 tonluk ve on iki topa sahip bu zerafet, Atlantik’in en hızlı gemilerindendi. Alex’in bu ışıltılı güzelliği St. Eustatus’ta yepyeni haliyle satın alışından sonraki ilk sekiz yılda da, İngiliz Kanalı’nın kuzeyinde yaptığı yolculukları içeren sonraki dört yılda da bulunamamıştı. Sadece iki gemi, Amerikan Eşekarısı ve kimsenin emrinde olmayan *Karaşahin* onu geçebilmişti.

Poole Kontu’nun avcılarının onu bulmasıyla alakalı Alex’in hiçbir endişesi yoktu. *Şövalye* tıpkı sahibi gibi bir hayat sürüyordu. Bir gün orada, bir gün başka bir yerdedi. Şeytanın kendisi bile Alex’in her bahar ve yaz, haftalar boyu süren seyahatlerinden elini eteğini çekmişti.

Genç adam denizi; büyüklüğünü, derinliğini, dokusu-

nu ve kokusunu seviyordu. Onun bir parçası olmak için lanet olası bir korsan rolüne bürünmesi gerekmiyordu. Ama okyanusta kendini bekleyen daha farklı hazların hayalini kurmaya başladıysa da, 'Kızıltaş'tan vazgeçmeye hazır değildi. Henüz.

Dümene yaslanmış duran Koca Mattie, asık suratlı bir şekilde bağırarak genç adamla vedalaştı. Alt tarafta, geminin pruvasından kıç tarafına kadar güvertesindeki bütün denizciler de seslenerek ve el sallayarak vedalaştılar. Alex aşağı sarkıtılmış ipten merdiveni kullanarak indi ve kayıkta yerini aldı. Nihayetinde gözlerini karaya dikti.

Şövalye bir önceki gece, kendi mülkünün görüş alanına girmiş olsa da genç adam karaya bakma iznini kendine vermemişti. Şu an altın rengi kumlarla bezenmiş, yeşilin envai tonundaki yosunlarla süslü girintili çıkıntılı gri kayaların, gökyüzünden yansıyan ışınlarla birer mücevher gibi parladığı manzarayı bakışlarıyla içine çekiyordu. Sahilin arkasında, tepenin dik yamaçları sayesinde rüzgârdan korunan, koyunların birer noktaya benzediği ve arada erken mahsül vermiş ekinlerle karaağaçların, çam ağaçlarının bezediği zümrüt yeşili çayırlar ve rüzgârın taze su kokusunu burnuna taşıdığı akarsu görünüyordu.

Bu manzara genç adama hep aynı şeyi; vaatlerle dolu, yumuşak kıvrımlara sahip güzel bir kadının kollarını açıp onu kucaklamasını hatırlatırdı. Bu hep böyleydi. Denizdeyken, başka hiçbir yerde olmayı istemezdi. Eve yaklaştığındaysa, tek isteği toprağına ayak basmak olurdu. Mayfair'deki konağında yılın büyük bölümünü geçirmesini sağlayan ve hayatının trajik bir ironiden ibaret olmasını sağlayan da bu hisleriydi.

Ama hep böyle değildi. En azından, Lambert Poole gözünü kan bürümüş bir şekilde gözlerinin içine bakıp Alex'le ikisinin birer kardeşlermişcesine benzer olduklarını hissettirdiği o geceye kadar değildi.

Küçük kayık biraz güneye yönelip Alex'in dört yıl önce inşa ettirdiği gösterişsiz iskeleye yanaştı. İçice geçmiş ağaç dallarıyla ve kayalarla bezenmiş alçak bir tepenin gölgesinde bulunan ve mağaraya benzer bir çukurluk oluşturan bu iskele, kimliğinin gizli kalması adına ideal bir yer oluştuyordu. Yarım mil kadar içeri yürüdüğünde uşağının temiz kıyafetler sakladığı küçük bir kır evine ulaşabiliyordu.

Kayıktan indi ve denizcilerine el salladı. Sahilden yukarı çıkan patikadan ilerlemeye başladı. Üzerinde tabancasından başka hiçbir şey yoktu. Karaya ayak basmanın getirdiği değişim Alex'i hiç rahatsız etmiyordu. Denizde geçirdiği yedi hafta, toprağa temas etmenin getirdiği o hissi azaltmıyordu. Gerçi Londra'ya dönüşündeki ilk durağını iple çekiyor olmasına yetecek kadar uzun süre geçmişti. La Dolcetta onu bekliyordu. Tam o esnada Alex'in hizmetkârı yüzünde çok ciddi bir ifadeyle kulübenin kapısında onu karşıladığında, balık etli vücut hatlarına sahip opera sanatçısının yatak odası genç adama daha da cazip göründü.

"Ne oldu Tubbs?" Alex şapkasını ve kravatını çıkartarak elini yüzünü yıkamak için ilerledi. Uşağın ona uzattığı sabunu alarak yüzündeki siyah boyayı yıkamaya koyuldu.

"Evinize hoş geldiniz lordum. Kardeşiniz sizi Park'ta bekliyor."

"Billy söyledi. Sanırım Aaron'un neyle ilgili görüşmek istediğini bana söylemeyeceksin." Alex çenesini ve yanaklarını kuruladıktan sonra gözlerini hizmetkârına dikti. Tubbs'ın yüzü ifadesizliğini koruyordu. "Hayır, tabii ki söylemeyeceksin. O halde acele edelim de çabucak hallolsun."

Tubbs, Alex'in şehirdeki konumuna uygun temiz kıyafetleri uzatarak giyinmesine yardım etti ve işleri bitince kulübeden çıktılar. Genç adamın baş seyisi, onları armasız bir at arabasının başında bekliyordu.

Pomley şapkasıyla selam verirken, “Sizi tekrar bu kadar yakın zamanda görmek güzel lordum,” dedi.

“Bu seferki kısa bir seyahatti.” Alex sırtım gibi görünen yaşlı adamın yanındaki boş yere geçerek dizginleri eline aldı. Pomley yıllar önce armasız arabayı ve tanınmayacak atları bu iş için hazırlamıştı. Alex bunun hiç kimseyi kandırmayı başaramadığının gayet iyi farkındaydı. Pomley ve Tubbs, yılda iki kez düzenlediği bu sahtekârlığı esnasında ona yardımcı olan yegâne kişilerdi ama kasabadaki herkes, Lord Savege’in her bahar ve yaz evden uzaktayken kimin kılığına büründüğünü biliyordu. Bununla beraber, bulaşıkçıdan tutun da köydeki kiracı çiftçilerden bir teki bile konuyla ilgili tek bir imada dahi bulunmamışlardı.

Alex bu durumu ne vakit kafasında tartsa, oyununun ortaya çıkmamış olması onu şaşkına çeviriyordu.

Pomley tanıdık gelen rahatlığıyla, “Her zamanki gibi kazançlı bir seyahat miydi?” diye sordu.

Alex dizginlere asıldı. “Nispeten.”

“Yetimler bu yıl aç kalmayacaklar.” Seyisin yüzündeki gülümseme genişlemişti.

“Denizden sadece tuzlu suyla dönseydik de yetimler aç kalmazlardı,” diye mırıldanarak cevap verdi Alex. Herkes Kızıtaş’ın elde ettiği ganimetlerin Exmoor’daki yetim hastanesini ve Bideford’daki denizci ve askerlerin dul eşlerinin barındığı evi idame ettirdiğini düşünüyordu. Ki son dört yıldır da böyleydi durum. Ama Alex’in, Şövalye’nin yardımı olmasa da bu desteği onlarca yıl sürdürebilecek birikimi mevcuttu.

“Bu şekilde çok daha tatmin edici,” diyerek sözlerine devam etti Pomley. “İyiliksever Robin Hood gibisiniz efendim.”

Alex sırtımasını bastırmaya çalıştı ve arkada oturan Tubbs’a bir bakış attı. Hizmetkârın yüzü taş gibi ifadesizdi. Alex küçük bir kahkaha atarak atları hızlandırdı.

Yaklaşık iki mil süren ve iki yanı çalılıklarla bezeli yolun sonunda ev görüldü. Sahile yakın bir çıkıntının üzerinde, Savege Park bütün görkemi ve ihtişamıyla tek başına yükseliyordu. Yüzyıllardır hanedanlarına ev sahipliği yapan konağın yapısı, tarz ve amaca hizmetin karmaşıklığında, ortaçağ stilinde yerel kireçtaşından inşa edilmişti. Rüzgâr aldığı tarafında yosunlarla bezenmiş, yine rüzgâr ve yağmurun etkisiyle yıpranmış gri taş duvarlarıyla, kuleleriyle ve tepede görünen terasıyla, düşmanları uyaran ve dostlara hoş geldiniz diyen bir havası vardı.

Alex kuru yatak çarşaflarını ve çalışma odasının sessizliğini düşünerek derin bir iç geçirdi.

Evin önündeki tümsekte oturan bir çocuk, at arabasını görünce yerinden sıçrayarak eve doğru koşmaya başladı. Alex ahırın kapısında durarak atların koşumlarını Pomley'e uzatıp arabadan atladı. Ön kapıya varması elli adım sürmüştü. Herkes eve gelişinden haberdar olmuşken neden merasim beklesindi ki?

Ön kapı açıldığında her zaman olduğu gibi suçluluk hissi sarmıştı karnını Alex'in.

İçeri girdiğinde kâhya, sıraya girmiş üniformalı hizmetkârlar ve uşaklarla beraber onu bekliyordu.

Kâhya kolalanmış dik yakalarıyla ince keten kıyafetini hışırdatarak öne doğru eğildi ve derin bir reverans yaptı. "Tekrar sizi evde görmek mutluluk verici lordum." Alex, babası öldükten ve annesiyle kız kardeşi Londra'ya taşındıktan sonraki son sekiz yıldır evde bir hanımın eksikliğini hissettirmeksizin her şeyi düzenli tutan kadına gülümsedi.

"Teşekkür ederim Bayan Tubbs," dedi. "Evde olmak güzel..." Şapkasını çıkartarak bakışlarını geniş merdivenlere çevirdi. Basamakların en üstünde, erkek kardeşi hafifçe gülümsüyordu.

"Yaşasın fetheden kahramanımız." Genç adamın sesi Alex'inkinden daha hafif ve yumuşak bir tondaydı.

İkiziyle ilgili her şey böyleydi. Alex'in saçları ve gözleri, Aaron'un İngiliz beyazlığına nazaran daha koyuydu. Alex uzun boyuyla ve geniş yapısıyla, Aaron'un bir zamanlar olmayı hayal ettiği rahiplere yakışır zayıf ve narin vücudundan çok farklıydı.

Alex keyifle merdivenleri tırmanmaya başladı. Yukarıya tırmandığında bir elini uzattı. Kardeşi, bir eliyle korkuluklardan uzanıp ona sarılırken, diğer eliyle de sıkıca bastonunu tutuyordu.

"Sanırım Billy notumu sana iletmek için gemiye geldi," dedi Aaron. "Çok numaracı bir çocuk değil mi? O kadar genç olmasına rağmen yanında tutmana şaşmamak gerek." Yavaşça dönerek oturma odasının kapısına doğru ilerledi.

"Beraberinde bir sürü haber getirdi," diye cevap verdi Alex.

Aaron açık kahve gözlerini kısarak ona döndü. "Sana çiftçi kızdan da mı bahsetti?"

"Ve *Osprey*'deki denizcilerden. Kız hangi aileden?"

"Senin kiracılarını rahatsız etmemişler. Haberler buraya çabuk ulaştı ama hangi aileden olduğunu bilmiyorum. Carlyle'in arazisinin sınırında, güneydelermiş."

"O halde beni acilen buraya çağırmandaki sebep ne kardeşim?"

"Madem geri dönmeye hazır değildin, Devonshire sahilinde ne işin vardı o zaman?"

"Geminin gövdesinin raspalanması* gerekiyordu. Başka yere gideceğime buraya geleyim dedim."

"Yaa, iyi bari. Demek ki bir iki ganimet elde ettin." Aaron gülümsedi. "Bu sefer kim?"

"Değeri olmayan iki paslı tekne--"

"Hiç sanmam."

"Ve Effington'un yelkenlisi. Ağzına kadar gümüş tabak,

* Raspalamak: Raspa kullanarak boyaları, pasları kazımak, pürüzleri gidermek veya iki yüzeyi birbirine yapıştırmak, oturtmak.

şarap ve şampanyayla doluydu. Mürettebat sorun yaratmadı. Eminim şu an Effington'un sağlığına kadeh kaldırıyorlardır."

"Gümüşler yetimlere gidecektir şüphesiz. Effington mu? Sen ayrıldıktan sonra şu aktrisle beraber olan adam değil miydi o? Yanlış hatırlamıyorsam bir kavgada--"

"Evet." Alex kapıyı kapatarak odanın diğer tarafına yöneldi. Aaron hemen yanındaki bir koltuğa yerleşti.

"Eee, birkaç gün daha bekleyemeyecek olan şu acil iş neymiş bakalım?" Alex bir parmak brendiyi kristal bardağa dökerek eline aldı. "Kitty başını derde mi sokmuş?"

"Tabii ki hayır. Annemden son haber aldığıma göre, o ve kız kardeşimiz her zamanki gibi senin evinin onlara sağladığı konfordan yararlanarak sezonun tadını çıkartıyorlarmış. Arada kumar oynuyorlar ama aşırı değil elbette."

"O halde mesele nedir? Kiracılarla alakalı bir sorun mu var? Haycock'la birlikte bensiz halledemeyeceğiniz hiçbir şey olmadığından eminim."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun Alex. O mükemmel bir kâhya. Eşsiz. Ama hiç kimse bu araziyi senin kadar iyi tanıyamaz. Ve buradaki insanlar sana tapıyor."

"Aptallar..." Alex pencereye doğru ilerledi.

"Bunun için kendinden başka kimseyi suçlayamazsın." Aaron'un sesi gururla çıkıyordu. "Ama sorun kiracılar değil. Carlyle bugün buraya gelip kızını teklif etti."

Alex bakışlarını eğimli çayırardan ayırarak kardeşine baktı.

"Bana mı?"

"Bana olmadığı kesin." Kardeşinin ifadesiz yüzünde hiçbir değişiklik olmamıştı. "Kadınlar ve kumarla alakalı şöhretinin kararlı anne babaları senden uzak tutmaya yetmemesine şaşırdın mı? Ama görüyorsun işte, zenginsin, unvanın var ve tabii ki yakışıklısın."

Alex onu duymamışcasına, "Carlyle mı?" diye sordu. "Onun kızı artık rafa kalkmamış mıydı?"

"Bundan haberin var mıydı?"

"Akıllı bir adam denizle ve arazisiyle olduğu kadar komşularıyla da ilgilenmelidir."

"Küstahlığımı bağışla." Aaron'un gülümseyişi, her zaman kederli bir ifadeye sahip olan yüzünü aydınlatmıştı. Alex eve girdiğinden bu yana ilk defa rahatladığını hissederek sırttı.

"Affedildin." Yüce gönüllü bir ifadeyle elini havada salladı. "Devam et."

"Bu konuda haklısın. Bayan Carlyle sırasını çoktan savacak yaşa geldi."

"Ve babası da sırf arazilerimiz komşu diye onu bana kalayabileceğini mi düşünüyor?"

"Hayır. Her ne kadar büyük olan hâlâ evlenmemiş olsa da, evlenmesi için teklif ettiği kızı o değil. Neden olduğunu bilemiyorum."

"Daha genç bir kız o zaman. Ya da..." Bir elini göğsüne götürerek devam etti. "Sakin söyleme. Daha yaşlı olan biri mi yoksa?"

"Konu güzel kadınların yaşına gelince ne kadar ayrımcı olduğunu biliyorum tabii ki" diye mırıldandı Aaron.

"O halde daha genç. Kız güzel mi?"

"Evet. Oldukça."

"Harika. Kontes'imın itici olmasını istemezdim."

"Demek Carlyle'ın teklifini ciddiye alacaksın?" Erkek kardeşinin sesi birden ciddilemişti.

"Neden olmasın? Aile isminin devamı için güzel, tatlı bir kızla şirin bir evlilik yapmam gerekiyorsa evlenirim tabii ki." Alex'in damarlarındaki kan bile yavaşlamıştı.

"Peki ya Kızıtaş?" diye sakince sordu ikizi. "Evde bekleyen bir karın varken, her yıl bahar ve yaz aylarında haftalarca ortadan kaybolamazsın."

Alex tekrar pencereye döndü.

“Bir süredir düşünüyordum Aaron,” diye söze başladı.

“Neyi düşünüyordun Alex?” Erkek kardeşinin sesinden ne hissettiği anlaşılmıyordu, ne de olsa rahiplik eğitimi almıştı.

“Bu yılki yaz seyahatinden sonra her şeyi rafa kaldırmayı düşünüyorum.”

Odaya sessizlik çökmüştü. Hoby'nin elinden çıkmış ayakkabılarının topukları üzerinde dönerek Aaron'un bir taş kadar ifadesiz yüzüne baktı.

Alex'in boğazı düğümlenmişti. “Sen ne dersin buna?” diye sesine kayıtsız bir ton vermeye çalışarak sordu.

“Şövalye'yi satacak mısın? Sanırım Jinan'a.”

“Zaten yılın büyük bölümünde gemi ona ait.”

“O senin gemin Alex ve Jin bunu herkesten daha iyi biliyor. Seninle kalmasının tek sebebi–”

“O bizim gemimiz Aaron. Kaptanı kim olursa olsun senin ve benim gemim.” Genç adamın göğsüne bir ağrı saplanmıştı. Bakışlarının Aaron'un işe yaramaz hale gelmiş bacağına çevrilmemesi için kendisiyle mücadele etti. “Neden sen de gelmiyorsun bu yaz olacak seyahate? Son çıkışımız olur. Tıpkı planladığımız gibi, vahşi Abernathy'nin yatını alırız. Hatta bu ay araştıracağım birkaç tane küçük yelkenliyi de yakalarız. Belki final olarak eski bir Fransız nakliye gemisini seçeriz.”

“Fransız gemisi mi? Buna cesaret edemezsin.”

“Edemez miyim?” Alex omuzlarını dikleştirdi. “Adı çıkmış Kızıtaş ne hükümetten, ne de insanlardan korkar. Eğer beni ele geçirmek istiyorlarsa, gelsinler bakalım.” Genç adam kaşlarını oynattı.

Erkek kardeşinin yüzü gevşeyince, Alex'in göğsündeki ağrı da hafifledi. Buna dayanamıyordu. İçindeki bu öfkeye, suçluluk duygusuna, umutsuzluğa ve üç yıldan bu yana

hiç azalmamış pişmanlığa katlanamıyordu. Arazisini özlüyor, konakta zaman geçirmek, kâhyasıyla tepelerde yürüyerek çocukluğundan beri tanıdığı ve Batı Hindistan'dan dönüşünde anlattığı hikâyeleri can kulağıyla dinleyen kiracılarıyla bir bira içmek için tavernaya gitmek istiyordu.

Ama şu an atının dizginlerine asılıp Londra'ya gitmek için can atıyordu, ikizinin yanında olmak onun için fazlasıyla zordu.

Daha on üç yaşındayken, Alex denizin zorluklarına göğüs germeyi öğrenmiş, yirmi üç yaşına geldiğindeyse bu yaşam biçimini hayatının bir parçası haline getirmeye karar vermişti. Bir fırtınayı güverteden seyredebilir, kendi gemisindekinin iki katı silaha sahip bir gemiye kafa tutabilir, bir silahşöre gözünü bile kırpmadan meydan okuyabilir, elindeki bıçağı tereddüt etmeden karşısındaki adamın boğazına dayayabilirdi. Ama erkek kardeşine yaptığı şey söz konusu olduğunda, her bakışında olanları hatırlatan görüntüyle yüzleşmektense kaçmayı yeğliyordu.

“Şövalye'yi arkada bırakamazsın,” dedi Aaron yavaşça. “O senin gerçek aşkın.”

Alex erkek kardeşine sahte bir alaycılıkla gülümsedi. “Yani hislerimi bir insana yöneltmemin zamanı geldi mi diyorsun?”

“Bunu yapabilir misin?”

“Bu hayatta değil kardeşim.” Alex'in sesi homurtuyla karışık çıkmıştı.

Aaron bakışlarını kucağında kenetlediği ellerine çevirdi. “Aşktan bahsetmemin aptallık olduğunu düşünüyorsun.”

“Kesinlikle. Ama aşka dair inancım hep böyleydi.” Genç adam gülümsedi. Kardeşini sakat bir insan olarak çarpışmadan taşıdıklarında hayallerine veda etmesinin sorumlusu olarak, gülümsemek zorundaydı.

“Lord Carlyle'a nasıl bir cevap yollayacaksın?”

“Benim ziyaretimi mi bekliyorlar?”

“Hayır. Kızın dolaşması için şehre gittiler.”

Alex başıyla onayladı. Kader, evden ayrılabilmesi için ona bir sebep sunuyordu işte.

“Kızın adı ne?”

“Charity Lucas. Carlyle’in üvey kızı.”

“Lucas mı? Bu soyadı tanıdık geldi.”

“Erkek kardeşi bir Baron’muş. Genç bir çocuk, çok da zengin. Belki onu kulüpte oyun masasında görmüşsündür. O ve Carlyle, çeyiz olarak inanılmaz bir miktar teklif ediyorlar.”

“Ah, hem güzel hem de zengin bir gelin. Daha fazla ne isteyebilirim ki?”

“Evet, ne isteyebilirsin ki?”

Hayatı sessiz bir mim oyununa dönüşmüştü. Belki de bir eş, ona elverişli bir mazeret sağlayabilirdi. Babasının arazisi bitişikte olan bir leydi, amaca çok daha uygun olacaktı. Ailesine yakın olmak isteyecek, bu yüzden şehirden sakınacak ve Alex de onu sık sık kasabanın dışına çıkartmak zorunda kalmayacaktı. Ve tabii şansına kızın ona uygun olmadığı gözükürse, Alex bu fırsatı uygun birini bulmak için değerlendirebilirdi. Soyluların dünyasında lekesiz tanıdığı kız sayısı çok azdı ama kız kardeşiyle annesinin bu konuda ona yardım etmek isteyeceklerinden hiç şüphesi yoktu.

“Hemen şehir merkezine mi gideceksin?”

“Genç kızımızla tanışıp birbirimize uygun olup olmadığımıza bakmak için mi? Neden olmasın? Bir sonraki hedefimiz olacak gemileri araştırmak için gitmem gerekecekti zaten.” Genç adam kapıya yöneldi. “Bunu bir düşün Aaron. Emekliye ayrılmadan önce son bir eğlence... Eski zamanlardaki gibi.”

Erkek kardeşinin sabit bakışlarında nazik bir teslim oluş vardı. Alex arkasını dönerek ikizini yalnız bırakıp odadan çıktı.

İkinci Bölüm

Küçük bir çocukken, kızları öpmezsem dudaklarımın küfleneyeceğini söylerdi annem.

- Haul Away Joe

Dans pistinin kenarında, Serena Carlyle Londra'nın en üst sosyal sınıfına mensup olanlarının oluşturduğu kalabalığa göz gezdirdi ve bir peri balosunda olduğunu hayal etti.

İki katlı balo salonunda, Korint tarzı sütunların etrafında kaçakçılardan alındığı belli olan çalıntı kırmızı tüller ve içinde kan kırmızısı güllerin bulunduğu mermer anforalar bulunuyordu. İçeriye abartılı çiçeklerin iç bayıltan kokusunun, lamba yağının ve balmumunun karışımı ağır bir hava hâkimdi. Salonu, kaşlarına kadar daireler çizerek inen saçları ve solgun elbiselere bürünmüş leydilerle kollu gömleklerinin yakaları sıcaktan sarkmış beyefendiler doldurmuştu. Yorgun bir orkestra, köşede dört-dörtlük ritimde bir melodi çalmaktaydı.

Ancak Serena bir peri balosunda olsaydı eğer, yapılan valsın esen meltemle serinlediği gecede, yıldızların göz kırptığı gökyüzünden söğüt dallarının sarktığı bir pistte olurlardı. Ortama hâkim olan sis kadar belirsiz yaratıklar, örümcek ağı kadar ince şebnemden elbiselere bürünmüş,

birbirlerinin su mermerini andıran yanaklarını okşarken, bülbüllerin ve ağustos böceklerinin sesi havayı doldururdu.

Bunlara ilaveten, eğer şu an bulunduğu yer bir peri balosu olsaydı, İngiltere'nin en aptal görünümüne sahip, bilek hizasındaki fırfırlı zayıf kollarını ve köşeli omuzlarını vurgulayan bu berbat sarı elbiseyi giyiyor olmayacaktı. Uzun sağları da kendine yakışmayan şekilde iki yanından l  leler halinde tokalarla tutturulmuş olmayacaktı. Onun yerine, ipek bir mendil inceliğinde örülmüş ilkbahar yeşili yarı saydam elbisesiyle çıplak ayak dans ederken u  şu-yor olurdu. Ateş böcekleri, gevek  ce toplanmış saçlarında ışıltılar saçarak buklelerinin altın gibi parlamasını sağlardı.

Son olarak, Serena g  r  nmezmiş gibi yanından geçen azametli ve burnu havada züppelerin yerine, başka bir dünyadan fırlamışcasına ortaya çıkan, ihtiyaamlı atının üzerinde beyaz zırhlı bir şövalye, genç kıza yaklaşırdı. Serena yüzünde nazik bir gülümsemeyle ona bakarken, o da gümüş rengi bir sisin içinden elini uzatırdı.

Serena'nın omzuna çarpan bir dansçı, gerçek dünyaya dönmesine sebep oldu.

Derin bir nefes aldı. Sadece aptal kızlar peri balolarını hayal ederlerdi ve Serena çocukluğunu geride bırakalı çok olmuştu. Tam da yirmi beşinci yaşına girdiği bugün, nihayet olgunluğa adımını atmıştı.

Üvey annesine kaçamak bir bakış fırlatarak üst dudağının üzerindeki birkaç damla teri sildi. Ev sahibeleriyle derin bir sohbete dalmış olan ve gözlerini balo salonunda birini ararcasına dolaştıran Davina, bu hareketi fark etmedi.

"Annemle babam doğumg  n  n   unuttuğu için çok   zg  n  m." Serena'nın üvey kız kardeşi Charity'nin sesi, etraflarını kaplayan gürültüden ve vasat müzikten dolayı duyulamayacak kadar alçaktı.

“Ah, benim yaşımda, doğumgünlerine çok fazla önem verilmiyor Chare. O güzel başını böyle şeylerle yorma.”

“Bir kutlamayı hak ediyorsun. Tanıdığım en iyi insan sensin Serena.”

“Teşekkür ederim hayatım.” Serena içinden annesine teşekkürlerini sunmayı ihmal etmedi. Bugün itibariyle, ilk Leydi Carlyle’in çeyizi, bir bankada kızının adına açılmış hesaba geçirilmişti. Günün birinde Serena bu parayla Devonshire’ın sakın bir köşesinde bir çiftlik satın alarak nihayet Davina’nın yönetiminden kurtulacaktı. Ama o zamana kadar Charity’nin, sonra da Diantha’nın evlendiğini görmesi gerekiyordu. Ve son olarak da küçük Faith vardı tabii ki. Serena çocukluğunun en kıymetli sekiz yılını annesiz olarak geçirmişti ve geri kalan yıllarda da masallar-daki kötü karakterleri aratmayacak birisi hayatına hâkim olmuştu. Kız kardeşlerini ikinci Leydi Carlyle’in ilgisiz nezaretine bırakmayı reddediyordu.

Charity’nin bakışları balo salonunu taradı. “Sence gelecek mi?” Sesi titriyordu.

Serena sesine ifadesiz bir ton vermeye çalışarak, “Tabii ki gelecek,” dedi. “Babama daha bu sabah haber verdi.”

“Korkunç mudur sence?”

“Kesinlikle hayır. O bir Kont.”

Genç kızın yanakları solgunlaştı. “Maceracı biri olduğunu söylüyorlar.”

Kalbi kız kardeşinin masumiyeti yüzünden sıkışan Serena, Charity’nin dirseğini hafifçe sıkarak neşeyle, “Çok yakışıklı olduğunu da söylüyorlar,” dedi.

“Ve çok çapkın olduğunu...”

“Çapkınlık üstünlüğü vurgular hayatım.”

Kız kardeşinin gözleri kocaman açıldı ve upuzun kir-pikleri, porselen yanaklarını havalandırıcasına kıpırdandı.

Serena hafifçe sırtmasını engelleyemedi. “Çok kelimesini eklemene gerek yok.”

“Peki, apkın mı?”

Kesinlikle apkındı.

“Evet, görünen o ki oldukça yakışıklı. Bir kusursuzluk ve doğruluk örneğidir diyorlar.” Serena her zamanki gibi aklındakileri dilinin ucuna gelmeden kilit altına alırken, yüzündeki glmseminin genişlemesine izin verdi. Dedikodular, Savege Kontu’nun aristokratik yüz hatlarına sahip nadir bulunan bir yakışıklılığı, duygu yüklü gri gözleri ve en iyi terzilerin elinden çıkma kıyafetlere bürüdüğü imrenilecek bir fiziği olduğu yntnde ydi. Herkes, adamın yakışıklı ve şık kelimelerinin vücut bulmuş hali olduğunda hemfikir di. İktidarlı, skandallarla dolu ve tabii ki apkın tabirleri de onu tanımlamak için kullanılan diğer kelimelerdi. Bir dedikodu yazarı, Lord’un şeytani derecede büyüleyici glmse yişine atıfta bulunmuştu.

Serena’nın bu haberlerden şüphe duyması için bir sebebi yoktu. Yirmi beş yıldır Savege Park’ın yalçın sahil şeridine dört milden daha yakın mesafede oturmalarına rağmen, yaklaşık altı yıl önce babasının ölümüyle Batı Atlantik civarından dönerek arazi y ve unvanı devralışının öncesinde veya sonrasında genç adamla yüzyüze hiç gelmemişti.

Ama mesafe dedikoduy u engellemiyordu ve Serena geçmiş yıllarda dışarı katıldığı dönemlerde pek çoğuna kulak misafiri olmuştu. Sonrasında da, Glenhaven Konağındaki sessiz sakin günlerinde, gazeteleri hevesle takip eder olmuştu. Babasının en yakın komşusu hakkında bilgi sahibi olmasının ne zaman işine yarayacağını kim bilebilirdi ki?

Görünen o ki, o gün bugnd. Maalesef.

“Oh.” Charity’nin mükemmel bir tomurcuğu andıran dudakları titredi, özellikle de alt kısmı. Bu görüntü, Serena’ya tatlı ve savunmasız bir kedi yavrusunu hatırlattı.

Bu özellikler Charity'de çok derinlere uzanıyordu. Londra'da, hatta bütün ülkede, hovarda Lord Savege için bundan daha az uygun bir gelin bulunamazdı. Serena'nın üvey annesi delirmiş, daha doğrusu delirmiş derecede bencil olmalıydı.

Serena bakışlarını bir kez daha, ilk evladını sırf sosyal çıkarları uğruna feda etmekten kaçınmayan üvey annesine çevirdi. Leydi Carlyle'ın soluk mavi gözleri genç kızın kollarla buluştuğunda kadının yüzünde rahatsız bir ifade belirdi. Üvey annesinin gümüş rengi buklelerinin modaya uygun biçimde bir bantla toplanmış saçlarıyla çevrelenmiş dar suratı, onaylamayan bir ifadeye bürünmüştü. Kadının dudakları belli belirsiz hareket etmekteydi ama Serena, bu yüze sürekli hâkim olan hoşnutsuzluğu fark edebiliyordu. Bir zamanlar Davina'nın en az kızı kadar güzel olduğu anlaşılmıyordu ama bir hayat boyu süregelen sinsiliği, görünüşünü gözle görülür biçimde değiştirmişti.

Serena bakışlarını başka bir yöne çevirdi.

"Lord Savege'in sana paha biçilmez bir koca olacağına inanıyorum, Chare," dedi Charity'nin elini okşayarak. "Evlilik her zaman genç bir adamın durulmasına sebep olur."

"Öyle mi?"

"Ah, evet. Buna inan." Belki de pullarla kaplı bir ejderha uçarak gelebilir ve Davina'yı bütün olarak yutardı. Eğer Charity şanslıysa, Lord Savege metreslerini Savege Park'ta tutmak yerine şehirde tutardı. Hatta belki bir mucize eseri, eve hiç uğramazdı. Ne de olsa evine pek uğramadığı biliniyordu.

"Peki, o halde," Charity'nin bakışları yumuşamış, ellerinin titremesi hafıflemişti. "Eğer sen öyle diyorsan, doğrudur. Sen daima benim için en iyi olanı bilirsin. Senin kız kardeşin olduğum için çok şanslıyım Serena."

“Tanrı aşkına hayatım, ağlama. Burnun kıpkırmızı olacak ve annen kızacak.”

Charity gözlerini kırparak yaşları engellemeye çalıştı. Serena da bir kolunu kardeşinin beline doladı.

“Çok tatlısın Chare, Ağlarken bile nefes kesici görünüyorsun. Seni görür görmez vurulacaktır, eminim.”

Serena’nın parmaklarına kenetlenmiş olan Charity’nin eli kasıldı.

“Vurulmak mı? Ah, hayır. Gerçekten mi? Bunu kesinlikle istemem.” Genç kızın yüzündeki belli belirsiz ifade kaşlarını çatığında değişti.

Serena üvey kız kardeşinin eline hafifçe vurdu. “Anladığım kadarıyla, bir insanın kocasının hayranlığına sahip olması çok da kötü bir şey değil.” Ya da herhangi bir erkeğin hayranlığına... Serena disiplinli beyninin derinliklerinden gelen bir hatıranın anısıyla yanaklarının kızardığını hissetti.

“Ama bana hayran olursa... Annemin dediğine göre... Belki isteyeceği...” Charity’nin sesi yavaşça alçalarak kaybolmuştu.

“Sanırım isteyecektir,” diye mırıldandı Serena alt dudaklarını ısırarak. Kesin olan bir şey vardı; Savege Kontu güzel kadınlardan hoşlanıyordu. Hem de birçoğundan. “Davina bunun basit olarak doğanın gereği olduğunu söylüyor.” Hatta bazıları için arzulanan bir durumdu, hele de bu kişi aptalca kıyafetler giyen, evliliğe dair hiçbir umudu olmayan evde kalmış bir kız kurusuysa. Serena çabucak söze devam etti. “Ama eminim çok umurunda olmayacaktır ve her halükarda çabucak geçecektir.” Hem de çabucak.

Charity’nin yüzü sıkıntıyla kızarmıştı. “Görevlerini yerine getiren bir eş olup annemi hayal kırıklığına uğratmamak için elimden geleni yapacağım.”

“Bundan eminim hayatım.” Serena’nın kalbi sıkıştı.

Eğer kız kardeşini bu uygunsuz eşleşmeden kurtarabilme imkânı olsaydı, elinden geleni ardına koymazdı. Ama Davina emretmiş, babası da her zamanki gibi kabullenmişti. Daha şimdiden, damatla gelin tanışmadan önce, babasının avukatı evlilik kontratını hazırlamıştı bile. Eğer Lord Savage bu akşam gördüklerinden hoşlanırsa - ki hangi erkek uysal, boyun eğen, güzel, asil, zengin, bir baronetin kız kardeşi ve bir baronun üvey kızını istemezdi - Serena'nın korktuğu ve Leydi Carlyle'in arzu ettiği bu evlilik çok yakında gerçekleşecek demektir.

Serena'nın bunu engellemesi için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Dikkatini gerçekten etkileyebileceği ve değiştirebileceği konulara odaklaması gerekiyordu.

Serena bakışlarıyla balo salonunu taradı, aradığı kişi Savage Kontu değil, bir başka beyefendiydi. Aradığını bulunca heyecanla nefesini tuttu.

Doree Markisi tek başına bir pencerenin kenarında duruyordu. Siyah saçları ve yabancı yüz hatlarıyla, son moda kıyafetinin ve zarıfçe yapılmış boyunbağının aksine egzotik bir havası vardı. Yakışıklı olduğu su götürmez bir gerçektir ama Serena, buna aklını yoracak durumda değildi. Adamdan bazı cevaplar alması gerekiyordu.

Adamın bakışları onunkilerle birleşti. Ona kenetlenmiş gözleri fark etmesi, bakışlarında bir farkındalık ışığı yakmıştı. Serena'nın avuçları buz kesti. Charity'nin beline doladığı kolunu çekerek ellerini onun eteğine gizleyip, bakışlarını kaçırdı.

Tanrı aşkına, onunla konuşabilmek için cesaretini nasıl toplayacaktı? Ama birkaç hafta önce, tam da kaçakçıların karaya çıkarak ortalığı talan ettiği gün neden Devonshire'da, hem de Serena'yla küçük kız kardeşi Viola'nın çocukluklarında saatler boyu zıplayıp dans ettiği yerde olduğunu sormak zorundaydı.

Tam da kaçakçılar Viola'yı kaçırmadan önce üstelik.

Lord Doree onların küçük sahillerine ait biri değildi. Evi ve arazileri İngiltere'nin diğer ucundaydı ve bölgede ziyaret edebileceği tek kişi olan Lord Savege, her zamanki gibi o günlerde de evinde yoktu. Lord'un bakışları hâlâ Serena'nın üzerindeydi. Serena'nın ise ağzı kurumuş, karnı endişeyle burulmaya başlamıştı.

Bir plana ihtiyacı vardı ama balo salonunun havasızlığı, dikkatini yoğunlaştırmayı güçleştiriyordu. Biraz temiz hava, düşüncelerini toparlamasına yardım edebilirdi. Kendine gelmesi için gereken kısa bir sürenin sonunda, cesaretini toplayarak genç adamla konuşabilirdi.

"Üvey anne?" Davina'nın koluna yavaşça dokundu.

Leydi Carlyle buz gibi bakışlarını ona çevirdi. "Omuzlarını düşür Serena. Kız kardeşinin yanında bir Amazon kadını gibi duruyorsun. Onun görünüşünü de bozuyorsun."

Charity'nin gözleri büyüdü ve itiraz etmek istercesine dudakları aralandı. Ama Davina ona sert bir bakış fırlatınca kızcağızın ifadesi hemen söndü. Bu her zaman böyleydi.

Serena sakinleşmek istercesine bir nefes aldı. "Üvey anne, lavaboyu ziyaret etmem gerekiyor."

"Çok oyalanma. Kont yakında burada olur ve kız kardeşinin tanışma esnasında yanında olmana ve onu desteklemene ihtiyacı var."

Serena reverans yaptıktan sonra Charity'ye anlayışlı bir gülümseme gönderdi ve uzaktaki pencerenin kenarında duran Marki'ye hızlı bir bakış attıktan sonra koridora yöneldi. Üvey annesi kızı evlendikten sonra Charity'nin ne yapmasını bekliyordu ki? Serena'yı da mı balayına sürükleyecekti?

Serena neredeyse yüksek sesle kıkırdayacaktı. Ama bu konuyla alakalı laubalileşemezdi. Tıpkı bir prensesin cadı tarafından lanetlenmesi gibi, Charity de lanetlenmişti.

Balodaki misafirler, Berkeley Caddesi'ndeki şehir evlerine doğru kıvrılan koridorlarda avare bir şekilde dolaşıyorlardı. Evin içi ferahtı ama tavşanların yaşadığı yerler gibi kalabalıktı. Genç kızlardan oluşan bir grup, kapalı bir kapının yanından geçiyordu. Serena o yöne doğru ilerledi. Kapıyı biraz zorlayarak açtığında içerisinin zifiri karanlık olduğunu gördü. Büyük ihtimalle boş bir odaydı burası, hatta bir giyinme odası da olabilirdi. Bayanlar tuvaletinden daha iyi olduğu kesindi.

Genç kız içeriye süzülerek kapıyı arkasından kapattı ve arkasına yaslandı. Hızla alıp verdiği nefesi, bir giyinme odasından daha büyük bir yerde olduğunu kamtlarcasına karanlığın içinde yok oluyordu. Belki burası da Davina'nın Glenhaven'daki hizmetkârları ve uşakları üst kata sürgün ederek dikiş odası haline getirdiği yerlerden biri gibi kullanılıyordu.

Serena elini kapının anahtar deliğine uzattı. Anahtar yerinde duruyordu. Ev sahiplerinin bu bölümü misafirlere kapatmış olmasına hiç şüphe yoktu. Parmaklarının küçük bir hareketiyle kapıyı kilitleyebilir ve Doree Markisi'yle yüzleşmeden önce kendini hazırlamak için birkaç dakika yalnız kalabilirdi. Teni, etrafını saran karanlığın sayesinde boğucu bir yaz gününde taze ilkbahar suyuyla banyo yapmışçasına serinlemeye başlamıştı bile.

Serena anahtarı çevirdi.

"Tabii ki kapıyı kilitleyebilirsin." Birkaç adım ötesinden gelen derin ses, bir aslanın hırlaması gibi alçaktı. "Bu şartlar altında ben de mahremiyeti tercih ederim."

Serena nefesi kesilmiş bir halde elini kapıdan çekti. Anahtar ahşaba çarparken hafif bir ses çıkartarak yere düştü.

"Tanrı aşkına bayım!" Yere çömelip elleriyle zemini araştırmaya başlarken ancak bu kadarını söyleyebilmişti. "Beni şaşırttınız."

“Özürlerimi kabul edin, madam.” Hafif bir mobilya gıcirtısı, adamın ayağa kalktığını belli etmişti. Serena’nın elleri yeri daha hızlı bir şekilde araştırıyordu artık.

“Ah, teşekkür ederim ama özür dilemenize gerek yok.” Sesi, hızla atan kalbinin aksine oldukça sakin çıkmıştı. “Buraya girmek benim hatamdı. Danstan sonra nefesimi toparlayabilmek için bayanlar tuvaletini arıyordum,” diye yalan söyledi.

Yerde ağır ve tekdüze ayak sesleri duyuldu. Bir, iki, üç... Gittikçe yaklaşıyordu.

Hah, işte küçük, metal, anahtar şeklinde bir şey.

Serena anahtarı elinde sımsıkı tutarak doğruldu. Beraberinde yırtılan bir kumaşın sesi duyuldu. Önemi yok, diye düşündü. Kumaşlar tamir edilebilir. Bir kızın şöhretiye edilemezdi ve her ne kadar şöhreti artık değersiz de olsa, kız kardeşlerinin iyiliği için kendini koruması gerekiyordu.

Kapıya doğru yöneldiğinde adamın hemen yanında olduğunu fark etti. Odanın öbür ucundaki perdelerden süzülen soluk ışıktaki, geniş vücudunun silüetini seçebiliyordu. Serena, onun yüz hatlarını seçmeye çalıştı ama etraflarını saran karanlık çok koyuydu.

“Size yardımcı olmama izin verin.” Serena’nın dirseğini kavrayan el, büyük ve güçlüydü. Serena bu ani dokunuşun etkisiyle tekrar nefesinin kesildiğini hissetti. Adam basit bir hareketle elini onun kolu boyunca aşağı indirdi ve parmaklarını kızın kollarına kenetleyerek elindeki anahtarı aldı.

Serena’nın eli aralarındaki havada asılı kalakalmıştı. Kapının diğer yanından hafif bir müzik sesi ve mırıltılar geliyordu ama onun tek duyabildiği, kendi kalp atışlarının gürültüsüydü.

Karanlıkta gözlerini kırparak kolunu indirdi. Tanrı aşkına, aklı nereye gitmişti?

“Bayım, emin olun ki ben de yapabilirim—”

“Yapabilecek olsaydınız, en başında düşürmezsiniz.” Sesi yumuşak ve ikna ediciydi. Hemen yanibaşında bir erkeğin varlığının yarattığı farkındalık hissi, Serena’nın sırtının ürpermesine sebep oldu. Adamın ona doğru eğilirken parmakları, Serena’nın kalçasına değdi. Hızla bir nefes alınca burnuna lavanta, deri ve tütün karışımı bir koku geldi. Taze tütün kokusuna bayılırdı. Hızla bir nefes daha aldı.

Adam elindeki anahtarı deliğine soktuğunda hafif bir ses duyuldu.

“İşte oldu, hayatım. Anahtarı çevirirsen özgürsün, bu kadar basit.” Sesi Serena’nın kaşlarının üzerinden geliyordu. Ondan bir baş daha uzun olmalıydı ve ağzından dökülen sözlerin tam aksine, Serena’yı tuzağa düşürmüştü. Kalbi hızla çarpıyordu.

Sakin çıkması için çaba gösterdiği ama maalesef bunu başaramadığı bir sesle, “Bayım,” dedi. “Kilidi çevirip kapıyı açabilmem için, sizden geri çekilmenizi istemem gerekiyor.”

Adam aralarındaki kısacık mesafeyi de kapatarak daha da yakınlaştı. Serena’nın topukları kapıya dayandı, adam avuçlarıyla sırtını kavramıştı.

“İşte o halde.” Başını ona doğru eğen adamın yaklaşan nefesi, Serena’nın gülünç saç modelinden kurtulan bir tutamı okşuyordu.

“Bayım,” Sesi pürüzlüydü.

“Lordum,” diye düzeltti adam. Serena’nın sırtındaki dokunuşu, kızgın bir demir etkisi yaratıyordu. Sıcak. Dağlayan türden.

“Lordum, bırakın beni.” Çığlık atmalıydı. Karşısındaki kimse, yakınlarında üç yüz kişi varken ve bunlardan en az bir düzinesi onları duyabilecek mesafedeyken, bir dikiş odasında onun ırzına geçmeye niyetliydi.

“Önce derin düşüncelere dalmış birini rahatsız ediyor,” Kendi kendine konuşurcasına devam etti adam. “Huzurunu bölüyor, sonra da sanki buranın efendisiymişcesine emir veriyor. İlginç.” Sözlerine devam etmeden önce derin bir nefes aldı. “Hımmm, tarçın. Daha da ilginç...”

“Ben... Ben bugün kek yaptım.” Davina’nın Londralı aşçısının onaylamaz bakışlarının eşliğinde kendi elleriyle bir doğum günü tartı yapmıştı.

“Kollarımda bir aşçı mı var yani?”

Adam alay ediyor olmalıydı.

“Çok tuhafsiniz lordum. Bu tür bir toplantıda kollarınızda kimsenin olmaması gerektiğini söylemem lazım. Kaldı ki bu kişi ben olayım.”

Serena bir an için, adamın attığı kahkahanın etkisiyle, havadaki akımı hissedebildiğini düşündü.

“Hadi ama güzelim,” dedi mırıldanarak adam. “Karşı koymayı istemiyorsun.”

“Ama istiyorum. Ayrıca güzel olup olmadığımı bilmiyorsunuz. Bir hilkat garibesi de olabilirim.” Sesi hızla atan kalbinin etkisiyle çatlak çıkmıştı.

“Kapıyı açtığında koridordan gelen ışık yüzünü aydınlatmıştı.”

“Sadece bir an için.”

Adamın parmak uçları Serena’nın kaşında ve yanaklarında gezindi. Teninde bir ürperti oluşmuştu. Dudaklarından hafif bir soluk çıktı. Yedi yıldır hiç kimse ona bu kadar yakından dokunmamıştı. Hele bu şekilde hayatı boyunca hiç kimse... Robert zamanında onu kavrama ve her yerini elleme konusunda pek çok şey yapmıştı ama bu... Bu çok daha güzeldi. Yumuşak, ama bir o kadar da istekliydi.

“Görünüşüm hakkında bir karara varmanıza yetmeyecek kadar kısa bir süre,” dedi titrek bir sesle.

“Ah, ama ben hızlı bir muhakeme yeteneğine sahip olanlardanım.”

“Bayım, beni bırakmalısınız.”

Parmaklarını Serena'nın boynunun arkasında dolaştırdı. Parmakları alışılmışın dışında sertti ve Serena'nın omurgasından başlayıp bütün vücuduna ürperti dalgaları yayıyordu. Birden, hiçbir uyarıda bulunmaksızın sırtından aşağı kalçalarına indi elleri.

Nefessiz kalmıştı Serena. Ama kollarını kaldırarak adamı göğsünden itme isteğini kendinde bulamıyordu. Avuçları sanki kapının üzerine yapışmış gibiydi. Onun kollarında olmak, vücuduna acı verecek kadar büyük bir keyif ve sıcaklık veriyordu. Nefes alış verişleri kendi kulaklarında yankılanıyordu.

Ve adam aralarındaki mesafeyi tamamen kapatmıştı artık.

Serena karmaşık hislere teslim olmuştu.

Aradan geçen yedi yıl, bu tarz bir yakınlığın anısının solmaya yüz tutmasına sebep olmuştu. Ama yine de, Serena vücudunu dolduran bu hislere benzer bir şeyi yedi yıl öncesinde yaşamadığından emindi. Eğer yaşamış olsaydı, aradan geçen yıllar boyunca her gün bu anıyı tekrar tekrar aklına getirirdi. Vücudundaki yumuşak her noktaya karşın adamın ona değen göğsü ve kalçaları taş gibi sertti. Sert ve kesinlikle lezzetli...

İstemsiz bir şekilde başını geri atınca kapıya çarptı Serena. “Ahh!”

“Bana direnmenin cezası bu.”

Bir ses nasıl gülümseyebilirdi ki?

“Sizi temin ederim ki ben gerçekten çok çirkinim,” dedi telaşla. Çılgılık atmak veya en azından bağırmak istese de yapamıyordu. Serena, o derin bir nefes aldığı anda kendi vücuduna yapışmış olan göğsünün kabarması yü-

zünden, ciğerlerinden doğrudan doğruya nefesi çekilmiş gibi hissetti.

“Belki öylesindir. Ama vücudun çok güzel... Ah, işte buradaydık,” Alex’in mırıltısı Serena’nın kulağının hemen dibindendi. “Vanilya. Göz kamaştırıcı.”

“Tanrı aşkına.” Serena’yı kavramış olan eller, kanının viski gibi ısınmasına sebep oluyordu. “Siz tam bir hovardasınız, değil mi?”

“Kesinlikle.” Genç adam çok yavaş hareketlerle kalçasını okşadı. Serena nefes almakta zorlanıyordu.

“Herkes hovardaların korkunç olduğunu bilir. Ben de katılıyorum.”

“Ses tonun kelimelerinle aynı şeyi söylemiyor hayatım. Nefesin de.”

“Nefesim mi?”

“Nefes nefesesin”

“Büyük ihtimalle ama bunun sebebi beni hava alamayacak kadar sıkı tutuyor olmanız.”

“Geçersiz bir bahane...” Keyif alan ses tonu, Serena’nın hassaslaşmış algısında yanan bir çıra etkisi yarattı. Onu test etmediği ortadaydı, aksine, bu skandal yaratacak andan keyif alması için Serena’yı davet eder gibiydi. O güne kadar hiçbir erkek Serena’nın keyif almasına önem vermemişti. Çok sevgili babası bile. Üvey kardeşi Tracy denemiş, ama hiçbir zaman tam olarak başarılı olamamıştı.

“Çılgılık atabilirim.”

“Eğer niyetin bu olsaydı, çoktan atardın.”

“Bunu da tecrübelerinizden biliyorsunuzdur hiç şüphesiz.”

Attığı kahkaha, muhteşem ve sarhoş eden etkisiyle Serena’nın üzerinden bir şelale gibi akmıştı. Robert onu sımsıkı tutarken hiç kahkaha atmamıştı. Hatta hiçbir zaman kahkaha atmamıştı. Karşısındaki adamın hâlihazırda-

ki keyifli eğlence anlayışı harikaydı. Serena damarlarında kan yerine ılık bal akıyormuş gibi hissediyordu.

Parmak uçlarıyla kızın çenesinden tutup sanki yüzünü daha net görebilecekmiş gibi başını yukarı kaldırdı.

“İsteksiz kadınlarla birlikte olmak için onları zorlamaya ihtiyacım yok hayatım.”

Serena, burnuna adamın mis gibi kokusunu çekerken, bu sözlerinden bir an için bile şüphe duymadı.

“Her şeyin bir ilki vardır ama” diye fısıldayabildi yavaşça Serena.

“Bence de, ama bu seferki öyle değil. Şimdi sakince dur ki seni öpebileyim.” Adamın şarapla tatlandırılmış nefesi, Serena’nın yanağını okşadı. Karanlığa rağmen gözlerini kapatan genç kızın bütün sinir uçları, beklentiyle ayağa kalktı.

Adam duraksadı.

“Belki de seni öpmemeliyim.”

Serena yutkundu. Kaçma şansını tekrar yakalamıştı. Ama adamın eli hâlâ sırtındaydı. Genç kız battı balık yan gider diye içinden geçirerek...

“Neden öpmemeliymişsiniz?” diye nefes nefese sordu. Bir an için sessizlik oluştu.

O bir an sessizlik içinde uzadı.

“Evet, neden öpmemeliymişim ki?” dedi adam sonunda ve dudakları Serena’nın kilerin üzerine kapandı.

Öpüşmesi bir hovardaninkine benzemiyordu ve Serena genç adamın ondan istediği gibi sakın duramıyordu. Dudakları birbirine değdiği andan itibaren, ağızlarının birbirine karışmasından ve elleriyle onun vücudunu keşfetmekten başka bir şey istemiyordu.

Avuçlarını kapıda sabit tutmaya çalışarak direnmek istese de, bu isteği çok kısa sürdü. Adam onu başta nazikçe ama gitgide artan bir baskıyla yudum yudum tadıyor gi-

biydi. Serena'nın tepkileri belirgin değildi. Nasıl yapılması gerektiğini hatırlamıyordu, kaldı ki yedi yıl önce de bildiği söylenemezdi.

Adam onu kendinden bir an için uzaklaştırıp tekrar yaklaştırarak nasıl yapılacağını göstermeye başladı. Serena onun dokunuşlarını olabildiğince taklit ederek uygulamaya çalışırken, boğazından inen keyif dolu titremeler karnına ulaştı. Bu hareketi bilinçdışı verilen bir onay kabul eden genç adam, kavrayışını sertleştirerek kızı kendine doğru çekti.

Serena içini çekti. Buna engel olamamıştı. Muhteşem bir şekilde genç kızın önce alt dudakıyla, sonra üst dudakıyla ve sonra da her ikisiyle oynayan adamın dudakları, ılık ve sıkıydı. İçinde korlaşan kömür parçalarının alev alması gibi bir duygu uyanmıştı. Bu his çok uzaktan da olsa tanıdıktı.

Tutku.

Ama bu yabancınn dokunuşlarının haricinde, içindeki bu çekimi hissettiği başka bir an hatırlamıyordu. Yumuşak dokunuşlarla dudaklarında gezinen adam, Serena'nın daha büyük bir boyun eğme arzusuyla kıvrınmasına yol açıyordu. Hiçbir şey umurunda değildi. Uzun yıllar boyunca onu tekrar öpecek bir erkek istemişti. Şimdiyse karşısında bunu sıra dışı bir yetenekle gerçekleştirebilen biri vardı. Gerçekçi olma zorunluluğuyla rafa kaldırdığı fantezilerinden biri gibi, bir rüya gibiydi yaşananlar.

Adamın başparmağı, ağızlarının tam anlamıyla bir bütün olmasını istemişcesine Serena'nın çenesinde yavaşça dolaşarak başını öne kaldırttı. Dilini kızın dudaklarının arasından içeri soktuğunda, Serena'nın damarlarında akan ılıklik, iffet ve erdemlilik maskelerinin sağladığı sahtelikten tamamen sıyrılmasına sebep oldu. Adamın şehvetli dilinin her hareketiyle, Serena'nın göğüs uçlarını sertleştir-

cek bir ısı karnından bütün vücuduna yayılıyor, dizlerinin bağı çözülüyordu. Aklının çok derinlerindeki küçücük bir bölümde, bu mükemmel öpüşmeye, dillerinin uyumla ettikleri dansa izin vermemesi gerektiğini düşünüyordu. Bu yabancıнын ellerinin, vücudunun her yerinde gezinmesine, dudaklarının en hassas yerlerinde dolaşmasına izin vermemeliydi.

Ama bu harika bir histi.

Adamın kaliteli yünle kaplanmış kolları, altındaki kaslardan dolayı. Kollarını kaldırıp boynuna dolamamak ve onu daha da yakınına çekmemek için kendisiyle mücadele ediyordu. Eğer o an bunları yaşamıyor olsaydı, bir erkeğin vücuduyla bir kapının arasında sıkışıp kalmanın cennette olmak gibi hissettireceğine asla inanmazdı. Özellikle de adamın araştırmasına devam eden dudakları, önce kulağına, sonra da boynuna inerek bütün vücudunu alevler içinde bırakıyorken...

Serena'nın dudaklarından dökülen nefes, bu kez inleme şeklindeydi. Adamın bir hat şeklinde boğazından alta doğru inen dudaklarının bütün vücudunda çağlamaya başlayan bir mutluluk şelalesi yaratması, kalçalarını ona doğru bastırmasına sebep oldu.

Adam başını kaldırdı.

Serena çok hafif bir itiraz sesi çıkartmıştı ama genç adam duydu.

Bu kez dudaklarıyla kızinkileri örttüğünde, nazik araştırma anlarını geride bırakmışlardı. Serena'nın vücudunu ele geçirircesine ağzını açmaya zorluyor, dilini içeri soku-yordu. Serena cüretinden ve vücudunun verdiği tepkiden şaşkına dönmüş bir halde adamın dokunuşlarını kabul etti. İçini saran ısı şok edici bir şekilde saf ve hayatiydi. Kendini adama daha da bastırmak ve onu bir bütün halinde hissedebilmek için parmak uçlarında yükseldi. Adamın

boğazından yükselen hırıltı, hissettiği keyfin ve daha fazlasını istediğinin bir göstergesiydi.

Elleri elbisesinin üzerinden aşağılara yönelince, Serena şaşkınlıkla sarsıldı. Bunu bariz bir haz takip etti. Adamın parmakları göğüslerini sarmaladı. Sanki şeklini ve boyutlarını anlamak istercesine göğüs kıvrımlarında dolaşmaya devam etti. Sonrasında başparmağı yavaşça göğüs ucunu kavradı.

Serena, sanki kemiklerinin sıvı hale gelmişcesine eridiğini ve adamın ağzına hissettiği ihtiyacı duyumsuyordu. Adamın sivri uçlu olmayan tırnağı, Serena'nın elbisesinin ve korsesinin altındaki göğüs ucunda geziniyor, daha da sertleşmesine sebep oluyordu. Serena bu okşamalarla inlerken, kapının diğer tarafından gelen müzik sesleri ve uzak gürültüler, içinde bulunduğu fanteziden daha farklı bir rüya gibi geliyordu kulağa. Bir hovardanın kollarında, onun okşayışlarına ve öpüşlerine izin veriyor, uygun-suzlukla ilgili hiçbir şeyi o an umursamıyordu. Kurallara uyan, duyarlı, rafa kaldırılmış ve ölene dek evde kalmış biri olarak hayatını devam ettireceğine inanan Serena, bu yabancının kollarında olduğu bu anın sonsuza dek sürmesini istiyordu.

Tabii ki, bu mümkün değildi. Serena, bu tip kucaklaşmaların bir süre daha devam etmesi sonucunda öpüşmekten çok daha fazlasına yol açacağını deneyimlerinden biliyordu. Geçmişte bir kez bu tip bir yakınlaşmanın nihai sonuçlarından, kırılan kalbindeki izler hariç kaçınmayı başarabilmişti. Tekrar aynı şansa sahip olup olmadığıyla ilgili bir bahse giremezdi.

Daha da öncelikli göz önünde bulundurulması gereken konu, birilerinin gelebilecek olması ihtimaliydi.

Ama yine de adamı uzaklaştıracak veya itecek gücü kendinde bulamıyordu. Parmakları ve avuçları onun sıkı kas-

larında ve yumuşacık saçlarında gezinirken tek istediği, o an göğsüne yapılan şeylerin diğer göğsüne de yapılmasıydı. Bu kadar mahrem bir anı yedi yıldır yaşamamıştı ve şu ana kadar paylaştıkları bu kısacık süre bile, yedi yıl önceden çok daha tatmin ediciydi. Böylesi bir fırsatı bir daha bulamayabilirdi. Elinde fırsat varken değerlendirmeliydi.

Serena'nın kalçasına değen kapının kolu hareket etti. Serena panik içinde sıçradıysa da adam öpüşüne ara vermedi. Herkül'ün gücüyle ölçülebilecek bir çabayla dudaklarını kaçırdı Serena, ellerini aşağı çekti ve başını yana çevirdi.

Nefesleri karanlıkta birbirine karışıyordu. Serena'nın kalbi hızla atıyordu. Yoksa bu ses ondan mı geliyordu?

Tanrı aşkına, tam bir aptal gibi davranmıştı. Tutkularının kendisini bu şekilde yönetmesine nasıl izin verebilmişti? Geçmişteki çılgınlığından hiç ders almamış mıydı? Şimdi karşısındaki adam ondan daha fazlasını bekliyor olmalıydı. Eğer bu yönde bir talepte bulunsa, büyük ihtimalle karşılık verirdi. Hem de gönüllü olarak. Serena, kendi sefil tutkularının esiri ve kölesi olmuş, tuzığa düşmüştü.

Ama bundan dolayı pişmanlık hissetmesi mümkün değildi.

Adamın boğazından dökülen ses, hem düşünceli hem haz dolu olduğunu belirtir gibiydi. Serena'yı tutan kolları gevşedi. Serena'nın içi aynı anda hayal kırıklığı, öfke ve rahatlamayla doldu. Ama genç adam geri adım atmamıştı. Serena gümbürdeyen kalbinin durulmasını diledi.

“Sanırım gitmeliyim.” dedi hiç de sakın olmayan bir sesle.

“Sanırım gitmelisin.” Adamın sesi tuhaf bir biçimde boğuktu. Çok güzeldi.

“Kimseye bir şey söylemezsiniz, değil mi?”

“Pardon, anlayamadım?”

“Hayır, tabii ki söylemezsiniz.” Dizleri titriyordu. “Böylesi değersiz bir zaferi kimseyle paylaşma gereği hissetmeyeceğinize inanıyorum. Zaten her iki durumda da size hiçbir şey kazandırmaz.”

“Her iki durumda derken?”

“Ne iyi yönde ne de kötü yönde. Tanımadığınız, görmediğiniz bir kadını karanlıkta öptüğünüzü iddia etseniz bundan hiç kimse etkilenmez. Gerçi sanırım bunun için kimse sizi suçlamaz.”

Adam bir an için sessizliğini korudu. Sonra Serena’nın başına doğru eğilerek o güne kadar duyduğu en ipeksi, en yumuşak ve en erkeksi ses tonuyla fısıldadı. “Karanlıkta yaşananlar, karanlıkta kalır bayan.”

Serena elleriyle onu sarmak için tutuştuğunu hissetti. Dudaklarının onunkilerle buluşmak için acı içinde kıvrandığını duyumsadı.

“Bırakın beni lordum. Lütfen.”

Her ne kadar isteksiz gibi görünse de, adam güçlü ve sıcak ellerini Serena’nın belinden yavaşça çekti.

“Şimdi lütfen geri gidin ve ben çıkarken arkanızı dönün.”

“Işıktan mı korkuyorsun?”

“Evet.”

“Ama yüzünü zaten görmüştüm.”

“Çok iyi gördüğünüzü sanmıyorum.”

“Yeterince iyi gördüm. Artık sesini de tanıyorum.” Keyifli ses tonundan, Serena’yla ilgili sesi haricinde pek çok şeyi daha bildiğini gösterir gibiydi. Serena anahtarı çevirip kapıyı açtı ve dışarı süzüldü.

“Serena? Tanrı aşkına nerelerdeydin?”

Üvey kardeşinin sesiyle başını kaldırdı. Kapının kolunu kavrayarak sertçe kapatırken, içerideki adamın odayı terk etmek için biraz daha beklemesi için dua ediyordu.

Tracy koridoru geçerek yanına geldi.

“Annem seni arıyordu. Savege’in her an gelebileceğini ve senin Charity’ye cesaret vermek için orada hazır bulunman gerektiğini söylüyordu. Seni aramak için beni yolladı.”

Serena hassaslaşmış dudaklarına dokundu. Hissettiği gibi duyarlı mı görünüyorlardı? Tanrı aşkına, görünümünü hiç düşünmemişti bile. Tek düşündüğü kaçmaktı. Yıllardır yaşadığı en güzel on beş dakikadan kaçmak. Hatta belki de hayatının en güzel on beş dakikası.

Tracy kaşlarını çatı.

“Sen iyi misin, Ser?” Parlak mavi gözler Serena’nın yüzünde gezindi. Genç adam, Charity’ye benzeyen gümüşü altın sarısı, kısa ve kıvrıkcık saçlarıyla ince vücudu, zengin bir baronete gayet uygun estetik bir görünüm kazandırıyordu. “Yüzünü ateş basmış.”

“Dans ettiğim içindir.”

“Dans mı?” Gözleri faltaşı gibi açıldı.

“Evet Tracy. Nasıl dans edildiğini biliyorum. Eğer hatırlarsan, bir zamanlar seninle de sık sık dans ederdik.”

“Sadece uzun zamandır dans ettiğini görmemiştim” dedi kaşlarını çatarak. “Ama kendini iyi hissetmiyorsan, belki biraz oturmak istersin.”

“Hayır. Ben gayet iyiyim, zaten Charity beni özlemiştir. Bayanlar tuvaletine gittim ve orada birileriyle lafladım.”

Genç adam tuhaf bir şekilde önce Serena’ya, sonra da kapıya baktı. “Peki, o halde,” dedi sonunda ve kolunu uzattı. “Hadi gidelim ve Charity’ye Kontu’nu yakalamasında yardım edelim.” Tracy göz kırptığında, Serena derin bir nefes aldı ve beraberce balo salonuna doğru ilerlediler.

Serena üvey kardeşinin kolunda Charity ve üvey annesinin yanına geldiğinde Davina tıslarcasına, “Millicent Gaffney, Savege’ı gördüğünü söyledi,” dedi. “Hiç şüphe

yok ki hemen bizi arayacaktır. Kız kardeşini sana ihtiyacı olduğu bir anda bu kadar yalnız bıraktığın için çok vefasızsın.”

Charity çok solgun görünüyordu. Serena derin bir nefes aldı. Elini Tracy'nin kolundan çekerek kız kardeşinin koluna girdi ve bir kez daha gözlerini kalabalıkta gezdirdi. Eğer karanlık odadan çıkıp doğruca at arabasına gitmemişse, kısa bir süre sonra bu kalabalığa, onu bir masal kahramanı gibi öpen ve kısa bir süre için kendini bir prenses gibi hissetmesini sağlayan adam da katılacaktı.

Acaba onu tanır mıydı? Oldukça uzun boyluydu ama bu geceye katılanların arasında çok sayıda uzun boylu erkek vardı. Tek tek hepsinin yanına gidip onları koklayamayacağı ve ellerini saçlarında gezdiremeyeceği aşikârdı.

Eğer uygun bir kız olsaydı, belki de tesadüf eseri o adam onu dansa kaldırabilirdi. Ama uygun değildi ve onu dansa kaldıranlar daima kısa boylu, kel ve bulaşık suyu gibi sıkıcı olanlardı. Tanrı'nın ona hediyeleri moda ya uygun olmayan bir surat, vücut ve Serena'nın erkekler arasındaki popülerliğinin yerlerde sürünmesini garanti eden kıyafetler giymesini sağlayan bir üvey anneydi.

Neyse ne, diye düşündü. Şehvetli kaçamağının gizemli başrol oyuncusu, gizemli kalmalıydı.

Bu en iyisiydi. Ama yine de, daha uygun kıyafetler seçebileceği kendisine ait bir servete sahip olmak Serena'yı rahatlatıyordu.

Babası onlara doğru yaklaştı. Etrafa, genç kıza benzeyen köşeli omuzları, ince kemikli vücudu ve kirli saman sarısı rengindeki saçlarıyla, Davina'yla evlendikten sonraki dönemde genç kızın da taklit etmeyi öğrendiği bir hoşgörü havası yayıyordu. Bu taklit Serena için hayati önem taşı-maktaydı çünkü Davina genç kızın hayallere kapılmasından hiç hoşnut değildi.

Üvey kızına şefkat dolu bir bakış atan babası, “Az önce Lord Savege’ı gördüm,” dedi. “Wilberforce’la konuşuyordu. Görünen o ki ortak bazı Barbadoslu tanıdıkları var. Az sonra burada olur.”

Charity’nin ablasınınmkilere kenetli soğuk parmakları gerildi. “Geliyor mu, baba?” diye fısıldadı.

Tracy ağzının içinde yuvarlarcasma sessiz bir tonda, “Eh, buraya limonata için gelmediyse evet,” dedi. Serena ona dönüp sert bir bakış fırlattı. Onun kulağına eğilerek sözlerine devam etti. “En az yarım düzine insandan, Lord’un bir baloya katılmasından dolayı duydukları şaşkınlık hikâyelerini dinledim, Ser. Şuraya yazıyorum, eğer bu olay olmasaydı, kulüplerinden birine gitmiş olurdu.”

“Evet,” diye sadece Tracy’nin duyacağı bir sesle fısıldadı. “Beni endişelendiren de bu. Tracy, Savege neden Charity’yle ilgileniyor? Ona kızlarını teklif eden onlarca anne vardır eminim.”

Kardeşi omuzlarını silkti. “Bir erkek eninde sonunda kapana kısılmak zorundadır. Bu bir komşusuyla olabilir de, olmayabilir de.” Bakışlarını Charity’ye çevirerek devam etti. “Chare hem çok güzel, hem de zengin. Ve büyükbabamız bir Kont olduğundan, kanı da asil.”

Serena alt dudaklarını ısırıldı. “Sence düşündükleri–”

Ama devam edemedi. Kalabalığın içinden bir erkek onlara doğru yaklaşıırken, Serena’nın sesi kesilmişti.

Gerçekten çok yakışıklı olduğu su götürmez bir gerçektir ama altında hovarda bir hava yatıyordu. Çıkık elmacık kemikleri güçlü çenesiyle uyumlu, asil burnu fırtına bulutları rengindeki gözlerine mükemmel zemin oluşturacak biçimdeydi. Ayrıca söylendiği gibi şeytani bir çekiciliğe sahip dudakları duygu yüklüydü. Büyük altın rengi düğmeleri olan ceket, kar beyazı gömleğiyle geniş omuzlarını vurgulayacak şekilde üzerine tam oturuyor, devetü-

yü pantolonuysa dar belini ve kaslı bacaklarını gözler önüne seriyordu.

Serena'nın, karşılarında duran erkeğin kötü şöhretli Lord Savege olduğundan hiç şüphesi yoktu. Davina'nın tatmin olmuşcasına dudaklarını büzmesi ve babasının başıyla onaylaması, düşüncelerini tasdikledi.

Lord Savege Davina'ya dönerek reverans yaptıktan sonra bakışlarını Charity'ye yöneltti.

"Lordum," diye söze girdi Serena'nın babası. "Size kızım Bayan Lucas'ı takdim etmeme izin verin."

Charity'nin yanakları çiğ damlaları bezenmiş birer yaprağa benziyordu. Lord Savege öne doğru avucunu açtı. Serena kız kardeşinin elini kendininkinden kurtararak ileri uzatması için itti. Kont reverans yaptı.

"Bayan Lucas, sizinle tanışmak büyük bir zevk." Adamın sesi yumuşak, derinden, erkeksi ve Serena'nın en büyük kâbusu olarak, çok tanıdıktı. Bu ahengi ve baştan çıkartıcı tonlamayı tanıması için kulağına fısıldanmasına gerek yoktu. Derin bir nefes aldığı anda, burun deliklerini hafif bir lavanta ile taze tütün kokusu doldurdu.

Panik bütün vücudunu sardı. Ama belki de onu tanımayacaktı Savege. Belki de yüzünü gayet net gördüğünü iddia ettiğinde abartmıştı. Ne de olsa ona güzel olduğunu söylemişti. Serena sesini değiştirmeyi deneyebilir veya...

Charity adama kaçamak bir bakış fırlatarak reverans yaptı. "İyi akşamlar lordum."

Kont genç kızın elini serbest bırakarak dumanlı bakışlarını Serena'ya çevirdi. Ağzının kenarı hafifçe yukarı doğru kıvrıldı, gözlerinde bir parıltı dans etti. Serena dehşet içerisinde, kilitli odadaki mahrem dakikalarda, adamın onu görmüş olmasıyla ilgili iddiasında abartmadığını fark etti.

Üçüncü Bölüm

*Yakışıklı, uzun boylu bir yabancı mı? Nerede bulmuş böylesini?
Fırtınada gemisinden düşmüş birini getirmiş olmalı.*

- Homeros, *Odysseia*

“Bayan Carlyle, sanırım,” dedi zarif bir reveransla.

Ah, Tanrı aşkına, bundan daha kötüsü olamazdı. Ama ahlaksız biri gibi hareket ettiği ve tabii bir kez daha hayal dünyasına daldığı için bunları hak etmişti. Lakin belki de yanılıyordu. Belki de onu hâlâ tanımamıştı.

Başını eğerek reverans yaptı. Eğer konuşmak zorunda kalmazsa, onun sesini unutacağından emindi. Hovardanın tekiydi zaten. Yüzlerce kadının mırıldanmalarını duymuş olmalıydı.

“Tracy Lucas lordum.” Tracy’ye dönerek reveransına karşılık verdi.

“Anladığımı kadarıyla arazileriniz Basildon yakınlarındadır.”

“Chelmsford civarında. Şehirde olduğumuz bu zamanlar hariç. Ailemi ziyaret etmemi iki kat zorlaştırıyor”

“Bu kadar tatlı kız kardeşleriniz varken onlardan aylarca uzak kalmanız zor olmalı,” dedi Lord Savege Charity’ye sevimli bir gülümsemeyle bakarak. Yüzündeki ifade onu daha da çekici kılmıştı. Serena’nın içi burkuldu. Adam

Charity'ye bakıp sözlerine devam etti. "Yoksa bahar sonrasında da Londra'da kalmaya devam mı ediyorsunuz?"

Charity hafifçe inler gibi oldu ama hemen arkasından cıvıldarcasına cevap verdi. "Ah, hayır lordum. Bu benim şehre ilk ziyaretim."

Davina kızını cimciklemiş olmalıydı. Ama Kont garip bir şey yokmuşcasına devam etti.

"Peki ya siz, Bayan Carlyle? Siz de Londra'da bulunmaktansa bizim taşra sahilimizi mi tercih ediyorsunuz?"

Doğrudan bir soru. Herkes bir cevap bekleyerek genç kıza bakıyordu. Konuşmaktan kaçınma şansı kalmamıştı.

"Her ikisini de severim." Genç kızın sesi boğazı tiftikle doluymuş gibi hırıltılı çıkmıştı.

Kont'un yanağında hafif bir kıvrım belirdi.

Tracy küçük bir kahkaha attı. "Tanrı aşkına, Ser. Sanki bir bardak limonataya ihtiyacın varmış gibi duruyorsun."

"Kız kardeşini içecek masasına götürmelisin Tracy," dedi Davina gözlerinde onaylamaz bir ifadeyle.

Serena, üvey annesinin emirlerine uymaktan hayatı boyunca hiç bu kadar memnun olmamıştı.

"Sorun ne Ser?" diye sordu Tracy kardeşinin eline bir bardak tutuştururken. "Aptal kız kardeşlerimle annem sizinle yaşamaya geldiğinden beri seni hiç böylesine altüst olmuşken görmemiştim." Bir yandan gülümserken bir yandan da Serena'nın yüzünü inceliyordu. "Kendinde değil gibisin."

"Ben gayet iyiyim, teşekkür ederim." Serena elindeki içecekten koca bir yudum aldı. Ama boğazını ya da dudaklarını ıslatmaya yetinemiş gibi görünüyordu. Kız kardeşinin müstakbel kocası tarafından kısa bir süre önce öpülen dudaklarını...

Alçağın tekiydi. Sefildi. Bir fahişeydi. Şövalyelerin, büyücülerin ve Charity gibi masum, bahtsız ve erdemli genç

kızların yer aldığı masallardaki kötü karakterlere yakıştıran bütün sıfatların vücut bulmuş haliydi. Ama Lord Savege'm da ondan aşağı kalır yanı yoktu. Gelecekteki karısıyla tanışmadan hemen önce, karanlık bir odada bir kadına sarkıntılık etmiş ve gönül eğlendirmişti.

Ansızın, bir hovarda olmanın yolunun, diğer insanlara hiç aldırış etmemekten geçtiğini fark etti.

Eğer Charity'yi incitirse, onu öldürürdü. Nasıl yapabileceğini bilmiyordu. Ama mutlaka bir yolunu bulurdu. Belki de yerel kahraman Kızıltaş'a haber gönderip Savege Park'ın yağmalanacak hazinelerle dolu olduğunu bildirirdi. Gerçi bunu yapabilmek için önce Şövalye'nin nereye demirlediğini bulması gerekiyordu, kaldı ki kaçakçılarla ilgili Kızıltaş'ın yardımını isteyememesi de bu sebeptendi.

Peki, başka kimden yardım alabilirdi ki? Kız kardeşinin evleneceği komşularından isteyemeyeceği kesindi ve babası da bu konuya karışmak istemediğini belirtmişti. Babasının, kaçakçıların iyi mal ve para getirdiklerini söyleyerek denizcilerin saldırdığı sütçü kızı umursamayışı Serena'yı çok şaşırtmıştı. Glenhaven'ın bir sonraki hedefleri olabileceğini söylese de babası konuyu değiştirmişti.

Tekrar kalabalıkta Doree Markisi'ni aradı.

"Kime bakınıyorsun Ser?"

Kızın dikkati tekrar üvey kardeşine odaklandı.

"Ah," Tam o esnada Lord Savege ile Charity'yi dans pozisyonu alırlarken gördü. "Charity ile lord hazretlerinin ne kadar muhteşem bir ikili oluşturduklarına bakıyordum, sence de öyle değil mi?"

"Bence o Charity'yi kahvaltı niyetine yer ve midesinde hâlâ ana yemek için yer kalır."

Kont'un aç ağzının teninde dolaşmasını hatırlayan Serena'nın yanakları alev aldı.

"Madem eşleşmeden hoşnut değilsin" diye kendini to-

parlayarak sordu. “Neden bu düşünceni annene söylemedin?”

Tracy elindeki bardakla oynuyordu. “Annem, onayım olsun olmasın neyi nasıl istiyorsa onu yapacaktır. Onun hareketlerini kontrol edemem.”

“Keşke babam edebilseydi.”

“Baban her zaman, doğa kitapları ve çalışmalarıyla çocuklarıyla olduğundan daha ilgiliydi, değil mi?”

Serena başıyla onayladı. Ama uzun zaman önce, her şey farklıydı. Özellikle bir günü çok canh bir şekilde bütün ayrıntılarıyla hatırlıyordu. Ağustos sıcağında güneş gökyüzünde parlıyor, Serena ve küçük kız kardeşi Viola babalarının kollarında beyaz köpükler çıkartan dalgalarla oynuyor, anneleri de sahilden kahkahalar atarak onları seyrediyordu. Bütün günü akşam olana dek yanlarında bir piknik sepetiyle beraberce kumsalda geçirmişlerdi. Bu kadarı onlara yetiyor da artıyordu bile.

Serena’nın yıllardan beri hatırladığı tek gerçek mutlu anısı buydu. İki hafta sonra, sahildeki kayalık sığılta kız kardeşinin vücudunu arama çalışmaları sonuç vermemiş, annesi Glenhaven Konağı’nın oturma odasında kıpırdamadan yatarken, Serena cılız kollarını babasına sararak en azından birbirlerine sahip olduklarını söylemişti. Babası tepki vermemişti. On iki yaşında olmasına rağmen, o an her şeyin değiştiğini anlamıştı.

Balo salonunun diğer ucuna baktı. Babası ikinci eşinin yanında sessizce duruyor, pistte sosyetenin adı çıkmış çapkınlarından biriyle dans eden üvey kızının bile farkında olmaksızın boş bir şekilde etrafa bakıyordu. Tracy babasıyla ilgili söylediklerinde haklıydı. Serena’nın bu gerçeği keşfetmesi tam altı yılını almıştı. Altı yıl ve Lord Robert Bailey.

Orkestra parçanın sonuna geldiğinde seyirciler alkışla-

dılar. Kont, Charity'yi yanlarına getirdiğinde Serena'nın midesi kasıldı.

“Bayan Carlyle, kız kardeşiniz beni mükemmel bir dansçı olduğunuz konusunda bilgilendirdi. Bu ayrıcalığı bana da bahşeder misiniz?”

Serena o an yerin yarılmasını ve bir ejderhanın kendisini yutmasını diledi. Veya Lord Savege'ı. Kimi yutacağı fark etmezdi.

“Ah, hiç sanmıyorum ki—”

“Hadi Ser, dans etsene,” dedi Tracy sözünü keserek. “Dans etme şansını çok nadir elde ediyorsun. Yalnız, dik-kat et az önce olduğu gibi nefesin kesilmesin.”

“Ama ben—” Serena cümlesinin kalanını yuttu. Charity'nin gözleri sessiz bir yakarıyla parlıyordu. Lord Savege'a eşlik etmekten kurtarılmak istediği bariz bir şekilde ortadaydı.

Serena iffetini bir ahlaksıza verdiğinden ve saygın bir evlilik yapma umudunu yitirdiğinden bu yana, yani yedi yıldır, küçük kız kardeşlerinin iyiliği bütün dünyası haline gelmişti. Charity'nin bu sessiz ricasını reddetme şansı yoktu.

Eğilerek reverans yaptı. “Teşekkür ederim lordum.”

Kont Charity'yi Tracy'ye uzatarak kolunu Serena'ya uzattı. Bütün sinirleri ayakta olan kız, elini onun koluna yaslayarak peşi sıra piste doğru ilerledi.

“Dans etmeyi sevmez misiniz Bayan Carlyle?” diye sordu adam pistteki sıralarını aldıkları esnada.

“Yoo, hayır. Aksine çok severim.” Ona kaçamak bir bakış fırlattı. Kont onun sesini tanımışa benzemiyordu. Omuzları biraz olsun gevşedi.

“Erkek kardeşiniz dans etmeye çok fırsatınız olmadığını söyledi,” dedi ifadesiz bir sesle. Eğer Serena'nın karanlık odadaki kadın olduğunu fark etmiş olsaydı, şu an

onunla dalga geçiyor olurdu. Bundan emin olacak kadar erkek doğasını öğrenmişti. "Aileniz şehre yeni mi geldi?"

"Bir aydan uzun süredir buradayız lordum."

"Ve buna rağmen sık dans etmiyorsunuz, öyle mi?" diye başını yana eğerek sordu Lord Savege.

Adamın ilgili bakışlarının kendisini sıcak bir battaniye misali sarmasıyla, Serena'nın düzene girmiş olan düşünceleri dağıldı. Karanlık odada da aynısını, bakışları yerine kelimeleri ve dokunuşuyla yapmıştı. Serena yine de şu an avantajın kendisinde olduğunu düşündü. Burada pistin ortasında uygunsuz yerlerine dokunarak onu okşayamaz veya kulağına lezzetli kelimeler fısıldayamazdı.

Maalesef...

Serena içinden kendini azarlayarak odaklanmaya çalıştı.

"Londra'da çok az sayıda davete katıldık, ailem Devons-hire'da da genelde aynı tutum içindedir."

"O halde babanız eğlenmeyi pek sevmiyor."

"Üvey annem, kız kardeşlerimin evlenmesi amacına hizmet etmiyorlarsa baloları gereksiz bulur. Bu akşam burada olmamızın sebebi de bu."

"Demek öyle" sesi düşünceliydi.

Dans onları ayırdı. Dans onları tekrar bir araya getirmeden önce, bir hovardayla toplum içinde edilen sohbetin ne kadar saçma olduğunu düşünme fırsatı oldu Serena'nın.

"Peki, siz sosyeteye takdim edildiğinizden beri durum aynı mıydı? Bu arada siz takdim edileli ne kadar oldu?"

Serena'nın yanakları yanmaya başladı. "Bayım."

"Beni affedin." Kaşları çatıldı. "Bu soruyu sormakla çok kaba ve nezaketsiz davrandım."

Şaşırtıcı bir şekilde, Serena'nın karnında kelebekler uçuştı. Karşısındakinin bu kadar düşünceli ve duygularını önemseyen bir erkek olması ne hoştu. Belki de dedikodular yanıliyordu. Savege Kontu, sosyal konularda muhabbet

ederken hiç de tehditkâr olmayan, gayet keyifli ve nazik bir beyefendi gibi görünüyordu. Eğer gerçek leydilere bu şekilde davranıyorsa, belki de Charity o kadar sıkıntı çekmeyecekti. Hatta belki onun karısı olmak hoşuna gidecekti.

Yenilenmiş bakış açısıyla, gözleri Kont'un kilerle buluştu. Serena'nın midesi yeniden hareketlenmiş, adamın gözlerindeyse farklı bir ışık parlamıştı.

Sanki bir konu hakkındaki fikrini devam ettiriyormuşcasına sözlerine devam etti adam. "Peki bu çok sık gerçekleşmeyen davetler esnasında, nefesinizi toparlamak için karanlık ve kilitli bir oda aramayı alışkanlık haline mi getirdiniz?"

Serena'nın içi eridi. Şaşkına dönmüş olması, ya da en azından hakarete uğramış hissetmesi gerekirdi. Ama duyumsayabildiği tek şey, adamın onunkine karışan nefesinin anısının yarattığı haz ve sorgusuz sualsiz kendininkilere kenetlenmiş olan dumanlı bakışlarındaki takdir dolu parıltının hissettirdiği memnuniyetti.

Sıradaki dans figürü onları tekrar ayırdı ama genç adamın bakışları birleştikleri ana dek bir an için olsun onun üzerinden ayrılmadı. Peşpeşe iki figürün sonunda, Serena bakışlarını onun yüzüne çevirmesine yetecek cesareti ancak toplayabilmişti. Yüzünde, dikkatlice kızı inceleyen düşünceli bir ifade vardı.

"Bayan Carlyle, gördüğüm en alışılmadık gözlere sahipsiniz."

Serena'nın nefesi kesildi.

"Ah, hayır, aslında gayet sıradanlar. Tek değişik olan, ikisinin renginin birbirinden hafifçe farklı olması."

"Çok da farklı değiller." Adam iki gözüne de baktı. "Ve kesinlikle sıradan değiller. Soldaki neredeyse menekşe renginde."

“İçerideki ışıktan olmalı. Lordum?”

“Evet?”

“Gözlerinizi bana diktiniz ve bakıyorsunuz.”

“Evet, bakıyorum.”

“Bu çok uygunsuz.”

“O halde affınıza sığınıyorum.”

“Ama anlaşılan samimi değilsiniz. Kelimeleriniz tavrınıza uymuyor.”

Adamın dudakları yukarı kıvrılırken gözlerindeki ifade sıcaklaştı. Evet, kesinlikle denildiği gibi duygusaldı.

“Teslim oluyorum bayan,” diye mırıldandı.

Serena kısa ve keskin bir nefes aldı. Artık o karanlık odada olanları konuştuklarına göre, her şeyi arkada bırakabiliyorlardı. Nihayetinde öpüştüğü adam hovardanın tekiydi ve kucaklaşmaları onun için bir anlam ifade etmiyordu. Kimseye söylemeyeceği belliydi, genç kız da bu olayı tamamen unutabilirdi.

“İkiyüzlü.” Bu kelime, adamın onu dakikalar önce zevkten titrettiği ve şu an bakışlarını ayıramadığı muhteşem ağzından yumuşak bir tonda dökülmüştü.

Bakışlarını zorla ondan ayırarak, biraz ilerilerinde erkek kardeşiyle dans etmekte olan Charity’ye kenetledi. Kız kardeşi tam düşecekken Tracy kollarını uzatıp onu yakalamıştı. Bütün güzelliği ve narinliğinin aksine, Charity berbat bir dansçıydı. Gerçi artık müstakbel bir kocası olduğuna göre, bunun bir önemi yoktu. Zarif dans hareketleriyle kimseyi etkilemesi gerekmiyordu.

Yine de, dans pistinde parıldamaması oldukça utanç vericiydi. Kınanması gereken bütün özelliklerine rağmen, Lord Savege çok güzel dans ediyordu. Serena onun muhteşem fiziğine, kaslı bacaklarına ve geniş omuzlarına bakarken, evlendikleri zaman onun Charity’yi toplum içinde utandırmaması için dua etti. Kendisi gibi güzel dans eden

leydilerle eşleşirse, kız kardeşinde olmayan zarafet yapılacak kıyaslamalarla göze batacağı ve dedikodular alıp yürüyecekti. Charity bunu hak etmeyecek kadar iyi kalpliydi.

Müzik sona ererken, Lord Savege Serena'nın elini tutarak reverans yaptı.

"Oldukça dalgınsınız bayan." Dudaklarında yine bir gülümseme belirmişti. "Dans etmek sizin için o kadar mı alışılmadık ki eşleşmemiz sizi düşüncelere boğdu?"

Bu kelimelerle daha farklı şeyler ima ettiği aşikârdı. Elini çekerek bakışlarını onunkilere dikti.

"Sadece kız kardeşime ne tür bir koca olacağınızı merak ediyordum."

Yüzündeki ifadesi ciddileşmişti adamın.

"Henüz hiçbir tür bayan. Babanızın şartlarını daha kabul etmedim."

"Ama eğer ederseniz, nasıl davranmayı planlıyorsunuz?"

"Hiç evlenmediğim için, buna cevap veremem," diye gayet ciddi bir tavırla cevap verdi Lord Savege

"Anlıyorum."

"Bir ihtimal anlıyorsunuzdur ama sanmıyorum." Kullandığı kelimeler oldukça tuhaftı ama dudakları yine yukarı kıvrılmıştı. Serena tıpkı öncesinde olduğu gibi, bu cazibeye karşı koyamıyordu. Davina'nın tahakkümünde süren yaşamı, olgun ve sorumluluk sahibi bir oturlukluk gerektiriyordu. Ama genç kızın ruhu, oyunlar oynamak, fanteziler üretmek ve hatta hınzırca oynamak için uzun zamandır can atıyordu.

"İnsanlara gülmekten hoşlanıyorsunuz, değil mi lordum?"

"Sadece onların da benimle beraber güldüklerinden emin olduğum zamanlarda." Sesi, tıpkı karanlıkta olduğu gibi alçak ve sıcacıktı.

Serena vücudunun karıncalandığını hissetti. Yakışıklı bir hovarda önce onu öpmüş, şimdi de eşitlermişcesine sohbet ediyordu. Bir leydinin özgüvenini sağlamak için bundan başka neye ihtiyacı olabilirdi ki? Doree Markisiyle görüşmek, o an için dünyanın en kolay işi gibi göründü gözüne.

“Dans için teşekkür ederim lordum. Artık gitmeliyim.”

“Sizi annenize götürmemi ister misiniz?”

“Ah.” Bir an önce avının peşine düşmek ve kız kardeşinin gelecekteki kocasından uzaklaşmak isteğiyle telaş içindeydi. “O benim annem değil.” Hızla gülümseyerek, koridora yöneldi.

Bütün binayı taramıştı ama Lord Doree hiçbir yerde yoktu. Yine de Serena’nın içi kıpır kıpırdı. Bir şekilde onun peşine düşmesi ve sorularını yöneltmesi gerekiyordu. Babasının, Davina’nın ve Charity’nin yanına balo salonuna geldiğinde, kafasında bir plan oluşmaya başlamıştı bile.

“Nerelerdeydin?” diye patladı üvey annesi. “Charity elbisesinin firfırlarını yırttı ve onarmak için yardımın gerekiyordu.”

“Ah, çok üzgünüm Chare. Tek başına halledebildin mi?”

“Tabii ki halledemedi. Ben yapmak zorunda kaldım, seni vefasız kız!”

Serena’nın bakışları üvey annesine kaydı. Normalde Davina’nın onaylamayan bakışları avuçlarını terletir, midisini burkardı. Şimdiyse her ne kadar midesinde bir ağrı oluşmuşsa da, etekliğine sakladığı avuçları kupkuruydu.

Yıllardır hayalini kurduğu bir şey yapmıştı. Bir erkeği öpmüştü. Hem de bütünüyle. İlaveten, sahil şeridini abluka altına almış tahripkâr kaçakçıların önüne geçebilmek için ele geçirilemeyen Lord Doree’nin peşine düşmek

üzereydi. Hayallerinin Davina tarafından ezilip parçalanmasına o kadar uzun bir süre izin vermişti ki, artık bir alışkanlık haline gelmişti. Ama artık hayallerini geri istiyordu.

“Ben vefasız değilim. Kız kardeşlerime ve erkek kardeşime bir tazı kadar bağlıyım.” Titrek bir nefes alarak sözlerine devam etti. “Baba, bu akşamlık Charity’nin işi bitti. Kont ile tanıştı ve dans etti. Bir daha dans etmeleri mümkün değil zaten. Artık eve gidebilir miyiz?”

“Hayatım?” Babasının tedirgin bakışları Davina’ya kaymıştı. Üvey annesi dudaklarını büzse de başıyla onayladı. Babası bir kolunu karısına, diğerini Charity’ye uzattı. Yürümeye başladıklarında, Davina’nın omuzları kaskatıydı.

Tracy genç kızın omzunun üzerinden, “İyi iş başardın Ser,” diye mırıldandı.

“Emin misin?” Elleri yine de titriyordu.

Erkek kardeşinin gülümsemesi nazik ve ilgi doluydu. Babası ve Tracy birer yürekli şampiyon olmayabilirlerdi ama bu kadar iyi iki adamın sevgisine sahip olduğu için şanslıydı. Eğer Charity de skandallarla dolu duman gözlü bir hovardayla yapacağı evliliğinde mutluluk bulabilirse, Serena da tekrar mutlu olmayı öğrenebilirdi.

Dördüncü Bölüm

Kendinizden ve yakınınızdaki komşularınızdan utanın, şeytani işlerinize karşılık olarak size öfkeyle sırt çevirmesinler diye, Tanrıların gazabından korkun.

- Homeros, Odyssea

Alex masadan bir kart çektikten sonra sandalyesine yaslanırken bakışlarını rakiplerinin yüzlerine çevirdi. Seçkin oyun kulübüne, Parizyen parfümlerinin ve tatlı puro kokusunun karışımı ağır bir hava çökmüştü. Lüks bir biçimde döşenmiş salonların duvarlarında yanan kandillerin loş ışığı, ortama uyku getiren bir huzur katıyordu.

Fakat ortamdaki hava ve Alex'in rahat duruşu, kulüp üyelerinin çoğunun ilgi alanında değildi. Dumanlı havada tedirginlik vardı ve masalara dağılmış oyuncuların yüzlelerinden, ateşli ve heyecanlı bir kararlılık okunuyordu. Bu gece aralarında McFee Markisi, Yarmouth Dükü'nün orta yaşlı, iri yapılı varisi bulunuyordu ve taze kanlar birer servet kaybediyordu.

McFee başlangıçta dost canlısı, babacan bir tavırla dikatsizce birkaç el kaybeder, sonra da avını öldürmek için dişlerini geçirirdi. Alex bu adamı yaklaşık iki haftadır gözlemliyordu. Adamı çözmüş, mevsim sonunda yatıyla keyifli bir seyahate çıkacağını bilgisine ulaşmıştı.

Şövalye'nin bir sonraki avı, yetim ve dullara kaynağı bilinmeyen bir yardım daha sağlayacaktı.

Başını öne eğmiş genç bir lord elindeki kartları masaya bıraktı.

“Bu oyun bana fazla McFee. Çekiliyorum,” dedi vakur bir soğukkanlılıkla. Başını kaldırıncı gözleri Alex'inkilerle buluştu. Alex başıyla onayladı. Geçmişte Doree Markisi'yle aynı masada pek çok defa oynamıştı. Marki, genç olmasına rağmen aptal değildi ve prensipli bir dürüstlüğe sahip iyi bir insandı. Erken yaşta kendini dizginleyerek ihtiyatlı davranmayı öğrendiği belliydi.

Doree bir açıklama yapmaksızın kalkıp salonu terk etti.

“Galiba Atlantik'te nasıl kazanılacağını öğretmiyorlar, ha?” diye böbürlendi McFee. Söğüşlediği delikanlılardan birkaçı sinirli bir şekilde gülümsedi. Elindeki son kartı açınca, diğerleri de umutsuzlukla kendilerinininkileri açtı ve McFee kazandığı paraları masadan toplamaya başladı. Alex içini çekerek kayıtsızlıkla sandalyesini geri itti.

“Benim oyunum da bitmiştir beyler. İyi geceler.” Umursamaz ve miskin bir tavır takınarak başıyla selam verdi ve kapıya yöneldi. Bir uşak elinde fildişi bastonu ve şapkasıyla onu kapıda karşıladığında, genç adam dönerek son bir kez daha salona göz gezdirdi. Buraya bir daha ayak basmayacak olsa, bir nebze dahi özlemeyeceğinden emindi.

Tıpkı geçen hafta La Dolcetta'ya zümrüt ve elmaslardan oluşan bir zincirle veda ederek Curzon Caddesindeki evini boşaltmaktan pişmanlık duymayacağı gibi. Opera şarkıcısı önce hayal kırıklığıyla ağlamış, sonra etrafı kırıp dökmüş, nihayetindeyse genç adama son bir öpücük vererek elveda demişti.

Alex bir sonraki gün avukatına evi satması için gerekli talimatları vermişti. Eskiden kendi düşüncesizliklerinden

dolayı acı çeken kim olursa olsun, bu tarz bir ayrılık onu beyhude yere eğlendirirdi ama geçen yıllarla birlikte olgunlaşmış, ağgözlü fahişelere ve kızgın kocalara karşı dikkatli olmasını sağlamıştı. Artık istediğı tek şey huzurdu.

Serin ilkbahar gecesinin karanlığına adımını attığında, saatin gece yarısını geçtiğini, fakat gündüzün sıcaklığının hâlâ kaldırımında hissedilebildiğini ve gaz lambalarının yaydığı ışık huzmeleri sayesinde görülebilen hafifçe çiseleyen yağmuru fark etti. Temiz deniz havasını ve uzaklarda yeşillere bezenmiş dağların görüntüsünü özleyen Alex, sokağına adım attı. Hareket etme ihtiyacıyla, at arabasını evde bırakmıştı. Ve genelde yaptığı üzere Mayfair'e doğru yürürken, yeterince hareket edebileceğinin bilincindeydi.

Yarım blok ileride, dar bir sokağın başında bir at arabası duruyordu. Alex yanından geçerken, arabacı şapkasıyla hafifçe selam verdi ama adam gözlerini endişeli bir şekilde dar sokağına dikmişti.

İlginç.

Alex'in ensesindeki tüyler dikildi. Atlantik'te bir gemiye kaptanlık eden biri olarak, sadece aptalların böyle gariplikleri görmezden geldiğini öğrenmişti.

Gölgelerle bezeli dar sokaktan hafif bir iç çekme sesi duyuldu. Sonra bir kadının çığlığı yükseldi. Alex çizmesine sakladığı kamayı eline alarak karanlık sokağına daldı.

Gölgelerin arasında iki insan silüeti görünüyordu. Pele-rinli bir kadın ve bir erkek. Puslu havanın içinden Alex'in kulağına hızlı bir konuşma çalındı... Bir adam uyarıcı bir sesle gürliyor, kadın da cevap veriyordu. Alex kamayı kınasına sokarak adımlarını hızlandırdı.

Önce Lord Doree'nin başı, sonra da kadınınkı Alex'e doğru çevrildi. Marki kadının her iki bileğini sol eliyle kavramış sımsıkı tutuyordu. Alex daha da yakına geldiğinde, Doree'nin siyah gözlerinde onu tanıdığına dair bir ifade belirdi.

“Lord Savege,” diye bağırdı Bayan Carlyle, ama sesinde rahatlamadan eser yoktu. Genç kadının sesi sanki rahatsız edilmişler gibi çıkmıştı. Tanrı Aşkına. Eğer Doree’nin yüzünde keskin bir şüphe olmasaydı, Alex’in aklına tek bir şey gelirdi.

Marki tutsağının ellerini serbest bırakarak bir adım geri gitti.

“Bu leydiyi tanıyor musunuz lordum?” diye sert bir ifadeyle sordu.

Anlaşılan o ki Doree, genç kadını tanımıyordu. Yine de leydi diye hitap ettiği için delikanlıya hakkını vermek gerekirdi, Leydi Carlyle’in bir sınıfa ait olduğunu fark etmişti.

“Kendisi komşum olur.” Alex bastonunu kaldırıma vurarak sözlerine devam etti. “Nasılsınız bayan?” Başını eğerek reverans yaptı.

“Şu an için çok iyi olduğum söylenemez,” dedi kadın anlam yüklü bir bakışla. “Siz burada ne yapıyorsunuz?”

“Gezintiye çıkmıştım. Sanıyorum aynı soruyu benim de size sormam gerekiyor.”

“Bu sizi hiç ilgilendirmez.”

Doree genç kadına sert bir bakış attı. “Ama beni ilgilendirir. Neden beni takip ettiniz?”

Kadının Alex’e dönen yüzünde, açıkça okunabilen panik ve suçluluk karışımı bir ifade belirmişti. Ancak hemen kendini topladı ve ifadesizce cevap verdi.

“Korkarım, sebebini unuttum.”

Alex kahkahasını bastırdı. Bu kadın berbat bir yalancıydı ve anlaşılan, üç gece önce saygısız bir tavırla Alex’in, kız kardeşiyle ilgili niyetini sorgularken düşündüğünden çok daha fazla bela yaratıyordu.

Marki’nin bakışları korkunçtu ama tıpkı oyun masasında olduğu gibi kendini dikkatle kontrol altında tutuyordu. “Tekrarlamamanızı tavsiye ederim,” dedi sert bir tavırla.

Serena önce Alex'e sonra tekrar Doree'ye baktı ama tek kelime etmedi.

"Lordum," diye araya girdi Alex. "Leydiye arabasına kadar eşlik etmeme müsaade edin lütfen."

Doree bir an için düşünceli bakışlarıyla ona karşılık vermeksizin durduysa da, sonrasında başıyla onayladı ve ciddi bir ifadeyle üzerini düzeltti.

"Sert tepkimden dolayı beni mazur görün leydim. İyi geceler." Başıyla selam vererek dar sokağın karanlığında gözden kayboldu.

Serena Alex'e döndü. "Düşündüğünüz gibi değil." Kelimeler ağzından zorla çıkar gibiydi.

"Ne düşündüğümü sanıyorsunuz hiç bilmiyorum Bayan Carlyle. Ancak, sizi bu sokağa getiren sebep her neyse, bana anlatacağınız gerekçelerden çok farklı olacağından da hiç şüphem yok."

Serena alt dudaklarını dişlerinin arasına aldı - Alex bunun bir alışkanlık olduğunu ve çok çekici görüldüğünü düşündü - ve ellerini manşonuna soktu. Küçük çenesi havaya kalkmıştı.

"Size kendimi açıklamak gibi bir yükümlülüğüm yok," dedi kendine güvenen bir edayla.

"Kesinlikle var." Alex'in sesi gayet rahattı. "Lord Doree sizin tuzağınızdan dolayı gayet rahatsız görünüyordu. Hatalıysam düzeltin."

"Bu çok saçma. Onu tuzağa düşürmedim. Sadece arkasından yanaştım."

"Niyetiniz neydi peki?"

Genç kız dudaklarını büzdü ve olduğu yerde dikleşti. Öyle güzeldi ki dudakları kadının... Klasik gül yaprağı ve papyon havasından ziyade, dolgun ve geniş oluşlarıyla, konuşmaktan daha güzel şeyler için yaratılmış gibiydiler. Daha önce bir kadının dudaklarının tadını fark ettiğini ha-

tırlamıyordu. Belki de bunun sebebi, daha önce hiç tarçın ve vanilya tadında bir kadını öpmemiş olmasıydı. Tıpkı Noel bisküvileri gibiydi tadı.

Alex'in sessizce ve kararlılıkla bekleyişi, Serena'nın direncinin kırılmasına sebep oldu.

"İlla bilmeniz gerekiyorsa," Derin bir nefes aldığında göğüslerini saran kumaş gerildi. Bir erkeğin dokunuşlarına hemen yanıt veren mükemmel şekilli göğüsleri vardı. "Benim niyetim..." Duraksadı.

"Şehvetli doğanızla mı alakalıydı?"

"Hayır!" Serena'nın gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Karanlıkta renklerinin farklı olduğu belli olmuyordu. Ama Alex gerçeği biliyordu. Eşsiz gözler ve başa bela bir karakter. Gerçi bir o kadar da eğlenceliydi.

"Hayır mı?"

"Hayır, tabii ki hayır!"

"Tabii ki." Ciddiyetle başını salladı. Serena'nın dudağını ısırarak dişleri düzgün ve bembeyazdı. Alex diliyle yaptığı dokunuşlarda onların yumuşak dokusunu da hatırlıyordu. "Onu burada bulacağınızı nereden biliyordunuz?"

"Sık sık bu kulübe geldiğini duymuştum."

"Duydunuz mu?"

"Kulak misafiri oldum diyelim."

"Demek gizlice başkalarını dinliyorsunuz Bayan Carlyle."

Serena'nın yüzünde kendini savunmak istercesine inatçı bir ifade belirdi.

"Üvey annemin çok sayıda tanıdığı var," diyebilirdi sonunda. "Korkarım bazıları dedikodu yapma konusunda olmaları gerektiği kadar ağız sıkı değiller. Ne de olsa Marki oldukça zengin."

"Anlıyorum."

Alex'in yüzünü inceledi. "Bana inanmıyorsunuz."

“Hayatım, gel dürüst olalım, olmaz mı? Birkaç gece önce babanın bana kızlarının gayet mütevazı kişiler olduğunu söylemesi dışında, sana inanmam için hiçbir sebep yok. Görünen o ki en büyük kızını pek tanımıyor.”

“Bu sözlere tahammül edemem” dedi gergin bir sesle Serena.

“Ama yine de hak ettin.”

“Sizinki de tencere dibin kara, seninki benden kara demek gibi oldu.” Sözlerine devam etmeden önce bir an için dudaklarını sımsıkı kenetledi. “Nişanlınızla tanışmak için katıldığınız bir baloda hiç tanımadığınız bir kadını öptünüz. Yoksa unuttunuz mu?”

“Unutmadım.” Kesinlikle unutmamıştı. Londra’ya gelişinden bu yana, dolgun La Dolcetta’yla geçirdiği saatler de dâhil olmak üzere en keyif aldığı zaman, genç kızla geçirdiği dakikalardı. “Hatırlatırım ki o öpüşmede sen de gayet istek ve arzuyla yer almıştın.” O muhteşem ve etkiliyici dudaklarıyla. Bir adım daha yaklaştı.

Serena gerileyerek aralarındaki mesafenin tekrar açılmasını sağladı.

“Bunun konumuzla alakası yok. Lord Doree ile özel olarak görüşme isteğim, ahlaki anlamda bu sokaktaki en sefil kişi yapmaz beni. Siz tamamen bir yabancıyı öptünüz.”

“Ben öpülmekten hoşlanan bir kadını öptüm.”

“Nişanlınızın kız kardeşini.”

“O zamanlar bu ayrıntının farkında değildim. Ayrıca bir kez daha söylüyorum bayan, kardeşiniz henüz nişanlım değil.”

“Fark etmez. Tabii ki kabul edeceksiniz. Üvey kız kardeşim eşsiz biri, bir Kont’un torunu ve çok iyi bir çeyize sahip. Ama aynı zamanda çok masum ve onurlu bir kocayı hak ediyor.” Gözlerinde, yavrularını korumak isteyen anaç

bir tavuk gibi ateşler yanmıştı. “Artık çok daha dikkatli ve durumunuza uygun davranmanız gerekiyor lordum.”

“Hımm.” Alex’in bakışları kızın çoğunluğunu karanlığın örttüğü vücudunda dolaştı. Ama zaten elleri, bu ince ve tam olması gereken yerlerde dolgun olan vücudu gözlerinden daha iyi tanıyordu. “Yani evliliği onaylıyorsunuz? Birkaç gece önce bu evliliğe karşı olduğunuza dair bir izlenim edinmiştim.”

“Bahsi geçen kişinin siz olduğunu anlayınca öyle hissetmiştim. Bu da anlaşılabilir bir duygu sanırım.”

Alex bir kahkaha attı. “Dürüstlüğüne hayranım hayattım.”

“Teşekkür ederim.” Yanakları kızardı. “Ama gerçekten, benimle ilgili hiçbir şeye hayran olmak gibi bir hakkınız yok.”

“Şöhretim hakkında ne duydun bilemiyorum ama bu bir teklif değildi. Sadece bir iltifattı.”

“Tabii ki.” Serena gayet ciddi bir şekilde pişman, ama şaşırtıcı derecede harika görünüyordu. Alex’in boyunbağı birden sıkı gelmeye başlamıştı.

“Şimdi hatırlıyorum,” dedi kısık bir sesle. “Karanlık odalarda erkeklerle öpüşmeye alışkın değildin zaten.”

“Bu doğru.”

“Ama geçen gece itiraz etmedin.”

“İmalarınız cevap verilmeyi gerektirmiyor. Unutmuş gibisiniz lordum, bütün kadınlar köpek misali sıçrayıp hoplamıyor etrafınızda.”

Öfkesi samimi ve içten geliyor gibiydi. Ama öpüşmede deneyimliye benziyordu. Yine de dudaklarının dokunuşunda, Alex’in koşarak kaçması gereken, ama başaramayıp içinde kaybolduğu bir tatlılık vardı. O karanlık odada gitmesine izin vermeyi zorlaştıran, hatta şimdi de arabasına kadar eşlik edip ona veda etmeyi zorlaştıran bir tatlılıktı.

“Neden evli değilsiniz Bayan Carlyle?”

Serena’nın yanaklarındaki kırmızılık koyulaştı ve sıra dışı gözleri öfkeyle parladı.

“Bu da bayım, sizi hiç ilgilendirmez.”

“O halde beni mazur görün,” diye mırıldanarak genç kızın dirseğini tuttu Alex. “Arabanıza kadar size eşlik etmeme izin verin bayan.”

“Teşekkür ederim lordum ama ben—”

“İzin verin.” Sesi kararlıydı.

Serena topuklarının üzerinde dönerek sokağın diğer ucuna baktı.

Alex’in gözleri faltaşı gibi açıldı. “Sakın bana onu takip etmeye niyetin olduğunu söyleme.”

Serena çaresizlikle dolu bakışlarını ona dikince, görünmez bir el Alex’in boyunbağını daha da sıkılaştırdı.

“Sosyeteye çok nadir karışıyor ve onunla konuşmak zorundayım. Geçen gece baloda bunu amaçlamıştım.”

“Neden konuşmadınız peki?”

Serena manâlı bir bakış fırlattı.

Alex gözlerini kırptı. “Yoksa o odada onunla mı buluşacaktın?” Bu düşünce boğazına bir yumru gibi oturdu. Sebebi yanındaki kadının bir başkasına arzu duymasının verdiği rahatsızlık olsa da, onun için bu çok yeni bir duyguydu.

“Tabii ki hayır...” Sesinde öfke vardı. “Onunla balo salonunda konuşmayı planlamıştım ama cesaretimi yitirdim ve kendimi toplamak için odaya girdiğimde beni geciktirirsiniz. Ve tabii ki o esnada kendisi de balodan ayrıldı.”

Alex içinde bir rahatlama hissiyle, “O halde özür dileirim bayan,” derken gülümsüyordu. “Cesaretinizi toplamışa benziyorsunuz.”

“Gerçekten saçmalamanın da ötesine geçtiniz.” Dirseğini kurtararak sokağın girişine doğru ilerledi. Ama Alex kızın dudaklarının kenarındaki kıvrılmayı fark etmişti.

İki adımda yanına geldi. "Gecenin bir yarısı karanlık bir sokakta bir erkekle konuşmaya çalışmanın saygıdeğer bir genç kız için alışılmadık olduğunu kabul etmelisiniz."

"Katılıyorum. Benim için de alışılmadık bir durum."

"Sebebini öğrenmek için can atıyorum."

Serena ise ona düşünceli bir bakış fırlattıktan sonra sessiz kalmayı tercih etti.

Alex devam etti. "Bana ne hakkında konuşmak istediğini söyle. Belki yardımcı olabilirim. Doree'yi yakından tanıyorum."

Serena olduğu yerde durarak ona döndü.

"Sizin konuyla ilgilenmediğinizi zaten biliyorum. Eğer ilgilenseydiniz, çoktan bir şeyler yapardınız." Bakışları acıyla parlıyordu.

"Sevgili Bayan Carlyle, korkarım beni neyle suçladığınızla ilgili en ufak bir fikrim yok."

Alex suçlayıcı ve yaralı gözlerle ona bakan kadınlardan hiç hoşlanmazdı.

Sosyetenin saygın üyelerinin kendisi hakkında ne düşündükleri de umurunda değildi. Lanet olası, sonuçta sekiz yıldır lanet bir korsan olarak dolanıyordu. Ama bir şekilde, bu kadının onaylamayan bakışları, boynundaki bağın sıkılaşıp vücuduna yapışmış hissi vermesine neden oluyordu.

Öfke dolu bakışlarını kıza dikti.

"Bana bu şekilde bakmaya hiç hakkınız yok," dedi Serena. "O belalı kaçakçılar sahilde at koşturuyorlar ve sizin tek yaptığınız, kulüpte oturup kâğıt oynamak veya yatak odalarınızda Tanrı bilir ne haller karıştırmak."

Alex kollarını geniş göğsünde kavuşturdu. Palto giymemişti ve ceketini hafifçe parlayan gösteren ve etrafı saran sisin etkisiyle başka bir dünyadan çıkıp gelmiş gibi görünüyordu. Serena onun asık suratına aynı ifadeyle karşılık

vermeye çalıştı ama kendi yüzünde yapmacık durduğunu hissedebiliyordu.

“Öncelikle, onlar benim yatak odalarım değil. Ayrıca senin de çok iyi bildiğin üzere, ben sıradan karanlık bir odadan da gayet keyif alabilirim.”

Tanrı aşkına, yine o öpüşmeye gelmişlerdi. Öpüşmeden de fazlası. Kucaklaşma. Okşayışlarla dolu bir çılgınlık.

Alex'in bakışı bile baştan çıkarıcıydı. Serena, vücudunda varlığından haberdar olmadığı yerlerinin bu bakış altında titrediğini hissediyordu. Tekrar gözleriyle buluştuğunda, ani bir değişim sonucu genç adamın bakışlarına hâkim olan rahat ve tembel ifade, kendi vücudundaki sızlamaların havai fişeklere dönüşmesine sebep olmuştu.

“Onlarla ilgili bir şeyler yapmanız lazım,” dedi Serena olabildiğince düz bir sesle.

“Yatak odalarıyla mı, yoksa karanlık odalarla mı ilgili?” Alex'in dudakları yukarı kıvrıldı. “Emin ol, her ikisinde de elimden geleni yapıyorum.”

Serena elini sinirle yumruk haline getirdi. “Kaçakçılarla ilgili. Anladığım kadarıyla muhalefet olmak için Lordlar Kamarası'ndaki yerinizi almayı düşünüyormuşsunuz ama hiçbir şey yapmasanız bile, Donanma Bakanlığı'na bir mektup yazması için sekreterinizi görevlendirebilir ve onlardan bu haydutlara karşı önlem almalarını isteyebilirsiniz. Herhalde böyle bir şeye sahipsinizdir, değil mi?”

“Muhalif bir duruş mu?”

“Bir sekreterden bahsediyordum.”

“Ah, evet. Ama şu an başka meselelerle ilgileniyor.” Alex'in gözlerinde parlayan ışık, konuştukları konudan çok farklı şeylerin zihnini meşgul ettiğini gösterir gibiydi. “Bayan Carlyle, size kaçakçıları kendi hallerine bırakmanızı tavsiye ederim. Doree Markisi'ni de.”

“Ama onunla konuşmak istememin sebebi de bu. Kendisini iki ay kadar önce Clovelly'de gördüm.”

“Ne hoş.” Sesi çıldırtacak kadar ilgisizdi.

“Pekâlâ, evet, bu yüzden onun kaçakçılarla bir bağlantısı olduğunu düşünüyorum. Bildiğiniz üzere bütün mülkleri Kent’te, yani kilometrelerce uzakta. O tarihlerde siz de Savege Park’ta değildiniz, dolayısıyla sizi de ziyaret ediyor olamaz, eh benim babamın da çok misafiri olmaz zaten. Lord Doree’nin tam da kaçakçıların karaya çıktığı hafta bizim bölgemizde ne gibi bir işi olabilir ki?”

Alex’in yüz ifadesi ciddileşmişti.

“Bayan, bir beyefendinin arazisi dışına çıkmasını gerektirecek pek çok sebep olabilir. Ayrıca bir kaçakçı gemisinin, işlerini yürütmek için bir patrona ihtiyacı yoktur. Doree Markisi bu rezaletin içinde olamaz. Bana öyle geliyor ki, kaçakçılarla bu şekilde uğraşmanızı sağlayan oldukça fazla mesai yapan bir hayal gücünüz var.”

Serena’nın kalbi kaburgalarını acıtacak şekilde atıyordu. O ana kadar karşısındaki adamın diğerlerinden farklı olduğunu düşündüğünü fark etmemişti. Neyden ya da kimden farklı olduğu konusunda kafa yormak istemiyordu ama dudaklarından dökülen kelimeler, korkunç bir biçimde kendi fikirlerini savunduğu zamanlarda Davina’nın kullandıklarına benziyordu.

Kısacık tanışma sürelerinde Serena, Lord Savege’la yıllar içinde hiç kimseye anlatmadığı kadar çok şeyini paylaşmıştı. Belki de bir sır paylaştıkları için, onun güvenebileceği türden biri olduğunu sanmıştı. Ne aptalca bir inanıştı bu.

Gerçi ona hiç de aptalca gelmemişti.

Alex uzanarak elini kavradı. Serena çekmeye çalıştıysa da kavrayışı sımsıkıydı.

“Bağışlayın beni Bayan Carlyle. Sanırım fazla dobra konuştum.”

“Dobralığı hiçbir zaman sorun etmem.” Serena bakış-

larını kaçırdı. Bu gerçekten korkutucuydu. Alex bir an ciddiyetle konuşuyor, ama bir an sonra tek dokunuşuyla Serena'nın bütün eklemlerini sıvıya dönüştürebiliyordu.

“Sorun etmediğinizden eminim.” Sesi yine kendine has o özel tona bürünmüştü. “Yine de sanırım biraz sert konuştum. Özür diliyorum. Tekrar.”

Serena büyük bir çaba göstererek elini çekti.

“Dilemenize gerek yok.” Tekrar sokağın başına doğru döndü. O güne kadar Charity dışında hiç kimse ondan özür dilememişti ki o da Davina'nın korkunç davranışlarından dolayı dilerdi. Belki de kız kardeşi ve Kont mü-kemmel bir çift olurlar, birbirlerinden sürekli yaptıkları hatalardan dolayı özür dilerlerdi.

“Ah, leydinin gülümseyişi geri döndü. Görünen o ki affedildim.”

Bakışları birleşti. Alex'in başı onun ifadesini çözmek istercesine yana eğilmişti ve gözlerine sokak lambasının puslu ışığında parlayan bir keyif ifadesi hâkimdi.

“Lordum,” dedi arabaya yaklaşırken Serena. “Çok alaycısınız.”

“Ve siz de bayan, oldukça esnek bir duyarlılığa sahip-siniz.”

“Sanırım bunu iltifat olarak almalıyım.”

“Doğru yapmış olursunuz.”

“Aman Tanrım, bir gecede iki iltifat... Ne büyük mutluluk!” Aslında bir o kadar da beklenmedik. Müstakbel kocasıyla gecenin bir yarısı sokakta muhabbet ettiğini bilmeyen masum kız kardeşi Charity'den gelen iltifatlar sayılmazsa, bir gecede değil, yılda iki iltifat da denebilirdi. Tabii, Serena'yı üç gün önce nefessiz bırakan bu adamın o güzel dudaklarının şimdi sokak lambasının ışığında ne kadar güzel durduğunu da bilmiyordu kız kardeşi.

Serena bakışlarını adamın gözlerine çevirdi. İçi içini

Yiyordu. Kendi dudaklarına çevrilmiş bakışı fark etmişti Alex.

“Artık gitsem iyi olacak” dedi Serena.

“Tabii ki.” Ellerini arkasında birleştirdi. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Arabacı John yardım etmek için yerinden sıçradıysa da, Kont eliyle ona kıpırdamaması için işaret vererek arabanın kapısını açtı ve basamağı indirdi. Serena adamın uzattığı eli tutarak arabaya bindi.

“Bayan Carlyle, nasıl oluyor da gecenin bu geç saatinde dışarıda olabiliyorsunuz? Evde yokluğunuz fark edilmeyecek mi?” Bakışlarıyla arabacıyı işaret etti.

Serena basamakta duraksadı. “John kimseye söylemeyecektir. Ayrıca akşam yemeğinden sonra Charity’ye biraz hasta olduğumu ve rahatsız edilmek istemediğimi söyledim. Eğer biri soracak olursa, eminim dinlenebilmem için gereken her şeyi yapacak ve kimsenin yanıma gelmesine izin vermeyecektir.” Suçluluk duygusu içini kavuruyordu. “Onu bu şekilde kullanmak benim ayıbım. Kardeşim tam anlamıyla güvenilir biridir. Siz çok şanslı bir adamsınız lordum.”

Uzunca bir süre genç kıza baktı. “Bunu anlamaya başlıyorum.”

“Bu gecedən kimseye bahsetmeyeceksiniz, değil mi?”

Alex'in gözlerinin arasında hafif bir kırıksıklık belirdi. Sonra başını olumsuz anlamda iki yana sallayarak Sere-na'yı arabasma bindirdi ve kapıyı kapattı. Pencereyi kapatan perde yüzünden uzaklaşırlarken Alex'e bakamadı. Ama zaten arkasından bakması için hiçbir sebep yoktu.

Beşinci Bölüm

Artık dairene git ve kendi işlerinle meşgul ol, dokumanla, el işinle ve uşakların yönetimiyle; ama konuşma, erkeğin işidir.

- Homeros, Odysseia

Serena on üç yaşının sonlarına doğru, kız kardeşi Viola'nın kaybolmasından kısa bir süre sonra nakışıyla; üzerinde küçük mor çiçeklerle bezeli saç bağıyla koyu saçlarını toplamış bir prenses resmi olan, küçük bir dikiş kutusu işledi. Genç kız bu yadigarı her yere yanında taşıyarak – her yaz Yorkshire'da ziyaret ettiği münzevi yengesi ve amcasının evleri ve yılda iki kez Londra dahil – kız kardeşinin anısının kendisiyle birlikte gittiği yerlere gelmesini sağladı. Kutunun içinde dikiş malzemeleri değil, Serena'nın en değerli hazineleri vardı.

Sokakta yaşayanların ertesi sabahı, genç kız başında bir ağrıya ve midesinde pişmanlığın ağırlığıyla uyandığında, giyinme dolabından kutuyu alarak yatağın üzerine oturdu.

Açtığında kutunun içinde ilk olarak, Charity'nin ilk kurdele yapma deneyiminin sonucu olan kumaş kırıntısı görüldü. Peşinden Serena, babasının Viola doğmadan önce kaleme aldığı bir mektubu zarfından çıkarttı. Babası mektupta, iki yaşında olmasına rağmen Serena'nın gözlemlenebilir kararlılığının ne kadar hoşuna gittiğini yaz-

mıştı. Yeni doğacak olan bebek onun varisi bile olsa, Serena'nın her zaman onun özel kızı olacağını belirtmişti. Sararmış kâğıdın altından genç kızın annesine ait bir tutam saç görüldü. Serena tüm bunları kutuya geri koydu.

Hazine sandığının en altında aradığını buldu. Küçük oyuncak bebeğin kafasında, Serena'nın sekizinci yaş gününde altı yaşındaki kız kardeşi tarafından acemice dikilmiş iplikleri vardı. Saç olarak dikilen bu kahverengi ipler, bir erkekte olması gerekenden daha uzundu ama Viola'nın canlandırmaya çalıştığı şövalyeye uygundu. Eline gümüş telden yapılmış bir kılıç tutturulmuştu. Ağzı ya da burnu yoktu, gözlerinin yerindeyse iki tane düğme bulunuyordu.

Deniz kabuklarından yapılmış gri düğmeler...

Serena gözlerini kapatarak, insanın kız kardeşinin nişanlısından bu derece etkilenmesinin çok büyük bir günah olmaması için dua etti. Tabii adamla daha tam nişanlı değillerdi. Aslında kendine çok da sert davranmaması gerektiğini düşündü. Londra'daki kadınların yarısı, Lord Savage'a hayranlık besliyor olmalıydı. Özellikle de öptüğü kadınların... Ki bunun sayıyı yarıdan aza indirmedikten emindi.

Adamın alaycı ve esprili bir yapıya sahip olması da iyi bir şeydi. En azından Serena'yla birlikte bu konuyla dalga geçebilmişti. Ve babasıyla Davina'ya geçen geceki maceradan bahsetmeyeceğine dair söz de vermişti.

Başarısızlıkla sonuçlanan o macera...

Amacına ulaşamayacağına inanmayı reddediyordu. Kaçakçılar alt edilmeliydi. Geçen ay sütçü bir kızcağzın namusunu lekelemişlerdi. Gelecek sefer, kızın kendisini kaçırana dek durmayacaklardı. Serena titredi. Bir sonraki hedefleri Diantha veya Faith olabilirdi.

Tıpkı Viola gibi.

Bu kez onları durdurmak zorundaydı.

Dikiş kutusunu kapattı ve giyinerek kahvaltıya gitti. Babası, elindeki gazeteye dalmış, çörekleri ve çayını unutmuş bir şekilde çoktan kahvaltı masasındaki yerini almıştı.

“Günaydın baba.”

“Günaydın Serena.” Baron gazeteyi indirerek ciddi bakışlarını kızına yöneltti. “Kızım, bu sabah Lord Savege’den bir not aldım.”

Serena’nın elindeki tost, tabağına düştü.

“Öyle mi? Ne hakkında?” Serena’nın aptallığı hakkında... Uygunsuz davranışları hakkında... Her karşılaşmalarında yoksun olduğunu gösterdiği zarafet hakkında... Bu kadar ahlaksız bir insanın kardeşine adını vermek istememesi hakkında...

Serena’nın içine bir an için umut doldu. Belki de Charity’nin bu evlilikten kurtuluşu mümkün olacaktı.

“Onu belirtmemiş,” dedi babası. “Ama hiç şüphesiz benimle evlilik anlaşmasının ayrıntılarını konuşmak isteyecektir.”

“Hiç şüphesiz.” Serena boğazındaki yumruyu yok saymaya çalışarak devam etti. “Baba, ben eve dönmek istiyorum.”

Baronun kaşları çatıldı. “Ama daha mevsimin ortasındayız.”

“Londra beni yordu.”

Babasının bakışları gölgelendi. “Şehir hayatına alışkın değilsin. Seni hep taşrada tuttuğum için bu benim suçum. Her yıl buraya gelirlerken seni de getirmeleri için üvey anene ısrar etmeliydim.”

“Devonshire’a ve York’a yaptığım yaz ziyaretlerinde gayet mutlu olduğum için buna hiç gerek yoktu baba. Ama yine de çok düşüncelisin.”

“O halde neden gitmek istiyorsun? Kız kardeşine gösterilen ilgiyi kıskanmadığından eminim. Hiçbir zaman kıskanmadın.”

“Tabii ki hayır. Sadece şehir hayatı bana göre değil ve Glenhaven’da halletmem gereken bir işim var.”

“İş mi?”

Ah o aptal dili. Ağzını kapalı tutmayı denese hayatı çok daha kolaylaşabilirdi. Onu gevşettiği için Lord Savege’a lanet olsun diye düşündü. Tabii bunu mecazi olarak düşünmüştü sadece.

“Aman baba uğraşılması gereken birkaç şey işte... Gidebilir miyim?”

Baron ellerini rahatsız olmuşcasına masaya yasladı. “Kız kardeşinin sana ihtiyacı var.”

Serena savunmasını çoktan hazırlamıştı.

“Evet biliyorum. Ama Diantha’yla Faith’in de var. Diantha son kâhyayı korkutup kaçırdığından beri dadımızın başına tatlı belalar açıyor ve yaşlı, şeker dadımızın tek başına onu idare etmesi mümkün değil. Ben orada olursam Diantha’nın ilgisini dağıtabilirim. Yoksa ne tür belalar açabileceğini kim bilebilir?” Serena bu sözlerin ardından dudaklarını büzerek başını dikleştirdi. Lord Robert Bailey ile ilk karşılaşmalarında, babası Davina ile beraber balayındaydı.

Genç kız babasını seviyordu ama yine de bazen Davina’nın neden onu seçtiğini merak ediyordu. Üvey annesi, ilk kocasının ölümüyle elde ettiği serveti ve unvanı sayesinde, sosyete de konum ve unvan sahibi pek çok sayıda erkekten biriyle evlenebilirdi. Modaya ve statüye düşkün olduğu biliniyordu. Ama bunlara rağmen, sosyeteden ziyade doğa felsefesiyle ilgilenen baronu tercih etmişti ve bununla yetinir gibiydi.

“Baba?” diye sordu bir kez daha Serena.

“Peki, Charity sensiz nasıl idare edecek?”

“Bunu ailesinin sıcak ve rahatlatıcı himayesinde kalarak tek başına hayatını idame ettirme pratiği olarak görebilir.”

Kahvesinden bir yudum aldı. "Ayrıca yanında ona yardımcı olacak erkek kardeşi ve annesi olacak."

Babası bu fikri tartışmışcasına düşüncelere daldı.

"Zaten o ve Lord Savege tanıştıklarına göre," diye ilave etti Serena. "Eminim anlaşmayı tamamlar tamamlamaz eve geri dönmekten Davina da mutluluk duyacaktır. Tahminimce en geç Haziran ayında ailecek dönülmesini isteyecektir."

"Öyle mi dersin?"

Serena'nın kalbi sıkıştı. Genelde babası için hissettiği bu hayal kırıklığını görmezden gelirdi. Bir zamanlar, annesi yaşarken bambaşka bir adamdı baron. Serena babasının onu mutlu edecek bir eşle tanışması ve Davina'dan sonra içine düştüğü gölgeden çıkması için hep bir umut beslemişti.

"Öyle tahmin ediyorum. Gidebilir miyim baba?"

"Üvey annene onaylayıp onaylamadığını sormam gerekiyor."

"Neyi onaylayacakmışım?"

Serena arkasına döndü. Davina mavi taftalar içerisinde, sarı saçlarına mükemmel bir biçimde oturtulmuş tavuskuşu tüyüyle kapıda duruyordu.

"Nereye gitmek istiyorsun?"

"Glenhaven Konağı'na üvey anne." Serena izin istemeyecekti bu kadından. Dünden itibaren Davina'nın Serena üzerinde hiçbir otoritesi kalmamıştı.

"Gitmemelisin." Davina içeri doğru yürüyerek hizmetkârlardan birine işaret verdi ve uzatılan tabakla fincanı aldı.

Serena ayağa kalktı. "Charity bensez de idare edecektir. Sizin, babamın ve Tracy'nin varlığı, ona gereken desteği sağlayacaktır."

Davina'nın dudakları her zamanki gibi büzüldü. Serena'nın sözlerini suymazdan gelerek, "Lord Savege'dan her an bir çağrı alabiliriz," dedi.

“Bu sabah bir not göndererek görüşmek istediğini belirtti zaten” dedi babası. “Evlilik anlaşmasının detayları hakkında konuşacaktır büyük ihtimalle.”

“Geçen geceki baloda Charity’den oldukça etkilenmiş benziyordu.”

Serena’nın düğüm düğüm olmuş midesi kasıldı. “Öyle mi?”

“Ah, evet. Millicent Gaffney, Savege’in o geceki kadar gülümsediğini daha önce hiç görmediği konusunda ısrarlıydı.”

Çok nadiren toplum içine çıkıyor olmasına rağmen Savege’in gülüp gülmediğini Bayan Gaffney’nin nasıl öğrendiğiyle ilgili hiçbir fikri yoktu Serena’nın.

“Belki de anlaşmayı çabucak halletmek istiyordur.” Davina’nın tatmin olmuşcasına bükülen dudakları, bir yılının dilini çıkartarak tıslamasını andırıyordu. “Erkekler bir karar verdiklerinde, onu uygulamaya koymak için hemen harekete geçerler. Ah,” Gözleri gazeteye takılan Davina devam etti. “Gördüğüm kadarıyla Lord Poole nihayet Donanmanın Kızıltaş denen o dönengi yakalamak için adım atması adına planlar yapıyor.”

Serena’nın nabızı hızlandı ve gazetedeki haberi görebilmek için üvey annesinin omzunun üzerine doğru uzandı. “Öyle mi? Lord Poole kim?”

Davina burnunu kıvırdı. “Düzgün kızlar böyle meraklı olmazlar Serena.”

Serena bir adım geriye çıkarak babasına döndü. “Baba, Lord Poole kim?” Daha da önemlisi, Serena’nın planlarını bozabilir miydi bu adam?

Baron karısına kararsız bir bakış fırlattı. “Poole Kontu. Mülkleri Bath yakınlarında.”

“Neden Kızıltaş’ı yakalamak istiyor peki?”

“Onunla arasında eskiye dayanan bir husumet olduğu-

nu iddia ediyor. Yıllar önce Kızıltaş, Barbados'taki bir arazisinin sahiline yanaşarak gemilerinden birini almış."

"Geminin yükü neymiş?"

"Şeker ve pekmez... Ama—" Babası, hâlâ The Times gazetesini inceleyen karısına kaçamak bir bakış fırlattı.

"Ama?" diye devam etmesini istedi Serena.

"Kızıltaş Lord Poole'un onurunu zedelemiş. O zamanlar Poole henüz unvanını almamıştı. Yirmi beşinden büyük değildi ve Batı Atlantikte babasının işleriyle uğraşıyordu. Yaşlı Kont gemiyi kaybettiği için oğluna çok sinirlenmiş ve onu toplum içinde aşağılayarak küçük düşürmüştü."

"Kızıltaş'a öfkesi sekiz yıldır dinmediğine göre babası onu korkunç bir biçimde aşağılamış olmalı."

"Aylığını kesmişti."

"Yaa. Bayağı kötü olmuş. Peki, oğlu sonra ne yaptı?"

"Bir sürü borç yapıp pervasızca kumar oynadı. Babası ölüp unvanı devralana dek epey bir süründüğünü duy-dum."

"Şimdi de o alçak hainin kıyılardan defedilmesi için donanmayı dürtükleme işini yürütüyor, hem de kralın adına," dedi yüzünde tatmin olmuş bir ifadeyle Davina.

Lord Poole'un asıl amacının intikam olduğu ortadaydı. Bu Serena'nın planlarına engel olabilirdi.

Önceki gece her iki lordla yaptığı konuşmadan sonra Serena, eğer Doree Markisi'yle konuşma fırsatı bulamazsa ve kız kardeşinin nişanlısı kaçakçıların işine karışmayı reddederse – ki etmişti – Kızıltaş'ı bulmak zorunda olduğuna karar vermişti. Hakkındaki bütün hikâyeler adamın bir kahraman olduğu, kullandığı kanun dışı yöntemlere rağmen tam bir adalet âşığı olduğu yönündeydi. Hükümetten hiçbir ödül veya takdir beklemeksizin, savaş esnasında tam üç yıl boyunca gemisini Kanada ateş hattına sürmüştü. Sadece itibarsız, kötü şöhretli ve çok zengin İngiliz asilzade-

lerinden alıyordı, ganimetlerini de yetimlere ve dullara bağışlıyordu. Eğer Serena onunla bu konuyu konuşma fırsatı bulursa, Kızıltaş'ın kaçakçılara dur diyeceğinden emindi.

“Diantha mektubunda, yaklaşık iki hafta önce köylülerin Şövalye'yi sahilde gördüklerini yazmış.”

Davina'nın tavuskuşu tüyü titredi.

“Bana böyle bir şey yazmadı. Senin fantastik hikâyelere olan aptalca eğilimini besliyor olmalı.”

Serena alt dudağını ısırdı. “Arabacı John da Bess'ten aynı bilgiyi içeren bir mektup aldığını söyledi.” John her zaman hizmetkârlardan duyduğu dedikoduları genç kızla paylaşırdı. Serena yıllar önce bir kar fırtınasında, John'un karısı, aynı zamanda konağın kâhyası Bess'in ilk oğlunu doğurmasına yardım etmişti.

Serena bakışlarını babasına çevirdi ama Baron karısını bakıyordu. Tıpkı sahibesini seyreden bir köpek gibiydi.

Davina ayağa kalktı. Sürdüğü ağır koku Serena'nın içini bulandırdı. Aradan yedi yıl geçmesine rağmen, üvey annesinin soğuk, uzak, ilgisiz tavrı ve eleştiren duruşu, hâlâ onu rahatsız etmeyi başarıyordu.

“Sadece çocuklar ve utanmaz kızlar adi korsanların ucuz kahramanlıklarını ilginç bulurlar,” dedi burnundan soluyarak Davina.

Serena nefesini kontrol etmeye çalışıyordu. “Görünen o ki bir de Lord Poole...” diye cevap verdi. “Baba, eve dönebilir miyim?” diye sordu babasına dönerek. “Gider gitmez arabayı ve John'u geri yollarım.”

Baron karısına bakmaya devam ederken, kaşlarının arasında üç tane derin çizgi oluşmuştu.

“Artık kendi servetime sahibim baba,” dedi yumuşak bir sesle Serena. “Eğer, at arabasını kullanmama izin vermezseniz, kendi başıma bir araba kiralayıp eve döneceğim.”

“Küstah şey!” diye tısladı Davina. “Öyle bir şey yaparsan, dönecek bir evin olmayacak!”

“Hayır!” Babasının sert sesi yemek odasında yankılandı. Davina’nın bakışları kocasına çevrildi. “Hayır mı?”

Babası Serena’ya bakarak cevap verdi. “Çocuklarım evimden asla kovulmayacaklar. Evet kızım, eve dönebilirsin. Sana ben eşlik edeceğim.”

“Teşekkür ederim baba.”

Davina, “Ama—” diyerek söze karışmaya çalıştıysa da babası izin vermedi.

“Charity’yle eve dönmek için hazır olduğunuzda arabayı şehre yollarım hayatım. Tracy de sizi geri getirir.” Baron yavaşça ayağa kalktı. Serena’nın kalbi yepyeni bir hisle dolmuştu. Yıllarca babasının kendisi ve karısı arasında bir seçim yapmak zorunda kalmaması için elinden geleni yapmıştı. Ama artık bahisler yükselmmişti. Alışkanlıklar değiştirilmeliydi.

“Sen nasıl istersen Charles,” diyen Davina’nın sesinde sahte bir tatlılık vardı. “Ama şehri böyle aniden terk ettiğini duyan dostlarımız bu durumu oldukça tuhaf bulacaklardır.”

“Sadece benim mutlu bir baba olduğumu düşüneceklerdir. Charity Lord Savege’la nişanlanmak üzere.” Baron’un sesi eski tereddütakar tonuna bürünmüş, omuzları bir balon gibi çökmüştü. “Hepsi Londra’ya geliş sebebimizin onun evlilik planlarıyla alakalı olduğunu biliyor, kimse bununla ilgili farklı bir yorum yapmayacaktır.”

“Ne zaman yola çıkarız baba?”

“Lord Savege’la konuşur konuşmaz. Onu öğle yemeğinden sonra ziyaret etme niyetindeyim. Ben dönene kadar hazır olur musun?”

“Elbette.” Serena masanın etrafını dolaşarak babasını yanağından öptü. “Teşekkür ederim.”

“Bir şey değil kızım.” Ama üzgün bakışları, bu sözlerini yalanlar gibiydi. Serena odadan çıkarken üvey annesine dönüp, yıllardır yaptığı üzere kocaman bir reverans yaptı.

Alex evinin önündeki yeşillığe bakan pencerenin önünde duruyordu. Bir önceki gece yağın yağmur, Londra’nın sisini dağıtmış, yerini davetkâr bir güneşe bırakmıştı. Bahar ayındaki deniz seyahatinin tuzlu deniz havasından sonra uzun süre kapalı alanlarda bulunmak, sahili görme isteği uyandırıyor. Ama şu an için, binaların ve sokakların arasındaki bu yeşillikle yetinmek zorundaydı.

Elinde tuttuğu ve kardeşinden gelen mektuba bir kez daha baktı.

Osprey’in denizcileri tekrar kıyıya geldiler. Çiftçiler panik içinde. Onlara karşı bir şeyler yapmamı istiyor musun? Jin de aynı şeyi soruyor. Doğal olarak senin bu konudaki talimatlarını bekliyoruz...

Talimatlarını. Sanki kardeşi ona bağı bir hizmetkâr veya denizciymiş de, Alex’in umduğu gerçek bir erkek değilmiş gibi talimatlarını bekliyordu. Bir buçuk dakikalık bir fark olmasaydı, ikizi hak ettiği gibi Lord olabilir, Alex de çok farklı bir hayat sürebilirdi. Dilediği gibi bir hayat...

“Lord Carlyle” diye ilan etti Kâhya kapıdan.

“Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim lordum” dedi Baron. Alex, onu oturmaya davet ederken koltukların rengini daha önce fark etmemiş olduğunu düşündü. Babasının ölümünden sonra, kız kardeşine ve annesine evi diledikleri gibi değiştirmeleri için tam yetki vermişti. O zamanlar kadınlarla birlikte olmak, içmek ve kumar oynamak dışında hiçbir şeyle ilgilenmiyordu.

Misafiri yavaşça oturdu. Elli yaşlarındaki Baron, ince vücudu ve dökülmüş saçlarıyla zayıf bir adamdı ama genel anlamda zeki ve akli başında biri izlenimi veriyordu.

“O zevk bana ait” diye mırıldandı Alex. “Avukatım teklif ettiğiniz anlaşmayı inceliyor ve en kısa zamanda beni bilgilendirecek.”

Carlyle’ın soluk kaşları havaya kalktı. “İtiraf etmeliyim ki bugün onu karara bağlayacağımızı düşünmüştüm.”

“Konyak?” diye sordu Alex büfeye yönelerek.

“Eğer siz de alacaksanız.”

Alex, Baron’a bir bardak doldurarak Carlyle’m karşısındaki bir koltuğa yerleşti.

“Sizinle kızlarınız hakkında konuşmak istiyorum.” Baron elindeki kadehi genç adamın kine tokuşturarak bir yudum aldı. Baron’un yüzünde oluşan gülümsemeyi fark eden Alex, adamın en büyük kızının gülüşünü ve sıra dışı gözlerini babasından almadığına kanaat getirdi.

“Onlar benim için neşe kaynağı lordum. Umarım siz de kız evlatlarla kutsanacak kadar şanslı olursunuz.”

“Teşekkür ederim.” Alex kadehiyle oynamaya devam etti. “Sadece iki kızınız mı var?”

“Dört. Biri okulda, bir diğeri de yuvada.”

Alex bundan haberdardı. Aaron, Baron’un teklifinden bahsettiğinden bu yana Carlyle ailesi ve mülkleri ile ilgili pek çok şey öğrenmişti. Alex’in bilmediği şey, karşısındaki bu fare çekingenliğindeki adamın, zeki bir dile ve bariz bir macera açlığına sahip evlenmemiş kızını o kadar yıl boyunca taşrada nasıl saklamayı başardığıydı.

“En büyük kızımız?” Elindeki brendiden bir yudum alarak zengin ve eski aromanın tadını çıkarttı. “Anladığım kadarıyla evli değil.”

Baronun keyif dolu ifadesi bir anda değişti.

“Kızım yıllar önce evlenmemeye karar verdi.”

“Öyle mi? Ve siz de buna müsaade ettiniz. Ne kadar alışıldık.”

Carlyle eliyle rahatsızlık duyduğunu gösteren bir ha-

reket yaptı. “Kadınların nasıl olduğunu bilirsiniz, tahmin edilemezler ve zıtlıklarla doludurlar.”

“O halde kızınız zıtlıklarla dolu.”

“Yoo, kesinlikle değil. Serena oldukça iyi bir kızdır.”

Alex’in tanıdığı kız bu değildi. Bardağını bıraktı.

“Lordum, müsaadeniz olursa, daha basit bir dille konuşalım. Sizin de belirttiğiniz üzere, kadınları bilirim.” Alex bakışlarını barona dikti. “Hatta oldukça iyi bilirim.”

Carlyle’in kaşları çatıldı. “Bununla ilgili bir şeyler duy-dum.”

“Eminim duymuşsunuzdur,” diye mırıldandı Alex. “Benim merak ettiğim, duyduklarınıza rağmen kızınızı bana teklif etmenizin sebebi.”

Carlyle’in benzi hafifçe soldu. “Charity çok iyi bir kızdır ama aynı zamanda sessiz ve annesine bağlıdır. Evlendiği zaman Glenhaven Konağı’na yakın olmayı arzuluyor.”

“Yine de benimki gibi alışkanlıkları olan bir adamla evlenmesini istemeniz için geçerli bir sebep değil, özellikle de büyük kızınızın evlenmeden sizinle yaşamanıza izin vermenizle kıyaslandığında.”

Carlyle ayağa kalktı. “Lordum, Serena’nın durumu özel nedenlere dayanıyor.”

Alex yerinden kıpırdamadı. “Öyle mi?”

“Evet. Ama bunun da ötesinde, kiracılarınız sizden övgüyle bahsediyor. Sizin adaletli ve onurlu bir işveren olduğunuzu söylüyorlar.” Tekrar kaşlarını çatan Baron devam etti. “Bir erkeğin özel hayatı onu ilgilendirir. Toplum içinde takındığı tavır önemlidir.”

“Gayet net açıkladınız.” Alex de ayağa kalktı. “Bu durumu açıklığa kavuşturduğunuz için teşekkür ederim Carlyle.”

Baron’un omuzları gevşedi. Bütün gerçeği paylaşmadığı belliydi. Alex için fark eden bir şey yoktu. Eğer gele-

cekte kızları olursa, onları kendisinininki gibi üne sahip bir adamla evlendirmeyeceğinden emindi, kiracıları ne derse desin.

Ama yine de, bu konuşmadan istediği bilgiyi elde edememişti.

“Size evinize kadar eşlik edebilir miyim lordum? Leydi Carlyle’a bir ziyaret borçluyum.”

Baron başıyla onayladı. “Bundan memnuniyet duyuyorum.”

Carlyle atıyla gelmiş olduğu için Alex de kendininkini hazırlattı. Baron’un şehirdeki evi Berkeley Square’in sınırındaydı. Tıpkı çevredeki diğer evler gibi tuğla ve kalker taşından ibaret, özelliği olmayan bir yapıydı.

İçeriye girdiklerinde, son moda kristal avizelerden yayılan ışık ve özel üniformalarının içinde uşaklar gözüne çarptı. Mısır ipeğiyle kaplanmış bir koltukta oturan ve onları görünce hemen ayağa kalkan, kırmızı çizgili elbisesi ve üç tane tüyün süslediği özenle taranmış saçlarıyla Leydi Carlyle, tam bir Londra tablosu çiziyordu. Yanında duran kızı da ayağa kalktı. Bayan Lucas’ın solgun yanaklarına al basmıştı.

“Sevgili Lord Savege,” dedi Leydi Carlyle cıvıldarcasına. “Ne kadar güzel bir sürpriz. Biz de sizi bir daha ne zaman göreceğimizi merak ediyorduk.”

Alex başıyla selam verdi. “İyi günler bayanlar,” Odada onların haricinde kimse yoktu. Alex hayal kırıklığına uğradığını hissetti. Üzerinden atmaya çalıştığı bu duygu, yapışıp kalmıştı sanki.

En etkileyici gülümsemesini takınarak genç kıza döndü. “Sizi evde bulduğuma memnun oldum Bayan Lucas.”

“Lordum.” Genç kız tekrar reverans yaptı. Kucığında kavuşturduğu ellerinin eklem yerleri bembeyazdı. On yıl önce olsa, kızın güzelliğinden etkilenebilirdi ama şu an

içinde sadece takdir duygusu uyanıyordu. Kızda canlılık yoktu.

“Sizi evimizde ağırlamak bizim için büyük mutluluk lordum,” dedi Leydi Carlyle. “Günün bu saatinde yapacak işimiz yok. Gerçi ilerleyen saatlerde Leydi Sefton bizi bekliyor. Kendisi bir akşam yemeği düzenliyor ve organizasyon konusunda benim yardımımı rica etti. Benim hiç öyle bir iddiam yok ama beni tanıyanlar, zevkimin Prens Regent’le yarışacak derecede olduğunu söylerler.”

Alex başıyla onayladığında, sıkılmaya başlamıştı bile.

“Bayan Lucas, Leydi Sefton’u ziyaret etmenizden önce, sizi ve ablanızı parkta arabayla bir gezintiye çıkartma şerefini bana bahşeder miydiniz?”

Kızın dudakları büzüldü. Taze bir güle benzeyen ağzı titremeye başladı.

Annesi onun yerine cevap verdi. “Teşekkür ederiz lordum. Büyük kızım teklifinizi kabul edemez fakat Charity ablası yerine refakatçi olarak hizmetkârını yanına alabilir.”

Serena Carlyle’ı bir refakatçi olarak düşünmek Alex’e çok komik geldi.

Sorusunu tekrar genç kıza yöneltti. “Ablanız meşgul mü?”

“Eve dönmek için eşyalarını topluyor lordum.”

Alex’in aniden hissettiği hayal kırıklığı ilgisini dağıtmamış olsaydı, kızcağızın tek seferde bu kadar çok kelime kullanabilmesinden dolayı şaşırabilirdi. Hisleri rahatsızlık olarak şekil değiştirdi. O baş belası kızın Devon’a dönüyor olması umurunda olmamalıydı.

“Bu kadar erken mi? Küçük kardeşlerinize ilgili her şey yolunda mı?”

Cevap yine Leydi Carlyle’dan geldi. “Üvey kızım şehri pek sevmez ve mümkün olduğunca taşrada kalmayı tercih eder.”

“Hep beraber mi dönüyorsunuz?”

“Kocam Devon’a kadar ona eşlik edecek. Bizlerse tabii ki sezon bitene kadar kalacağız.” Kızma döndü. “Charity, odana gidip üzerini değiştirsen iyi olur. Lord Savege’ı bekletmemelisin.”

Kız telaşla reverans yapıp odayı terk etmek üzere harekete geçti.

“Leydim,” diyerek araya girdi o esnada Alex. “Korkarım buraya atımla geldiğimi bir an için tamamen unutmuşum.” Omuzlarında hafif bir karıncalanma hissetti. Hiçbir zaman hiçbir şeyi unutmazdı. “Müsaadenizle gideyim ve arabamı alarak geri döneyim.”

“Tabii ki lordum.”

Alex atına bindiğinde içinde çok rahatsız edici bir duygu belirdi. İşlerin planladığı gibi gitmemesinden kaynaklanan bir rahatsızlıktı bu. Aslında bir planının olduğu da söylenemezdi. Carlyle’la buraya gelmesinin tek sebebi, konuşan gözleri, büyüleyici dudakları olan, modayı takip etmeyen, baş belası evde kalmış ablayla iki çift laf etme isteği idi.

Korsan bir kaptan olarak denizlerde olduğu kadar oyun masalarında da başarılı olan zengin ve çapkın Savege Kontu, doğru düzgün bir plan yapmaksızın bir işe kalkışmıştı. Ki bir kadım görmek gibi basit bir işti aslında bu. Görünen o ki mantıklı bir şekilde düşünmekten yoksun olarak hareket etmişti. Hatta yola çıktığında, amacının ne olduğunu kendine bile itiraf etmemişti.

Aklı karışan genç adam evine vardı ve at arabasını hazırlattı. Geriye dönerek Bayan Lucas’ı akşam üzeri kalabalığının hâkim olduğu parka götürdü. Yanındaki bekâr bayanın şöhretine uygun düşen arkadaşlarıyla durup konuşurken, diğerleriyle uzaktan selamlaşmakla yetindi. Kızı eve bırakırken kendisine eşlik etmesinden çok keyif aldığını söy-

lediyse de, bütün gezinti boyunca birbirleriyle tek kelime bile konuşmadıkları göz önünde bulundurulduğunda, oldukça tuhaf bir cümle kurmuştu. Sonrasında kulübe giderek bir şişe brendi sipariş etti ve içmeye başladı.

Şişenin ve gecenin sonuna geldiğinde, çarpıcı kızıl saçlı kadının onu saran kollarından kurtulmak istercesine geri adım attığında, hâlâ öğleden sonraki eşi benzeri görülmemiş davranışına bir anlam verememişti. Kadının lüks evinin holünde uzanıp şapkasını ve bastonunu aldı.

Alev saçlı dul, genç adamı kapıdan uğurlarken, “Onca yolu bana masum bir iyi geceler öpücüğü vermek için mi kat ettin Savege?” diye sordu. Bir mendil inceliğindeki elbisesi omzundan düştüğünde, kadının bir zambak beyazlığındaki göğsü ortaya çıktı. “Bu kadar erken gitmek istediğinden emin misin?”

Hayır. Kesinlikle değildi.

“Maalesef bayan.” Alex başıyla selam vererek arabasına bindi ve gecenin içine karıştı. Uzaktan at arabalarının tekerlek sesleri ve at kişnemeleri duyuluyor, havada gece yarısı pusu görülebiliyordu.

Belki de nihayetinde, deniz pek çok denizciye yaptığı gibi onu da almıştı. Delirtmişti.

Veya Bayan Carlyle delirtmişti.

Devon’a *Osprey*’in peşine düşmek için dönmüş olmalıydı. Yoksa neden Doree’yle konuşmakta başarısız olmasının hemen ardından apar topar Londra’dan ayrılındı? Ama belki de en başından beri bu sıralarda eve dönmeyi planlamıştı. Alex onun hakkında, kaçakçıları yok etme isteği ve kararlılığı haricinde hiçbir şey bilmiyordu. Yine de genç kızın teninin kokusunu veya dudaklarının tadını hafızasından silemiyordu.

Kaçakçılarla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyordu. Dostu veya düşmanı olmadığı için, onu ilgilendirmiyorlardı.

Lanet olsun, nihayet kendine eş olarak küçük bir fare alıp hak ettiği cezayı çekecek, erkek kardeşinin elde edemeyeceği şeye kendisi de sahip olamayacağını ispatlayarak huzura kavuşabilecekti. Yani mutluluğa. Ama en azından gülünç çifte yaşamı sona erecekti.

Beyni konyağın etkisiyle yatışmış bir halde, o çekingen fareden daha uygun bir eş seçemeyeceğine dair kendini ikna etmeye çalışarak yatağa girdi.

Şafaktan önce ağrıyan bir kafayla, içindeyse silik ve kaçınılmaz kaderin oynamakta olduğu oyuna dair bir önseziyle uyandı. Kalkıp giyindikten sonra kahve istedi ve oda hizmetkârını çağırdı.

“Buyrun lordum?”

“Seyahat arabamı hazırlat Tubbs ve şahsi eşyalarımı topla.” Genç adam çizmelerini giydi. “Eve dönüyoruz.”

Altıncı Bölüm

*Demir zincirlerle de bağlasalar, hayır,
Onu memleketinden daha fazla uzak tutamazlar.
- Homeros, Odysseia*

Glenhaven Konağı, kıyıdan yaklaşık yarım mil daha içeride ve ladin ağaçları, karaağaçlar ve fundalıklarla çevriliydi. Gal kayrağından çatısı, geniş camları, soluk Devons-hire kireç taşından örülü duvarlarından yükselen mütevazı kuleleri, ona hırpani saçlı, şaşkın suratlı yaşlı bir adam görüntüsü veriyordu.

Serena buraya tapıyordu. En mutlu anıları bu çevrede geçmişti. Viola'yla tepeden aşağı yuvarlanmaları, arabacı John'un midilliye binmeyi öğretmesi, meşe ağacının altında piknik yaparlarken annesinin onun ve Viola'nın saçlarını balıksırtı örmesi gibi hatıralarla doluydu burası. Yalçın kayalıkların olduğu yarım millik sahil yolunda ve köye giden patıkadaki koyun çiftlikleriyle böğürtlen çalıların yanından yürümeyi de çok seviyordu. İnsanın burnuna dolan okyanus kokusuna, vahşi yaz fırtınalarına ve sonrasında parıldayan güne, ısınmak için kat kat kaz tüyü battaniyelerin altına girmek zorunda kaldıkları uzun kış gecelerineyse bayılıyordu.

Savege Park da Glenhaven Konağı'na benziyor olmalıydı.

Glenhaven'ın bahçelerinden derlediği bir demet gülü koyduğu sepeti bir elinde, yırtılmış bonesi diğer elinde köye doğru yürüyen Serena, kaderin üvey kız kardeşine adil davranmamasından dolayı üzüntü içindeydi.

Charity fırtınadan korkar, okyanustan nefret eder, dramatik olaylardan çekinirdi. İngiltere'nin ortalarında, sessiz sakin bir çiftlikte, kendini genç kızın rahatına adanmış bir erkekle birlikte olmayı hak ediyordu. Ama bunun yerine, yüzyıllar önce inşa edilmiş ve Devon'un en dik uçurumlarına tepeden bakan, kocaman bir kalenin hanımı olacak, kız kardeşini öpmekten çekinmeyen bir hovardanın da karısı olacaktı.

Kilisenin sarmaşıklarla çevrili arazisinin arkasında kalan köye ulaştığında, kilisenin avlusuna açılan kapıdan geçip şapkacı dükkânına yöneldi.

İçeri girdiğinde, "Tünaydın Bayan Hatchet," diyerek elindeki sepeti tezgâha bıraktı. "Size konağın ilk güllerini getirdim."

Glen köyünün en azametli dedikoducusu, nur topu gibi parlak yüzünde koca bir gülümsemeyle arkadaki odadan içeri geldi.

"Ah, Bayan Carlyle, beni şımartıyorsunuz." Gülleri alarak geniş göğsüne bastırdı. "Nalbant, Martin'in çiftliğine o yaşlı atın nallarını onarmak için gittiğinde – ki bu ay üçüncüye gidiyor – lordun arabasını gördüğünü bana söyleyemeyiz sizin de döndüğünüzü anladım. Ne kadar güzel güller bunlar. Zahmet etmeseydiniz keşke ama gülleri ne kadar sevdiğimi biliyorsunuz. Her zaman da bildiniz."

"Başlığımın tamir edilmesi gerekiyor," diyen genç kız elindeki başlığı kadına uzattı.

"Ah, tozla kaplanmış bu, değil mi?"

“Uzun bir süredir takmamıştım.” Yaklaşık dört yıldır takmamıştı ve tamir edilmesi umurunda değildi. Ama gülleri verdikten sonra oyalanabilmek için bir bahaneye ihtiyacı vardı. “Ben yokken neler oldu anlatsanıza Bayan Hatchet. Köydeki insanlar son günlerde nelerden bahsediyor?”

“Papaz her pazar yirmi birinci ilahiyi hep birlikte söylememiz gerektiğine kafayı takmış, o yüzden vaazına başlamadan önce herkesin katılmasını ve oturmasını bekliyor, sonra da ilahiyi okutuyor.”

“Yüce Tanrım,” dedi Serena bir kahkaha atarak. “Ne kadar şahsına münhasır biri.”

“Ve nalbant nihayet Phoebe Martin’e döküldü. O atın ayda üç kere nalının düşmesinin sebebi de buydu herhalde.”

“Bu harika bir haber. Düğünler her zaman mutluluk kaynağıdır.” Masum bakirelerle, hovarda Kont’larındaki harış tabii ki. “Babama kutlama için bir koyun göndermesini söyleyeceğim.”

“Tabii ki söylersiniz. Eğer konakta siz olmasaydınız bir tutam tuz bile göremez— Ama böyle bir şey söylememeliydim bayan. Affedin beni lütfen.” Utanmış gibi görünen kadın, başlığın kurdelelerine odaklandı.

“Affedilecek bir şey olduğunu sakın düşünmeyin Bayan Hatchet.”

“Siz çok tatlı bir insansınız leydim. Daha geçen gün sizin hakkınızda, evdeki kızlarına güzel bir şeyler almak için buraya gelen denizcilere de tıpkı böyle söyledim.”

“Denizciler mi?” Serena’nın kalp atışları hızlandı. “Bu dükkânda mı?”

“Çok iyi niyetli genç delikanlılardı. İçlerinden biri henüz bir çocuktu ama şifonla gabardin arasındaki farkı biliyordu. Tatlı annesi için alıyormuş, öyle dedi. Buradan

sonra meyhaneye gittiler ve Bay Cobb hepsinin din adamları kadar terbiyeli olduklarını ve çiftçilerin içtiği kadar içtiklerini söyledi.”

“Tanrım, ne kadar şaşırtıcı. O halde kaçakçıların gemisinden gelmiyorlardı, değil mi?” *Lütfen olmasınlar* diye geçirdi içinden. *Lütfen gemileri—*

“Yoo, alakaları yok. Bilmiyor musunuz, *Şövalye* yine buralarda görüldü. Onlar Kaptan Kızıltaş’ın çocukları. Hepsinin de iyi delikanlılar olduğunu söylemekten hiç de utanmam leydim. İki tanesi güzel hediyeler seçti, saygın insanlar gibi parayla ödediler ve her beyefendinin yapacağı gibi iyi günler dileyerek yollarına gittiler.”

Serena’nın içi tedirgin bir beklentiyle ürperdi. Kızıltaş yakınlardaydı.

“Ne kadar hoş bir şey bu, değil mi?” Heyecanını gizlemeye çalışıyordu. “Hâlâ buralarda olup olmadıklarını biliyor musunuz? Köye ne zaman geldiler?”

“Yaklaşık iki hafta önce sanırım. Ama ne yazık ki bir daha gelmediler. O küçük olana da diğerleri Billy diye sesleniyordu.” Şapkacı kadın annelere özgü bir tavırla gülümseyerek başlığı dikkatle incelemeye başladı. “Üst kısmı kesmemi ister misiniz? Korkarım üstünü onarmam mümkün değil. Bir de kurdelelerin ne renk olmasını istersiniz? Mavi ve mor?” Kadın önce Serena’nın bir gözüne, sonra da diğerine baktı.

“Hangisinin daha çok yakışacağını düşünüyorsanız onu seçin Bayan Hatchet. Bu arada denizciler burada ne kadar kalacaklarını söylediler mi?”

“Hayır, ama itiraf etmem gerekirse dükkânıma gelmelerinden dolayı o kadar şaşkındım ki sormayı hiç düşünmedim. Belki de Bay Cobb’a söylemişlerdir.”

Serena’nın hevesi kursağında kalmıştı. Yanında biri olmadan meyhaneye gidip sahibini soru yağmuruna tuta-

mazdı. Belki de ertesi sabah kilisede konuşabilirlerdi. Ama sabaha asırlar varmış gibi hissediyordu.

Serena kadına teşekkür ederek dükkândan çıktı. Yollar önceki gün çiseleyen yağmurdan dolayı hafif çamurluydu ama gökyüzü parlıyordu. Belki de papazın karısı, Bayan Hatchet'in öğrenemediği bir şeyler biliyor olabilirdi. Papaz bira içmeyi severdi. Serena bazı günler kilisenin ilk sırasında ailesine ayrılmış bölümde otururken biranın kokusunu alabiliyordu.

Papazın evine vardığında, karısı Serena'yı çay içmeye davet etti. Serena yolculuktan dolayı bitkin olduğunu öne sürerek reddetti ve kocasını sordu.

"Erken saatte meyhaneye gitti Bayan Carlyle. Ama akşam yemeğinden önce kiliseyi hizmete hazır etmeyi tercih eder. Gelmiş olabilir."

Serena kilisenin önüne dolaşarak ağır ve ahşap kapıyı iterek açtı. Girişten içeri dolan gün ışığıyla, ahşap, cam ve kireç taşı ne varsa sıcak bir tavırda davet edercesine parıldadı. Ama papaz görünürlerde yoktu. Serena adamın hâlâ bira içmekte olduğundan emindi.

O halde görüşmesi yarın vaazdan sonraya kalmıştı.

Hafifçe içini çekerek kiliseye girdi. Çocukluğunda ilk sırada otururken, asma katta yaşayan, yarı fare, yarı cin yaratıklarla ilgili hikâyeler uydururdu. Sonraları, hayal gücü daha olgun bir döneme girdiğinde, papazın tekdüze sesi eşliğinde, içinde parıltılı mücevherleri olan leydilerle kıymetli taşlarla süslenmiş kılıçları olan şövalyelerin bulunduğu bir ortaçağ kilisesi hayal eder ve onların sarsılmaz bir inançla dizlerinin üzerinde dua ettiklerini gözünde canlandırırdı. İbadetleri bittiğindeyse, ziyafet başlardı.

Serena hayal kurardı.

Düş görürdü.

Ve Tracy tatil için üniversiteden gelirken yanında Lord

Robert Bailey'i getirdiğinde, genç kız onu hiç olamayacağı bir karaktere büründürerek hayallerinin kahramanı yapmıştı. O günden beri de aptallığının bedelini ödüyordu.

Neyse ki artık o aptal kız değildi.

Alex, Roman mimari tarzına sahip kiliseden içeri girdi ve öylece kalakaldı.

Genç kız, yukarıdaki pencereden süzülen kehribar renkli ışınların ortasında duruyordu. Ağır taş yapı, batmakta olan güneşin alevini dar parçalara bölse de, sanki içeri giren her ışık huzmesi başka bir yeri aydınlatmak istemiyormuş gibi genç kızın tenini sarıyor, saçlarında oynaşıyordu. Başını cennet arayışıyla yukarı kaldırmışçasına ulvi görünen genç kızın yüz hatları, kaşından çenesine kadar çok net bir biçimde görülebiliyordu. İnce parmaklarıyla tuttuğu geniş siperli şapkasının kurdeleleri yere değiyordu.

Alex eşikten girerken ayağı takıldı. Çıkan ses içeride yankılandı.

Bakışları onunkilerle buluştuğunda, dudaklarının şaşkınlık nidası fırlayacakmış gibi yuvarlak bir şekil alması, Alex'in kasıklarına ani bir ısının yayılmasına sebep oldu.

"Lord Savege," diye hayretle bağırdı tamamen ona doğru dönerek. Gözlerinde anlaşılmaz bir ifade vardı. "Kız kardeşim burada değil. Londra'da. Siz neden değilsiniz?"

Alex içeri doğru dikkatle ilerledi.

"Bu zarif karşılamanızdan dolayı teşekkür ederim bayan. Şimdiden evimde hissetmeye başladım."

"Ah!" Kendine yeni gelmiş gibi irkildi ve eğilip reverans yaptı. "İyi günler bayım." Başını kaldırdığında kaşlarını çatıp şaşkın bir halde, "Sizin hâlâ şehirde olduğunuzu sanıyordum" dedi.

"Burada halletmem gereken bir işim var." Aklından çı-

kartamadığı bir kadın şekline bürünmüş bir işti. Basit bir tokayla tutturulmuş uzun düz saçlarıyla, eteğine bulaşmış çamur haricinde hiçbir mücevherin süslemediği elbisesiyle çok daha güzel görünen bir kadındı. Oldukça güzel görünen bir kadındı hem de.

Kız başını hafifçe yana eğdiğinde gün ışığı saçlarında ve sıra dışı gözlerinde dans etti.

Belki de *oldukça güzel* tabiri hafif kalırdı.

“Anlıyorum.” Sesi imadan yoksundu. “Babamla konuşmak için geldiğinize hiç şüphe yok. Kâhyasıyla birlikte nakta kendisi.”

Alex yalan söylemektense başını eğdi. “Seyisiniz bana nerede olduğunuzu söyledi.”

“Kiliseye girdiğimi gördünüz o halde.”

“Aynen öyle bayan. Umarım dua ederken sizi rahatsız etmemişimdir.”

“Eminim etmediğinizi biliyorsunuzdur.” Serena’nın gülümserken kıvrılan dudakları, üç gün önceki kızıl dulun yaratmakta yanına bile yaklaşılamadığı bir sıcaklığın, Alex’in vücuduna yayılmasına sebep oldu. Bakışlarını kızın yüzüne dikti. Karşılıklı gülümsemeleri, sanki neşeli bir olayı paylaşmaya alışkın değillermiş gibi durağandı.

“Burada işiniz bitti mi peki?” Alex’in boğazındaki boyunbağı birden dar gelmeye başlamıştı.

Serena başıyla onayladı. Alex kolunu ona doğru uzatırsa da, Serena geri çekildi.

“Lordum,” Serena’nın kaşlarının arasında kuşku dolu çizgiler belirdi. “Sizce de bu yakışıksız bir durum değil mi?”

“Rahatlıkla söyleyebilirim ki bayan, koluma girmesini teklif ettiğim hiçbir leydiden bu cevabı almadım.”

Serena hafifçe sırttı. “Her şeyin bir ilki–”

“Vardır. Evet, daha önce de söylemiştiniz. Lakin o zaman da yanılmıştınız.”

Kızın kahkahası, beklenmedik bir keyif dalgası gibi sade ve dürüstçeydi.

“Peki, bu hep böyle mi olacak?” Elini yavaşça Alex’in koluna yerleştirerek devam etti. “Siz benimle alay edeceksiniz ve ben de beni korkunç bir şekilde incitmemişsiniz gibi davranacağım. Ama sanırım bu kız kardeş ve erkek kardeşler arasında olağan bir işleyiş, kaldı ki biz de yakında kardeş olacağız.” Parmakları bir an için gerginleşti ve adamın yüzüne kaçamak bir bakış fırlattı.

O kadar da dürüst değildi demek ki.

Eğer bu kadın onu bir erkek kardeş olarak görüyorsa, Alex şapkasını yerdi.

Birlikte kiliseden çıktılar. Yağmurdan ıslanmış sokakların ve meyhaneden gelen etli böreğin kokusu Alex’in burnunu dolduruyordu. Yeryüzünün bu basit, huzur veren aromasından hiç bıkmayacağını düşündü. Tıpkı dalgalı denizde botlarının altında zift kaplı zeminden bıkmayacağı gibiydi. İkiye bölünmüş bir adamdı; hem de her konuda.

“Gül bahçesinin yanından geçen patikadan mı geldiniz lordum?”

“Evet. Gerçekten etkileyici bir eğime sahip.”

“Gerçekten öyle mi düşünüyorsunuz? Sizin böylesi kırsal bir çevre için fazla şehirli olduğunuzu sanıyordum.”

“Görünen o ki sürprizlerle doluyum.”

“Konağa giden en kısa yol orasıdır ve zaten botlarınız kirlenmiş. Aynı yolu kullanarak geri dönmemizin bir sakıncası var mı?”

“Kolumda bana eşlik eden kişi siz olduktan sonra yok.”

Serena kolundan çıkarak Alex’ten uzaklaştı. “Ah, hayır. Yol burada çok daralıyor.” Adamın önünden yürümeye başladığında, Alex bunun gereksiz olduğunu iddia etmek için ağzını açacakken sustu. Serena kilise arazisinin dışı açılan kapısının merdivenine adımını attığında, arkadan

verdiği baştan çıkarıcı manzara karşısında Alex sessizliğini koruyarak duruma razı oldu.

“Şehirdeki sezonun ortasında sizi taşraya geri getiren şey nedir Bayan Carlyle?”

Serena duraksayarak ellerini beline koydu ve arkasını döndü.

“Sebebin hoşunuza gitmeyeceğinden eminim, o yüzden söylememem daha doğru olur.”

Beklenmedik bir cevap. Kız hiçbir zaman Alex'in beklediği şeyi söylemiyor veya yapmıyordu. Tıpkı okyanus rüzgârları gibiydi.

“O halde söylemeyin bayan. Sizi şimdiden hayal kırıklığına uğratmak istemem.”

“Şimdiden mi?” Serena kahkaha atmak istermişcesine bakıyordu. Fakat hemen ciddileşerek patikada ilerlemeye devam etti. “Kaçakçıların köyümüze musallat olmalarına dur demek için geldim. Sizin veya babamın yardımı olsun olmasın, bunu yapmakta kararlıyım.”

Alex de böyle tahmin etmişti. Patika genişlemişti. Hızlanarak kızın yanına geldi. Akşamüzeri güneşinde uçuşan kelebekler ve arılar, havada vızıldıyorlardı ve yolun her iki yanı, diz boyu çimenlerle yaban böğürtleni çalıları bezeliydi. Serena evindeymiş gibi görünüyordu, taşrada bir patikada gezinen taşralı bir kız gibiydi.

Alex o güne kadar Düşes'lerle düşüp kalkmış, Kontes'leri, dulları ve fahişeleri baştan çıkartmıştı. Ama şu an karşısında duran Bayan Serena Carlyle kadar sevimli birini hiç görmemişti. Bakışlarını genç kızdan ayırmaksızın onu incelediğini fark ettiğinde, kendini bir şeyler söylemek için zorladı.

“Babanızla bu konuyu konuştunuz ve o da size yardım etmeyi red mi etti?”

“Kaçakçıların buraya değerli mallar getirdiklerini ve

kimseye zarar vermediklerini söyledi.” Serena alt dudağını ısırarak devam etti. “Ama ben öyle olmadığını biliyorum.”

“Peki, onlarla tek başınıza baş etmeyi nasıl planlıyorsunuz?”

“Öyle bir şey planlamıyorum. Şövalye’yle temasa geçmek niyetindeyim. Eğer meseleyi iyice anlatabilirim, Kaptan Kızıltaş’m bana yardım edeceğinden eminim.”

Alex şaşkınlığını gizlemek için ifadesiz bir tonda konuşmaya çalıştı. “Kızıltaş mı? O gülünç korsan mı?”

“Evet. Benim bir aptal olduğumu düşünüyor olmalısınız.”

“Bence sizin; planınızın ne içerdiğine dair hiçbir fikriniz yok.” Kesinlikle yoktu. Serena’yı kaba saba adamlarının yanında gemisinin güvertesinde hayal eden Alex, kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

“Belki yoktur ama başka seçeneğim de yok, öyle değil mi?”

“Kaçakçıları aklınızdan çıkartıp daha keyif verici uğraşlar edinebilirsiniz.”

Bahçelerin sınırına ulaşmışlardı. Yeşilin ve türlü türlü çiçeğin envai çeşit rengiyle kuşatılmış Serena, Alex’e dönüp baktığında, gözlerine soru dolu bir ifade vardı. Alex bu baştan çıkarıcı manzaraya karşı koyamayacağını düşündü, kaldı ki karşı koyması için bir sebep de yoktu. Kızın üvey kız kardeşiyle nişanlı değildi ve artık öyle bir niyeti kalmamıştı. İflah olmaz serserilerin bile sınırları vardı.

Bir adım yaklaştı.

Alex’in yüzüne bakmak için başını kaldırdığında gözleri faltaşı gibi açıldı Serena’nın. “Keyif verici uğraşlar derken kız kardeşime düğününü planlamasında yardımcı olmamı kastetmiyorsunuz, değil mi?” Sesi titrek çıkmış, yanakları hafifçe kızarmıştı.

“Gerçekleşmeyecek bir olayın planlanması için uğraşmak, hiç de akıllıca olmaz Bayan Carlyle.”

Kızın dudakları sessiz bir hayret nidasıyla aralandı. “Yani sizin içinde yer almayacağınız bir düğün, öyle mi?”

“Akıllı kız,” diye mırıldandı Alex

“Ben kız falan değilim. Hem de yıllardır değilim.”

Alex elini uzatarak başparmağını kızın pembeleşmiş ve kadife hissi veren yanağında gezdirdi. “Belki değilsinizdir. Ama tıpkı öyleymişsiniz gibi kızarıyorsunuz.”

Serena hızla bir nefes alarak geriye çekildi. “Ama kız kardeşim—”

“Uygun bir damat bulun. Dediğiniz gibi, eşsiz biri ve çeyizi çok büyük.”

Serena uzunca bir süre bakışlarını adamın yüzüne dikti. Rüzgârın savurduğu bir tutam altın sarısı saç kulağının arkasına sıkıştırdıysa da, inceleyen bakışlarını kaçırmadı.

Sonra aniden, arkasını dönerek bahçeye baktı.

“Şapkacı kadın Şövalye’nin denizcilerinin iki hafta önce köye geldiklerini söyledi.” Hızla sözlerine devam etti. “Bayan Hatchet’in söylediğine göre sıra dışı bir biçimde naziklermiş.”

Alex, öyle olsalar iyi olur, diye düşündü. “Şapkacı kadının adı Hatchet* mi?”

Serena dudakları, bastırmaya çalıştığı belli olan gülümsemesinin etkisiyle yukarı kıvrıldı. “Ben de bir zamanlar bunun komik olduğunu düşünürdüm. Yuvaya giderken.”

Alex gülümsedi. “Anladığım kadarıyla kural tanımaz ve tahmin edilemez bir olmamın yanı sıra olgunluğa erişmiş olduğumu da düşünüyorsunuz.”

“Tahmin edilemez olduğunuzu hiç iddia etmedim.”

“Yaa. Ama kural tanımaz oluşum geçerli galiba.”

“Yani,” Serena’nın bakışları ilerideki konağa çevrilmişti. “Öylesiniz.”

“Ama benim de kurallarım var Bayan Carlyle. Sadece sizinkilerden biraz farklı.”

* Ç.N: Hat şapka anlamına gelir.

Serena bir anlık duraksamadan sonra tekrar onun yüzüne baktı. "Hayret."

Hayatında ilk defa, bir kadının yanındayken Alex'in ağzı kurudu.

Uzaktan at nallarının ve araba tekerleklerinin sesleri duyuldu. Ağaçlı yolda uzaktan bir at arabası görüldü.

Serena'nın kaşları kalktı. "Ah."

"Ziyaretçi bekliyor muydunuz?" Lanet olası uygunsuz zamanda gelen ara bozucular.

"Bu erkek kardeşimin arabası... Ama Charity ve üvey annem dönmeye karar verene kadar şehirde kalacaktı. Bu da demek oluyor ki lordum," Serena Alex'e dönerek devam etti. "Kız kardeşim eve döndü." Dudaklarında beliren gülümseme, gözlerindeki soru dolu anlamı silmeye yetmemişti.

Hemen eve yönelerek, sanki Alex'ten uzaklaşıyor olmaktan dolayı rahatlamışcasına hızlı adımlarla yürümeye başladı. Yaptığı hiçbir işte insanların başı çekmesine alışkın olmayan Alex'inse kızı takip etmekten başka çaresi yoktu.

Yedinci Bölüm

*Bir evim, biraz toprağım var.
Ve de hizmetinizde olacak bir kızım.
- Türk Eğlence Gecelerinden Alıntı*

Serena ailesini rahatlatma ve şaşkınlık karışımı bir duyguyla karşıladı. Kont'un sıcak bakışlarından ve davetkâr cümlelerinden kaçmak için bu kadar dramatik olmayan bir sebep olsa tabii daha iyi olurdu. Davina'sız geçirdiği zaman çok kısa sürmüştü. Ama belki de bu kadar alçak bir kız kardeş olmasının bedelini ödüyordu.

Tracy Kont'un elini sıktı. "Sizi burada görmek çok güzel lordum,"

"Eve dönüşünüzü habersizce böldüğüm için beni bağışlayın."

Davina arabadan indi.

"Lord Savege, bizi karşılamanız ne büyük bir incelik." Elini ona doğru uzattığında Alex eğilerek reverans yapmak mecburiyetinde kaldı. Tracy, Charity'nin arabadan inmesine yardım etti. Charity gözle görülür derecede rengi atmış yüzünü öne eğerek reverans yaparken, kontla göz göze gelmekten kaçındı.

"Bayan Lucas," dedi Alex nazik bir gülümsemeyle.

Charity'nin dudakları griye dönüşmüş, gözleri mavi çin fincan tabakları gibi kocaman açılmıştı.

Serena uzanıp kız kardeşinin elini tuttu. "Gel hayatım, yolculuktan bitkin düşmüş olmalısın. İçeri geçip birer fincan çay içelim."

"Charity, burada kal." Davina düz burnunu oynatmaksızın emir vermişti. "Serena, içeri gir ve Bess'e oturma odasında çay servisini hazırlaması için talimat ver. Lordum, umarım akşam yemeğinde bize katılırsınız."

"Teşekkür ederim bayan, fakat evden bekleniyorum. Şimdilik size veda etmem gerekiyor."

Davina'nın yüzü düştü. "Şeref veren varlığınızdan bu kadar kısa sürede yoksun kalmak bizi çok üzer lordum. Arabacı aracınızı hazırlarken içeri gelip bizimle bir fincan çay için."

"Buraya atımla geldim. Artık taşrada olduğumuza göre atımı gidip kendim hazırlayabilirim." Eğilip herkese selam verdikten sonra ahırlara doğru ilerledi.

"Gel Charity," diye tısladı annesi. "Deniz havası cildini mahvedecek."

Serena kardeşinin elini sıkarak bıraktı ve Kont'un uzaklaşan silüetini seyretti.

Tracy Serena'ya dönerek, "Konağa henüz girmemişken Kont'la karşılaşmak tam bir sürpriz," dedi. "Babanla anlaşma şartlarını konuşmak üzere gelmiş olmalı. Sanırım çabucak halletmek istediği bir şeyler var."

"Burada halletmesi gereken bir işi olduğunu söyledi." Kont'un bir düğün olmayacağına dair sözlerine inanamıyordu – hele de elinde bunu tasdik edecek bir şey yokken. Adam hovarda çapkının tekiydi ve babasıyla şehirden ayrılacakları gün anlaşma şartlarını görüşmek üzere buluşmuşlardı. "Peki, ama siz bu kadar erken neden döndünüz?"

“Dün gece kulüpte Kont’un Savege Park’a döndüğünü duydum. Annem adamın peşine düşmekten başka bir şey düşünemiyor.” Tracy pişmanlık dolu bir gülümsemeyle devam etti. “Charity’nin yararına olacak bu evliliğin önüne hiçbir engel çıkınması konusunda kararlı.”

“Tabii. Doğal olarak.”

“Sezon bitmeden şehirden ayrılmanın doğal bir yanı yok. Gelirken ikinizi bahçede gördüm. Kont’la gezintiye mi çıkmıştınız?”

“Gülleri kesecektim. Babam meşguldü.” Kilisede karşılaşp baş başa konağa yürümelerindeki rahatsız edici mahremlik, daha fazlasını anlatmasını engelledi.

“Beklerken seninle bahçede zaman geçirecek kadar iyi birine benziyor. Onun hakkında sen ne düşünüyorsun?”

Serena alt dudağını ısırdı. “Charity’nin ondan hoşlanıp hoşlanmayacağını merak ediyorum.”

“Sen hoşlanıyor musun peki?”

“Onu tanımıyorum.” Ona dokunduğunda teni yanıyor, ellerini damarlarında akan kanda ve iliklerinde hissediyordu. Ama buna hoşlanmak denemezdi. Olsa olsa safi hain Yahuda’nın ahlaksızlığı denebilirdi.

“Her neyse, ondan hoşlansan iyi edersin, ne de olsa yakında aileye katılacak.” Kardeşinin sesi alçalmıştı. “Annemi hiç bu kadar kararlı görmemiştim. Sence şehri bu kadar ani terk ederek teklifle ilgilenmediğinin ipucunu mu veriyor?”

“Savege Kontu’nun herhangi bir şeyle ilgili ipucu vereceğini hiç sanmıyorum Tracy. Eğer Charity’yi istemiyorsa, babamın yüzüne karşı bunu aynen söyleyeceğinden hiç şüphem yok.”

“Annemi azıcık tanıyorsam, yaz bitmeden düğün yapacağımıza dair iddiaya girebilirim.”

Serena eve girerek kâhyayı aradı. Bess, koridordaki çar-

şaf dolabının önünde parmak uçlarında üst rafa uzanmaya çalışıyordu.

“Üvey annemle Charity döndüler Bess. Tracy de geldi. Acilen odalarını hazırlamamız gerekiyor.” Genç kız dolaba uzanarak en iyi yatak çarşaflarını kucağına aldı. Ama Bess uzanıp çarşafı genç kızdan aldı.

“Sakın ilgilenmeniz gereken başka işiniz yokmuş gibi rol yapmayın Bayan Serena. Hizmetçi kız bana yardım edebilir. Ama eğer illa yardım etmek istiyorsanız, ahırdaki yardımcı çocuğa bir koşu köye gidip Bayan Cobb’dan çalı fasulyesi almasını söyleyebilirsiniz. Leydi Carlyle mutlaka fasulye isteyecektir ve kilerde hiç kalmadı. Ayrıca Çarşamba günkü pazara kadar başka yerden de bulamam.” Kadın dudaklarının arasından homurdanır gibi devam etti. “Kontların montların peşinde koşturarak aniden eve geleceğini nereden bilecektim ki.”

“Tanrı aşkına, bu evde haberler ne çabuk yayılıyor.” Serena bir an duraksadı. “Köyde de tabii. Bess, Bayan Hatc-
het kısa bir süre önce *Şövalye*’de çalışan denizcilerin köye geldiğini söyledi. Sen bu konu hakkında bir şey biliyor musun?”

Kâhya ince dudaklarını büzdü.

“Neden sıradan denizcilerle ilgilenesiniz ki Bayan? Bir leydinin onlarla işi olamaz.”

“Sıradan denizcilerle ilgilenmekten ziyade kaptanlarıyla ilgileniyorum. Ona bir mesaj yollamam lazım ama nasıl yapabileceğimi bilmiyorum.”

“Tanrım, bu daha da kötü! Bayan Serena, o Kızıлтаş’tan uzak durun. Ne kadar iyi bir adam da olsa, korsanlar hınzır tiplerdir. Onlara güvenilmez.”

“Bess, bütün hayatın boyunca Glen Köyünde yaşadın. Korsanlar hakkında ne biliyor olabilirsin ki?”

Kâhya suratsız bir şekilde kıza baktı. “Ben bildiğimi bi-

lirim madam. Bir leydinin iffeti, o tip adamlarla güvende değildir.”

“Onunla şahsen tanışmaya hiç niyetim yok. Sadece bir mesaj göndermek istiyorum. Ama mesajımın yerine ulaşacağından emin olmalıyım.”

Bess’in gözlerinde tuhaf bir ışık belirdi. Dolaba dönen kadın, “Korsanlara bulaşmayın leydim,” dedi. “Kendinizi kaynar suda bulursunuz.”

“Tavsiyen için teşekkür ederim.” Serena ahıra doğru yollandı. Ama görevini yerine getirip geri geldiğinde içini, Devon’a onca yolu bir plan yapmaksızın gelmesinin verdiği hüsrana kaplamıştı. Kızılaş’a nasıl ulaşabileceğini bilmezken onunla temasa geçmeyi nasıl düşünmüştü ki? Günün geri kalanını amacını nasıl gerçekleştireceğine dair kafa yormakla geçirdi. Davina eve döner dönmez Lord Savege’in onları görmeye gelmesinden heyecanla bahsederken, Charity ne doğru dürüst yemek yemiş, ne de konuşmuştu. Tracy’yle babasıysa çulluk avına çıkmak için yaklaşık bir ay daha zamanları olduğundan bahsetmişlerdi. Savege Park’tan, babasıyla görüşme talebinde bulunan veya evlilik anlaşmasının iptal edilmesini isteyen bir mesaj gelmemişti. Serena şüphelerinde haklı olduğunu düşündü. Çapkın hovardalar değişmezdi.

Yatağına girmeden önce, pencerenin kenarına gidip camı ardına kadar açtı. Hava tuzlu su kokusuyla ağırlaşmış, nemli ve ılıktı. Ciğerlerine temiz havayı çekerken, hayalini kurmanın, yanbaşında bir korsan belirmesine yetmesini diledi.

Her şey göz önüne alındığında, Kızılaş çok yaşlı, kötü ve korkunç bir karakter olamazdı. Son on yıldır Atlantik’teki zengin arazi sahiplerini yağmalamaktan tutun, Kanal’da Bonaparte nihayet layığını bulana dek çok sayıda Fransız savaş gemisini alt etmişti. Çok sayıda adam öldür-

düğü biliniyordu ve dedikodular doğruysa, canını aldıklarının tamamı kötü kalpli canilerle hainlerdi. Masumları hayatta bırakıyor, ihtiyacı olmayan gemileri ve kargoları sahiplerine geri gönderiyordu.

Kıvrak ve süratli *Şövalye*'nin kaptanı Kızıлтаş, saf bir hayalin ürünü gibiydi. Ama aynı zamanda bir o kadar da gerçekti. Yakınlarda bir yerde demirlediği bir yer veya en azından bir iskele olmak zorundaydı.

Serena bitkin bir şekilde uykuya daldı ve sabah da aynı ruh haliyle uyandı. Kilise sonrası hem meyhanenin sahibiyle, hem de papazla konuşmuş, ikisinin de konu hakkında bir şey bilmediklerini öğrenmişti. Lakin papaz, Bideford'daki asker eşi dulların kaldığı evin yanı sıra Exmoor'daki öksüzler yurduna da isimsiz bir bağış yapıldığını güvenilir bir kaynaktan duyduğunu söylemişti. Sonrasında Bayan Hatchet ve diğer köylüler de lafa karışmış, nihayetinde herkes Kaptan Kızıлтаş'ın yaklaşık üç yıldır demirlemek için kuzey Devon sahilini seçmesiyle ilgili övgü dolu sözler söylemeye başlamıştı.

Köy sakinlerinden çoğu haftalar önce kıyıya yaklaşmış bir gemi görmüşler, onun korsan gemisi *Şövalye* olduğuna kanaat getirmişlerdi. İçlerinden birinin bile kayığına atlayıp gemiyi takip etmeyişi ve demirlediği yeri öğrenmeye çalışmayışı, Serena'yı hayrete düşürmüştü.

Ama o da önceleri bu ayrıntıları merak etmezdi. Köy halkı Kızıлтаş için önemli olmalarıyla gurur duyuyordu ve hükümet de büyük ihtimalle Kızıлтаş'ın savaşta onlara yaptığı yardımlardan ötürü henüz onu aramaya başlamamıştı.

Serena arabasına binerken dudaklarını büzdü. Herkes adamı tanıyor ve biliyordu ama henüz hiç kimse karşısında canlı olarak Kızıлтаş'ı görmemişti. Bir hayaletten farksızdı. Kaçakçılarla ilgilenmeyen Savege Kontu'nun aksine, potansiyel bir müttefik gibi görünüyordu. Serena yine de

Lord Savege'ı tekrar göreceğini biliyor, görüştüklerinde ise konuyu tekrar gündeme getirmeyi planlıyordu.

Onunla konuşabilmesi için baş başa kalmaları gerektiğini düşünen Serena, içinde bir heyecan dalgasının yükseldiğini hissetti. Hemen kız kardeşinin masum yüzünü gözünde canlandırarak duygularını bastırmaya çalıştı. Sonra da zihninde, masumca kızlığını teslim ettiği adamın kendisiyle birlikte olduktan hemen sonra gidip bir başka kızla evlendiği o hatırayı gün ışığına çıkarttı.

Çapkın hovardalar da, tıpkı korsanlar gibi güvenilmezdi.

Eve girdiklerinde karşılaştıkları Davina, elinde tuttuğu kabartmalı davetiyeyi işaret ederek keskin bir keyifle, "Ah!" dedi. "Lord Savege'dan gelen bir davetiye. Herkese açık bir davet veriyor." Dönerek Serena'nın babasına baktı. "Görüyor musun Charles? Charity'nin güzelliğini ve cazibesini görür görmez, teklifinden dolayı sana müteşekkir kalacağını biliyordum."

"Herkese açık bir davet mi anne?" diye annesinin omzunun üzerinden uzanarak sordu Tracy.

"Bütün kasaba davetli. Hem çiftçilerin, hem de soyluların katılacağı hafif bir öğle yemeği daveti olacak. Nişanlısını herkese takdim etmeye niyetlendiğine şüphe yok."

"Henüz nişanlı değiller hayatım," diye araya girdi Serena'nın babası. "Anlaşma şartlarını kabul etmedi."

"Henüz evlenme de teklif etmedi zaten," dedi Tracy Serena'ya göz kırparak.

"Anlaşma şartlarında mutabık kalınmadığı sürece etmeyecektir de," dedi Lord Carlyle.

"Görünen o ki acele etmek istemiyor," diye ekledi Tracy. Serena'nın gözleri, düşünceli bir ifadeyle Charity'yi süzen babasına takıldı.

Yanakları kızaran kız kardeşinin bakışlarını yere çevri-

liydi. “Çok üzgünüm baba. Belki de benden hoşlanmamıştır.”

“Tabii ki senden hoşlandı,” dedi Davina araya girerek. “Gençsin, erdemlisin ve güzelsin.”

“Çok fazla konuşmuyorum” diye mırıldandı Charity.

“Bir kadının erkeği etkilemek için kelimelere ihtiyacı yoktur” diye cevap verdi Davina.

Veya bir kimliği ihtiyacı yoktur diye düşündü Serena. En azından başlangıçta...

Merdivenlere doğru yönelen genç kız, davette konttan bir kez daha yardım istemesi gerektiğine karar verdi. Adam şu an için konuyla ilgilenmiyor olabilirdi ama hikâyesini anlattığında, yardım için yalvarışlarına kulak tıkayamazdı. İçinde birazcık merhamet barındıran bir insan, Serena’nın gerekçelerine hak verirdi.

Babası hariç. Arkasına dönüp baktığında, babasının artık tek ilgilendiği şey olan fosil, bitki ve doğa kitaplarına gömülmek için çoktan çalışma odasına geçtiğini fark etti. Annesi öldüğünden beri, babası bir gölgeye dönüşmüştü. Davina’nın Glenhaven Konağı’nı yönetmesi, babasının daha da kendi yalnızlığına gömülmesine neden olmuştu. Serena bazen kıyıyı sis sardığında, babası dışarı çıksa tıpkı kız kardeşi gibi onun da ortadan kaybolacağını düşünürdü. Sanki hiç var olmamış gibi adını dahi anmadığı, Serena tam aksine şahit olmuş olsa da sanki hiç sevmemiş gibi davrandığı kızıyla, yani Viola’yla aynı kaderi paylaşacağına inanırdı. Babası ilk karısını sevdiği kadar küçük kızını da sevmişti. İkisini de kaybetmek, onu paramparça etmişti.

Genç kız yatak odasına girerek yazı masasına oturdu ve kalemmini mürekkebe batırarak yazmaya koyuldu.

Sevgili Kaptan Kızıltaş;

Daha önce hiç karşılaşmamış olmamıza rağmen, büyük önem taşıyan bir konuda sizinle acilen görüşmem gerekiyor.

Kalemi bıraktı. Tabii ki daha önce hiç karşılaşmamışlardı ve önce kendini tanıtması gerekiyordu. Kâğıdı buruşturarak yenisine uzandı ve yazmaya koyuldu.

Kapıdan bir tıkırtı sesi duyuldu.

“Serena?” Charity kapıdan fısıldıyordu. “Müsait misin?”

“İçeri gel.” Serena hayal kırıklığıyla içini çekerek kâğıdın üzerini kapattı. Charity, gözleri dolu dolu ve ellerini birbirine kenetlemiş bir halde içeri girdi.

“Ah hayatım!” diye bağırarak kardeşinin yanına gitti Serena. “Ellerin buz gibi olmuş. Sorun ne?”

Charity’nin gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı.

“Ah, abla. Çok mutsuzum.”

Serena kardeşini yatağa oturtup dantel bir mendil uzattı.

“Canım benim. Ağlama. Seni üzen her neyse bir çözüm buluruz. Sana söz veriyorum.”

Charity’nin kıpkırmızı kesilmiş gözleri açıldı.

“O halde sözünü tutamayacaksın çünkü bunun bir çözümü yok. Annem çok kararlı. Artık kaçamam.” Gözyaşları akmaya devam etti. Her içini çektiğinde, narin omuzları sarsılıyordu.

Serena’nın içi burkuldu.

“Neyden kaçamazsın tatlım?”

“Ev...Evlilikten,” diye kekeleyen genç kız devam etti. “Onunla.”

“Lord Savege’la.”

Charity’nin hıçkırıkları arttı. Serena kardeşinin omzuna sarıldı ve alt dudağını ısırıldı. Belki de kız kardeşi Lord Savege’in şöhretinden haberdardı.

“Anlıyorum,” diye mırıldandı. Davina’nın kaçınılmaz kararlılığıyla adamın tam bir hovarda olduğunu bilmenin getirdiği bir ikilemde kalmıştı. “Ama neden ki Chare? Ben-

ce Savege Kontesi olman çok güzel bir şey.” Kız kardeşinin hoşuna gidecek sebepler düşünmeye çalıştı. “Hiç şüphesiz kendine ait özel bir odan ve lüks bir giyinme bölümün olacak. Hem istediğin gibi dekore ettirebileceksin. Ayrıca seralarınızda yıl boyu her türlü meyve ve çiçek yetiştirilecek.” Bu sebep kendi kulağına bile çok saçma gelmişti. “İçinde gezinebileceğin büyük bahçelerin olacak. Savege Park’ın kâhyası Bayan Tubbs, harika bir insan, bizim arabacımız John’un da kız kardeşi. Çok arkadaş canlısı ve yetenekli biridir, konağı çekip çevirmek için parmağını bile kıpırdatmana gerek olmayacak, o her şeyi halleder.”

“Ama ben geniş bir oda veya bahçe istemiyorum. Mütevazı bir evle küçücük bir bahçeyle de mutlu olabilirim. Ve – ve –“ Yüzünü mendile gömdü. “Onun *karısı* olmak zorunda kalacağım!”

Serena Charity’ye sarılarak onu göğsüne doğru çekti.

“Evet. Ama bunun oldukça keyifli olacağını söyleyebilirim.” Serena, adamın kardeşini de kendini öptüğü gibi öpeceğini düşününce, midesinde kusma isteği belirdi. İçini bastırarak devam etti. “Oldukça yakışıklı ve beyefendi biri.”

Charity başını kaldırdığında, gözlerinden ısırap okunuyordu.

“Beni korkutuyor Serena. Hem de korkunç derecede. Onunla yan yanayken zorlukla nefes alıyorum.”

Serena da aynı tepkiyi veriyordu. Keşke onun da sebebi korku olsaydı.

“Seni korkutuyor mu? Sebebi ne ki hayatım?”

Kardeşi başını iki yana salladı. “Keşke korkmasaydım. Annemle babamı mutlu etmeyi çok istiyorum. Ama... Ama benimle konuştuğunda, ben...” Genç kız bir kez daha hıçkırıklara boğuldu. “Hiç umut yok.”

“Tabii ki umut var. Tek yapman gereken, onu daha

yakından tanımak ve ne kadar cana yakın biri olduğunu görmek.” Ve her akşam ay çıktığında, gökyüzünde uçan inekler de görülebilirdi.

Gerçi Serena’nın sapkın cana yakınlık anlayışı ölçüt alındığında, Alex gayet cana yakındı.

Bu imkânsızdı. Aradan geçen yedi yıl boyunca, Glenhaven Konağında Davina’nın isteklerinin önüne kimse geçememişti. Ne kocası, ne Tracy, ne de Charity. Ve her şey, ikinci Leydi Carlyle’in dudaklarının arasında gibi görünüyordu.

Charity burnunu çekti. “O hiç de cana yakın değil.”

“Hayatım,” Serena başını eğerek devam etti. “Acaba bir tahminde bulunsam, cüretimi mazur görür müsün?”

Charity başıyla onayladı.

“Acaba senin korkularının kaynağında, Lord Savege değil de, evliliğin gerektirdiği yükümlülükler olabilir mi?”

Charity’nin yüzü ifadesizdi. Tanrı aşkına, Davina kızına, bir eşin kocasına karşı yerine getirmesi gereken mahrem yükümlülükten hiç bahsetmemiş miydi?

“Söylemek istediğim şey—”

“Erkeklerden korkmuyorum, eğer düşündüğün buy-
sa,” dedi Charity titrek bir şekilde.

“Korkmuyor musun?”

Charity olumsuz anlamda başını iki yana salladı. “Leydi Godson’ın geçen haftaki balosunda Bay Markham’la dans ettim ve bana eşlik etmesinden hiç de rahatsız olmadım.” Sanki bu her şeyi kanıtlamaya yetermişcesine Serena’nın yüzüne bakmaya devam etti.

“Bay Markham mı?”

“Evet. Ayrıca ondan yaklaşık iki hafta önce, annem Bay Peter Pickford’la parkta gezinti yapmama izin verdi. Çok keyif aldım. Onunla – onunla parkta gezmekse –” Tekrar gözyaşlarına boğuldu.

Serena kardeşinin kolunu sıvazladı. “Anlıyorum. Peki, o halde Lord Savege’ı diğer erkeklerden farklı kılan ne?” Belki de aynı anda hem kahkaha, hem de şehvet duygusu uyandırmasıydı farkı. Ya da bir kadının düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi bakabilmesi veya nereye dokunması gerektiğini bilmesiydi.

“O çok büyük,” dedi fısıldayarak Charity. “Ve... Ve korkutucu.”

“Evet hayatım. Bunu zaten söylemiştin.”

“Erkek kardeşine hiç benzemiyor. Hâlbuki ben tam aksini düşünmüştüm.”

“Kardeşi mi? Bay Savege’la tanıştın mı sen?”

“Sen geçen yaz halamı ziyarete York’a gittiğinde, babama işle ilgili bir şey sormak için buraya geldi.” Kızın yüz ifadesi gevşedi. “Çok nazikti. Annem o gün alışveriş için Cloveley’e gitmişti. Bilirsin, yabancı biriyle ilk tanıştığımda genelde ellerim titrer, Bay Savege bunu fark ettiğinde çay servisini yapmayı teklif etti. Çay koymayı küçük bir çocukken Atlantik’teki amcasının evinde hiç kadın olmadığının için evin hizmetkârlarından öğrendiğini anlattı.” Charity’nin yüzündeki gülümseme soldu. “Kontun ona benzeyeceğini umuyordum, ama alakaları yok.”

“Tahmin edebiliyorum.” Serena Lord Savege’ın çay doldurduğunu gözünde canlandırınca kahkaha atası geldi.

Charity’nin omuzları düştü ve tekrar hıçkırıklarla sarsılmaya başladı.

“Hadi artık,” dedi Serena. “Yüzünü mahvetmemelisin. Üvey annem akşam yemeğinde seni böyle görürse hiç memnun olmayacaktır.”

“Biliyorum ama engel olamıyorum. Evden kaçmayı bile düşündüm.” Serena kardeşinin yüzünde, tilki tarafından köşeye sıkıştırılmış bir tavşanın kine benzer bir çaresizlik gördü. “Ama beceremeyeceğimi biliyorum. Seni de, kız

kardeşlerimizi de çok özlerim. Ayrıca ya bir hizmetçi ya da mürebbiye olarak çalışmak zorunda kalırdım ki bunun hoşuma gideceğini hiç sanmıyorum.”

“Şüphesiz.”

“Gördün mü bak, onunla evlenmek zorundayım işte.” Serena kardeşinin umutsuzlukla çökmüş omuzlarını okşarken, kalp atışlarının durulduğunu hissetti. Belki de Kont evliliğin olmayacağını belirttiğinde yalan söylememişti.

“Hayır kardeşim. Zorunda değilsin,” dedi başını iki yana sallayarak,

Charity aniden başını kaldırdı. “Değil miyim?”

“Hayır değilsin. Eğer ona katlanamıyorsan değilsin. Annene bunu açıkladığında, o da kabul etmek zorunda kalacaktır.”

“Yapamam. İmkânsız.”

“Seni korkutan bir adamla evlenmekten daha mı imkânsız?”

Charity yaşlarla dolu gözlerini kapattı ve maalesef dercesine başıyla onayladı.

“O senin annen. Seni anlamak zorunda—”

“Yapamam. Bunu benden isteme.”

Serena anlıyordu. Charity’nin on sekiz yılına karşın kendisi Davina’nın tahakkümü altında sadece yedi yıl geçirmişti ve yirmi beş yaşına gelebildiği için tenkit edilme ve onaylanmama duygusuna sadece yakın zamanlarda baş kaldırabilmeye başlamıştı.

“O halde ben söylerim.” Bunu yapmak zorundaydı. Her şey çok açıktı aslında. Charity’nin kederi, Serena’nın Davina’ya karşı içinde kalan son sadakat kırıntılarını da süpürmüştü. Davina bu savaşı kazanamayacaktı.

“Hayır!” Charity buz gibi parmaklarıyla Serena’nın kollarını yakaladı. “Bunu yapmayacağına bana söz ver!”

“Neden yapmayayım? Ben artık bağımsız bir kadını, ona ne dersem diyeyim bana zarar veremez.”

“Seni çok seviyorum ve ondan kurtulduğun için senin adına çok mutluyum. Ama annemle bu konuyu konuşursan, bana olan sevginden dolayı konuştuğunu ve benim de istemediğimi bilecektir.”

Serena kardeşinin farkındalık dolu gözlerine baktığında çok şaşırdı.

“Anlıyorum.” Kaşlarını çattı. “O halde Lord Savege sana evlenme teklif etmeden önce onu durdurmamız gerekiyor.”

Charity’nin omuzları düştü. “Durum umutsuz.”

“Hayır değil. Sana henüz teklifte bulunmadı. Babam bu gecikmenin olağan olmadığını düşünüyor, ayrıca dün ben—” Genç kız dilini ısırıldı. “Babama katılıyorum. Belki de Kont teklifte bulunmayacaktır.”

“Ama annem çok emin.”

“Babam değil.”

“Tracy de emin.”

“O halde, Tracy ve annen yanılıyor olabilirler. Biz de yanılmalarını ummuyoruz. O esnada eğer Lord Savege babamın teklifini beğendiğine karar verirse, işlere çomak sokmak için bir çare düşüneceğim.”

“Gerçekten mi? Serena, sen harika bir ablasın!” Charity’nin gözleri minnettarlıkla parladı. “Ne zaman başlayacaksın?”

“Cumartesi günü Savege Park’taki davette. Bir plan düşüneceğim ve o zamana kadar Lord babamın teklifini kabul etmemişse, onu yürürlüğe koyacağız. Ne dersin?”

“Çok iyi! Teşekkür ederim canım, canım ablam.”

Serena gülümsedi. İçinde, balo salonunda Lord Savege’nin sesini ilk duyduğu andan beri kıpırdanan suçluluk duygusunun hafıflediğini hissediyordu.

Kız kardeşi onunla evlenmek istemiyordu. Davina'nın beklentisinin bu yönde olması önemli değildi, hatta bahçede ettiği sözlerin tam aksini istiyor olsa bile kontun isteklerinin de bir önemi yoktu. Serena bu birleşmeyi önleyecekti. Charity'nin bu evliliğe karşı hissettiği keder öylesine büyüktü ki, Serena hiçbir suçluluk hissetmeden evlilik planlarına engel olacaktı.

Hatta bundan keyif bile alabilirdi belki.

www.mobildeno.com

Sekizinci Bölüm

Sana ait olanın başında dur;

Çorak denizin uğursuzluğu yüzünden acı çekmene ve amaçsızca gezinmene gerek yok.

- Homeros, Odyseia

Alex, iki mil uzaktaki Avesbury köyüne bakan bir tepenin üzerinde at sırtında, aşağıdaki koyun sürülerine ve buğday tarlalarına bakıyordu. Kâhyası, meyilli yoldan inerek ahırlara doğru gitmişti.

“Eee, kardeşim,” dedi Alex ve yanındaki faytonda duran ikizine doğru döndü. “İşle ilgili beni bilgilendirme faslınız bittiğine göre, Cork ve Barrel’a gidip çoban böreğinden yemek ve biraz laflamak istiyorum. Bana katılmak ister miydin?”

“Çiftçilerle ve şarapçılarla laflamak mı?” Aaron keyifle gülümsedi. “Yarınki davette yeterince konuşmayacak mısın?”

“Korsanlığın lanet olası demokratik kaideleri işte, ne yaparsın. Belli bir süreden sonra insanın içine işliyor.” Kahkaha atarak devam etti. “Açlıktan ölüyorum. Hadi gel.”

“Yok, bu seferlik beni es geç.” Kardeşinin kaşlarının arası kırıştı ve oturuş pozisyonunu değiştirdi. Bacağı ağrıyor olmalıydı. Bir gece önce yağdığı gibi şiddetli yağmur

sonrasında daima ağrırdı. Alex de gece boyunca amaçsız bir şekilde, karanlıkta cama vuran damlaların sesini dinleyerek tek başına oturmuştu.

Eve geleli sadece beş gün olmuştu ama şimdiden erkek kardeşindeki değişimi görebiliyordu. Aaron her zaman-
kinden daha kederli ve dalgın görünüyordu. Alex emin olamasa da sebebini tahmin edebiliyordu.

“Nasıl istersen” diyerek atını mahmuzladı ve kasabaya doğru ilerlemeye başladı. Çocukluk yıllarında, Aaron’la bu tepeden kasabaya giden yolda hem atla, hem koşarak defalarca yarışmışlardı. Alex genelde kazanırdı ama Aaron onu daima zorlardı. Şimdiyse Lambert Poole ve Napoleon Bonaparte sayesinde, kardeşi tek bir adım bile koşamayacak haldeydi. Ama en büyük suçlu ve hain Alex’in kendisiydi.

Gri taştan yapılmış evlerin yanından geçerek atını taver-
nanın önünde durdurdu. Birkaç tane bozukluk vererek atını taverna sahibinin küçük oğluna emanet ettikten sonra içeri girdi. İçerisi hemen hemen boştu, çiftçiler ve esnaf-
lar, işlerini akşam yemeği olmadan bitirmek için çoktan gitmişlerdi. Yaşlı iki asker emeklisi kenarda satranç oynuyordu. Mutfak girişine en yakın masada bir adam önünde birasıyla oturuyordu. Alex, adamın başıyla verdiği selama karşılık verip cam kenarına oturdu.

Mekân sahibi arka kapıda görüldü.

“İyi günler lordum. Börek? Aşçımız fırından tazelerini çıkartalı on beş dakika olmadı.”

“Alayım, teşekkür ederim.”

Adam tahta masaya dolu bir maşrapa bıraktı. “Herkes yarın Savege Park’a gelmekten dolayı çok memnun lordum. Bazıları konağın içine girmeyeli onlarca yıl olmuş.”

“Öyleyse kapıları açmamız iyi olmuş, değil mi?”

“Evet efendim.” Adam gülümseyerek mutfığa yöneldi. Alex dışarı bakarak, güneş ışınlarının çamurlu yollara eğik

bir şekilde düşerken oluşturduğu huzmeleri seyretti. Parkı halka yıllar önce açması gerekirdi. Eğer Aaron Kont olsaydı, öyle yapardı. Londra'da ve Atlantik'te at koşturduğu yıllarda Aaron durmaksızın genç adama bir varis olarak daha uygun davranması konusunda uyarılarda bulunmuştu. Lakin Alex babası öldükten ve unvanı devraldıktan sonra da aynı derbeder hayatı yaşamaya devam etmişti. Ama Aaron Alex'in suçluluk duyması için hiçbir şey yapmamıştı. Lambert Poole bunun için gerekenden fazlasını yapmıştı.

Bakışlarını tekrar önündeki biraya çevirdiğinde, ileride oturan yabancıнын yanına geldiğini gördü.

"Lordum, size katılabilir miyim?"

Alex'inkine benzer bir Cambridge aksanıyla konuşsa da pahalı kıyafetinde ve yüz hatlarında yabancı bir ülkenin havası vardı. Kehribar rengi gözlerinde, kelimelerindeki nezaketin formalite gereği olduğunu yansıtan bir ışık parlıyordu. Bakışları emreder gibiydi.

Alex'in ensesindeki tüyler dikildi. Avesbury onun arazisine komşu değildi ama hiç tanımadığı bir adamın emir verircesine konuşması hiç hoşuna gitmemişti, hele de Savage Park'ın bu kadar yakınındayken.

Başıyla onayladı. Adam elindeki bardağı masaya koyarak karşısındaki sıraya oturdu.

Alex ifadesiz bir yüzle adama baktı. "Bu zevki neye borçluyum lordum?"

Adam oturduğu yerden öne eğilerek elini uzattı. "Bir süredir sizinle tanışmak istiyordum Lord Savege."

Alex adamla tokalaştı. Yabancıнын kavrayışı sıkıydı ve nazik kıyafetlerinin aksine, avuçları Alex'inkiler gibi sertti.

"Sanırım birbirimizi tanıma konusunda kozlar sizden yana bayım."

"Adım Ashford."

Alex'in gözleri kısıldı. İsim tanıdıktı. Bir asilzade.

Adam hafifçe gülümseyerek umursamaz bir tavırla elini salladı.

“Vikontum. Mülklerim Kent’te, ama nasıl ki siz nadiren buradasınız, ben de nadiren oradayım.” Arkasına yaslanıp kollarını kucagında kavuşturarak yaptığı hareket, aslen İngiliz olmadığının bir başka kanıtıydı. “*Karaşahin* adlı gemiye kaptanlık ediyorum. Hiç duymuş muydunuz?”

Alex’in kasları gerildi. “Neden duymuş olayım ki?”

“Çünkü sizin geminiz geçen sene Kanalda onu neredeyse geçiyordu.”

Bir an için Alex başının döndüğünü hissetti. Ashford sabit bakışlarını ona dikmişti, kedilerinkine benzeyen gözlerinde, art niyet veya kötülük taşımayan keyifli bir pırıltı oluşmuştu.

“Kimsiniz?” diye sorduğunda Alex, sesi niyetlendiğinden kısık çıktı.

“Tam olarak kim olduğumu söylediysem oyum, hayatını birbirinden farklı dünyalarda yaşayan biri, tıpkı sizin gibi. Bu arada, geminiz pruvasına aldığı hasarı yeterince çabuk atlatabildi mi? O atışı yapmak istemezdim ama sizi sarsmak zorundaydık. Takip etmemiz gereken başka bir avımız vardı ve o gün...” bir an duraksadıktan sonra devam etti. “Nezaket kurallarına ayıracak zamanımız yoktu.”

Şövalye’nin o güne kadar geçemediği iki tekneden biri olan *Yabanarısı*, kendininkine benzer işlerin peşinde koşar ama tamamen kendi çıkarları için uğraşırdı. Ama *Karaşahin* tamamen farklıydı. O sisli bahar sabahında Şövalye’yi geçtiğinde, genç adam sadece pruva direğinde bir delikle kaçmayı başarabildiği için kendini şanslı saymıştı.

“Ama şimdi zamanınız var galiba?” diye sordu Alex. “Bir yıl sonra hem de? Bu ziyaretin bir özür amaçlı olduğuna inanmam zor.”

Ashford bir kahkaha attı. “Tabii ki değil. Ve dürüst ol-

mam gerekirse, o siste bizi biraz daha erken bulsaydınız yenmeniz kaçınılmazdı. *Şövalye*'nin hızı efsanevidir."

Tavernanın sahibi mutfaktan çıkarak elindeki et ve patates dolu tabağı masaya bırakıp geri döndü. Alex önündekilere dokunmadı.

"Lordum, neden buradasınız?"

"Ah." Ashford başıyla onayladı. "Şöhretinizin gerektirdiği kadar zekisiniz. Sizin kim olduğunuzu nasıl öğrendiğimi sormuyorsunuz."

"Beni neden arayıp bulduğunuz, nasıl bulduğunuzdan çok daha önemli. Adınızı ve geminizi bana itiraf edişinize bakılırsa, benim güvenilir biri olduğuma dair yanlış bir bilgi aldığınızı düşünüyorum." Alex, o ana kadar Atlantik'te köle ticareti yapan gemileri avlayarak yok eden *Karasha*'nin kaptanının adını bilmiyordu. Okyanusta Ashford da tıpkı Alex gibi farklı bir isim kullanıyordu.

"Aldığım bilginin yanlış olduğunu hiç sanmıyorum," dedi Ashford mırıldanırcasına. "Sizi yıllardır gözlemliyorduk."

"Öyle mi? Peki siz kimsiniz?"

"Ben ve ortaklarım."

"Hepinizin de amacı aynı mı?"

"Pek sayılmaz." Ashford modaya uygun gömleğinin koluna yapışmış bir ipliği elinin tersiyle yere attı. Alex bu hareketle, sosyete de Ashford Vikontu'ndan nasıl bahsedildiğini hatırlayıverdi. Dedikodular ondan tam bir züppe olarak bahsediyordu.

Karşısında oturan bu adamınsa züppelikle uzaktan yakından alakası yoktu. Sıradışı gözlerinden zekâ fışkırıyor, yüz hatlarından zamanında acı çekmiş biri olduğu belli oluyordu. Alex, Savege Park'ta her sabah kahvaltı masasının diğer ucunda benzer ifadeye sahip bir yüze bakıyordu. Ama Ashford'un gülümsemesi, acısını arkasında bıraktığının göstergesiydi. Aaron'un aksine.

“Benden ne istiyorsunuz? Sizinle aynı işi yapmamı mı?” Başını olumsuz anlamda iki yana salladı. “Ben sizin yaptığınız türden bir adalet sağlama yöntemiyle ilgilenmiyorum.”

“Sadece zengin asilleri en çok acıtacak yerlerinden vurma türünden şeylerle mi ilgileniyorsunuz?”

“Onun gibi bir şey.”

Ashford’un bakışları sabitti. “Size bir teklifim var.”

“O kadarını tahmin etmiştim. Ama beni o kadar iyi tanıyorsanız, teklifiniz ne olursa olsun kabul etme ihtimalimin düşük olduğunu da biliyorsunuzdur.”

“Dunkirk isimli birinin kaptanlık ettiği bir kaçakçı gemisi son zamanlarda bu sahil şeridini yönetmeye başladı.”

“Bu sahili Şövalye yönetiyor.”

“O halde Şövalye’nin sahibi, Osprey’in kendi varlığına gözünü diktiği tehlikeli durumun farkında değil. Hatta tüm mal varlığına.”

“Bununla topraklarımı ve evimi mi kastediyorsunuz?” Alex arkasına yaslandı. “Dunkirk bundan uzak duracaktır. Bir lordla karşı karşıya gelecek kadar aptal olamaz. İşlerini kasaba ve köylerle sınırlı tutuyor.”

“O halde onu gözlemliyordunuz.”

Alex adama sert bir bakış fırlattı. “Teklifiniz?”

“Osprey’i bulun ve batırın.”

Alex kaşlarını çatı. “O bir kaçakçı gemisi, köle taciri değil. Öyle olsa bile, beni ilgilendirmez.” Ayağa kalktı. “Teklifinizle ilgilenmiyorum Ashford.”

Ama Serena Carlyle ilgileniyordu.

Serena’yı kilisede görmesinden bu yana sanki bir ay geçmiş gibiydi. O haftayı herkese açık olan yemek davetinin ayrıntılarıyla ilgilenerek geçirmiş, ama aklından bu kendine has etkileyici bir havası olan kadını bir an olsun çıkartamamıştı. Ama şu an, iki ayrı dünyası iç içe geçmiş, birbiriyle çatışıyor gibiydi.

“Üzülerek söylemeliyim ki, hatalısınız lordum” dedi Vikont. İnceleyen bakışlarını bir an olsun Alex’ten ayırmaksızın bir kedi zarafetiyle ayağa kalktı.

Alex’in çenesi gerildi. “Hatalı olduğumu iddia eden biri, kelimelerini savunacak bir sahip olmak zorundadır,” dedi ipeksi bir soğuklukla.

“*Osprey* bir süredir Atlantik’te iş yapıyordu ve son bir yıldır bu kıyıya gelmeye başladı. Kargosu kölelerdi ama son zamanlarda, Dunkirk kaçak silah taşımaya başladı.”

“Hangi amaçla? Savaş bitti.”

“Emin olamıyoruz ama asil bir destekçi, Dunkirk’ün hareketlerini yönetiyor. O destekçinin yakınlarda olduğundan şüpheleniyorum ve adamın kimliğini ortaya çıkartmak istiyorum.”

“*Osprey*’in buraya demirlemesinin sebebinin, o asil destekçinin bu kıyıda yaşaması olduğunu düşünüyorsunuz.” Alex sabit bakışlarını vikontun yüzünden ayırmadı. “Benden şüphelenmiyorsunuz.”

Ashford olumsuz anlamda başını iki yana salladı.

“O halde beni neden bu işe karıştırmak istiyorsunuz ki? *Osprey*’i kendiniz halledin. Geminiz bundan çok daha fazlasını yapabilecek nitelikte.”

“Şu anda başka meselelerle ilgilenmek durumundayım. Ayrıca sizin de belirttiğiniz gibi, bu kıyı *Şövalye*’nin yönetiminde.” Vikont eğilerek selam verdi. “Ayrıca, bu işte yer almanızın sizin yararınıza olacağına inanıyorum.”

“Neden?”

Ashford geriye doğru bir adım atarak şapkasını aldı. “Bunu bir değerlendirin lordum.”

“Zaten ettim. Size cevabımı verdim.”

“O halde bununla yetinmeliyim.” Şapkasını başına geçirdi. “İyi günler lordum.”

Tavernanın kapısı adamın arkasından sertçe kapandı.

Alex yemeğine baktığında iştahının tamamen kaçmış olduğunu fark etti. Eli paltosunun cebine gitti ve içindeki mektubu çıkarttı. Önündeki tabağı iterek zarfı açtı.

Sevgili Alex,

Umarım iyisindir. Annem neden böyle aniden şehirden ayrıldığını bilmediğini söylüyor. İtiraf etmeliyim ki ben de şaşardım. Seni şimdiden deli gibi özledik, umarım yakında dönersin ve ağa-beyim Aaron'u da beraberinde getirirsin.

Sen gittiğinden beri haberler aynı, değişik bir şey yok. Annem iki gece önce brichte üç yüz paund kaybetti ama dün gece hepsini geri aldı. İnanılmaz bir şansı var. Operaya gittim ve o İtalyan hatunda ne bulduğunu anlayamadım. Çok çirkin, sırf göğüs ve saçtan ibaret gibi, ayrıca sesi berbat. Ama erkeklerin yetenekle hiç alakası olmadığı da bilinen bir gerçek.

Diğer haberlere gelirsek, Leydi Coakley hamile, hem de kocası ona hâlâ soğuk davranıyor. Bu hafta Leydi March'ın salonu coşmuş durumda; annem, geçen ay kanun değişikliğiyle ilgili konuşmasıyla Barbados'ta isyan çıkartmasıyla ilgili bütün kolonilerin yaygara koparmasına rağmen Wilberforce'un da geleceğine dair bir Kontes'le girdiği bahsi kazandı. Poole Kontu da oradaydı, benimle konuşmaya çalıştıysa da ona hiç yüz vermedim. Emily Vale saçlarını kökünden kestirdi, adını Athena olarak değiştirip Kadınlar Piyade Alayına katıldı. Annem benim de ona benzer bir mizaca sahip olmayışından mutlu olduğunu söyledi. Gerçeği bir bilse!

Hepsi bu kadar. Söylenmeye geçecek kadar ilginç başka bir şey yok. Londra'ya çabuk dön hayatım. Burası sensiz asla aynı olmuyor

Sadık kız kardeşin,

Kitty

Alex eliyle yüzünü sıvazladı. Kitty ona hiç yazmazdı ve Londra'dayken onu da, annesini de nadiren görürdü, tabii

aynı evde kalmadıkları sürece. Bu sıra dışı haberleşmenin esas sebebi, mektupta gizliydi. Alex'in mutluluk duyacağı tek şey, kız kardeşinin mektubu Aaron'a yazmamış olmasıydı.

Kız kardeşinin utancı da Alex'inki gibi derinlere uzanıyordu. Utanç ve pişmanlık.

Alex Barbados'ta geçirdiği o yıl kadınlara, kumara ve içkiye o kadar gömülmemiş olsaydı, Lambert Poole'un kız kardeşine yönelmiş sahte şevkatinin altında yatanları görebilecek kadar ayık olabilirdi. Kitty'nin suçlulukla kıvranmasını dahi fark edebilirdi.

Sonrasında kız kardeşleri ona ve Aaron'a gerçeği söylemek için geldiğinde, Alex homurdanarak umursamaz bir tavırla elini sallayıp rom içmeye devam etmeyebilirdi. Aaron'un, kız kardeşlerinin onurunu korumak için şeref-siz herifin peşine düşmesine, ama başarısız olup küçük düşmesine müsaade etmeyebilirdi. Aaron, Poole'un çiftliğinden dayak yiyerek döndüğünde, Alex eşsiz ve özgün bir cezalandırma yöntemi uygulamaz, böylece olaylar çok farklı bir seyir izleyebilirdi.

Ama bu bile aralarındaki kopukluğu tedavi etmeye yetmemişti. Babalarının ölümüyle mirasın kelepçeleri Alex'in bileklerine takıldığında, genç adam nihayet çocukluğundan beri içinde tuttuğu dertleri Aaron'a anlatmıştı.

Buna karşılık, Aaron savaşa gitmişti.

Macera ve şan... Alex'in hep arzuladığı, ama ilk doğan varis olması sebebiyle hiçbir zaman elde edemediği Aaron'un hep tiksindiği, ama sırf ağabeyinin hayalini gerçekleştirmek için elde etmeye uğraştığı iki şeydi macera ve şan.

Aradan geçen bunca zamandan sonra, artık Alex'in istediği tek şey bunun bir son bulmasıydı. Denize olan sevgisi asla azalmayacaktı ama artık okyanusa açılarak veya Lond-

ra'ya giderek suçluluk duygusundan kaçmak istemiyordu. Kaçakçılar kargo olarak ne taşırlarsa taşırsınlar, hiç umurunda değildi ve köle tacirlerinin peşine düşmek gibi bir arzusu yoktu. Tek isteği oyalanmak ve dikkatini dağıtmaktı. Düşünmekten vazgeçemediği eşsiz güzelliğe sahip bir kadınla flört etmek, bunu yeterince sağlıyordu.

Ama Kitty'nin mektubu, Alex'in aslında kendini kandırdığının bir kanıtıydı. İçinde her daim bulunan pişmanlığın yanı sıra öfke de kabarmıştı. Poole'un yıllar önce Kitty'ye yaptıklarıyla ilgili hiçbir pişmanlık belirtisi göstermeyişi, mektupta bahsi geçen şekilde kızın yanına gelip konuşmaya çalışmasından belliydi. Jin, Poole'un *Şövalye*'yle ilgilenmesi konusunda genç adamı uyarmıştı. Geçen haftaki gazetede yazanlar da bunun bir kanıtıydı. Savaş bitince hükümette sağlam bir yer edinen Poole, nihayet sekiz yıllık intikamını almak için korsan düşmanının peşine düşmüştü.

Alex cebinden para çıkartarak masaya bıraktı. Yaşlı emekliler oyunlarından başlarını kaldırıp genç adama baktılar. Alex onlara başıyla selam vererek tavernadan çıktı.

Dışarı çıktığında, aşağıdaki limanın önünden kıvrılan yola baktı. Batan güneş, denizin üzerinde altın sarısı, pembe ve menekşe rengi çizgiler oluşturmuydu. Kıyıda birkaç tane yük gemisi, balıkçı tekneleri ve yelkenliler sıralanmıştı. Hiçbiri Alex'in gemisinin, hem ödülü, hem cezası olan gemisi *Şövalye'nin* yanına yaklaşamazdı.

Alex'in çenesi gerildi.

Bıraksınlar gelsin Poole diye düşündü. Bir ay içinde, yaz seyahati için gemisini hazırlamış olacaktı. Eğer Poole Kızıltaş'ı istiyorsa, Alex yüzünde geniş bir hoş geldin gülümsemesi, elinde palası, belinde silahı onu bekliyor olacaktı. O zamana kadar da, evinde verdiği herkese açık davette, kont rolünü oynayabilirdi. Eğer çok çabalarsa, belki birileri unvanını hak ettiğine bile inanabilirdi.

Dokuzuncu Bölüm

*Selam sana yabancı; evimizde eğlence bulacaksın,
Ve sonra, yemeklerden tattığında, neye ihtiyacın olduğunu söyleyebilirsin*

- Homeros, Odyseia

“Çok güzel görünüyorsun abla.” Charity Serena’nın basit bir bağla toplanmış saçlarına ve kayısı rengindeki müslin elbisesine göz gezdirirken gülümsüyordu.

Serena içinde beliren tatmin duygusunu bastırarak küçük el çantasına uzandı. Çapkın bir hovardayı kaçakçılarla baş etme konusunda ikna etmek için Savege Park’taki davete dikkatle hazırlanmıştı. Ama Charity’nin yüzündeki parlak beklenti dolu ifade, her şeyin ikinci plana atılmasını sağlıyordu.

“Merak etme hayatım. Ben her şeyi halledeceğim.”

“Halledeceğini biliyorum.” Charity’nin gözlerinde eksiksiz bir güven okunuyordu.

Davina’nın uygun gördüğü üzere davetin başlamasından epey bir süre sonra Savege Park’a vardıklarında, içerisinin insanlarla dolup taşığını gördüler. Malikânenin bütün odalarında, bahçelerinde ve çimenliklerinde, çiftçiler, esnaflar, uşaklar ve asilzadeler geziniyordu. Sanki bugünün anlamını biliyormuşçasına güneş, okyanusun üzerin-

deki bulutsuz gökyüzünde yükselmiş, dizi dizi bahçeleri aydınlatıyordu.

Evin içinde misafirler, gelmiş geçmiş bütün kontların yağlıboya portreleriyle, büstleriyle, ipek halılarla ve görkemli mobilyalarla bezenmiş odaları geziyorlardı. Serena Charity'yle kolkola, babası ve üvey annesini takip ederek içeri girdi. Savege Park, erkeksi bir otoriteyi akla getiren, şık, zarif ve zevkli tarzıyla sahibini yansıtıyordu.

Serena ise sadece Kont'un kendisini bulmakla ilgileniyordu, evini gezmekle değil. Sinirleri beklentiyle gerilmişti.

Geniş bir salonun dışı açılan kapısından geçerek İtalyan mermeriyle döşenmiş terasa çıktıklarında, Serena, soylular için hazırlanmış yiyecek dolu masalara ve denizin üzerinde yükselen tepeye çiftçiler için kurulmuş masalardaki zengin ikramlara göz gezdirdi. Hava tuz, güneş ve taze kesilmiş çimen kokuyordu.

Önlerindeki çimenlikte, bir grup genç körebe oynuyordu. Hemen yanlarında, yanık tenli çiftçiler bowling oynuyor, kadınlarsa çocukların olduğu yerden dikkatli bir biçimde ayrılmış bir köşede hedeflere ok atıyordu. Bir çardağın altına yerleşmiş çok sayıda müzisyen, yöresel dans müzikleri çalıyordu. Serena'nın daha önce hiç görmediği, Vauxhall'dakilerin benzeri ama daha basit düzeyde olduğunu düşündüğü bir piknikti. Zaten Serena'nın Vauxhall'ı ziyaretinde katıldığı tek bir davet olmuştu ki onda da zamanının büyük çoğunluğunu, bekâretini Robert Bailey'e kaybettiği yürüyüş yollarının gizli ve ücra köşelerinde geçirmişti.

İlerideki gruptan ayrılan genç bir adam, onlara doğru yaklaşmaya başladı. Dökülen sonbahar yapraklarının rengine sahip saçları, uzun boyu ve yüz hatlarındaki tanıdık bir şeyler Serena'nın kalbini hoplattı. Yürürken gövdesini

desteklemek için bastonundan yardım aldığını fark eden kız, benzerliğin neden kaynaklandığını anladı.

Adam önlerinde durarak reverans yaptı.

“Savege Park’a hoş geldiniz.” Serena’ya döndü. “Bayan Carlyle olmalısınız. Sizinle tanıştığım memnun oldum.”

“O şeref bana ait Bay Savege.”

Aaron’ın bakışları Charity’ye kenetlendiğinde, gözlerindeki şefkat derinleşti ama ağzının kenarları hafifçe gerildi.

“Bayan Lucas, sizi tekrar görmek çok güzel.”

Charity gözlerini bir an için bile kaçırmaksızın tatlı bir gülümsemeyle eğilip reverans yaptı.

Serena şaşkınlıkla bakakaldı. Londra’da geçirdikleri altı hafta boyunca üvey kız kardeşinin bir erkeği böyle açıkça belli olan bir mutlulukla selamladığını hiç görmemişti.

“Size bir bardak limonata için içecek ikramı masasına kadar eşlik edebilir miyim?”

“Teşekkürler bayım,” dedi Davina lafa karışarak. “Tabii ki kızım bundan onur duyar fakat öncelikle Lord Savege’a saygılarımızı sunmak isteriz. Kendisi buralarda mı?”

Aaron bu apaçık hakareti görmezden geldi. “Okçuluk alanındaydı ama sanırım oradan ayrılıp başka bir yere gitti,” diye cevap verdi gayet rahat bir tonda. Serena hem üvey annesi adına, hem de karısının gafını düzeltmek için tek kelime etmeyen babası adına utanarak kıpkırmızı kesildi. Aaron ise sözlerine devam ederek Davina’ya, “Size onu bulmanızda yardımcı olmamı ister misiniz?” diye sordu.

“Hayır, teşekkür ederim bayım. Kendim arasam daha iyi olur. Charity, Serena, hadi gelin.”

“Anne,” dedi Charity hafif bir sesle. “Bir bardak limonata içmeyi gerçekten çok isterim.”

Serena’nın bakışları Davina’ya kenetlendi.

Üvey annesi dudaklarını incecik olana kadar büzüp, “Peki o halde,” dedi. “Çok nazıksınız bayım.”

“Bayan Carlyle, bize katılır mıydınız?”

“Ah, çok teşekkürler fakat erkek kardeşim gelir gelmez onu bulmamı rica etmişti. Kendisi atıyla bizden önce geldi. Bilardo masalarınızı denemek için sabırsızlanıyordu.” Charity’ye cesaret verici bir şekilde gülümsedikten sonra üvey annesinin ve babasının yanından hızla uzaklaştı. Şu an Tracy’yle konuşmak gibi bir arzusu yoktu, tek dileği Kont’u bulmaktı. Charity’nin ve köydeki bütün kızların geleceğinin güvenliği buna bağlıydı.

Serena, hayatı boyunca tanıdığı soyluların ve çiftçilerin yanından geçerek yavaşça bahçede ve çimenlikte gezinirken, misafirlerle dolu bu kocaman mekânda Kont’la karşılaşmamaları ihtimali aklına geldiğinde umutsuzluğa kapıldı. İnsanlarla sohbet etmekten kaçınmak için, kenardaki ağaçların yanına geçti.

Charity çiçek açmış bir şeftali ağacının altındaki demir bir bankta, elinde bardağıyla oturuyor, beyaz etekleri yanında oturan Bay Savege’in bacaklarına değiyordu. Adam bir elini banka yaslamış, diğerini hareket ettirerek bir şeyler anlatıyordu. Baston unutulmuş gibiydi. Charity’nin attığı kahkaha, denizden esen meltemle Serena’nın kulaklarına kadar geliyordu. Gülümsediğinde, Charity elindeki güneş şemsiyesini daha da hızlı çevirmeye başladı.

Serena’nın kalbi sanki bir el tarafından sıkılıyordu. Bir an önce Kont’u bulup kız kardeşinin isteğini yerine getirmeliydi.

Kaçakçıları tamamen aklından çıkartan Serena, Lord Savege’ı aramak için geri döndü. Kendisine tanıdık gelen kırmızı tafta kumaş gözüne takılınca tekrar aynı yere odaklandı.

Davina yüzünde kaskatı bir ifadeyle şeftali ağacının yanına gelmişti. Konuşmaya başladığında, Charity ve Bay Savege ayağa fırladılar. Charity bakışlarını yere indirerek

annesinin uzattığı koluna girdi. Davina başıyla kontun erkek kardeşine selam verdikten sonra kızını da alarak oradan uzaklaştı. Bay Savege dönerek terasa doğru yürümeye başladığında omuzları gergindi.

Serena bakışlarını ondan ayırarak kız kardeşini aradı. Çardağın gölgesinde duran Davina bir şeyler söylüyordu. Charity'nin gözleri kocaman olmuştu ve ağzı şaşkınlıkla açılmıştı, ama genç kız hemen ağzını kapattı. Başındaki kurdelelerle süslü bonesi yana eğildi.

Serena daha fazla izlemeye dayanamayacaktı. Yenilenmiş bir kararlılıkla, arkasını dönüp ilerleyerek verandadan geçti ve içeri girdi. Kesilmiş çiçeklerin kokusunun hâkim olduğu salon, çimenlere nazaran daha loştu ve hava daha serindi. Serena tek tek odaları aramaya koyuldu. Nasıl olurdu da bir adam kendi evinde bu şekilde ortallardan yok olabilirdi?

Mutfak yakınlarındaki küçük bir odanın önünde durdu. Kapalı kapının ardından, yeni pişirilmiş tart ve fırınlanmış et kokuları geliyordu. Kont'un içeride olma ihtimali çok azdı ama Serena yine de şansını denemeye karar vererek kapının kolunu çevirdi ama içerisi boştu.

İçindeki hayal kırıklığını bastırmaya çalışarak arkasını döndüğünde, Savege Kontu'nun ilgi dolu bakışlarıyla karşılaştı. Geniş omzuyla kapının sövesine yaslanmış ve kollarını göğsünde kavuşturmuş adamdan aristokrat ve erkeksi bir hava yayılıyordu.

Serena'nın kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyordu.

"Lordum," Sesi titrek çıkıyordu. "Ben de sizi arıyordum."

Alex'in lezzetli ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı.

"Gururum okşandı." Sesi, Serena'nın her gece yatağa girdiğinde hatırladığı gibi derinden ve yumuşacıktı. "Belki

de okşanmamalıydı.” Arkasındaki kapıyı işaret etti. “Burası kilerin arka kapısı”

“Evet. Yani, buranın öncesinde her yere baktım. Bulunması zor bir adamsınız.”

Alex kollarını iki yanında serbest bırakarak gölgelerle loşlaşmış odaya girdi. Varlığı küçük mekânı doldurmuştu.

“Eğer beni aradığını bilseydim hayatım, çok daha önce bulunmamı sağlardım.”

Serena derin bir nefes alarak omuzlarını dikleştirdi.

“Lordum, sizinle pek çok insanı ilgilendiren çok önemli bir konuda görüşmek istiyordum. Sizi yalnız bulduğuma da sevindim. Konuyu size açabileceğim için tabii.”

“Öyle mi?” Dumanlı gözleri hafifçe parlıyordu.

Gözlerini kıstı. Anlaşılan Kont, bunu kolaylaştırmayacaktı. Serena tam aksine inanmak istediğine dair ona bir sürü ipucu vermiş olsa da, adam alçağın tekiydi.

“Evet, öyle. Umarım beni dinlersiniz ve sözlerimi içtenlikle değerlendirirsiniz.”

“Tamamen kulak kesildim bayan.” Serena bu muhteşem çeneye, ipeksi saçlara, kaslı kollara bakmayı ve dokunmak istemeyi kesmek zorundaydı artık.

“Tutumunuzu değiştirebilecek bilmediğiniz bir ayrıntı var—”

“Kaçakçılarla mı ilgili?” Alex’in gri gözleri karardı.

“Ah, hayır. Yani aslında evet... Ama şu an sizinle konuşmak istediğim konu—”

“Bayan Carlyle, bu kez kendimi açıkça ifade etmeme izin verin.” Sesi az önceki gibi derinden geliyordu ama espriden veya alaycı tonlamadan eser yoktu. “O gemiyle alakalı herhangi bir şey yapmaya hiç niyetim yok.”

“Ama beni bir dinleseniz—”

“Babanız haklı. Kaçakçılar buradaki alım satımlarını bitirip çok geçmeden gitmiş olacaklar. Size bu işten uzak durmanızı tavsiye ederim bayan.”

Serena'nın midesi kasıldı.

"Anlamıyorsunuz."

"Düşüncesiz bir kadının kendini ilgilendirmeyen işlere burnunu sokarak başına büyük belalar açabileceğini gayet iyi anlıyorum." Mükemmel görünümlü çenesi gerildiğinde sanki küçük odayı daha da doldurmuş gibi görünüyordu.

"Ben—"

"Size söylenen şeyleri yapmaya alışık değilsiniz. Geçen gün babanız da buna benzer bir yorumda bulunmuştu."

"Babam mı?" Serena'nın göğsünü dolduran alev, karşı-sındakinin her zaman yarattığı türden yangınla alakasız bir türdendi. İçinde kabaran öfke, bütün kemiklerini kontrol altına alarak boğazına kadar yükseldi ve son olarak diliyle buluştu.

"Lordum," Sesinin içindekileri yansıtmamasına aldırma-sızın sözlerine devam etti. "Sizin sandığınız gibi düşünce-siz bir kız değilim, sadece bu kıyıya gelen kaçakçılara karşı şahsi bir alaka göstermek zorunda olan bir insanım. Belki o zamanlar evinizden uzaktaydınız, o yüzden hatırlamıyor olabilirsiniz."

"Hangi zamanlar?"

"On üç yıl önce, kaçakçılar yazın Clovelly limanına geldiler ve—" Sesi titreyerek devam etti. "Kız kardeşimi kaçırdılar."

Alex'in yüz ifadesinden ne düşündüğü anlaşılmıyordu.

"Bayan Lucas'ı mı?" diye sordu bir an sonra Kont.

Serena olumsuz anlamda başını iki yana salladı. "Öz kız kardeşim. Adı Viola. Benden iki yaş küçüktü."

"Peki, neden ondan bahsedildiğini hiç duymadım? Sosyeteye takdim edilmedi mi?"

"Hayır. Hâlâ kayıp."

Alex'in bakışları titredi.

“Onu hiç geri getirmediler ve kimse bana inanmadı. Uçurumdan denize düştüğünü ve kaybolduğunu söylediler. Onlara işin aslını söylemeye çalıştım, ısrar ettim ama beni dinlemediler, bu yüzden aynı gün limandan ayrılan gemiyi aramak kimsenin aklına gelmedi. Aramayı durdurduklarında, annem vazgeçmedi ve devam etti. O bana inanmıştı. Bir tek o. Bir fırtına koptu ama annem bütün gece kayalıklarda kaldı. Eve getirdiklerinde ateşi çıkmıştı. İki hafta sonra vefat etti.”

Serena’nın kalp atışları eski ritmine kavuşurken genç adam sessizce onu izledi. Annesinin ölmesi onun suçu değildi. Serena kaybının acısına rağmen uzun süre önce kendini buna inandırmıştı. Kaçakçılar Viola’yı kaçırmışlardı. Ama onlardan bunun hesabını sormayan ve annesinin bütün gece dışarıda kalmasına izin veren babasını suçlamıştı. Belki de içinde bir yerde hâlâ suçlamaya devam ediyordu ama kendi öz kızının hayatını mahvetmesine engel olamayan bir adam, karısını nasıl kontrol edebilecekti ki?

“Kız kardeşinin hâlâ hayatta olduğuna inanıyor musun?” diye sordu Kont nihayet sessizliğini bozarak.

“İnanmıyorum, biliyorum.”

Ona doğru uzanan Alex, Serena’nın elini tutarak sıcaklık gücüyle genç kızı kuşattı. Serena yutkundu. Bu hikâyeyi o zamandan beri hiç kimseye anlatmamıştı.

“Artık anlıyor musunuz? O geminin kıyılarımızda serbestçe gezinmesine izin veremem.”

“Anlamaya başladım.” Başparmağıyla kızın avcunu okşadı.

Aniden, çaresizlik Serena’nın vücudunu terk etti. Aradan geçen uzun yıllara rağmen, o korkunç günün canlı hatırası ve kederi hiç solmamıştı ama şu an, bunlardan eser yoktu. Tutkularının baskın geldiği bu dakikada, adamın dokunuşu bütün dikkatini keyifli bir biçimde dağıtıyordu.

Gülümsemeye çalıştıysa da beceremeyip alt dudağını ısırıldı. “Sanırım anlamaya başlamanız da bir başlangıçtır.”

Alex parmaklarıyla Serena’nın dirseğini kavrayarak ona daha da yaklaştı.

“Çok zor zamanlar geçirmişsin. Büyük acılar, arkalarında solmak bilmeyen hatıralar bırakır.”

Serena başını kaldırdığında, adamın dumanlı gözlerinin sımsıcak olduğunu gördü. Nasıl hissettiğini biliyormuş gibiydi. Aynı zamanda, Serena’nın kemiklerinin erimesi için nereye dokunması gerektiğini de biliyordu.

“Siz de geçmişte bir kayıp mı yaşadınız?” Neredeyse nefes nefeseydi.

Alex başını eğdi.

“Şu an için hayatım, kişisel acılarımızla ilgili konuşmayı bir kenara bırakmalıyız.”

Serena bu sesin büyüleyici akışına karşı koymalıydı. Elini çekerek koridora çıkmalı ve oradan uzaklaşarak her nereden geldiyse oraya dönmeliydi. Geldiği yeri dahi hatırlayamıyordu. Hatta ne hakkında konuştuklarını bile hatırlamıyordu.

“Peki, ne hakkında konuşacağız?”

“Bir beyefendi olarak, senin seçmene izin vermeliyim.” Birbirlerine çok yakınlardı. Serena onun bu kadar yakınına hangi arada geldiğini bilmiyordu.

“Siz bir beyefendi misiniz?”

“Duruma göre.” Başparmağı tekrar Serena’nın avcunu okşadı. Tıpkı okyanusta dans eden gümüş rengi güneş ışınları gibi içine keyif dalgaları yayılıyordu.

“Peki ya şu an?”

“Şu an değilim.” Alex’in parmakları göğsünden yukarı doğru yöneldi.

Serena nefes almakta zorlanıyordu. “Ne yapıyorsunuz?”

“Sana dokunuyorum.” Sesi kulağa boğuk geliyordu.

“Yapmamalısınız.”

“O halde bana durmamı söyle.”

“Lordum, korkarım karakterimle ilgili size çok yanlış bir izlenim verdim.”

“Bana tam da vermek istediğin izlenimi verdin. Layık olmaya çalışacağım hassas bir izlenim.”

“Hayır!”

“Hâlâ durmamı söylemedin.”

Çünkü ne kadar uğraşsa da o kelimeler çıkmıyordu ağzından. Dudakları soluksuz bir beklenti içinde donmuş gibiydi ve dili konuşmaktan ziyade daha tatmin edici eylemler için hazırda bekleyen işe yaramaz bir organ misali tutulmuştu. Alex’in eli tekrar hareket ederek okşayışlarına devam etti.

“Söylemeyi isterdim ama bu yaptığınız şeyde çok başarılısınız.” Artık onun dokunuşlarından keyif almasının önünde bir engel yoktu. Charity onunla evlenmemeliydi. Serena bunu mümkün kılacaktı. “Sanırım oldukça fazla deneyiminiz olduğu söylenebilir.”

Kızın kulağına doğru eğilen Alex’in nefesi, banttan kurtulmuş bir tutam saçın dalgalanmasına sebep oldu.

“Ama yine de Serena Carlyle, şu an dokunduğum ilk kadın senmişsin gibi hissediyorum.” Dilinin ucunu kızın kulak memesinde dolaştırırken, elleriyle göğüslerini kavradı. Serena ciğerlerindeki bütün havayı boşaltırcasına soluğunu koyverdi. Alex’in kelimeleri, öpüşü, ağzının ılık ıslaklığı... Serena hissettiklerine bunlardan hangisinin sebep olduğunu bilmiyordu. Tek istediği, devam etmesiydi.

“Belki de karakterim sandığım kadar saf ve temiz değildir” dedi titrek bir sesle ve elleriyle Alex’in kollarına tutundu.

“Benim yüzüme gülen talihim ve şansımından dolayı”

diye mırıldandı Alex ve kızın kulağının arkasına ve oradan aşağıya doğru yumuşak okşayışlarına devam etti. Serena'nın kavradığı sert ve kaslı kollar, uzanarak beline sarıldı ve kızı kendine doğru çekti. İçinin en derinliklerinde bir kıvılcımın parladığını hissetti. Bu kıvılcımın ateşe dönüşmesi için körtikleme isteğiyle, Alex'in ağzının kendinin-kilere kapanmasını, onu daha önce öptüğü gibi öpmesini istiyordu.

Alex, Serena'nın elbisesini omzundan aşağı doğru hafifçe sıyrıp tenine öpücükler yağdırdığında, nefessiz kalmıştı. "Ne yapıyorsunuz?" diyebilirdi zorla.

"Daha önce yaptığımın aynısını." Sesi, Serena'nın elbisesinin kumaşından dolayı boğuk çıkmıştı.

"Bu hafif bir dokunuştan çok daha fazlası lordum." Parmaklarını Alex'in ipeksi saçlarının arasından geçirdi. "Gerçekten yapmamalısınız."

"Ama gerçekten yapmalıyım." Islak ve sıcak dudakları, Serena'nın dikleşmiş göğüs uçlarıyla buluştu. Serena zorlukla yutkundu. Alex dudaklarıyla teninde gezinmeye, öpmeye, oynaşmaya devam ediyordu. Serena haz denizine batmış, alev alev ve mutluluk dolu bir rüzgâra kapılmış gibi hissediyordu. Alex'in elleri okşayışlarına devam ettikçe, Serena kendini daha önce hiç hissetmediği kadar harika hissettiğini düşünüyordu. İstekle, korkuyla ve umutla nefes almaya çalıştı.

Her şey gerçeğe dönüşmüştü. Tek bir hamleyle kızın göğsünü elbisesinin dışına çıkartmış ve ağzını üzerine kapatmıştı. Dili daireler çiziyor, emiyor, göğsünün tadına bakıyor ve talepkârca daha fazlasını istiyordu.

Serena bu dokunuşlara tamamen teslim olmuştu. "Ah, hayır," diye inledi.

Alex duraksadı. "Hayır mı?"

Serena ellerini onun ensesinde kenetledi. "Hayır, evet!

Evet...” Kelimeler tükenmişti. Alex’in okşamalarına devam eden dudakları karşısında kaybolmuştu. Sahip olduğu iradenin son damlasını da kaybetmişti. Mutluydu. Mantığını, aklını yitirerek, kendini muhafaza etme ve koruma isteği dahi kalmamıştı. Nasıl bu kadar aptal olabilirdi? Nasıl böylesine pervasız ve ahlaksız bir kadın olabilirdi?

Daha fazlasını istiyordu. Mutluluktan öleceğini hissedene kadar devam etmesini istiyordu.

Elleriyle Alex’i kollarından tutarak itti.

“Hayır! Hata yapıyoruz. Lütfen durun.”

Alex, Serena’nın içini acıtacak bir hızda durdu. Ama başını kaldırıp gözleri buluştuğunda, bakışlarında genç kızın içinde yanan tutkunun bir benzeri okunabiliyordu.

“Hayır,” dedi Serena inlercesine ve başını yana çevirdi. “Bu gerçek olamaz.” Aniden sert bir hareketle başını Alex’e doğru çevirdi. “Kız kardeşimle evlenmeye niyetiniz var mı?”

Alex gözlerini kırptı. “Hayır.”

“Hayır mı?” Serena elbisesini düzeltmeye başladı. Bir eliyle kapıyı işaret ederek, “O halde bütün bunlar ne demek oluyor?” diye şiddetle yanan bir ses tonuyla sordu. “Davina bu daveti, yeni gelininizi komşulara tanıtmak için verdiğinizi söylüyor.”

Alex’in dudakları şaşkınlık verecek bir şekilde yukarı kıvrıldı.

“Bu daveti, seninle yalnız kalabilmek için bir fırsat yakalayabilmek umuduyla planladım. Son zamanlarda Bayan Carlyle, sizi çok sık düşünmeye başlamıştım.”

Serena bakakaldı. Kelimeler ağzından istemsizce ve hızla döküldü. “Tek bir kişiyle baş başa konuşabilmek için yirmi millik bir alandaki herkesi evinize davet etmek, çok tuhaf bir yöntem.”

“Yapmak istediğim şeye konuşmak denemez.” Alex ba-

kışlarını Serena'nın dudaklarına dikti. "Seninle kalabalık bir salonda da konuşabilirim." Başını öne eğdiğinde, nefesi genç kızın hassas tenini yaladı. "Ama bir salonda bunu yapamam." Dudakları kızın kollarının üzerine kapandı.

www.mobildeno.com

Onuncu Bölüm

Düşüncelerimi saklamalı mıyım yoksa gerçeği söylemeli miyim? Kalbim konuşmamı söylüyor.

- Homeros, Odyseia

Alex'in dudakları, Serena'ninkileri açılmaya davet etti. Kız o sıcak dudakların sunduklarını alabilmek için, kendini şaşırtacak kadar itaatkârdı. Dudaklarla yetinmeyen Alex, bu sefer yüzünü avuçlarının içine almıştı. Serena'nın buna da itirazı olmadı. Ağzının içinde dolaşan lezzetli bir dilin, böyle tüm vücudunu saran bir zevk verebileceğini hiç tahmin etmezdi. Daha fazlasını istiyor, garip bir açlık çekiyordu. Alex, Serena'nın hayallerini kurduğu masallardaki yakışıklı şövalyeler gibi kokuyordu.

Ancak, Serena'nın hayallerindeki erkekler hep çapkın hovardalar değil miydi? Böyle hayaller kurduğuna göre, kendisi de hafifmeşrep bir kadın olmalıydı. Bu düşünce durmasına sebep oldu.

Kendini geri çekip, elinin tersiyle ağzını kapattı. "Hayır" dedi. Eli, dudaklarının önünde, bir siper gibi duruyordu.

Alex, Serena'yı öpmek için tekrar zorlamadı ama ellerini de onun üzerinden çekmedi.

Serena kelimeleri zorla bir araya getirerek konuştu.

“Cazibenize karşı çıkamadığım ortada. Çok yakışıklı-sınız ve kadınları baştan çıkarmayı biliyorsunuz. Fakat ben zannettiğiniz kadar ahlaksız biri değilim. Ailem, kız kardeşimle evlenmenizi bekliyor.”

“Ailen yanlış hayaller peşinde” derken, onu her an tekrar öpecekmiş gibi bakıyordu. Dudaklarına sabitlenen gözleri yarı kapalıydı. Serena istemsizce elini yumruk yaptı.

“Neden gidip kendinize, sizinle geçici bir ilişki yaşayabilecek bir dul bulmuyorsunuz? Oynaşmaya daha uygun birine gidin lütfen.”

“Kendinizi kandırmayın güzel bayan. Siz de oynaşmaya gayet uygunsunuz. Bir başka kadını bulmak yerine sizinle oynaşmayı tercih ederim.”

“Ben etmem.”

“Yalan söylediğin her halinden belli,” dedi ve kızın yanağını okşadı. Serena, yine istemsizce, gözlerini kapatıp bu okşamaya cevap verdi.

Neden olmasın diye düşündü. Yıllardır hissetmediği ama özlediği o duyguları hissetmesi için başka fırsatı olmayabilirdi. Başka fırsatı olsa da, bu sefer kendisine dokunan kişi, Savege Lordu kadar yakışıklı ve çekici biri olamazdı. Serena hiç böyle bir erkekle karşılaşmamıştı. Bu kadar anlamlı bakan gözlere ve bu kadar güzel bir gülüşe nasıl dayanabilirdi ki? Dokunuşuyla kendisinden geçmesini sağlayacak başka bir erkek daha olabilir miydi?

Gerçi aynı adam, kendisiyle sevişirken, öte yandan kız kardeşine kur yapıyordu. Söylediği yalanlar sadece Serena'yı öpmeye devam edebilmek içindi.

Serena'nın Savege Kontu'nu bulup onunla yüzleşme planı geri tepmişti ama henüz geç değildi. Kendisine gelmek ve onun çekiciliğinden etkilenmemek için bütün duyu organlarından gelen uyarıları ve tüm vücudunu saran sıcaklığı gözardı ederek konuşmaya başladı; “Siz koca

olabilecek bir adam değilsiniz. Charity'yi mutsuz edecek-
siniz ve bunu biliyorsunuz.”

Alex önce donup kaldı. Sonra bir adım geri çekilerek
genç kadımdan uzaklaştı. Serena ise tam tersine bir adım
ileri gitti. Şaşırdığı her halinden belli olan adama karşı
kendini güçlü hissettiği bir yakınlıkta durup cevap bekledi.

“Aslında, daha önce de söylediğim gibi, o genç baya-
na koca olmaya niyetim yok. Kendisi bir beyefendiyle ev-
lenmeli ve ben öyle bir adam değilim. Peki, sen üvey kız
kardeşin için gereğinden fazla korumacı davranmıyor mu-
sun?” Sesinde bir gariplik vardı; “Sonradan edinilen kar-
deşlere bu kadar yakınlık duymak çok olağan değil.”

“Evet korumacıyım. Annesiyle babam evlendiğinde
ben on sekiz yaşımdaydım. O ise, hâlâ ilgiye ihtiyaç duyan
küçük bir kız çocuğuydu.”

Alex kaşlarını kaldırdı. “Ona ihtiyacı olan ilgiyi verebi-
lecek bir annesi var.”

“Berbat bir annesi var.”

Alex'in gözleri kısıldı.

“Biliyorum, böyle söylememem lazım,” diye kabul etti
Serena. “Ama gerçek olan bu... Üvey annem, kendi kızla-
rına bile berbat davranıyor. Charity annesinden çok kor-
kuyor.”

“Korkmak mı? Yoksa annesi onu dövüyor mu?”

“Birinin korkması için fiziksel güç kullanmak şart de-
ğildir lordum. Bayan Carlyle Charity'nin ruhunu öldüre-
bilecek baskılar uyguluyor.”

Alex başını salladı. “Sen de bu davranışların sona erme-
si için uğraşıyorsun.”

“Sadece daha dayanılabilir seviyede kalması için diye-
lim. İkimiz için de.”

Alex'in gözlerinde öfke kıvılcımları göründü. Gözlerini
daha da kısarak sordu. “Üvey annen sana da mı kötü dav-
ranıyor?”

Serena başını salladı. “Bana zarar verme yetisini yıllar önce elinden aldım. Söylediği hiçbir şey artık benim için önemli değil. Ama Charity’ye saldırdığında, ben... Ben...”

“Sen de acı çekiyorsun.”

Alex’in sözleri, aralarındaki kısacık mesafede süzüldü. Serena, ellerini uzatıp Alex’in yüzüne dokunmak istiyordu. Yanağına yanağını dayamak, kolları arasında kaybolmak istiyordu. Bu ne kadar da saçmaydı. Karşısındaki adamla ilgili çok az şey biliyordu ve bildikleri de ondan soğuması için yeterliydi.

“Şunu anlamalısınız,” dedi aklının karışıklığını gizlemek için. “Charity’den ben sorumluyum.”

Alex’in bakışında farklı bir pırıltı belirmiş gibi gözüküyordu.

“Sorumlu olması gerekenler babası ya da ağabeyi değil mi?”

“Gereklilik başka, gerçek başka... Sorumlu olan benim.”

“Çünkü senden başka hiç kimse onu korumuyor öyle mi?”

“Çünkü daha önce diğer kardeşimi koruyamadım ve bu kız kardeşime aynısını yapmayacağım konusunda kendime söz verdim.”

Uzun bir sessizlikten sonra Alex konuşabildi. “Ne oldu?”

“Viola’yı kaçırdıklarında ben de oradaydım. Küçük kız kardeşimi bağladıklarını, ağzına kumaş tıkadıklarını ve onu götördüklerini gördüm ama hiçbir şey yapamadım. Denedim ama başaramadım.” Derin bir nefes aldı. Kararlı gözlerini Alex’e çevirdi. “Gördüğünüz gibi lordum, kız kardeşimi korumak için, size, ona uygun bir koca olmadığınızı bildirmek zorundayım. Eğer ona evlenme teklif etmezseniz bu ikiniz için de en iyisi olur.”

Alex'in bakışlarında önce bir fırtına koptu. Sonra sakinleşerek şefkatle Serena'ya baktı.

"Sen fevkalade bir kadınsın." Üstelik sesinde, alay ettiğine dair bir belirti de yoktu.

Serena kaşlarını çatı. "Söylediklerimi duydunuz değil mi?"

"Elbette duydum. Şimdi sen iyiliğimin karşılığını verecek misin?"

"Efendim?"

"Kız kardeşinle evlenmeyeceğime söz veriyorum. Şimdiden bunu üç kez söyledim."

Serena ellerini dudaklarına götürdü. "Bana söylediniz, tamam ama asıl babama söylemeniz lazım."

"O zaman hemen gidip söyleyeyim," derken bakışları genç kadının dudaklarında geziyordu. Serena, yerinden hiç kıpırdamak istemese de, damarlarındaki kanın vücudunun ateşiyle kaynamakta olduğunu hissediyordu. "Anne ve baban, genç Bayan Lucas'a eş olamayacağım konusunda senin kadar kesin fikirli değiller. Öyle değil mi?" Serena'yı baştan aşağı bakışlarıyla süzüyordu.

"Hayır, bunu sadece ben ve Charity biliyoruz."

"O da benimle evlenmek istemiyor yani."

Tanrı aşkına, karşısındaki adam nasıl bir poker suratına sahipti böyle? Aklından geçenleri tahmin etmek imkânsızdı. Charity'nin kendisiyle evlenmek istememesi, hiç umurunda değil gibiydi. Güzel bir genç bayanın, kendisi gibi unvan ve para sahibi biriyle evlenmek istememesi, en azından gururunu incitmeliydi. Mensubu oldukları çevrede birçok kadın bu adamla evlenmek için sahip oldukları her şeyden vazgeçebilirdi.

"Lordum,"

"Bana Alex de."

Serena'nın kalbi hızlandı. Yere bakıp ellerini önünde birleştirdi. "Bu biraz fazla samimi olmaz mı?"

Alex ağırlığını diğer ayağına verip kollarını göğsünde birleştirdi. Bakışlarını kıza dikti. Boyun bağı bozulmuş, saçları dağılmıştı. Gözleri alayla parıldıyordu. Serena'ya o anda o kadar lezzetli görünüyordu ki...

"Sanırım o çizgiyi geçeli çok oldu," diye mırıldandı Serena.

"Öyle mi dersin?"

Serena'nın yüzü kızardı. "Lordum..."

"Alex."

"...Benimle dalga geçmekten çok hoşlanıyorsun değil mi?"

"Her zamanki gibi çok zekisiniz." Önünde eğildi kızın.

"Charity ile evlenemezsiniz."

Alex'in dudakları yine o çekici gülümseyişe büründü. "Haklısın. Aklındaki tek şey ablasının kıyafetlerini dişlerimle çıkarmak iken, Charity ile evlenemem."

Serena'nın tüm vücudunu yine ateşler sarımsı.

"Aklında bu mu var?" diye fısıldadı.

Alex gülümseyerek başını salladı.

"Elbette aklında bu var. Hovarda çapkının tekisin sen."

"Öyle derler."

"Peki, söyledikleri doğru mu?"

"Uslanmayı düşünüyorum," derken kızı bileklerinden tutup kendine çekti. Serena'nın vücudunu kendisinininkine yapıştırarak ellerini sırtında birleştirdi. "Ama henüz değil." Alex boynuna eğildiğinde, Serena da öpmesine izin verdi. Yapılı vücudunun ısı, dokunuşları ve kokusu, Serena'nın onu arzulaması için yeterliydi.

Alex'in kendisini baştan çıkarmasına hazırды. Çoktan baştan çıkmış olduğu da söylenebilirdi. Bunun kime zararı vardı ki? Bu sefer acı çekmemek için hazırlıklıydı. Bir başka hovardanın daha kalbini kırmasına izin vermeyecek kadar tecrübeliydi. Onu severse kaybederdi. Sevmeyecek,

ama istediklerini de yaptıracaktı. Bunu sağlarken kendisini de biraz şımartmasında bir sakınca yoktu.

Alex, Serena'nın dudaklarındaki tatlı ve ateşli arzusunun tadını aldı. Daha da fazlasını istedi. Elleri, yüzünden çekilip vücudunun başka yerlerine dokunmak için can atıyordu. Sağları, boynu, omuzları... Güzel teninin her bir parçasını parmakları ve diliyle keşfetmek istiyordu. Girebildiğı her kuytuyu tatmak istiyordu.

Serena'nın çırılçıplak yatağında olması için neler vermezdi. Bunu gerçekleştirmek için biraz sabırlı davranması gerektiğine karar verdi. Aylardır, hatta yıllardır bu kadar tahrik olmamış, cinsel organının bu kadar sertleştığını hissetmemişti. Serena, masumane bir zevk arayışıyla, bacak arasını Alex'in bacaklarına dayadı. Bu işaret, Alex'in elini daha aşağıya götürerek Serena'nın kalçasını ve bacak arasını okşaması için yeterli olmuştu. Kesik kesik nefes alan Serena, gözlerini Alex'in gözlerine dikti ve onu büyük bir arzuyla öptü. Sanki günlerce aç kalmış bir insanın önüne koyulan sofraya saldırması gibi, Alex'in dudaklarına saldırmıştı.

Ama şimdi olmazdı. Beklemeleri gerekiyordu. Kilitli kapıların arkasında birbirleri için çıplak kalabilecekleri anı beklemelilerdi. Yeterince bekleyebilirlerse, birbirlerine, istedikleri şekilde sahip olabilirlerdi.

Alex'in elleri yavaş yavaş yükseldi. Kızın omuzlarını okşarken, ellerini avcuna alıp avuçiçlerini ve her bir parmağını teker teker öpmek istedi. Genç kadının elinin, melekler gibi bir lezzete sahip olduğundan emindi.

Alex arzuyla homurdandı.

Hiç beklemek zorunda kalmamıştı. Kadınlar vücutlarını ona cömertçe sunar, o da bu ziyafetten istediğı kadarını alırdı. Fakat bu kadın, hafif dokunuşları ve acemi okşayışlarıyla, onu arzudan çılgına çeviriyordu.

Serena, onun vücuduna sürtünürken zevkten titriyor ve dilinin ağzında daha derinlere inmesine izin veriyordu. Alex istese ona oracıkta sahip olabilirdi. Ama durmaları şarttı. Evde bir sürü meraklı insan vardı. Bu halde yakalanmaları aptalca olurdu. Üstelik Savege Kontu, kollarındaki bu kadınla geçici ve acele bir tatmin peşinde değildi. Onunla saatlerce sevişmeliydi ki hissettiği bu açlık denebilsin. Tüm geceyi onunla geçirmeliydi.

Parmaklarını Alex'in saçlarına daldıran Serena, Alex'in sertliğine dayadı karnını.

Belki birkaç gece daha yeterli olabilirdi.

Alex eliyle genç kadının çenesini tutup, dudaklarını onunkilerin üstünden çekti.

"Serena" dedi. Beklemediği şekilde nefessiz kalmıştı. "Serena, durmalıyız."

Serena başını sallarken gözlerindeki arzu dolu bakışı saklaması imkânsızdı. Evet durmalılardı ama ağzından tek kelime bile çıkmıyordu. Sonunda bakışlarında bir kararlılık belirdi. "Durmalı mıyız?" dedi.

Alex gülümsedi.

"Şimdilik durmalıyız," Yine de dudaklarını genç kadının dudaklarıyla birleştirmekten de kendini alamadı. Sonra dudaklar yine ayrıldı, tekrar birleşti. Tekrar ayrıldı, yine birleşti... Alex, Serena'nın dudaklarının tadına doyamıyordu. Sanki genç kadın, hem güçlü bir rom, hem tatlı bir brendi hem de taze hava gibiydi. Üçünün verdiği zevki aynı anda bu dudaklarda aldığına inanamıyordu.

Serena ellerini Alex'in göğsüne koyup onu itti. Dudakları sonunda ayrılmayı başardı. İkisi de yutkundu. Alex, bir saat içinde aynı kadın tarafından, iki kez itilmeye alışık değildi. Bu seferki ayrılış, göğsünün acımasına sebep olmuştu. Alex bunu, Serena'nın güçlü ellerine yordu.

Göz göze geldiler. Serena'nın gözleri çok berrak bakı-

yordu. Gözbebeklerinden, Serena'nın sahip olduğu zekâ ve ihtiyathlık akıyordu.

“Ne demek şimdilik?” diye sordu.

Alex, Serena'nın yanağını okşadı. Ateş gibi sıcak olan teni, pembeleşmişti.

“Bayan Carlyle, sizinle sevişmek istiyorum.”

Serena inanmaz bir bakışla gözlerini kırıştırdı.

“Öyle mi?”

Alex başını salladı. Dudakları yine o çekici gülüşe bürünmüştü.

Sanki kendisiyle savaşıyor gibiydi. Savaşmasa, oracıkta Serena'nın elbiselerini parçalayabilir ve sonucu ne olursa olsun onunla sevişebilirdi. Bunun yerine kendisini tutmalıydı. Kızın şişmiş dudaklarına parmağıyla dokunmayla yetinmeli ve ondan uzaklaşmalıydı.

“Evet, sevişmek istiyorum seninle,”

O sırada arkasında biri hafifçe öksürdü.

“Lordum” dedi her zamanki ifadesiz sesiyle Alex'in kâhyası. “Avludan bekleniyorsunuz. Misafirlerinizden birinin başına bir şey gelmiş,” Sonra da saygıyla selam verip odadan ayrıldı.

Serena'nın akli karmakarışık olmuştu. Alex'in yanından ayrılacak olması içine hafif bir hüznün düşürmüştü. Oysa o, Alex'in adını zevkle haykıracağı dakikalar hayal etmekteydi.

Alex Serena'yı selamladı. “İzninizle bayan.”

Serena hafifçe eğilerek karşılık verdi.

Alex'in, evin öteki tarafına giderken, hızlı ama çok daha havalı adımlar atması, dikkatli bir gözün kaçırmayacağı bir ayrıntıydı. Kısacık yol boyunca, biraz önce vücuduna temas eden güzel kadının yüzü, enfes omuzlarına düşen bal rengi saçları, zevkle yanan gözleri aklından geçti. Önünden geçtiği galeri odasına bir göz attığında, annesinin daha

iyi ışık aldığı için bu odayı resim odası olarak seçmesinin ne kadar da akıllıca olduğunu düşündü. Işık, her zaman-
kinden daha parlak, duvarlardaki tablolar daha güzel görü-
nüyordu.

Alex çok iyi hissediyordu. İyi hissetmesinin sebebi, bu kadar uzun süredir bir gönül macerası yaşamamışken, böyle güzel bir kadını yatağında görme planı olmalıydı. O kadar çok ve yoğun işleri vardı ki, bir ayı aşkın süredir, kadın tenine değmemişti. Sonrasında Serena Carlyle'a dokunmak, çölden kurtulup kendini şelale yanındaki bir şarap mahzeninde bulmak gibiydi.

Avluya çıkarken tökezledi. Ne kadar da afallamış haldeydi. Daha bir delikanlıyken, Bridgetown'daki fahişelerden biri onu bir erkeğe dönüştürdüğünde bile bu kadar afallamamıştı. Ne de olsa Serena bir fahişe değil, bir lordun güzel ve saygıdeğer kızıydı. Alex onun güzel dudaklarını öperken o kadar ateşli bir karşılık almıştı ki, oracıkta genç kıza sahip olması ve bekâretini alması işten bile değildi.

Darağacını hak ediyordu.

Yıllardır bir bakireyle oynamamıştı ama nasıl olsa bir kimliği de korsandı. O, yedi denize korku saran Kızıлтаş'tı. Bir korsan gibi davranıp, genç kadının erdemine hiç önem vermeyebilirdi. Nasılsa onun da buna itirazı var gibi görünmüyordu. Bu düşünce, Alex'in ağzının kulaklarına kadar varmasına yetti.

Çoğu kadınlardan oluşan konuklar, avlunun farklı yerlerinde toplanıp muhabbet etmek yerine, tek bir köşeye yığılmışlardı. Dikkatleri, avlunun o köşesinde annesinin yanında oturan Charity Carlyle'daydı. Kızın çocuksu bakışları, elini tutmakta olan annesindeydi. Charity'nin sol ayağı, bir minderin üstüne yerleştirilmişti. Konuklar iki kadının çevresini sarmış, tavsiyelerde bulunuyorlardı.

“Bayan, nasıl yardımcı olabilirim?” Alex yanlarına gelmişti. Kızın bakışları önce ona, sonra da umutsuzca annesine döndü.

“Lordum,” dedi Leydi Carlyle. Avlunun ilerisindeki birkaç basamağı göstererek devam etti; “Kızım merdivenlerden düştü. Bileğini incitti. Hatta burkulmuş bile olabilir.” Bunu söylerken kızının elini daha sert tutuyordu. “Bileğinin acısı başına vurdu. Hiç iyi hissetmiyor.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm. Hemen bir doktor göndereceğim,” diyerek kendilerini izleyen kâhyasına gerekli işareti verdi. Kâhya hemen oradan ayrılıp doktor bulmaya gitti.

“Teşekkürler,” dedi Barones, memnun bir ses tonuyla. “Sessiz ve karanlık bir yere geçse iyi olur. Yoksa baş ağrısı daha da artabilir. Kendisini götürebileceğiniz bir dinlenme odası var mı acaba?”

“Elbette var. Bayan Lucas, ayağa kalkabilir misiniz?”

Kızın porselen kadar pürüzsüz yüzü pembeleşti ama Alex’le göz göze gelemedi.

“Bilmiyorum lordum.”

“Hadi bir deneyelim,” dedi Alex ve Charity’nin eldivenli elini tuttu. Kızın elleri bir ölünekü kadar soğuktu. Adım atmaya çalışırken acıyla inledi.

“Güzel kızım,” dedi yapmacık bir şefkatle Leydi Carlyle. “Lordum, acaba onu içeri taşımak için bir sedye mi getirtsek, ya da kâhyalardan birini mi çağırsak?”

Alex, duyulabilecek kadar yüksek sesle iç çekti. Bayan Carlyle’in abartılı tepkilerinin ve aptalca önerilerinin asıl amacının farkına varmıştı. Daha önce de böyle tuzaklarla karşılaşmıştı. Zaten kendisini bu yüksek unvanlı topluluktan soyutlayıp, yabani damgasını yemesinin sebebi de bu tip oyunlardı.

Karşısındaki kurnaz kadın, başına çorap örmeyi başara-

mayacaktı. Alex'in, annesinin önüne attığı bu narin genç kızla evlenmeye hiç niyeti yoktu. Gözlerinin önüne, biraz önce baktığı o güzel gözler gelince, bu küçük kızla evlenmeyi bir an için bile düşündüğüne inanamadı. Üvey ablasıyla oynaşmaktan bu kadar zevk alırken, Charity ile evlenme planının birilerinin kafasında varolması yüzünden bile müebbet hapis cezasına çarptırılmalıydı.

Çok dikkatli olmalıydı.

"Bayan Lucas, ağabeyinizi ya da babanızı çağırıp, sizi daha rahat edebileceğiniz bir yere götürmelerini rica edeyim mi?"

"Onlar çoktan ayrıldılar," dedi Leydi Carlyle.

Elbette ayrılmışlardı.

"O zaman size benim yardım etmeme izin verir misiniz?" dedi nezaketle kıza.

Charity, korku dolu bakışlarını annesine çevirip, sessizce başını salladı. Alex, bir kolunu kızın sırtına, diğerini ise dizlerinin arkasına koyup genç kıza kucığına alırken, kendi öz kızında bile böyle bir korku oluşturabilen kadına karşı nefret duymaya başladığını düşündü. Charity, küçük bir kız çocuğu kadar hafifti. Alex ile olan temaslarını en aza indirmek için utangaç bir çaba içindeydi. Alex, misafirlerine selam vererek içeriye girdi ve kucığındaki Charity'yi galeri odasındaki bir kanepeye oturtmaya hazırlandı. Avludaki misafirler, olması gerektiği gibi, muhabbet gruplarına ayrılmışlardı.

"Bu oda olmaz," dedi Barones. "Çok aydınlık. Daha loş bir odanız yok mu? Kızım baş ağrısına karşı çok hassastır ve güçlü güneş baş ağrısını arttırır."

Annesinin dırıldırından sıkılan Alex, kucığındaki kızın başını ya da bileğini umursamadan onu kanepenin üstüne fırlatmak üzereydi ki, bu korkuyla kapanmış gözlerin ve kasılmış vücudun bir suçu olmadığını düşündü.

“Tabii,” diyerek koridorda bir başka oda bulmak üzere ilerledi. Annesinin Park’ta kaldığı günlerde, mektup yazmak için kullandığı küçük bir odaya yöneldi. Kâhyanın açtığı kapıdan içeri giren genç adamla kollarındaki kızını, Bayan Carlyle da takip etmişti. Sadece yukarda küçük bir pencereden ışık alan oda gerçekten loştu. Alex, kızı rahat bir sandalyeye oturturken annesi de çevrelerinde koşuşturuyor, kızının eteğini düzeltiyor, arkasına yastık koyuyor, abartılı bir şefkat gösterisinde bulunuyordu.

“Hizmetçilerden birinin, doktor gelene kadar Bayan Lucas’la ilgilenmesini sağlarım,” dedi Alex. “İsterseniz kişisel hizmetkârımı da çağırabilirim tabii ki.”

Barones, Alex’in yanına geldi.

“Teşekkürler lordum. Hizmetçilerden biri yeterli olacaktır. Lütufkârlığınız için minnettarız. Kişisel hizmetkârınızla ayrıca görüşmek isterim. Ona kızımın ayak bileğinin şişmemesi için kullanılabilecek bir tarif vereyim. Hatta izin verirsiniz mutfakçı kullanıp kendim de hazırlayabilirim.”

Alex selam verip geri çekildi. “Elbette kullanabilirsiniz bayan. İzin verirsiniz kendisini bulup size yönlendireyim.”

“Lütfen. Sizi konuklarınızdan daha fazla alıkoymayayım.” Kadın, Alex’in böyle hantal birisinden beklemediği bir hızla kapıya yöneldi. “Hemen geri dönerim.”

Kadının kapıyı arkasından kapattığını görünce, kendini çok budala hissetti. Aceleyle kapının tokmağına uzanıp kapıyı açmak istedi ama hiç beklemediği bir şekilde tokmak elinde kaldı. Şaşkınlıkla eline bakarken, aklından geçen küfürleri sıralamak üzereydi ki bu kelimelerin ancak bir korsan gemisi güvertesine yakışacağını hatırladı.

“Lordum?” dedi kız tedirginlikle.

Tokmağı yeniden yerine takmaya çalıştı ama başarılı

olamadı. Davina bu kadarını ayarlamış olamazdı. Sonuçta burası kendi eviydi. Bu kapının tokmağını tamir ettirmeyen kişi, ister annesi, ister kardeşi, hizmetçisi olsun, kıyameti koparacaktı.

“Kapının kilidinde bir sorun var,” dedi sakince. Sakin olması doğaldı. Bu, karşılaştığı en kötü ya da en heyecan verici olay değildi. Haftalar önce *Şövalye*’den indiğinden beri, kendini heyecanlandırabilmiş yegâne an, bugün Serena Carlyle ile paylaştığıydı. Gerçi şu anda olanlara bakılırsa, Serena’yı bir daha hiç kollarına alamayabilirdi.

Elindeki işe yaramaz tokmağı masanın üzerine bırakıp kapıya birkaç kez tıkladı.

“Lordum?” dedi kâhyanın meraklı sesi dışarıdan.

“Kapı tokmağı kırıldı. Kasabadan çilingiri getirin. Demirciyi de çağırın. Çabuk olun.”

“Emredersiniz efendim,” onayından sonra hızlı ayak sesleri duyuldu.

Alex derin bir nefes alıp oturmakta olan genç kıza baktı. Charity de gergindi ama oturduğu yerde daha da doğrulmuştu.

“Daha iyi hissediyor musunuz?”

Charity başını salladı.

“Bunu anneniz planladı.”

Hiç sesini çıkarmadan yere bakan genç kızın yüzü, *Şövalye*’nin ağartılmış yelken bezinden bile daha beyazdı. “Gerçekten yaralandınız mı Bayan Lucas?”

Kızın gül rengi dudakları titredi. Ne olumlu ne de olumsuz cevap vercebiliyordu. Alex, içinde yükselen öfkeyi zor kontrol etti. Eliyle yüzünü sıvazladı.

“Kilit gerçekten kırıldı mı?” diye sordu Charity fısıltıyla.

“Ne tesadüf değil mi?” Alex ellerini arkasında birleştirip omzunu kapıya yasladı.

Charity kaşlarını çatmıştı.

“Bazıları için hayırlı bir tesadüf bile olabilir,” dedi Alex ve duvarda asılı tablolardan birine baktı. Annesinin oturduğu, babasının ise karısının yanında ayakta durduğu tabloda, yaşlı adamın gözleri sanki Alex’e dikilmişti. Hayatta olduğu zamanlardaki gibi, Savege’in altıncı Kontu’nun çiziklerle dolu yüzü, oğlundan dolayı duyduğu hayal kırıklığını haykırır gibiydi. Ressam babasının tüm ifadesini doğru şekilde resmedebilmişti.

Babası, varisi olan Alex’in bir atama alıp savaşa gitmesine izin vermemişti. Alex onu bunun için hiç affetmeyecekti. Bir de üstüne, Alex’e ceza olarak Doğu Hint Adalarına gidip amcasına yardım etmesini emretmişti. Alex babasını bunun için de affetmeyecekti; çünkü o adalara gitmek zorunda kaldığı için Aaron gemisine atlamış ve kendinden beklenmeyecek bir gururla savaşa katılmıştı. Alex bu berbat olaylar dizini için aslında kendini affedemiyordu. Serena Carlyle da, onun nasıl biri olduğunu bilmiyormuş gibi, kendini Alex’in kollarına bırakmış ve öpüşüyle belki de mutluluğu hak ettiğini sanmasına sebep olmuştu. Alex’in yaptığı ne büyük budalalıktı. O, mutlu olmayı hak etmiyordu. Sorumluluklarını yerine getirmeliydi.

Charity’ye çevirdi bakışlarını.

“Açık sözlülüğümü affedin ama sizin de şu anki durumdan en az benim kadar rahatsız olduğunuzu sanıyorum.”

Charity hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı. Her iki bileğinin üstüne ağırlığını vererek kalktığında acı çekmediği de belli olmuştu. Alex’in midesi bulandı ama belli etmedi. Ne de olsa Serena, üvey kız kardeşinin annesinden çok korktuğunu söylemişti. Kızın bir suçu yoktu. O sadece, annesinin mevki ve unvan için oynadığı oyunda, bir piyondu. Davina Carlyle, kızını peşkeş çekmeye çalıştığı hovardanın en yakın dostlarının eskiden köle olan korsanlar ve yasadışı dışsiz denizciler olduğunu bilse ne yapardı

acaba? Aslında herkesin peşinden koşması gereken damat adayı Aaron'dı ama bunu bilen yoktu. Ne de olsa o, Savege Park'tan pek çıkmazdı.

Leydi Carlyle büyük bir hayal kırıklığı yaşamak üzereydi.

Kapının öteki tarafından kâhyanın sesi geldi "Lordum."

"Çilingir nerede?"

"Güneydeki değirmenin yanındaki meşenin altında..."

"Meşenin altı mı?"

"Deli gibi sarhoş lordum."

Alex homurdandı "Bir bu eksikti."

"Lordum?"

"Peki ya demirci?"

"O da hasır arabasında efendim."

"O da işe yaramaz diyorsun?"

"Evet efendim." Kâhyanın sesi o kadar suçlu geliyordu ki, sanki adamlara viskiyi veren kendisiydi.

Alex yumruklarını sıktı. Tırnakları avuç içlerine batıyordu.

"Annemin kokulu tuzuyla kahvesini al. Demirciye onlardan hazırladığın kahveyi içir de hemen ayılsın. Clovelly'deki at arabası tamircisine de birini gönder. Onda aletler olabilir. Bu arada, Bayan Tubbs'ı buraya yönlendir."

"Emredersiniz lordum."

Alex derin bir nefes aldı. Bayan Tubbs, evi gayet güzel yönetirdi. Hiçbir şey yapmamış olsa, en azından, mutsuz kardeşi Aaron'ın, Alex'in olmadığı günlerde, birşeyler yiyip içmesini sağlamıştı. Keşke sihirli bir anahtar olsa da her şey yoluna girseydi.

Gerçi her şeyi yoluna sokmaya yetecek bir anahtar yoktu. Alex, duvardaki tabloya tekrar baktı. Sonra, gergin bir şekilde bekleyen genç kıza gözü kaydı. Olanların aslında ne demek olduğunu yavaş yavaş fark ediyordu.

“Charity, kızım!” Leydi Carlyle’in paniklemiş sesi kapının ardında çınlamıştı. Alex odanın ortasına ilerledi ve kızın kapıya yaklaşması için kenara çekiliverdi ama Charity bir Yunan heykeli kadar beyaz ve hareketsizdi. Gözlerinde korku ve itaatkârlık okunuyordu.

Alex, boğulacak gibi hissetti.

“Kızım, iyi misin?”

Charity’nin bakışları kapıdan ayrılıp Alex’e yöneldi.

“Charity iyi,” dedi sakince Alex. “İkimiz de iyiyiz. Buradan kurtulmayı bekliyoruz.”

“Lordum, beni istemişsiniz?” Hizmetkârının ciddi sesi gelmişti kapının ardından. İyi, diye düşündü Alex. Bu saçmalık bitsin de, hayatının kalan saçmalığı başlasın diye geçiriyordu içinden.

“Bayan Tubbs,” dedi rahatlamış bir şekilde. “Elinizde bu kapıyı açabilecek bir anahtar ya da başka bir alet var mıdır?”

“Bana biraz zaman verin lordum. Bir arayayım.”

“Az sonra içeri gireceğiz Charity tatlım,” dedi annesi.

Alex kıza dönüp gülümsedi. “Bayan Lucas, özgürlüğümüz yakındır.”

Kız gözlerini kırptırdı.

Hayır. Alex bu şekilde sessiz geçireceği işkence gibi birkaç dakikaya daha dayanamazdı. Sanki burada geçirdiği zaman, babasının kendisini suçladığı her konunun cezasıydı. Belki de ikiz kardeşinin başına gelenler yüzünden böyle bir talihsizlik yaşamıştı. Olmadı, delikanlılık dönemlerinde, karşısındaki gibi kızlardan aldığı ahlâk onu bu odaya böyle bir durumda kilitlemişti. Bir başka genç kızın daha karşısında sessizce ağlamasını istemiyordu. Hayır, bu işkenceye katlanamazdı.

“Lordum, özür dilerim,” diye inledi kız. “Çok çok özür dilerim.”

Alex tek kaşını kaldırarak cevap verdi. “Özür dilemeni-
ze gerek yok Bayan Lucas. Küçük bir aksilik oldu ve dü-
zeltilecek.”

Alex omuzlarını kaldırdı. Mensubu olduğu topluluk,
kadınlar söz konusu olduğunda, ondan her türlü kötülüğü
bekliyordu. Yıllar önce bu görünüşüne uygun yaşantıdan
kurtulabilir ve yaşamını değiştirebilirdi. Bir süre önce de
benzeri bir fırsatı olmuştu. Hiçbirinde, hovarda bir çapkı-
nın yapacağından daha farklı davranmamıştı. Neden şimdi
davranmalıydı ki?

Barones’in, bu aksilikte parmağı olsa da, bir beyefendi
şu anda, kendisine böylesi sunulan kıza evlilik teklif eder-
di. Oysa bir saat önce, karşısındaki kızın üvey ablasına da
söylediği gibi, Alex bir beyefendi değildi. Eğer Leydi Car-
lyle, bu kilitli kalma olayını bir yaygarayla lehine kullan-
maya çalışırsa Alex buna izin vermeyecek ve odada kilitli
kaldıkları süre boyunca hiçbir şey olmadığına herkesi ikna
edecekti. Bayan Lucas’ın davranışlarına ve üvey ablasının
sözlerine bakılırsa, kız da böyle bir evliliği istemiyordu.

Alex, Charity’nin de, evliliği engelleyebilecek bir fırsatı
sevinçle karşılayacağını düşündü. Gerçi üvey ablası, kızın
istekleriyle ilgili yalan söylüyor da olabilirdi. Belki o da
üvey annesi kadar kurnaz ve çıkarıcı biriydi ve bir saat önce
sergilediği arzu dolu kadın imajı sadece Alex’i avcunun
içine almak içindi.

Hayır, bu gerçek olamazdı. Alex, yaşadıklarının gerçek
ve samimi olduğunu anlayabilecek kadar deneyim sahibiy-
di. Şimdiye kadar kaç kadınla birlikte olmuş olursa olsun,
Serena’nın Atlantik üzerindeki gökyüzü kadar mavi gözle-
rindeki arzu, aynı okyanus kadar derin ve eşsizdi.

“Endişe etmeyin Bayan Lucas,” dedi. “Her şey yoluna
girecek.”

Kız yanağına düşen gözyaşlarını sildi.

“Buldum lordum,” dediğini duydular o anda Bayan Tubbs’ın. Kapının kilidinde bir anahtar çevrildi

“Gördünüz işte” dedi Alex. “Yemek vaktinden önce özgür...”

Daha sözünü bitiremeden Charity hızla ona koşup dudaklarına yumuldu. Şaşkınlık içinde kalan Alex, kızı itme-ye vakit bulamadan kapının açıldığını gördü.

Bir an sonra genç kızın omuzlarından tutup onu kendinden uzaklaştırmayı başarmış olsa da geç kalmıştı. Yüzler kapı girişini doldurmuştu bile. Davina Carlyle, Bayan Tubbs, kâhya, avukatın eşi, rahip ve söylendiğinin aksine Park’tan ayrılmamış olan Tracy Lucas şaşkın gözlerle ikili-ye bakıyordu. Aaron da kaşlarını çatmış duruyordu.

Serena da oradaydı üstelik.

Yanakları kül gibi solmuştu. O güzel gözleri şaşkınlıkla doluydu. Sonra bakışlarını kardeşine çevirdi.

Serena’nın yüzüne zift gibi çökmüştü çaresizlik.

“Lordum, Neler oluyor burada?” Leydi Carlyle odaya girdi aceleyle. Charity eldivenli elleriyle yüzünü kapatıp başını öne eğdi.

“Kapıda kilit dönene kadar hiçbir şey olmuyordu,” dedi Alex gergin bir şekilde.

“Lord Savege!” dedi sertçe Bayan Carlyle. Sonra kızına döndü. “Charity, ne yaptın?”

“Ashında yaptığı tek şey...” diyebildi sadece Alex. Ancak Davina genç adamın sözünü kesti. “Charity, bu tahammül edilemez bir davranış.”

“Anne, ben...” diyebildi hıçkırarak kız.

“Peki, siz lordum? Sizden böyle bir münasebetsizlik beklemezdim.” Sanki bu konuşma daha önceden hazırlanmış gibiydi.

“Ben de beklemezdim bayan.” Alex hayal kırıklığına uğramış gözlerini Charity’ye dikmişti.

Charity bitkince bir sandalyeye oturdu. Zavallı genç kızın o andaki hali resmedilebilse, tablonun adı ancak 'Hasas Izdırıp' olabilirdi. Koridordan ayak sesleri geldi. Olayı duyan başka meraklılar da neler olup bittiğini görmek istiyorlardı.

Serena kız kardeşinin yanına gidip elini omzuna koydu. Vücudunu kardeşiyle, annesi arasına siper etmişti. Kız kardeşini koruyordu. Çenesini kaldırmıştı ama mavi gözlerinin sulandığını saklayamıyordu. Çenesini sıkmış, ellerini yumruk yapmıştı. Alex, Serena'nın kız kardeşini sakinleştirmeye çalışmasını izlerken, göğsünde bir boşluk oluştuğunu hissetti.

"Lord Savege, sizinle özel olarak konuşabilir miyiz?" diye sordu Tracy sert bir sesle.

"Konuşmak istemeseydiniz şaşırırdım," dedi Alex. Sesi kendine bile yabancı gelmişti. Konuklar ve hizmetkârlar onlara yol verirken, iki genç adam çalışma odasına doğru yürüdüler. Alex, kapana kısılmış bir hayvan gibi hissediyordu ve kalbi hızla atıyordu.

Serena'nın ona bakarken yüzünün aldığı ifade gözünün önünden gitmiyordu. Cezası kesilmişti. Biliyordu.

Annesinin etkisi altındaki Charity'nin gerçeği söylemeyeceği belliydi. Bu kadar güçsüz bir kadının kendisine çekici gelmemesi çok doğaldı. Yine de Alex gerçekleri ifşa edemezdi. Eğer ederse, Charity rezil olurdu. Evlenmeyi teklif etmemesi halinde ise, üzerindeki anne baskısı katlanarak artar ve hayatı kararırđı.

Charity'nin acı çekmesi, Serena'nın da acı çekmesi demektir.

Alex, sevdiği bir insanın acı çekmesine dayanamamamın ne olduğunu bilirdi. Serena'ya bunu yapamazdı. Ne de olsa Serena, doğru şeyi yapmaya çalışan cesur bir kadındı. Onu korumalıydı. Sanki Serena Carlyle için arzuladığı

diğer şeyler yetmiyormuş gibi, bir de onu koruma isteği uyanmıştı içinde. Şimdilik bunu yapmanın tek yolu, Davina Carlyle'in planına uygun davranmasıydı. Davina'nın başarılı olduğunu sanması, Alex'e bu saçmalıktan kurtulmanın bir yolunu bulması için zaman kazandırmış olacaktı. Şimdi yapması gerekeni yapmalı, sonra bundan kurtulmalı ve istediği asıl kadına, Charity'nin ablası Serena'ya sahip olmak için planını kurmalıydı. Demek ki Serena'yı yatağında çırılçıplak görecekđi günler düşündüğünden biraz daha geç gelecek ve biraz daha fazla çaba gerektirecekti. Ama Serena buna değerdı.

www.mobildeno.com

On Birinci Bölüm

Yukarıya çıktı, üstteki odasına,

Ve ağladı sonra...

- Homeros, Odyseia

“Bunu neden yaptın Chare?” diye sordu Serena. Kız kardeşinin oda kapısının arkasında duruyordu. Evde kimse yoktu. Davina ve Diantha Clovelly’ye alışverişe gitmişlerdi. Tracy ve babası ata binmeye gitmişlerdi. Üvey kız kardeşine sormak için yanıp tutuştuğu soru için uzun zamandır bulduğu yegâne fırsatı buydu ama genç kızın yüzüne bakamıyordu. Charity kapıyı kilitlemişti ve ağzını bıçak açmıyordu.

“Sana söyleyemem,” dedi Charity.

“Sonsuza kadar odanda kalamazsın tatlım. Üç gündür orada ağlıyorsun. İzin ver de yanına geleyim. Ne olduysa konuşalım. Söz veriyorum anlayışlı davranacağım.” Charity, olaydan birkaç dakika önce ablasına onunla sevişmek istediğini söyleyen adamın dudaklarının çekiciliğine dayanamadığını söylese bile, onu anlayışla karşılamaya hazırды Serena.

Hovardalara güven olmazdı. Bu sefer farklı olacağını düşünerek budalalık etmişti. Genç adamın okşayışlarına

ve bakışlarındaki samimiyete kanmış, kendini aptal konumuna düşürmüştü.

“Tatlım, bana ne olduğunu anlatmayacak mısın? Hadi anlat ki seni üzen neyse çözüm bulalım. Beraberce her sorunun üstesinden geliriz, unutma.”

“Sözleşme...” dedi boğuk bir sesle.

“Henüz imzalanmadı. Lord imzalayıp babama teslim edecekti.” Serena, dudaklarını ısırmaya başladı. Sonunda üç gündür kardeşine sormak istediği soruya sıra gelebilmişti; “Charity, onunla evlenmeyi hiç istiyor muydun ki?”

Kızın ağlama sesleri daha da yükseldi.

“Bunun ‘hayır’ demek olduğunu farzediyorum.” Serena birazcık rahatlamıştı. Kapının yanındaki duvara dayanıp derin bir nefes alıp verdi. Görünen o ki, loş bir odada yirmi dakika Lord Savege ile başbaşa kalmak, Charity’yi, Serena’yi olduğu gibi baştan allak bullak etmemiştir.

Gözlerini kapatıp göz pınarlarında biriken yaşları akıtmamaya çalıştı ama başarılı olamadı. İçinde büyük bir boşluk hissediyordu. Yere çömeldi ve sessizce ağlamaya başladı.

Merdivenlerden gelen ayak seslerine döndüğünde, babasını gördü. Hızla ayağa kalkıp kıyafetini düzeltti. “Tracy ile ata binmeye gittiğini sanıyordum.”

“Hava beklediğimiz gibi değildi.”

Serena, ellerini arkasında birleştirerek titremelerini saklamaya çalıştı. Lord Savege de beklediği gibi çıkmamıştı. Babasına, kız kardeşiyle ilgili endişelerini bildirmek istiyordu. “Sadece kahvaltı ve akşam yemeği için odadan çıkıyor. Biliyorsun onlarda da hiçbirimizle konuşmuyor.”

“Yemek de yemiyor. Kız kardeşin böyle aptalca davranmaya devam ederse, Lord Savege bir iskeletle evleniyor olacak.” Sonra başını sallayarak ekledi; “Gerçi hiçbirimizin iştahı yerinde değil. Sen de üç gündür tabağına dokunmuyorsun.”

“Baba, yapabileceğimiz bir şey yok mu?”

Yaşlı adamın solgun yüzü kırıştı.

“Charity seçimini yaptı kızım. Şimdi sonuçlarına katlanmak zorunda.” Yaşlı adamın sözlerinde, bunca yıldır bakıp büyüttüğü üvey kızına karşı duyduğu şefkat kendini göstermese de, gözleri acı içindeydi. Serena da zamanında seçimini yapmıştı. Babası, o zaman olduğu gibi yine her şeyi olurluna bırakıyor ve müdahale etmiyordu. Karşısındaki adam tam on üç yıldır kendi istekleriyle yaşamayan, hep karısının verdiği kararları uygulayan bir zavallıydı.

“Lord Savege’in o odada gerçekten Charity’ye uygunsuz davrandığını düşünmüyorsunuz değil mi?” Bu sırada yatak odasından genç kızın ağlama sesleri daha yükselmişti.

“Sen ne düşünüyorsun?” dedi kaşlarını çatarak babası.

“Tamam, Lord Savege çapkın adamın teki. Annem bu birleşmeyi teklif ettiği gün size bunu söylemiştim. Ama...” Eteklerini sıktı. Dilekleriyle gerçeklerin farklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Özellikle de çapkınlığı ile ünlü bir adam böyle bir olaya karışmışsa, gerçek olmamasını dilediği durumun gerçekleşmiş olma ihtimali yüksekti. “Bilmiyorum baba.”

“Serena, onun konumunda bir adam, ne maksatla, odadaki gibi bir duruma düşmüş olabilir?”

Serena’nın mantıklı bir cevabı yoktu. Bunu enine boyuna düşünürse canının yanacağını fark etti. Bu arada neden canı yanıyordu ki? Tamam, Lord gözlerine baktığında, Serena sanki onu tanıyormuş ve ne düşündüğünü biliyormuş gibi hissediyordu. Ama gerçekten bilebilir miydi?

Göğsünün acıdığını hissetti. Bir de, göz pınarları acıyordu çünkü ağlamamak için kendini tutuyordu. Oysa Lord ona söz vermişti. Yani sözleri, verilmiş bir söz yerine geçebilirdi. Serena kendi kendine kızdı. Alex’in okşayışları ve öpücükleri arasında kendini kaybetmiş, istediği sözü bile düzgünce alamamıştı.

“Kız kardeşin çok güzel bir kız. Üstelik ağabeyi ile ben, onun için yüklü bir çeyiz hazırladık. Yine de Lord Savege, kendisine seçeceği eş için daha farklı özellikler peşinde olabilir,” diyen babasının, odada kilitli kalma olayında eşinin rolünü kabul etmek üzere olduğunu düşündü ama yanılmıştı. Yaşlı adamın bakışlarında eşinin düzenbazlığını anlamış bir ışıltı yoktu. Hiç de olmamıştı zaten.

Serena babasının koluna girdi.

“Sanırım üvey annem nişan töreni için hazırlıklara başlamıştır.” Bu düğün için yapılacak olan bu törene izin vermezdi. İzin veremezdi. Gerekirse Charity’yi, York’ta yaşayan halasının evine bile kaçırabilirdi.

Babası genç kızın elini avucuna aldı. “Sen iyi bir kızsın Serena.”

Ama babası aslında Serena’yı hiç tanıımıyordu. Savege Lordu ile yaptıklarından haberi yoktu.

“Charity’nin mutlu olmasını istiyorum,” diye mırıldandı Serena. “Ama bu evlilik onu mutlu edemez.”

Babası bu sözleri görmezden geldi. “Eminim üvey annen ona yardım edersen çok mutlu olacaktır.”

Bir eşek arısı gibi mutlu olacaktı üvey annesi tabi. Serena kendi kendine gülümsedi. Kendi masalında, öpücüğüyle kendisini uyandıracak ya da ayakkabısından kendisini tanıyacak bir prens var olmasa da, hizmet edeceği kötü kalpli bir üvey annesi vardı. Demek ki bazen masallar gerçek olabiliyordu.

Alex, ahıra giden yolda köşeyi döndüğünde, kardeşi Aaron’la karşılaştı. Aaron her zamanki gibi bir eliyle bastonuna yaslanmıştı. Diğer eliyle, doru bir kısırağın ensesini okşuyordu.

“Hâlâ çok iyi durumda,” dedi ikiz kardeşine yaklaşırken. “Neden onunla gezintiye çıkmıyorsun?”

Aaron kaşlarını çattı.

“Neden böyle bir öneride bulunuyorsun? Biliyorsun ki yapamam.”

Alex, bir omzunu duvara dayadı.

“Hiç denedin mi ki?”

Aaron ne cevap vereceğini bilmezcesine çevresine baktı. Gergin olduğunu gösteren çizgiler yüzüne hiç yakışmıyordu.

“Ben Londra’dayken, seni göremeyeceğim bir durumdayken,” diye üsteledi Alex. “Hiç elini eyere atıp seyisten ata çıkmana yardım etmesini istedin mi? Bu hiç aklına geldi mi?”

Aaron çenesini sıktı. “Neden beni iğneliyorsun?”

“Sadece sordum,” dedi Alex hayal kırıklığına uğramış bir sesle.

“Bir daha sorma o zaman. Bunu sorman bile küstahlık.”

Aaron bastonuna yüklenerek ahırın diğer tarafına yürüdü. Hem kendisinden sadece iki buçuk dakika büyük olan ağabeyinden, hem de onun kendisi için, savaşa gitmeden hemen önce aldığı doru kısraktan uzaklaşmak istiyordu. Kısrak gerçekten harikaydı. Upuzun bacakları, güçlü kasları ve dik başı ile bir at için güzelliğin ete kemiğe bürünmüş haliydi. Cepheye gitmeden önce, Aaron atı görmüş ve gülerек en sonunda âşık olabildiğini ilan etmişti. Doru atın şerefine koca bir brendiyi bitirmişler, tüm gece kahkahalarla gülmüşlerdi. O anda söylenenler ne kadar eğlenceli olsa da, şu an Aaron ne ata binebilirdi ne de aşk yaşayabilirdi.

Gerçi, bütün olan bitene rağmen, son üç gündür Aaron’da başka bir haller vardı. Alex’in karşısındaki bu adam, iki yıldır Savege Park’ta beraber yaşadığı kardeşi değildi. Aaron, savaştan geldiği halinden daha öfkeli, daha ketum birine dönüşmüştü. Bir sorun olduğu kesindi.

“Eğer biri, aklından geçenleri en yakın akrabasına bile söyleyemezse,” dedi sertçe Alex. “Dünya yaşanabilir bir yer olmaktan çıkmış demektir.”

“Sahte tavırlarınla beni etkileyemezsin Alex. Unutma, o numaraları öğrenirken yanında ben de vardım.” Aaron kapıya doğru yönelince Alex de onu takip etti.

“Peki, neden sen de öğrenmedin? Sana göre değildi sanırım. Sıkıcı kitaplarındaki dersler sana daha mı çok hitap etti?”

“Kes artık Alex. Bugün seninle şakalaşacak havamda değilim.”

Alex kardeşinin kolunu tutup onu kendine çevirdi. Aaron ne olursa olsun düşmemek konusunda çok becerikliydi. Kimsenin kendisini düşerken görmesine izin vermezdi, ağabeyinin bile.

“Peki, bugün neyin havasındasın kardeşim? İstersen arabaya atlayıp Glenhaven Konağı’na gidelim ve müstakbel karımı görelim.” Sesinde ince bir sorgulama vardı. “Ne de güzel bir küçük kız değil mi? Güzel bir ödül gibi sanki. Bu arada bir tebrik bile etmedin beni.”

“Ettim.”

“Ah, öyle mi? Demek ki Carlyle ve Lucas’ların banka hesaplarından benim hesabıma geçmekte olan altınların sesi, tebriklerini duymamı engelledi,” diyerek erkek kardeşinin kolunu bırakan Alex, yandaki saman yığınının bir çöp alıp parmakları arasında gezdirmeye başladı. “Charity Lucas’ın çeyizi oldukça değerli. Üstelik güzel bir kız da. Benim normalde hoşlandığım tiplerden değil tabii ama varislerimi doğuracak olduktan sonra bunun bir önemi yok” derken meydan okurcasına gülümsedi. “Varis demişken, onları doğurmak için dokuz ay önce yapması gereken şeyden haberi vardır değil mi? Sonuçta ben, bir erkeğin yapması gerekeni biliyorum.”

“Beni kışkırtmaya mı çalışıyorsun Alex?” diye sordu Aaron keskin bir sesle.

Alex elindeki samanı aşağı indirdi.

“Kışkırtmak mı? Bu söylediklerim seni neden kışkırtsın sevgili kardeşim? Lütfen anlat bana.”

Aaron’un dudakları incelmışti.

“Bırak artık ‘sevgili kardeşim’ oyununu. Hatta oynadığın bu oyun her neyse, kes artık.” Bastondaki eli titriyordu.

Alex elindeki çöpü atıp omuzlarını dikleştirdi.

“Gerçeği anlattığında keserim Aaron. Bana da kendine de gerçeği itiraf etmelisin artık.”

Aaron’ın kahverengi gözleri parladı. Bu parlamada hem panik hem de öfke vardı. Alex ise, yıllardır hissettiği suçluluk duygusunun arttığını hissetti. Bu duygusu, Aaron mutlu olana kadar geçmeyecekti. Aaron mutlu olmalıydı.

“Neden bahsediyorsun sen?”

“Bilmiyor musun?” Alex derin bir nefes aldı, duruşunu sağlamlaştırdı. “Beni dinle kardeşim. Kendine karşı dürüst olmazsan hiçbir zaman mutluluğa eremezsin.”

Aaron’ın yüzü soldu. “Ne kadar felsefik konuşuyorsun. Peki, söyle o zaman Alex, sen de artık *Şövalye*’ye sahip olmak istemediğini söylüyorsun. O zaman neden onu hâlâ satmadın? Geçen ay demir atmadan önce gemini Jinan’a devredebilirdin.”

“Neden olduğunu gayet iyi biliyorsun” dedi Alex. *Şövalye*’yi satamamıştı çünkü Aaron savaştan yarım bir adam olarak döndüğünde, onu hayata başlayan tek şey o gemiydi. Doktorlar, annesi ve kız kardeşi Aaron’dan umutlarını kestiklerinde, Aaron hiçbir şey yemez ve hiçbir şey söylemezken, *Şövalye*’nin denizlerdeki maceraları onun gözlerine ışık veren yegâne şeydi. Alex, kardeşinin tek öğün yemek yemesi için üç tüccar gemisinin yağmalanmasını arka arkaya anlatışını hatırlıyordu.

Aaron yemeye başlayınca konuşmaya da başlamış, bir süre sonra da hasta yatağından çıkmıştı. Yatağından dışarı attığı ilk adım, *Şövalye*'yi ufukta görmek amacıyla balkona gitmek içindi. Bir süre sonra Alex'i kıyıda karşılar olmuştu. Tüm maceraları bir gecede dinlemek için, ağabeyiyle beraber rom içip gülmeye başlamıştı.

"Neden satamadığını ben söyleyeyim," dedi Aaron kısık bir sesle. "Çünkü ölmek istiyorsun. Lambert Poole'un seni geminde bulmasını, sana ateş etmesini istiyorsun. Sana geminde saldırırsın ki, tüm toplara ve kurşuna karşı güvertende bütün mağrurluğunla durup onurunla ölebilesin. Sırf bunu yapabileceğini kanıtlamak için ölmeye hazırsın."

"Saçmalama."

"Biliyor musun ağabeyciğim, sanıldığının aksine, sen ölümsüz değilsin. Kızıtaş ölümsüz değil. Ve ailemize bir tane sakat yeter." Hızla eve doğru yürüyen Aaron'ın topallayan adımları Alex'in suçluluk hissini, yeni bir yaraya sürtünen kum gibi acıtiyordu.

Alex, Aaron'ın Charity'yi istediğinden emin olmuştu.

Üç gün önce, son konukları da evi terk ettikten sonra, kardeşiyle oturup Lord Carlyle'a gönderecekleri mesajı konuşurken, Aaron'm bakışlarının donuklaştığını fark etmişti. Alex olayı erkek kardeşine anlatırken gözlerinden öfke ve umutsuzluğu okumuştı. Belki de genç kızla daha önceden bir ilişkileri vardı ama Leydi Carlyle'ın bundan haberi olmamıştı. Alex bunu bilemezdi çünkü Aaron ona asla anlatmazdı. Zira ağabeyi, Aaron'ın gözlerindeki acıyı da, utancı da kolaylıkla okuyabilirdi.

Aaron'ın Charity ile olmak istemesi, Alex'in bu evlilik olayından kurtulmak için yaptığı planlardan birini bozmuştu. Alex ashında, Leydi Carlyle'a gidip, kendisinin Charity'ye layık bir koca olamayacağını söylemeyi ve ona

daha uygun bir başka erkeği önerebilmek için annesiyle kız kardeşinin yardımıyla uygun damatlar listesi çıkarmayı planlamıştı. İşi doğru şekilde yürütebilirlerse, herkesin mutlu olabileceği, Leydi Carlyle'in da hoşuna giden bir damat Alex'in yerini alabilecekti. Ama artık bu planı uygulamaya koyamazdı. Erkek kardeşi onu isterken Charity Lucas'a bir başka erkek öneremezdi.

Alex hiç istemediği bir durumda kalmıştı. Davina Carlyle'm gönderdiği evlilik sözleşmesini ne reddedebiliyor ne de imzalayabiliyordu. İmzalayamıyordu çünkü Charity Lucas ile evlenmek istemiyordu. Reddedemiyordu çünkü bu Charity'nin rezil olmasına ve Serena'nın üzülmesine sebep olurdu. Alex Serena'nın üzülmesine sebep olmak istemiyordu.

Kendisi karar vermek yerine, Charity Lucas'ın nişanı reddetmesini sağlayabilirdi. Bu arada da kardeşini ikna edebilirdi. Belki yeterince bastırırsa Aaron da bir erkek gibi kendi istekleri için savaşırdı.

Uzaklaşmakta olan kardeşinin arkasından baktı. Omurgası eğrilmiş olsa da omuzları dikti.

Kibir ve onur. Her iki kardeşin sahip olduğu bir aile geleneğiydi. Savege Park'la birlikte, babalarından kalan, en büyük mirasları buydu.

Serena, her gün köye gidip kaçakçılar ve Kızıltaş hakkında bilgi toplamaya çalışıyordu. Kız kardeşi nasıl olsa bir gün konuşmaya karar verecek ve o zaman Serena'nın bir plan yapmış olması gerekecekti. Planın ne olacağı konusunda Serena'nın henüz hiçbir fikri yoktu. Kafası çok karışıkı.

Umduğunun aksine Kont sözleşmeyi reddetmemişti. Serena ona güvenmiyordu. Güvenemezdi. Bu işi bitirecekse Charity bitirecekti. Serena, kız kardeşine cesaret

vermek için, bir sürü konuşma hazırlamıştı. Bu arada, Charity kendine gelene kadar, bir önceki projesiyle ilgili ilerleme kaydetmek istiyordu. Bir ay önce, Marki Doreé'yi bulmak için Londra balolarında gezdiği projeydi bu. Lordun kendisini öptüğü o ilk gece peşinde olduğu projeydi. Lord kendisini öpmüş ve Serena yeniden hayaller kurmaya başlamıştı.

Enfes hayaller.

Pervasız ve gerçekleştiremeyecek hayaller.

Bu hafta sonunda, nişan töreninde, yine Alex'i görecekti. Bu karşılaşmayı düşünmek bile midesinin burkulmasına yetiyordu.

"Miss Carlyle, ilk seferden bu yana o denizcileri görmedim," dedi demirci. Bir yandan demir dövmeye devam ediyordu.

"Saçını kestirmişsin Joe, değil mi?"

Adam kızardı.

Serena gülümseyerek devam etti; "Bu kadar ateşin olduğu bir atölyede kısa saçlı olmak daha güvenlidir öyle değil mi?"

Adamın yüzü daha da kızardı.

"Yeni eşim yaptırdı Bayan Carlyle. Çehremi daha iyi görebilmek istiyormuş" Ağzı, bir kepçe kulağından diğer kepçe kulağına kadar uzanmıştı. Serena da gülümseyerek adama iyi günler diledi. Atölyesinden ayrıldı. Yutkunurken zorlanmasının, mevsimsel hava değişiminden kaynaklandığını farz etti. Yoksa bu zorluk, Joe'nun karısından bahsederken hissettikleri, gözünün önüne Lord Savege'in yüzünü getirdiği için falan değildi. Sahi, neden adamın gülümsemesi gözünün önünden gitmiyordu?

Evet, sürekli Alex'i düşünüyor ve bunun için kendisine çok kızıyordu.

Bir an önce bir başka yakışıklı erkekle tanışıp, ona kafa

yormaya başlasa iyi olacaktı. Ne de olsa çivi çiviye sökerdi. Yeni bir erkek, Alex'in sıcak nefesini, hassas dokunuşlarını, kulağındaki sesini unutturabilirdi.

Gerçi, başka bir erkek fikri Serena'ya hiç de çekici gelmiyordu.

Alex umurunda bile değildi. Neden olsundu ki? Tracy onunla konuşması konusunda ısrar etmeseydi, yaşadıkları bile gerçekleşmeyecekti. Bir de tabii genç adamın bakışlarındaki ışık vardı. Tracy dikkatini ona kaydırmasa, o gözleri de kolayca unuturdu. Alex'in nikâh sözleşmesini imzalamamış olması da, sadece, kolay kolay itaat eden biri olmamasından dolayıldı. Davina Carlyle'a itaat etmiyor, ama Serena'ya verdiği sözü tutarak üvey kız kardeşiyle evlenmiyordu. Bu arada Charity'nin şerefine de gölge düşürmemek için açıkça bir reddedişi seçmemiştir. Bu, her saygın erkeğin yapacağı bir davranıştı.

Alex ile öpüşmüşlerdi. Serena yine kızardı. Ne de olsa, üvey kız kardeşinin evlenmemesi gereken adamla öpüşmek her saygın kadının yapacağı bir şey değildi.

Alex Charity'yi de öpmüştü. Serena bunu kendi gözleriyle görmüştü. Alex Charity'yi de, Serena'yı öptüğü gibi, benzer arzularla öpmüş olabilir miydi? Hem de kendisinden sadece bir saat sonra. Bir erkeğin arzularının bu kadar çabuk hedef değiştirmesi doğal mıydı? Bu öpüşmeyi Charity'nin başlattığını düşünmek ise bütün mantık kurallarına aykırıydı.

Birileri yalan söylüyordu. Ya odasında günlerdir salya sümük ağlayan küçük kız kardeşi ya da o hovarda... Birileri yalan söylüyordu.

Serena, evine doğru giden patikada ilerlerken, kafasından lordu atabilmek için ne gerektiğini düşünmeye başladı. Düşündükçe, lordun hayali, düşüncelerinde daha derinleri zapt ediyordu. Belki de onu arzulamayı bırakması

için gereken tek şey, çok sevdiği üvey kız kardeşini onunla evlenirken görmek olabilirdi.

Eve vardığında, araştırmasıyla ilgili bir arpa boyu yol almamış olduğunu düşünerek sinirlenmişti. Üstelik yol boyunca Alex'i düşünmüş olmak kendisine daha da öfkelenmesine sebep olmuştu. Girişte Davina kendisini bekliyordu.

"Kız kardeşinin elbisesini hazırlamamda bana yardım etmelisin. Kasabadan getirttiğim terzi danteli mahvetti. Elbiseyi kendimiz düzelterceğiz ve Charity yarın gece gözalıcı olacak."

"Charity çuval da giyse göz alıcı olur," dedi Serena ve üvey annesini dikiş odasına doğru takip etti. "Pırlanta gibi bir kız o."

"Kont'u kendine hayran bırakması gereken bir pırlanta."

"Zaten evlenmeyecekler mi?" diye karşılık verdi Serena. "Onu hayran bırakmasına gerek yok." Ama işte şimdi oturmuş, ne gelinin ne de damadın dört gözle beklemediği bir evlilik balosu için bir elbiseye danteli dikiyordu. Çardağın altında bir taşın üstündeki yosun gibi onu sardığında öyle demişti adam.

Serena eline iğneyi batırdı. Canı yanmıştı ama ne ağladı ne de bağırdı.

Elini ağzına götürüp kanı emerken, nakış yapmakta olan üvey annesine baktı. "Neden evlenmeleri sizin için bu kadar önemli?" Bunu sormayı hiç planlamıyordu ama sözlerin ağzından dökülmesine de engel olamamıştı. Normalde asla böyle doğrudan bir soru sormazdı. Serena, howardanın kendisinde yaptığı bu değişikliği şaşkınlıkla kabul etti. Ne de olsa ok yaydan çıkmıştı bir kere.

Davina'nın başı yavaşça yukarı kalktı. Buz gibi bakışlarını Serena'ya dikti.

“Yoksa kararlarımı mı sorguluyorsun kızım?”

Serena, yanaklarının pembeleştiğini hissetti. Davina kendisine ne zaman kızım dese yanakları pembeleşirdi ve üvey annesi de bunu bilirdi.

“Charity, iyi bir aileden gelen çok güzel bir kız,” dedi daha rahat bir şekilde. “İstemediği bir adamla evlenmek zorunda olmamalı. Şehre daha fazla gidip gezinse, daha fazla kişiyle tanışabilir ve emin olun istediği her erkek ona evlenme teklif eder. Buna, soylu ve zengin erkekler de dahil.”

“Onun yeri burası,” dedi üvey annesi soğukça.

Serena dudağını ısırды ve içi buz gibi oldu. Nasıl olur da, daha kendisi bunu başaramıyorken, narin Charity’dan annesine karşı çıkmayı bekleyebilirdi ki?

“Birbirlerine uygun değiller.”

“Sen ne anlarsın? Lord Savege kızım için harika bir koca olacak.”

“Eğer sözleşmeyi imzalar ya da bir daha bize selam verirse,” diyerek Tracy kapı eşiğinden söze karıştı. Elindeki elmayı ısırarak için kaldırdı. Delici bakışlarını annesine dikmişti. “İyi günler anneciğim. Ser, ne dikiyorsun? Charity’nin kefenini mi?”

“Lord Savage yarın akşam nikâh balosu için burada olacak,” diyen Davina’nın sesinde ince bir tehdit vardı. Eline yapışan kırmızı bir tül şeridi kenara atarken devam etti. “Vilayetin bütün iyi aileleri baloya katılıyor.”

“Böyle bir topluluk Londra’da olsa davetine olumlu yanıt vermeyebilirdi değil mi sevgili anneciğim? Lord Savege’in isminden yararlanmak için zaman kaybetmiyorsun.”

“Yapılması gereken ne ise onu yapıyorum,” dedi Davina keskin bir sesle.

Tracy sonunda elmasını ısırды. Koca elma iki parçaya bölündü. Genç adam elma yarılarından birini Serena’ya

uzattı. Serena kucağındaki elbiseyi toplayıp ayağa kalktı. “İşin var mı Tracy?”

“Yok hayır. Ne istersen yapabilirim kardeşim.”

“Teşekkürler. Avesbury’ye gitmek istiyorum. Hem arabaya ihtiyacım var hem de seninle gitmeyi tercih ederim. Beni götürür müsün?”

“Elbette”

“Avesbury’de ne işin var?” diye sordu Davina nakışından başını kaldırmadan. Tracy annesinin nakış üzerinde sabit duran başına baktı.

“Oradaki terziye bir elbise ısmarlamıştım. Bugün hazır olacaktı.”

“Ne kıyafeti?”

“Balo için.” Serena elbiseyi kendi parasıyla almıştı. Annesinden kendine kalan parayla ilk kez kendine bir hediye almış, hatta bu elbiseyi, Davina’nın boyunduruğu altında yaşamak zorunda kaldığı halde hâlâ gülebildiği için kendine ödül olarak görmüştü.

“Neden Londra’da yaptırmadın?” diye soran Tracy, sessiz cevabını, Serena’nın annesine attığı bakışla almıştı. Serena selam verip odadan çıktı.

Yolda birkaç kilometre boyunca önemsiz konulardan bahsettiler. Tracy arabanın atlarını kontrol ediyor, Serena da yanında oturuyordu. Çevresine bakmakta olan Serena, ağaçların meyve vermek üzere olduğunu fark etti. Daha önce olsa, bu mükemmel görüntü onu kendinden geçirirdi ama onun akli hâlâ, Alex’in gülüşünün mükemmelliğindeydi.

“Çok sessizsin Ser?”

Serena üvey ağabeyine baktı. Eyerleri gevşekçe tutan genç adamın altın rengi saçları güneşle parlıyordu.

“Sessiz miyim?”

“Annem yanımdayken zaten pek konuşmazsın ama

en azından yolda benimle muhabbet etmeni beklerdim. Sonuçta beraber gitmemizi teklif eden sendin.”

“Evet öyle ama konuşacak bir şeyim yok ki. Sadece yanımda birinin olmasını istemiştim.”

“Sana inanmıyorum. Sen her zaman her şeyi kendi başına yapmaktan zevk alırsın. Söyle hadi canını sıkan ne?”

Vicdanı, ahlaksızlığı, Davina’ya karşı güçsüzlüğü... Serena’yı o anda rahatsız eden o kadar çok şey vardı ki.

Özellikle de söz dinlemeyen kalbi.

“Sanırım biraz Charity’yi özledim. Sürekli annesinin yanında dolaşıyor ve o ne derse onu yapıyor.”

“Evet, sanki evcil bir hayvan gibi.”

“Öyle demedim.”

“Tamam, hanım hanımcık bir kız diyelim o zaman. Annesinin dizinin dibinden ayrılmayan, sözünden çıkmayan bir kızcağız.” Tracy kaşlarını kaldırarak üvey kız kardeşine baktı. Kendisi, Serena’nın Viola ve annesini kaybettikten sonra nasıl olup da ayakta kaldığını sorgulayan tek kişiydi. Serena bu soruları geçiştirince, o da sormamaya başlamıştı. Zaten üvey kız kardeşinin anlattıklarına inanmış değildi.

“Bir peri kızı gibi diyelim mi?” diye sordu Serena.

“Peri kızı mı? Biraz fazla iyimser değil misin sevgili kız kardeşim?”

“Charity bir peri kızı kadar tatlı.”

“Ama periler kadar zeki değil. Tamam, çok iyi biri. Babam aylarca ölüm döşeginde yatarken ona Charity baktı ve daha bir çocuktu.”

“Bazı periler göründüklerinden daha güçlüdür,” diyen Serena sonunda ağzındaki baklayı çıkardı. “Ve o güzel periler, kendi istedikleri erkeklerle evlenebilmeli değil mi?”

“O konu kapandı Ser. Bu fikre alışsan iyi olur.”

“Sen pek de pes etmiş gibi görünmüyorsun.” Serena tüm vücuduyla üvey ağabeyine dönmüştü. Yanağında, yola

uzanan dalların arasından geçerek esen rüzgârın serinliğini hissediyordu. “Seni daha önce annenle böyle konuşurken hiç görmemiştim. Dikiş odasında dinlediğim Tracy sanki başka biriydi.”

Tracy çenesini kaldırdı ama cevap vermemeyi tercih etti.

“Tracy?”

“Dinle Serena, Bu konuda bana baskı yapmana gerek yok. Elimden geleni yapıyorum zaten.”

Serena’nın kalbi hızlandı. “Sen de mi bu evliliğin gerçekleşmemesini istiyorsun?”

“Bu konuda daha fazla konuşamam. Sadece seninle aynı fikirde olduğumu bil yeter.” Uzun süre sessiz kaldıktan sonra devam etti. “Lord Savege de bu birleşme fikrinden hiç memnun değildi. Charity’nin rezil olmaması için doğru şeyi yaptı ama bunu istemediği belliydi. Sadece onurlu davrandı.”

Arabanın tekerlerinin altındaki taşlardan çıkan sesler, Serena’nın duygularına tercüman olabilirdi. Demek o da memnun değildi. İçinde bir ümit oluştu.

“Serena?”

“Efendim?”

“Sen iyi bir insansın. Çok iyi bir dostsun. Sana olan saygım sonsuz.”

“Tanrı aşkına Tracy, bu da nereden çıktı şimdi?”

“Dalga geçme Serena. Bunları hâlâ söyleyebiliyorken duymanı istedim.”

“Neden? Bir yere mi gidiyorsun? Sakın bana dışişlerindeki görevlerden biri için gönüllü olduğunu söyleme.”

“Hayır” diye gülümsedi. “Öyle değil... Neyse, söylediklerimde ciddi olduğumu unutma.”

Serena eldivenli ellerini önünde birleştirdi.

“O zaman, teşekkür ederim.”

Kısa bir süre sonra Avesbury'ye ulaştılar. Serena Terziye giderken Tracy de bara geçip ikisi için içecek bir şeyler sipariş etti. Elbise, mavi saten üstünde parıldayan taş işlemleriyle prenseslere yakışacak kadar güzeldi. Charity'nin balo kıyafeti beyazdı ve onun güzelliğini vurgulayacak ayrıntılarla süslenmişti. Serena, kendi balosunda küçük kız kardeşini gölgede bırakmak istemiyordu. Yine de bu elbiseyi giyeceği günü düşününce içinde kelebekler uçuştı. Hayatında hiç bu kadar güzel bir elbiseye sahip olmamıştı.

Terzi elbiseyi özenle katlayıp kutuya koydu ve asistanına vererek Tracy'nin arabasına yerleştirtti. Serena terziye teşekkür ederken, dolgun vücudu ve yuvarlak yüzüyle orta yaşlı bir kadın içeri girdi.

"Bayan Carlyle!" Kadının yüzünde bir gülümseme belirmişti. "Sizi burada görmek ne güzel. Avesbury'ye hangi rüzgâr attı sizi?"

"Merhaba Bayan Tubbs, Bayan Shepherd'ın benim için diktığı bir kıyafeti almaya gelmiştim. Siz nasılsınız?"

"Olabileceğim kadar iyiyim sanırım. Konakta çalışan kardeşimin çocukları nasıllar?"

"Büyümekteler. Sanırım kardeşiniz küçük Johnny'ye ata binmeyi öğretmeye başladı bile."

"John çok iyi bir baba. Çok da iyi bir seyis."

"En iyisi. Umarım John ve Bess, Park'ta gerçekleştirdiğiniz o harika etkinlikle ilgili övgülerimi size ulaştırmışlardır. Tüm planlamayı sizin yaptığınızı biliyorum. Harika bir gündü."

"Yok öyle değil," diyerek omuzlarını silkti orta yaşlı kadın. "Asıl planlamayı patronum yaptı."

"Öyle mi? Ne kadar nazikçe." Ve ne kadar da alışılmadıktı. Bir Londra hovardası, taşradaki yüzlerce kişi için bir parti planlasın ha? "Eminim Bay Savege sadece size yardımcı olmuştur."

Kadın başını iki yana salladı. “Bugünlerde keyfi hiç yok leydim. Konuyu biliyorsunuzdur tabii ki.”

Serena başını salladı.

“Fakat patronumu tanıyorsam, o bu işin altından da kalkar. Geçen gün patron Aaron’ın sebepsiz sinirliliğini bile geçirdi. Kardeşini yine neşelendirdi. Tanrı onu korusun. Aslında size bunu söylememem lazım ama siz de çok iyi birisiniz. Kardeşim ve eşi sizden hep övgüyle bahseder. Eminim ailenize, yeni gelen herhangi birinden çok daha fazla değer veriyorsunuzdur.”

Kastedilenin Davina olduğu belliydi. Yedi yıl, kasabalıların bir yabancıyı kabullenebilmeleri için yeterli bir süre olmamıştı.

“Kız kardeşlerim benim için çok önemli Bayan Tubbs. Onlar için her şeyi yaparım.”

“Patronum da bana, daha üç gün önce, sizinle ilgili aynı şeyi söyledi.”

Serena’nın midesi kasıldı. “Öyle mi? Ne kadar nazik.”

“Öyle değil mi?” Sonra sesini alçaltarak devam etti. “Benim patronum, beyefendilerin arasında olduğunda hepsinden daha beyefendi olur Bayan Carlyle. Ama gemisine atlayıp dulları ve yetimleri korumak için yelken açtığında her şey değişir. Londra’daki ana kuzularına beyefendi değil şeytan gibi görünür o zaman. Ama biz aslında kim olduğunu biliriz, değil mi?” Kurnazca gülümseyen kadın Serena’ya göz kırparken, onun gerçeği anlamasıyla yaşadığı şoku da zevkle seyrediyordu.

Olamazdı.

İmkansızdı.

Alex...

Bayan Tubbs yanılıyor olmalıydı. O Savege Park’ta sadece bir hizmetkârdı. Sadece... yirmi beş yıldır onlarla çalışıyordu.

Hayır.

Tanrım hayır.

“Tabii ki biliyoruz,” diyebilirdi Serena zorla. “Bayan Tubbs—”

“Bak sen şu alçak haytaya,” dedi pencereden dışarı bakan şişman kadın. “Clovelly’den yeni geldi ama herkesi kandırmaya çalışıyor Bayan Carlyle. Daha geçen gün verdiğim paranın karşılığını vermek yerine, daha ucuz olan şarap fıçısını vermiş. Bay Haycock’a söyleyeyim de icabına baksın.”

Serena’nın kalp atışları hızlanmış, eldiven içindeki elleri terlemişti.

“Tabii söyleyin Bayan Tubbs...”

“Sizi görmek harikaydı leydim,” derken kapıyı açtı. “Bu arada, geçen gün çardakta üşütmediğinize çok sevindim. Aslında Bay Haycock’a, o eski kiler kapısını iptal edip oraya duvar örmemiz gerektiğini söylemiştim ama diğer işler arasında unuttu sanırım. Belki hasat sonrası zamanı olur. Şimdilik iyi günler size de!”

Kapı kapanırken çerçevenin üstündeki küçük zil şıngırdadı.

Serena birkaç kez yutkundü. Panik içindeydi. Başını dönmüyordu. Duyduklarına inanamıyordu ama gerçek ortadaydı ve inanmak zorundaydı.

Belki de Bayan Tubbs yanlış biliyordu. Belki de sadece kafasından hikâyeler uyduran yaşlı bir kadındı. Hizmetkârlar sevdikleri patronlarıyla ilgili hep böyle kahramanlık hikâyeleri üretirlerdi. Hele ki onları çocukluklarından bu yana tanıyorlarsa, gizli kimlikler yaratmaları çok normaldi.

Ama bu birçok şeyi açıklardı. Her iki adamın geçmişini gözden geçirince, aynı kişi olmaları çok mantıklıydı.

Serena aklından şimdiye kadar karşılaştığı bir sürü ipucu ve rastlantıyı geçirdi. Aşikâr olan gerçeğe aykırı yegâne

şey iki adamın kişiliklerinin farkıydı. Hiçbir şeyi umursamayan, zevk peşinde koşan, şehir züppesi bir hovarda ile duygusuz, acımasız, kahraman bir korsan nasıl aynı kişi olabilirlerdi ki?

Elbette olabilirlerdi.

Serena, üvey ağabeyi Tracy'yle buluşmadan önce birçok kez derin derin nefes alarak kendine gelmeye çalıştı. Onunla beraberken de aklından hep Bayan Tubbs'in sözlerini, Bess'in verdiği ipuçlarını ve denizcilerle ilgili fikirlerini düşündü. Hizmetkârları tekrar tekrar Serena'ya ipuçları vermiş, ona gerçeği göstermeye çalışmışlardı. Serena nasıl bu kadar kör olabilmişti. Sadece o değil, mensubu olduğu yüksek sosyetenin hiçbir üyesinin, Lord Savege ile Korsan Kızıltaş'ın aynı kişi olduğundan haberi yoktu.

Alex'in kendisini, kaçakçılar ve korsanlarla ilgili daha fazla uğraşmamaya ikna etmeye çalıştığını hatırladı. Belki de suç dolu yaşamında Serena'nın ve başkalarının bilmesini istemediği daha birçok iskelet vardı. Her ne olursa olsun Serena bir şeyden emindi. Charity, her ne olursa olsun, bu adamla evlenmemeliydi. Serena, ne gerekirse yapacaktı. Hiçbir şey değişmemiştir.

Ya da her şey değişmiş miydi yoksa?

On İkinci Bölüm

*Omzundan keskin kılıcını çekti, ayaklarında çarıkları vardı.
Odasından çıktığında, sanki bir tanrı gibiydi.*

- Homeros, *Odysseia*

Alex, gömleğinin kar gibi beyaz kollarını düzeltirken, giydiği ceketin Glenhaven Konağı'ndan çok Carlton Malikanesi'ne gitmek için uygun olduğunu düşündü. Boyun bağındaki pırlanta iğneyi düzeltirken, ne yaptığını bildiği açıktı. Yakasını tekrar kontrol etti ve aynasından onu izleyen kâhyası ile göz göze geldi.

“Ne oldu Tubbs?” derken iki kolu yana düştü. “Çıkar bakalım ağzındaki baklayı. Bir saattir bana bir şey söylemek istiyorsun. Ceketini mi beğenmedin?”

“Hayır lordum. Üzerinizde çok güzel duruyor. Duruma da uygun.”

“O halde durumu beğenmedin.”

“Konuşmasam daha iyi efendim.” Alex'in bütün hizmetkârları garip davranıyorlardı. Yeni bir hanımefendi eve geldiğinde oluşacak değişikliklerden çekiniyor olmalıydı.

Oysa kimse Alex'in evini değiştiremeyecekti.

Merdivenlerden indiğinde kardeşiyle karşılaştı.

“Hazır mısın ahbap?”

Aaron dikkatle ağabeyine baktı. “Dans ayakkabılarımı bile parlattım.”

İkiz kardeşi zorla yürüyen birisi için bir balo düzenlemek de neydi Tanrı aşkına! Carlyle Baronesi acımasız ve sinsî bir kadındı. Yine de nikâh balosunun yapılacağı gece yaklaştıkça Aaron’un keyfi garip bir şekilde yerine gelmişti. Alex umutluydu.

Gelecek konukları karşılamak üzere Glenhaven Konağı’na erken gitmeyi planlayan iki kardeş, büyük arabaya binmeyi tercih etti. Alex, erkek kardeşini savaşa uğurlamalarından bu yana, hiçbir dans balosuna ev sahipliği yapmamıştı. Zaten o gecenin ertesi sabahında da o kadar başı ağrı-mıştı ki, dans aralarında ne içtiğini bile hatırlamıyordu.

Alex Glenhaven Konağı’na vardıklarında gözleriyle onu aradı. Serena’yı, hizmetkârlara emirler verip her şeyin mükemmel olması için uğraşırken buldu. Hizmetkârların her söylediğini dikkatle dinliyor, onlarla gözlerinin içine bakarak konuşuyor, emirlerini verirken gülümsüyor ve şefkatle başını sallıyordu. Çevresindeki hizmetkârlar dağıldığında başını kaldıran Serena, Alex’in bakışlarıyla karşılaştı. Adamın kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başladı.

Anlaşılan, bu geceyi geçirmek, Alex’in zannettiğinden çok daha zor olacaktı.

Yaz mavisi rengindeki elbisesi Serena’nın üstünde çok güzel duruyordu. Göğüslerinin diriliği, kalçalarının yuvarlaklığı ve bacaklarının çevikliği tek parça elbiseyle ancak bu kadar güzel gözler önüne serilebilirdi. Alex, elbisenin aslında gayet muhafazakâr olduğunu fark edince, kendine, Serena’nın vücuduyla ilgili ayrıntıları hayal gücünün ürettiğini itiraf etti. O sırada Serena da Alex’e bakıyordu. Muhteşem gözleri, Alex’in hiç görmediği kadar büyümüş-tü. Serena’nın yanakları, onun ne kadar arzulu öpüşebilen bir kadın olduğunu saklamak istercesine pembeleşti.

Alex hemen gidip evlenmesi beklenen kızı bulmalı ve sabrı tükenmeden bu konuyu halletmeliydi.

Gözlerini Serena'dan ayırdığında, odaya girmekte olan Davina Carlyle ile karşılaştı. Serena'nın üvey annesinin yanında Charity yürüyordu.

"Sevgili Lord Savege, sizi burada görmek ne güzel. Bu hafta kendinizi özlettiniz."

"İyi akşamlar Bayan Carlyle" dedi Alex reverans yaparak. "Bayan Lucas, konuklarınız gelmeden önce benimle terasa çıkmanızı teklif edebilir miyim?"

"Onlar sizin de konuklarınız lordum," derken dudakları samimiyetsizce kıvrıldı Barones'in.

Alex kolunu Charity'ye uzattı. "Bayan?"

Donuk gözleriyle annesinden onay alan kız, elini Alex'in koluna koyarken, idam sehпасına gitmekte olan bir mahkûm gibi bakıyordu. Elleri titredi. Alex, onu, Serena'yla yürüdükleri bahçeye götürdü. Üzerinden çok zaman geçmiş gibi özlediği, yanındaki kadının güzelliğiyle sarhoş olduğu o anla şu ankindi karşılaştırdığında, yanındaki küçük kız sanki bir kadın değil de oyuncak bir bebektir.

"Leydi Lucas" dedi kibarca. Balo için süslenmiş bahçenin, içerden görülemeyecek bir kısmına gelmişlerdi. "Son bir hafta sizi ziyaret etmekten özellikle kaçındım. Zira babanızın gelip benimle konuşmasını ümit ediyordum. Babanızın gelip, nişanı iptal ettiğinizi söylemesini bekliyordum ancak beklentim gerçekleşmedi."

Charity yere bakarken dudakları incelmışti. Yanaklarının kızardığı belli oluyordu. Hatta gözlerinin beyazını da kan bürümüşti. Alex, bir genç kızın gözlerinin bu hale gelebileceğini, yıllar önce kız kardeşi Kitty'nin gözlerinden, Lambert Poole onu ortada bıraktığında öğrenmişti.

Leydi Lucas sessiz kalmayı tercih etse de Alex genç kızın soğuk ellerini avuçları arasına aldı.

“Bu eşleşmenin size de mutluluk getirmeyeceğini biliyorum,” derken Alex, sinirlenmeye başladığını saklamayı başarmış ve sakin ses tonunu korumuştur. “Anladığım kadarıyla anneniz, beni köşeye sıkıştırdığı gibi, sizi de bu evliliği kabul etmeniz için zorluyor.”

Charity ağzını açıp başını yana eğdi ama yine sesi çıkmamıştı. Alex sabırsızlanıyordu. “Bayan Lucas?”

Altın rengi saçları başıyla beraber iki yana sallandı. Yüzünde acı çekiyor gibi bir ifade vardı.

“Hayır lordum.”

“Hayır, lordum ne?” Alex yavaşça eğildi. “Küçük bayan, annenize kalbinizden geçenleri söylemelisiniz. Zira bu evliliği ben durdurursam, uygunsuz bir duruma düşeceksiniz.”

“Durduracak mısınız ?”

Alex bir süre kızın duruşunu izledi. Charity’nin omuzlarının rahatladığı için mi yoksa üzüldüğü için mi düştüğünü anlayamasa da kızın soğuk ellerini bıraktı.

“Bayan Lucas, eğer iptal talep ederseniz, öne süreceğiniz herhangi bir bahaneyi desteklerim. Bana güvenebilirsiniz.” Charity’nin Alex hakkında söyleyeceği hiçbir şey, adamın zaten var olan kötü şöhretine zarar veremezdi. Zarar verse de bu Alex’in umurunda olmazdı.

Charity konuşmaya çalıştı. “Ben... Ben...” Gözlerindeki pırıltı Alex’in ümitlenmesine sebep olmuştu. “Ben... Bunu yapamam.” Charity mendiliyle ağzını kapatsa da dantelin arasından dudaklarının titrediği belli oluyordu. “Yapamam. Annem... Anlayamazsınız, annem...” derken hıçkırarak ağlamaya başladı.

Alex onun elini tekrar tuttu.

“Ağlamayın. Konuklarınızı şişmiş gözlerle karşılamak istemezsiniz.” Charity’nin elini babacan bir tavırla okşadı. Tanrım, daha otuz bir yaşındaydı. Hayatı nasıl bu hale ge-

lebilmşti? Neden kendini Nuh kadar yaşı hissediyordu? Belki de yaşı değil bıkkındı. Tanrılar diyarının kıyısında ebediyen oturup, evine giden yolu bulmak için yaşıttığı umudu gün be gün kaybeden denizci Odysseus kadar bıkkındı.

Ama hikâyenin sonunda Odysseus evinin yolunu bulabilmişti. 20 yılını savaşta ve sürgünde geçirdikten sonra, evine ve Penelope'sine kavuşabilmişti.

Alex, müstakbel karısını içeri götürdüğünde, kızın ailesinin Aaron'la beraber konukları karşılamaya başladığını gördü. Serena bakışlarını Alex ve Charity'den kaçırıyordu.

Konukların birçoğu, normalde hasat zamanı taşraya gelen Londralı yaşı sosyete üyeleri idi.

Alex için kimin gelip kimin gelmediği hiç önemli değildi. Mekândaki kişilerin sadece ikisine önem veriyordu. Birinin artık peşini bırakmak zorundaydı. Diğeri ise beklemediği kadar sakin ve dik duruyordu. Alex'in kardeşinin bu alışılmamış sükûneti, ruhunun ölmesine izin vermiş olmasından kaynaklanıyor olabilir miydi?

Bütün konuklar gelip, bütün mumlar yakılıp, bütün şampanyalar açıldıktan sonra Alex ilk dansı yapmak üzere müstakbel eşine elini uzattı. Dansları boyunca çok az konuştular ve Alex'in beklediği gibi, aralarında hiçbir çekim olmadı. Öyle sıkıcı bir çifttiler ki, evlenmeleri halinde, ülkenin farklı yerlerindeki malikânelerde ayrı yaşasalar ancak mutlu olurlardı. İkisine de birer ömür kadar uzun gelen dans boyunca yüzeysel bir iki konudan bahsettiler ve sonra birbirlerinin kollarından kurtuldular.

Alex, müzik çaldığı sürece, hiç oturmadan dans etti. Yıllardır katıldığı baloların hiçbirinde yapmadığı bir şekilde, düzinelerce kadını dansa kaldırmıştı. İstedici tek şey, kafasını dağıtmaktı. Kafası dağılsın ki kardeşinin boş bakışlarını, müstakbel eşinin solgun yüzünü ve müstakbel kayın validesinin sevimlilik maskesini görmemeyi başarabilsin.

“Leydi Carlyle ile de dans etmelisin” dedi Aaron. Müziğe ara verildiği bir an, kendini kardeşinin uzattığı şampanyanın önünde bulmuştu Alex. Oysa şampanyaya değil, güçlü bir konyaya ihtiyacı vardı. Kardeşinin de öyle. Ama şimdilik bu kadehlerle yetinmek zorundaydılar. “Tüm gece yaşlı adamlar ve kart çapkınların muhabbetine maruz kaldı. Müstakbel eniştesi olarak onunla da dans etmen gerekmez mi?”

“Teşekkürler küçük kardeşim. Dans konusunda yardıma ihtiyacım olursa sana sorarım merak etme,” dedikten sonra gözlerini kısarak devam etti. “Gayet güzel bir kız. Onunla sen dans etsene.”

“Çok adisin.”

“Sen de çok korkaksın.”

Aaron topallayarak uzaklaştı. Kapıdan çıkmak üzereyken Leydi Lucas ile karşılaştı. Kızın dudaklarında utangaç bir gülümseme belirdi. Selamlaştılar.

Alex derin bir nefes alıp gözleriyle odayı kolaçan etti. Serena’yı arıyordu. Güzel kadını, karanlık bir köşede sırtını duvara vermiş, kendisini süzerken buldu. Ona doğru yürüdüğünde Serena’nın da kendisine doğru adım atması Alex’i çok şaşırttı. Kadının adımlarında hiçbir korku ya da utanma yoktu. Belki de Alex’in düşündüğünün aksine, onun gibi adamlarla daha önce de deneyimleri olmuştu. Serena uysalca gülümserken yine Alex’i şaşırtmış ve kızarmamıştı.

“Bayan Carlyle” derken eğilerek selam verdi Alex. Elini uzattı. Bunun bir hata olduğunu, Serena’nın çıplak eline dokunduğunda hissettiği hafif titreme ve nefessiz kalışı sayesinde anladı.

“Lordum,” diye karşılık verdi Serena, Alex’in elini kabul ederken. Gözlerinde merak ve sanki biraz da haylazlık vardı. Alex rahatladı.

“Bu ağustos balosunda sizi eğlendirecek bir şey mi buldunuz madam? Yoksa bu neşenizin sebebi ben miyim?”

Serena’nın gözleri parladı. “Lordum, üvey annemin düzenlediği partilerde eğlenmekten başka ne yapabilirim ki? Kendisi harika partiler verir. Bu da öyle bir parti. Sizce değil mi?”

“Elbette. Benimle dans eder misiniz Leydi Carlyle?”

“Teşekkür ederim ama dans etmemeyi tercih ederim Lord Savage.” Adamın ismini ve unvanını uzatarak söylemişti. Bundan iki hafta önce olsa Alex, onu kolundan tutar, kimsenin göremeyeceği kuytu bir köşeye götürür ve onu baloya dönemeyecek hale gelene kadar öperdi. Geçen gün kendi evinde de öyle yapmalıydı. O gün avluya inmek yerine Serena’yı yatak odasına çekmeli, kendi partisine katılmak yerine bu güzel kadınla sevişmeliydi. Böylece, hem ev sahibi rolü oynamaktan hem de Charity ile evlenmesi için kurulan tuzağa düşmekten kurtulmuş olurdu ama yapmamıştı işte.

İçi pişmanlıkla doluydu. Serena’nın dans teklifini reddettiğini düşününce içinde bir başka his daha canlandı.

“Neden beni hayal kırıklığına uğratiyorsunuz madam? Yoksa gecenin bu kadar erken bir saatinde dans etmek adettiniz değil midir?”

“Saat gece yarısını geçti. Taşradaki bizler için gecenin erken saatleri değil bunlar. Gerçi sizin gibi bir şehirli, bu saatleri erken buluyor olabilir.”

“Soruma yanıt vermediniz.”

“Zira bir bahane bulamadım,” diyen Serena’nın gözleri soru işaretleriyle dans ediyor gibiydi. Alex’in kalp atışları hızlandı.

“Serena...”

“Bana usulüne uygun şekilde hitap ederseniz daha iyi olur.”

“Sandığınız kadar ahlaksız biri değilim. En azından son birkaç yıldır,” diyerek gülümsedi.

“Peki, sandığımı kadar değilse, ne kadar ahlaksızsınız lordum? Orta derecede mi ahlaksızsınız mesela? Yoksa sadece şöhretiniz mi böyle?”

“Sanırım şöhretim böyle.” Alex şu anda, Serena’ya, geçen akşam dokunduğu şekilde dokunabilse, mutluluktan ölürdü. Ölümünün sebebi aşırı cinsel uyarı da olabilirdi. “Geçen hafta, o bozuk kapının ardında, herkesin sandığı gibi...”

“Yani şöhretinize yakışacağı gibi”

“... yapmadığım bir şey için...”

“Ki yapabilecekleriniz konusunda biraz fikrim var.”

“...onurlu davranıp...”

“Susun” dedi Serena. Gözlerini kapatmıştı ve dudaklarını ısıırıyordu. Alex’in sırtındaki tüm tüyler diken diken oldu. Tekrar bakışını ona yöneltti Serena. Tüm hisleri bakişından okunabiliyordu. “Lordum, kız kardeşim, her ne sebeple olursa olsun, sizinle evlenmeyi planhyorken bana bunları anlatmanızı doğru bulmuyorum.” Kirpikleri titriyordu. “En azından şimdi değil.”

Alex başını salladı. “Beni susturmakta haklısınız.” Nasıl olsa bu evlilik saçmalığından kurtulacaktı. Olanları Serena’ya o zaman anlatırdı. “Görünen o ki bana bir ders daha verdiniz.”

Serena’nın bakışları karanlıktı. “Ders vermek niyetinde değildim. Bence doğru ve onurlu olanı yapıyorsunuz. Ancak...” Serena sözlerine devam edemeden bir vals müziği çalmaya başladı. Alex, genç kadını kollarına alıp dans etmek istedi. Kimin göreceği umrunda bile değildi.

“Ancak?” diye üsteledi.

“Ancak neden yaptığınızı anlamış olmadığımı itiraf etmeliyim.”

“Benim doğru ve onurlu olan şeyi yapmamın sebebini mi anlayamadınız?”

Serena’nın kaşları çatıldı. “Neden yaptığınızı ve daha-sı, nasıl yapacağınızı..” Sonra gözlerini yere indirdi. “Her neyse, sonuçta siz de yapmanız gerekeni yapacaksınız, ben de.”

“Öyleyse en azından birimizin başarılı olması için dua edelim.” Alex, elinden tutup onu kendisiyle dans etmeye zorlayabilirdi. Aralarında bir şeyler yokmuş gibi rol yapabiliirdi. Ama elleri birleştğinde Serena’nın anlayacağını biliyordu Alex.

Ancak şimdi böyle bir duruma sokamazdı Serena’yı. Ona tamamen sunamayacağı bir şeyi kısa bir süreliğine gösteremezdi.

Serena derin bir nefes aldı. Oksijenle dolan ciğerleri, hissettiği ateşi biraz dindirmeye yetmişti. Aklı öyle karıştı ki...

“Eminim böyle davranmanızın iyi bir sebebi vardır.” En iyisine sahipti büyük ihtimalle. İnancı, kararlı ama aynı zamanda merhametliydi. Bir hovardayı tanımlamak için ilk akla gelen sıfatlar değil bunlar şüphesiz. Percival, Galahah, Arthur ya da Robin Hood gibi bir kahramanın özelliklerine sahipti adam. Yani Savege Lordunun, üvey annesinin manipüle ettiği bir evliliği kabul etmek için hiçbir sebebi olamazdı. Yıllar boyunca kendisinin de kabul ettiği gibi birçok genç kızı mahvetmişti ama son yıllarda bu hareketlerini terk etmişti. Şu an Charity’yi kabul etmek için bir nedeni yoktu.

Bir genç kızın şerefini kurtarmak için onunla ancak bir kahraman evlenebilirdi. Lancelot Elaine ile evlenmişti. Yunan savaş tanrısı Odysseus’un Calypso ile beraberliği yıllarca sürmüştü. Gerçi bunda, tanrının eve gidecek bir tekne bulamamasının ve ayrılırsa tanrıçanın onu öldüreceğinden korkmasının da payı vardı ama olsun.

Serena gülmemek için kendini zor tuttu. Delirmiş olmalıydı. Alex'in keskin bakışı ve çekici gülüşü Serena'ya neler düşündürüyordu böyle? Sanki yıllardan beri tanıyorlarmış gibi hissediyordu bir anda. Oysa hislerinin tersine, birbirlerini çok az tanıyorlardı. Serena'nın onun hakkındaki bilgisi, dudaklarının tadı ve yüzünün parmaklarında uyandırdığı duyuydu. Elbette bir de, üvey kız kardeşiyle evlenecek olduğu çıkmıyordu aklından.

Alex ya da Charity bu evcilik oyununa bir son verene kadar, toplum içinde, saygın akrabalar rolü oynamak zorundaydılar. Bu kadar belirsizlik içinde en azından toplum önündeki rollerinden emin olmak, Serena'nın ihtiyacı olan tek akıllıca şeydi. Yine de kendisini gerçekten inandıramıyordu buna.

"Lordum, bu yaz Park'ta mı kalacaksınız?" diye sordu kibarca. "Bahar bitmek üzere, şimdiye kadar Londra'ya dönersiniz sanıyordum."

"Londra şu an bana hiç çekici gelmiyor."

"Öyle mi?"

"Hatta her geçen dakika daha itici hale geldiğini söyleyebilirim." Gözleri Serena'nın çıplak omuzlarında geziniyordu. Serena, Alex'in bakışlarının düştüğü her noktasının alev alev yandığını hissediyordu.

Kendini konuşmaya zorladı. "Sürekli seyahat ediyor olmalısınız. Öyle değil mi?"

Alex dikkatle kızın gözlerine baktı. Tanıştıklarından bu yana, ilk kez, neyin peşinde olduğunu anlayamamıştı.

"Siz seyahat etmeyi sever misiniz Bayan Carlyle?"

"Ben okyanusta gezmeyi severim." Serena aptalca bir kumar oynamıştı. Alex'e doğrudan sormak istediğini sormazdı. O kadar cesur değildi. Yine de okyanus lafını ortaya atmıştı işte. Sonuçta Alex okyanuslarda ün salmış biriydi. Tehlikeliydi de.

“Okyanusta çok gezdiniz mi peki?”

“Sadece...” Serena duraksadı. Cesareti sönüyordu.

“Sadece?”

“Sadece hayallerimde,” derken kalbi çılgınca hızlanmıştı. Adamın dudağının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı.

“Ben dikkatli bir adamım Serena. Aynı hatayı iki kez yapmam. Bu sefer, hayal gücünün karşısında saygıyla eğiliyorum. Denizleri hayal etmek insana çok iyi gelir.”

İsmi karşıdaki erkeğin ağzından duymak Serena’ya, onun sırrına davet gibi gelmişti. Tüm vücudu arzuyla ve özlemle titredi. Alex’in kendini davet edeceği her yere gitmeye hazırdı.

Alex’in gözleri, Serena’nın dudaklarına kaydı. Oradan şakaklarına, saçlarına ve sonra gözlerine gezinen bakışlardaki buğulu derinlikle Serena kendisine karşı duyulan tutkuyu açıkça görebiliyordu. Bu tutkunun şiddeti genç kadını nefessiz bıraktı.

“Leydim,” diyerek eğilip selam verdi Alex ve “İyi akşamlar,” dileyerek Serena’dan uzaklaştı.

Serena nereye bakacağını bilemedi. Kalbiyle beyni ayrı şeyler söylüyordu. Çevresinde, dikkatini dağıtacak bir şeyler aradı.

Charity, dans pistinin hemen dışındaki ipek kaplı sandalyelerden birine oturmuştu. Aaron Savege yanındaydı. Charity’nin gözleri gülüyordu. Alex’in erkek kardeşi de gülümsüyordu. Kusursuz görünüyorlardı. Dışardan bakan herhangi biri, yakında akraba olacakları için memnun olduklarını düşünebilirdi. Ancak Serena kız kardeşini iyi tanırdı. Bu, başka bir şeydi.

Serena’yı yenilmişlik duygusu sardı. Belki de yenilme korkusuydu bu. Charity ile Alex evlenecek olursa, bundan üzüntü duyacak kişilere birisi daha eklenmişti. Evlenmeleri ise ancak Alex’in bu işi bitirmesiyle mümkündü ve

bu sefer de Charity mahvolurdu. Serena, kız kardeşinin mutsuz olmaması için her şeyden vaz geçmeye hazırdı.

Alex'in vücudunda gezinen ve içini titreten o güzel ellerinin anısı hiç ölmeyecekti. O eller, bir centilmenden çok bir denizciye aitti. Sert, becerikli ve güçlüydüler.

Tekrar oda içinde onu aramaya başladı gözleriyle. Alex sanki Serena'nın kendisine baktığını hissetmişçesine ona döndü. Bakışları kesiştiğinde, ellerinin ya da dilinin ulaşamayacağı bir yakınlıkla, derinlerde bir yerden sardı kızı sanki. Serena, hayal dünyasında, cennet ve cehennemin bir olduğunu düşündü.

O sırada Alex'in yakışıklı yüzü bir anda ciddileşti. Bakışları Charity ve Aaron'a döndü.

Serena'nın çevresindeki müziğin sesi bozulmuş, masalardaki mumlar sönmüştü. İnsanların saçları dağılmış, boyun bağları sarkmıştı. İçini çekti sıkıntıyla ve babasını aramaya çıktı. Artık partinin bitme vakti gelmişti. Gerçekleşecek evliliğin kutlaması sona ermişti. Bu gece bu kadar heyecan yeterdi.

Ertesi sabah Charity kahvaltıya geldiğinde yine bıkkın ve ağlamaklıydı. Aaron Savege ile konuşurken yüzünde beliren o mutluluk kaybolmuştu. Onun yerini, umutsuzluk almıştı.

Serena koca bir lokma keki ısırıp kahvesinden bir yudum aldı.

"Charity, bu sabah çiçek toplarken bana yardımcı olarmusun?" diye sordu. "Dünkü mumlar evdeki tüm çiçekleri soldurdu ve bahçıvan da bugün izinli." Üvey annesinin şüpheli bakışlarını ve Diantha'nın merakını görmezden gelerek ayağa kalktı. Babası gazetesinden gözlerini bile kaldırmamıştı. "Yardım eder misin bana?"

Charity kızarmış gözlerini kapatıp başını salladı.

Bahçedeyken Serena kardeşinin koluna girdi ve patika boyunca yürümeye başladılar.

“Balo nasıl geçti sence?” diye sordu sesini yükseltmeden

“Güzeldi. Teşekkürler.”

“Balonun özellikle bir kısmını daha çok sevdiğini gözlemledim.”

“Onunla dans ettim ya işte?” dedi donuk bir sesle. Serena, üvey kız kardeşinin sesinde en azından bir titreme olmasını beklerdi. Ancak kardeşinin artık hiçbir şeyi dert edecek hali yok gibi gözükiyordu.

“Evet, tabii ki dans ettin,” dedi ve pembe güllerden bir demet kesmek için eğildi. “Charity, annene lordla evlenemeyeceğini söylemelisin. Bu saçmalığa devam ederek, kendine kötülük ediyorsun. Eğer evlilik gerçekleşirse, şimdikinden çok daha mutsuz olacaksın.” Sepetine bir gül daha koydu. Çevrelerinde gezinip duran çekirgelerin kanatları ve dallardaki bülbüllerin seslerinin birleşimi Serena’nın sinirini bozuyordu.

“Söylemek istiyorum Serena.” Charity kelimeleri öyle sessizce söylemişti ki yanında durmasına rağmen Serena bile zor duymuştu. Nefesi hızlanmış, elleri kesik dallarda kalmıştı.

“Öyle mi?” Charity’nin gözleri anaförler gibi gözükiyordu. “Charity, yoksa gönlünü bir başkasına mı kaptırdın?”

Kızın gümüşü sarı saçlı başı yavaşça yukarı aşağı sallandı. Serena derin bir nefes aldı. Bu, umduğundan da iyiydi. “Sence o da senin için benzer duygular besliyor mu?” Charity’nin solgun yanakları pembeleşti.

“Annene söylemelisin Charity,” dedi Serena. “Söylememen büyük bir hata olur.”

“Yapamam,” diye fısıldadı Charity.

Serena kolundaki sepeti yere bırakıp üvey kız kardeşinin elini tuttu.

“Eğer yanında ben olursam söyleyebilir misin? Annene fikirlerini söylemenin ne kadar zor olduğunu farkındayım ama sana destek olursam bunu yapar mısın?” Kız kardeşinin yumuşak ama soğuk elini sıkıca tuttu; “Elini böyle tuttuğumda, benden güç alıp, annene fikirlerini söyler misin Charity?”

Kız belli belirsiz başını salladı. Serena hızla sepetini aldı eline.

“Öyleyse gidelim. Bu işi hemen bitirmek en iyisi.”

Elele tutuştukları halde, Charity Serena kadar hızlı yürüyemiyordu. Davina’yı çizim odasında buldular.

“Üvey anneciğim, Charity’nin sizinle konuşmak istediği bir konu var.”

Davina Serena’ya sert bir bakış attı. Sonra aynı bakışı kâhyaya doğrultunca yaşlı adam odadan çıkıp kapıyı kapattı.

“Ne oldu? Çok işim var. Daha düğün davetiyelerini yazacağım. Bütün işleri tamamlamak için iki haftadan az sürem var üstelik. Çabuk söyle.”

Charity’nin parmakları Serena’nın avcunda gerildi. Serena genç kızın elini biraz daha sıktı. İçinde umutla beraber bir huzursuzluk vardı.

Davina kaşlarını çatı. “Charity?”

“Anne, anne... Ben...” Dudakları zorla hareket ediyordu. “Ben kontla evlenmek istemiyorum. Bir başka erkekten hoşlanıyorum.”

Davina’nın gözleri, fal taşı gibi açıldı. Göz bebekleri küçülmüştü.

“Başka bir erkekten hoşlanma hakkın yok. Lord Savege ile sözlendin ve ona sadık kalmak zorundasın.”

Charity sinerek geri çekildi. “Peki anne.”

“Hayır!” diye bağırdı Serena. “Hayır, buna mecbur değil. Şu anda lordla resmi olarak sözlenmiş değil ve ondan hoşlanmıyor. Aslına bakarsan ondan korkuyor. Kör olmayan herkes bunu görebilir.”

Davina bakışlarını Serena’ya çevirdi. “Sen bu işe karışma.”

“Elbette karışacağım” Serena’nın kalbinin atışı hızlanmıştı. “Kardeşim kendisinin de sevdiği bir beyefendiyle mutlu olabilecekken siz sırf sosyete içindeki yerinizi yükseltmek için öz kızınızın üzüntüsünü görmezden geliyor-sunuz. Nasıl bu kadar gaddar olabilirsiniz?”

Üvey annesi onlara doğru bir adım attığında, bir anda irileşmişti bütün bedeni sanki, yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Charity, Serena’dan uzaklaşarak geriye çekildi.

“Bana itiraz etme Serena. Charity’ye bu fikirleri veren sensin. Beni yenebileceğini mi sanıyorsun? Benim kızım, benim istediğim erkekle, benim istediğim gün evlenecek. Sen ne benim çocuklarımla efendisisin ne de bu evin. Baban seni ne kadar şımartırsa şımartırsın, yerini unutma.”

“Ben yerimi biliyorum,” derken titrememeye çalışıyordu. “Kız kardeşimi seviyorum ve mutlu olmasını istiyorum. Siz istemiyor musunuz?”

“Evlilikte mutluluktan daha önemli şeyler vardır. Eğer sen kendini alçaltıp saygın bir evlilik yapamayacak hale gelmemiş olsaydın şimdiye kadar babanın isteyeceği gibi bir erkek için eş olarak seçilir ve bunu öğrenirdin.”

Charity ağlamaya başladı. Serena nefes alamıyordu. Davina, o berbat günden bu yana, yedi yıldır, bu konudan hiç bahsetmemişti. Üstünden bu kadar uzun bir süre geçmesi, Serena’nın etkilenmemesi için yeterliydi. Artık evlenilemeyecek biri olması ise hiç umurunda değildi. Hem de hiç.

“Yanılıyorsunuz,” dedi Serena ellerini önünde birleştire-

rip. “Öz kızınızı mutsuz bir evliliğe mahkûm ediyorsunuz. Ben...” sesini alçaltarak “Bu yüzden sizden nefret ediyorum” Arkasını döndü. Elinden tuttuğu gibi Charity’yi de sürükleyerek odadan çıktı.

Koridorda Tracy ile karşılaştılar.

“Hey hey!” diye bağırdı Tracy. Üvey kız kardeşinin gözyaşlarıyla ıslanmış yanağını gördü. “Ne oluyor?”

“Charity’yi alıp arabayla gezmeye çıkarmalısın Tracy. Temiz havaya ihtiyacı var. Lütfen yapar mısın?”

Charity’nin elini ağabeyinin eline veren Serena oradan hızla uzaklaştı.

Ancak, kaçacak bir yeri yoktu. Davina’nın gazabından kurtulmak için bir kulübeye saklansa bile işe yaramazdı. Serena sadece kendi hayal dünyasında yaşamak istiyordu ama onlar da son zamanlarda gerçeklikten ve mantıktan iyice uzaklaşmışlardı. Charity’nin iyiliğini isterken Davina’nın hiddetiyle karşılaşmıştı. Charity çekecekti bunun acısını şimdi.

Bir gün, hayalleri küle döndüğünde, bir beyefendinin dokunuşu, onu seven bir kalp olmadan yaşamayı öğrenebilirdi belki. Ama kardeşinin acı çekmesine dayanamazdı. Bunu bir daha yaşayamazdı.

On Üçüncü Bölüm

Dalgalı denizcim benim, o dalgalı denizlerdeyken onu öyle seviyorum ki...

- Dalgalı Deniz

Alex, kâğıt parçasını iki parmağıyla çevirdi.

“Poole, Amiraller Konseyi’nden hareket iznini almış. İki hafta içinde burada olur.”

“Buraya gelmez. Kendisi gelmeye cesaret edemez.” Parlak yaz akşamında, Aaron sırtını kütüphaneye vererek oturuyordu. Yüzü gölgeler içindeydi. Bu ikisi içinde daha iyiydi. Böylece, ağabeyinden gün boyunca saklamaya çalıştığı kederli bakışlarını göremezdi Alex.

“Bizzat gelemey diyemem,” dedi Alex. “Yetenekli bir denizcidir.”

“Sen daha iyi bir denizcisin. Üstelik burada hiç gemisi yok. Amirallerin seçeceği bir deniz subayının ellerinde olacak. Ya Braverton ya da Halloway seçer. İkisi de senden pek hazzetmezler. Savaşta Fransızları denize döktüğünde bile seni sevmezlerdi.”

Alex, levazım subayından gelen kâğıda tekrar baktı.

“Poole buraya gelecektir. Hatta Jin, haşmetli kontumuzun Şövalye’nin bu bölgede olduğunu bildiğinden emin.” Biran duraksadı. “Demir almak için izin istiyor,” dedi.

“Sensiz mi gidecek?”

“Neden bensiz gitsin? Neredeyse haziran ayına giriyoruz. Gitmeyi planlıyordum zaten. Unuttun mu?”

Sorusuna cevap alamayan Alex pencereden dışarı baktı.

“Ekin zamanı başlamadan dönmüş olurum.” Döndüğünde, bütün zamanını Park’ta geçirecekti. Birkaç hafta önce, sonbaharda Londra’ya dönmek için hiçbir çaba sarfetmezdi. Ama şimdi, Serena Carlyle birkaç kilometre ötesinde cennetin yasak elması gibi onu beklerken, Devon’dan ayrılmayı hiç istemiyordu.

Halen ne yapacağını bilmiyordu. Charity dediğinden dönmüyordu. Alex tam bir çaresizlik içindeydi.

“Unuttuysan hatırlatayım, Leydi Carlyle onbeş gün içinde evlenmeyi planlıyor,” dedi Aaron yavaşça. “Yapılacak düğün törenindeki damat da sen olacaksın. Annem ve Kitty, hazırlıklara yardım etmek için yola çıktılar bile.”

Alex çaresizce başını salladı ve öylece durdu.

“Törenlerden, özellikle de düğünlerden nefret ettiğimi bilirsin küçük kardeşim. Benim yerime sen damat olsana. Eminim evlilik yeminleri senin ağzına benimkinden daha çok yakışır.” Hızla kapıyı çarpıp dışarı çıktı. Kardeşi ona cevap verecek zamanı bile bulamamıştı.

Çalışma odasına geçtiğinde, bir bardağa rom doldurup tek yudumda içti. Boğazındaki yanma, göğsünde hissettiği ateşin yanında hiçbir şeydi. O ateş, bir önceki gece balo odasında genç kadının gözlerine baktığında kalbine yerleşmişti ve hiç sönmeyecek gibiydi. Bir kadına, sırf ona sahip olamayacağı için tutulması tam bir aptallıktı.

Terasa doğru giderken kristal rom şişesini de yanına aldı. Yavaşça gerilip bir bardak içki daha doldurdu. Sonra bir bardak daha, bir bardak daha... Görüşü bulanıklaşıp, gökyüzündeki takım yıldızları takip edemeyene kadar içti.

“Lordum,” diyen belli belirsiz bir ses duydu. “Akşam yemeğinizi buraya getirmemi ister misiniz?”

Alex, elindeki boş şişeyi uzattı.

“Rom getir.”

Şafağı müjdeleyen kuşların seslerine uyandı. Hava hâlâ karanlıktı. Baş ağrıyordu. Yatağının altından bir heybe çıkarıp içine birkaç kıyafet ve iç çamaşırı koydu. Bir kâğıda birşeyler yazıp komodinin üzerine bıraktı. Tubb ertesi gün notunu kardeşine iletebilirdi.

Sabahın ilk ışıkları gecenin karanlığını delmeye başlamadan, atını eyerlemiş ve gizli iskeleye doğru yola çıkmıştı bile. Çapkınlığıyla ünlü kont, skandalın et ve kemiğe bürünmüş haliydi, yasa ve ahlaka olan umursamazlığıyla Korsan Kızılaş’tan geri kalmıyordu! Oysa kişi olarak Alexander Savege tam bir korkaktı.

Kayalıklardan bir gece esintisi duyuldu. Hafif de olsa bu esinti, Alex’in tek yelkenli teknesini harekete geçirmek için yeterliydi. Karşısında ona ufuk çizgisini sunarmış gibi tüm haşmetiyle duran gemisi *Şövalye*, gün doğumunu karşılıyordu. Alex’in tahmin ettiği gibi, Jin, gemiyi kıyıya yakın tutmuştu. Demir almak için Alex’in iznini bekliyordu. Görünen o ki, habercisi Billy, geceyi Savege Park’ın rahat yataklarından birinde geçirmeyi tercih etmişti. Billy uyandığında gemisini kaçırmış olduğunu görecekti. Zira Jin, kaptandan haber beklerken kaptanın kendisiyle karşılaşacaktı.

Alex tekneyle geminin yanına geldi. Korkuluklarda bir gölge belirdi ve aşağı bir ip sallandı. Teknesini bağlayıp, indirilen ip merdivenden yukarı tırmandı. Yanına aldığı heybeyi boynuna geçirmişti. Hiç zorlanmadan güverteye çıktı.

“Dikkat! Kaptan güvertede!” diye bağırdı İri Mattie. Geminin baş kısmındaki meşe kaplamaları cilalıyordu.

Güvertedeki işleriyle uğraşan işçiler kaptana dönüp hep bir ağızdan “Ahoy Kaptan” diye bağırdılar. Bir kısmı “Hoş

geldiniz,” ve “Geri dönmenize sevindik,” diye ekledi. Hiçbirisi, Alex’in tıraşlı suratını ve temiz kıyafetlerini yadırgamamış gibiydi.

Bir an duraksayan Alex, ambar ağzına yöneldi. Erzakları ve mühimmatı kontrol etti. Yedek yelkenler de bu ambar-daydı. Şu an hiç rüzgâr olmasa da direklerdeki yelkenlerden, geminin harekete hazır olduğu belliydi. Jin, onları arayan İngiliz Donanması bu kadar yakındayken, gemiyi harekete hazır tutmama riskini göze almamıştı.

Yüzbaşıyla merdivenlerde buluştular. Jin, bir an kaptanın kıyafetlerine şaşırdı ama silahları temizleyen birkaç mürettebatın yanından geçerken yüzüne boş bir ifade takınmayı başardı. Alex mürettebata memnuniyetle başını salladı. Denizciler de sessizce onları selamladı.

Jin kaptan köşküne girerken, arkasından kapıyı kapattı. “Burada ne arıyorsun?” Asıl bariz soruyu, Alex’in, sekiz yıldır yapmadığı şekilde, Savege Kontu kimliğiyle güverte-de belirmesinin sebebini sormamıştı. Alex de bunu neden yaptığını bilmiyordu zaten. Yine de tayfalarının sadakat, sağduyusu ve takdirini kazanmıştı. Bu sert ve yıpranmış ekibi onu hiçbir zaman hayal kırıklığına uğratmamıştı. Oysa ki Park’taki hizmetkârları da aynı şekilde sadıktı ve kendisine bir kahraman gözüyle bakıyordu. Alex, bu sıfatı hak etmediğini düşünürdü.

Heybesini bir kenara bırakıp lavaboya yöneldi. Romun verdiği mahmurluktan kurtulmak için yüzünü yıkadı.

“Sana tatil yapman için izin vermeye geldim Jin,” dedi Yüzünü havluyla kurularken. “Onbeş gün sonra gelip denize açılabilirsin.”

“Poole konusunda endişeli değilsin yani?”

Alex havlusunu katlayıp, kenara koydu.

“Eğer bizi bulacak olursa, üstesinden gelirim.”

“Peki ya yalnız gelmezse? Tek başına kaç savaş gemisinin üstesinden gelebilirsin ki?”

“Kaç olduğunu sen biliyorsun.”

“Neden Kanala gitmiyoruz?”

“Çünkü,” dedi gülümseyerek Alex, “On beş gün sonra Avesbury Kilisesinde olmalıyım.”

“Kilise mi?” Jin dikkatle Alex’in yüzüne baktı. “O kızla evleniyor olamazsın Alex.”

“Demek biliyorsun.” Alex hiç şaşırmamıştı buna. Jinan Seton, eskiden köleydi. Becerikli bir denizci olmasının yanında, Alex’in tanıdığı en zeki adamdı. “O halde, bu anlaşımdan caymak konusunda başarısız olduğumu da biliyorsundur.” Diğer sıkıntıları kendine saklayacaktı. Yaralı bir beyefendinin gururu... Çekici bir kadının şevkatli, tutkulu kalbi...

“Alex,” dedi Jin kaşlarını kaldırarak. Kaptanın aristokrat yüzündeki sabırsızlığı okuyabiliyordu. Alex’in yüzünden böyle bir ifadeyi okuyabilecek ve hâlâ onunla dost kalabilecek yegâne kişi Jin idi. Birlikte birçok badire atlatmışlardı. “Alex, ne düşünüyorsun?”

“Seni ilgilendiren bir şey değil,” dedi Alex kapıya doğru yürürken.

“Konu bir kadın değil mi?”

“Konu her zaman bir kadındır Jinan. Bunu senin de bildiğinden eminim. Ne de olsa klasik romanları okumayı sana ben öğrettim.”

Jin gülümsedi. “Anlıyorum.” Ciddileşmişti. “Ama sen böyle biri değilsindir.”

“Hâlâ da değilim. Güzel bir vücudun beni kendisine çekmesi normal ama o vücudun çekiciliği ancak anlaşma şartları yerine gelene kadar sürecektir. Sonra hızla kaçacağım.”

“Yalan söylüyorsun.”

“Yanılıyorsun. Şimdi git artık. Teknen geminin yanında seni bekliyor.”

“Emredersiniz kaptan. Yalnız önce birkaç haberim daha var. Matouba bir hafta kadar önce iskele tarafında *Osprey*’i gördü. Çok uzakta olduğu için önem vermedik ama o da sıklarda yüzüyordu.”

Demek ki yüklü değildi.

“Balık avına çıkan başka komşularımız oldu mu?” Ashford Vikontunun iki hafta önce Avesbury’yi ziyaret ettiğini hatırlamıştı.

Jin meraklı bir ifadeyle ona baktı. “Biraz tüccar o kadar. Başka birini daha görmeli miydik?”

“Hayır, sadece İngiliz Donanmasını görebilirdiniz.” Alex başını sallayıp, kapıdan çıktı. Güneş doğarken soğuk ve tatlı bir esintiyi de yanında getiriyordu. Hava berrak, yelken doluydu. Alex, levazım subayı Jin’in güverteden ayrılışını ve tekneyle gidişini izledikten sonra dümencisi-ne dönüp “Mattie, demir alabilirsin. Hadi biraz gezelim,” diye bağırdı.

Eğer Ashford’un gemisi *Karışahin* hâlâ kıyıyı tarıyorsa, Alex bunu gözleriyle görmek istiyordu. Bu arada Lambert Poole ve savaşçı tayfalarıyla karşılaşacak olursa, en azından o zaman evlilik yemininden kaçmak için bahane aramasına gerek kalmazdı.

Serena, son altı sabahtır olduğu gibi, yine güçlü bir baş ağrısıyla uyandı. Bu sefer ağrıya ek olarak ağlama sesleri de duyuyordu. Battaniyesini kenara itip hızla doğruldu. Göz açıp kapayana kadar merdivenlere kadar koşmuştu.

Aşağıdaki salonda, bir hizmetkâr Bess’i tutmuş sarsılarak ağlıyordu. Temizlikçilerden biri kıza sarılmış, sırtını sıvazlıyordu. İki kâhya ve bir başka hizmetkâr yanlarında durmuş gizlice fısıldaşıyorlardı. Diantha, çizim odasının kapısından salona baktı. Kestane rengi bukleleri mavi gözlerinin çevresini kaplamıştı.

Serena'nın babası salona gelip onlara seslendi.

"Bess, John arabayı hazırladı. Penny eve gidebilir."

Bess, ağlayan kızı kolundan sıkıca tutup onu sakinleştirmeye çalışarak dışarı götürdü. Serena'nın babası, bir el hareketiyle toplanmış hizmetkârlara dağılmalarını söyledi. Serena sabahlığına iyice sarındı.

"Baba, neler oluyor?"

Başını kaldıran adamın yüzü asıktı.

"Korkarım kötü haberlerim var. Penny'nin kardeşi iki gün önce ailesinin çiftliğindeyken kaybolmuş. İki gündür kızcağızdan haber alınamıyormuş. Bu sabah mantosunu köprünün orada bulmuşlar."

Serena'nın tüyleri diken diken olmuştu. "Kaçakçılar görülmüş mü peki?"

Babası bakışlarını Diantha'ya çevirdi. Serena'nın üvey kız kardeşi kapının arkasına saklanmıştı ama elbisesinin eteği orada olduğunu ele veriyordu.

"Serena," dedi sessizce adam.

"Baba, Penny'nin ailesi bizim kiracılarımız."

"Babanın kiracıları, senin kiracıların değil Serena," dedi salona giren Davina soğuk bir sesle. "Senin değil. Diantha, gidip dadiya yardım et. Clovelly ziyaretimiz için Faith'i hazırlasın." Parmaklarını şıklattı ve on beş yaşındaki kız hızla çizim odasından çıkıp yukarı fırladı. Serena'nın yanından geçerken, ablası, kızın gözlerindeki bıkkınlığı okuyabiliyordu.

"Clovelly mi?" Penny'nin ailesinin kaldığı çiftlik kıyı kasabasına en yakın mülkleri idi. "Kaçakçıları bulmak için bilgi almaya mı gideceksiniz?"

"Ne kaçakçısı?" Davina'nın dudakları alayla kıvrıldı. "Ne kadar da aptalsın Serena. Penny'nin kız kardeşi çalgının tekiydi. Bu evde ona iş vermememin sebebi de bu tip çılgınlıklarıydı. Bence bir macera yaşamak için evden kaçtı ve..."

“Mantosunu köprünün orada bırakarak mı?” Serena başını salladı. “Baba?”

“Kızım, yapılacak bir şey yok,” dedi adam umursamazca. “Kız aptalca bir seçim yapmış. Şimdi de ailesi, kızlarını iyi yetiştirmemenin cezasını çekiyor.”

Babasının sözleri Serena’nın sessizliğe gömülmesine neden oldu. Davina buz gibi soğuk mavi gözlerini kaldırıp Serena’ya muzaffer bir bakış attı.

Serena odasına geri döndü. Bir hizmetkâr çağırıp giyindi. Hızla evden çıkıp aşağıdaki Glen Köyüne doğru yol aldı. Köylülerden bir şeyler öğrenebilirdi.

“Bay Cobb, geçen gün kaçakçıları Clovelly limanında görmüş,” dedi Bayan Hatchet nefes nefese. Bir yandan bir şapkadaki ipekten çiçek desenleriyle uğraşıyordu.

“Clovelly limanı mı?” Babasının ya da Davina’nın bundan haberi var mıydı acaba? “Ne zaman?”

“Üç gün önceydi. Şövalye ortadan kaybolunca bu pislikler de ortalığı boş bulmuşlar anlaşılan.”

Serena’nın kalbi burkuldu; “Şövalye burada mıymış?”

“Evet bayan. Buradaydı ama sonra gitti. O zavallı kız da sırtlanların eline düştü.”

“Yüce tanrım,” diye fısıldadı Serena.

Babası üç gün önce Savege Park’a bir mesaj göndererek, anlaşmaları hakkında cevap beklediğini bildirmişti. Bay Savege cevap olarak kardeşinin acilen kuzeydeki mülklerini kontrol etmek için ayrıldığını bildirmişti. Lord Savege, on dört gün içinde geri gelecekti.

Serena şüphelenmişti.

Kendisi yatakta uykusuz geceler geçiriyor, düğün töreni yaklaşırken ailesinin yavaş yavaş dağılmasına tanık oluyorken, Alex kaçmıştı. Tıpkı şapkacının dediği gibi, limanı korumasız bırakmıştı. Demek ki, Londra Caddesi’nde söylediği doğrudu. Alex de, babası ve üvey annesi gibi,

kaçakçılarının önemli bir sorun teşkil etmediğini düşünüyor olmalıydı.

Yine de Serena Alex'e kafa tutacak ve kaçakçıların oluşturduğu tehdidi anlamasını sağlayacaktı.

Serena'nın kalbi kızgınlıkla, yeni bir amaç, tehlikeli bir beklentiyle dolmuştu. Bıkkındı. Alex ile konuşma olanağını, balo gecesi, elinin tersiyle itmişti. O gece, aptalca arzuları yüzünden sessiz kalmıştı. Şimdi kilometrelerce uzak-
tayken Alex ile nasıl konuşabilirdi ki?

Nasıl olsa geri dönecekti ve döndüğünde Serena'nın ona iki çift lafı olacaktı. Korsan Kızıltaş'ın varlığı, aralarındaki uzaklık sebebiyle, daha nahoş bir hâl almıştı. Fırtına bulutlarına benzeyen, zevkle pırıldayan gözlerinin, tek kelime etmeden bir şey paylaştıklarını söylemesinin hatırası ise hâlâ aklındaydı. En azından bu hayale tutunabilirdi.

Oysa ona güvenip güvenemeyeceğini bile bilmiyordu.

"Adamlarından birini burada bıraktılar," diye ekledi Bayan Hatchet gözleri parlayarak.

"Nasıl? Şövalye tayfalarından biri burada mı?"

Şapkacı kadın başını salladı. Bukleleri bonesinin altından sallanıyordu.

"Muhtemelen onlardan biri. İki gündür meyhanede takılıyor. Yemeklerini orada yiyor, ses çıkartmadan içkisini içiyor. Hesabını da sorun çıkartmadan ödüyor."

"Bay Cobb, adamın Şövalye'den olduğuna emin mi?"

"İzin yapan bir denizci olduğunu söylüyormuş. Güya buraları gezmek için gelmiş. Ama hallerine bakılırsa, bir tüccar gemisi ya da balıkçı için fazla iyi olduğu belliymiş. Jack'in hanının arkasına bir at bağlayacak kadar parası varmış ve üstelik bir centilmen kadar düzgün konuşuyormuş."

"Öyle mi? Hâlâ burada mı?"

"Gittiğini görmedim ama yeni şu şapkalara bakarken..."

“Peki, teşekkürler Bayan Hatchet.” Hızla caddenin karşısına geçerken, tüm sinirlerinin ayakta olduğunu hissetti. Meyhaneye, yanında bir erkek olmadan girmemesi gerektiğini bile unutmuştu. Ağır kapıyı kendine doğru çekerken, içerden gelen alkol ve ter kokusuyla karşılaştı. İçeride meyhaneci dışında kimse yoktu.

“Hoş geldiniz Bayan Carlyle,” dedi adam tezgâhın ardından reverans yapıp gülümseyerek. “Gelin bir bardak içki alın.”

“Merhaba Bay Cobb.” Bakışlarıyla etrafı inceliyordu. “Anladığım kadarıyla, denizci bir bey birkaç gündür burada zaman geçiriyormuş. Nerede olabilir biliyor musunuz?”

“Bilmiyorum bayan.” Meyhaneci kaşlarını çatı. “Jack, bir saat kadar önce atını getirdi. Çiftlikteki kızın başına gelenler duyulduktan hemen sonra da çekip gitti. Zavallı kızcağız.”

“Evet, üzücü bir olay gerçekten. İyi günler Bay Cobb.” Serena hızla meyhaneden çıktı. Konağa doğru yürürken, içinde heyecan yükseliyordu. Bir yandan da umutsuzluğu artıyordu. Yaptığı her şey boşunaydı. Hem de her şey. Daha kendi kalbine bile söz geçiremezken bir başkasının güvenliğini nasıl sağlayabilirdi ki?

Patikadan yürürken, arkasındaki dalların hışırtısını duydu. Söğüt ağacının gölgesinden, atlı bir adam çıktı ve Serena’ya yaklaştı. Serena olduğu yerde kalmıştı. Adam atından indi ve ona doğru yürüdü.

“Günaydın Bayan.” Sanki ıssız yollarda genç kadınlarla karşılaşmış onlarla selamlaşmak çok normalmiş gibi durumu hiç yadırgamadan reverans yapmıştı. Uzun boylu ve inceydi. Vücut yapısı, üvey kardeşininkine benziyordu. Siyah saçlı, mavi gözlüydü. Cildi, güneş altında kalmaktan yanmıştı. Ancak, iyi dikilmiş, pahalı elbiseleri bir beye-

fendiye yakışacak türdendi. Boyun bağında akik taşından yapılmış bir iğne vardı. Sol elinde ise kalın altından, koyu yakutlu bir yüzük vardı.

“Günaydın beyefendi. Burası benim babamın arazisi. Ev birkaç yüz metre ileride. Size yolunuzu bulmanızda yardımcı olabilir miyim?” Risk almamak en iyisiydi. Elleri titriyordu. Serena, birçok kez, bu ağaçlık alanda yakışıklı bir yabancıyla karşılaşmayı hayal etmiş olsa da, bu hayallerin hiçbirinde karşısındaki yakışıklının onu tepeden tırnağa böyle süzeceğini düşünmemişti. Bir de üstüne üstlük bundan memnun değilmiş gibi görünüyordu adam. Şövalye’den kalan denizciydi büyük ihtimalle. Öyleyse, burada ne işi vardı? Bu patika, Savege Park’tan kilometrelerce uzaktaydı.

“Teşekkür ederim,” dedi yüzünde kibar bir gülümsemeyle. “Ben aradığım şeyi buldum Bayan Carlyle.”

Serena, artmakta olan korkusunu yenmeye çalışarak yutkundu.

“Babamı ya da ağabeyimi tanıyorsunuz o zaman. İzin verirseniz size konağa kadar eşlik edeyim. Eminim Tracy hâlâ oradadır.”

“Babanızla ya da ağabeyinizle konuşmak istemiyorum. Benim niyetim sizinle konuşmak.”

Serena, çevresinde tutunacak, silah olarak kullanabileceği bir şey arayan elleri, ancak karadut dallarını bulabilmişti. Gözleri gülümsüyor gibiydi ama yüzü ciddiydi.

“Sadece bir konuda size danışmak istiyorum bayan. İkimiz için de önemli olduğunu düşündüğüm bir konuda fikriniz gerekiyor.”

Bir anda Serena’nın üzerine bir sakinlik çöktü. Sıkışmış boğazı rahatladı, korkuyu bir kenara attı.

“Sizi o mu gönderdi?”

Yavaşça bir gülümseme belirdi ağzında adamın. “Onun bilgisi yok ama evet.”

Serena'nın kam çekildi. Sırtışı ve birkaç sözüyle, Serena'nın dünyasını ters düz etmeyi başarmıştı adam. "Siz kimsiniz?"

"Jinan Seton. Emrinize amadeyim efendim," dedi ve saygıyla önünde eğildi.

Serena kuşkuyla sordu; "Ne biliyorsun?"

"Yeteri kadarını."

"Nasıl?"

Adamın gülümsemesi kulaklarına kadar varmıştı. "Bayan Carlyle, ben hem köle, hem hizmetkâr, hem denizci hem de kaçak olarak yaşadım. Fildişi kulelerde yaşayan siz bütün beyefendi ve hanımefendilerin aklını başından alacak şeyler görüp yaşadım ben."

Serena'nın elleri yeniden titremeye başlamıştı. Bayan Tubbs'ın bilmiş bakışları gözlerinin önüne geldi. Derin bir nefes aldı. "Onunla konuşmalıyım."

Adam kaşlarını kaldırdı. "Konuşmalı mısınız?"

"Kaçakçıları duymuş olmalısınız. Kızı onlar mı kaçırdı?"

"Onların elinde olduğuna inanıyorum."

Serena midесinin bulandığını hissetti. "Benimle konuşmak istediğiniz konu neydi?"

"Kız kardeşiniz."

"Kız kardeşim mi?"

"Kız kardeşiniz, Alex'i evlenmeye zorlamamalı."

"Elbette zorlamamalı. Haftalardır ona dil döküyorum ama beni dinlemiyor. Bu evliliği gerçekleştirecek gibi görünüyor, çünkü..." Serena dudağını ısırды. Kız kardeşi onunla evlenmek zorundaydı. Artık Charity'ye güvenemeyeceği aşikârdı. Birkaç hafta önce babasının Londra'da söylediği sözlerin, umursamaz bir fikrin gerçekleşmesinin ağırlığını hissetti. Ahlaksızlık Savege kontunun tekelinde olamazdı. Eğer ailesinin gözünde bu evliliğe son vermek

için en az onun kadar utanmaz davranması gerekiyorsa, Serena bunu yapmaya hazırdı. Hovarda bir korsan kolayca baştan çıkarılabilirdi ve Serena'nın kaybedecek hiçbir şeyi yoktu.

Gerçi, aptalca hayallerle atan kalbini kaybedebilirdi ama o bunu kabul etmiyordu.

“Beni ona götür,” dedi. Gururunun ağzından çıkacaklara engel olmasına izin vermeyecekti. “Bu evlilikten vazgeçmesini sağlayayım.”

“Evlilik törenine kadar buraya dönmemeyi planlıyor.”

Kalbini cesaretiyle kazanan, karanlıkta öpüştüğü adam son ana kadar saklanacaktı demek.

“Ama şu anda Şövalye'nin nerede olduğunu biliyorsun. Değil mi?”

Adam gözlerini kısarak başını salladı.

Serena dudaklarını ısırıp, Alex'in kollarındayken hissettiği cesaret yükseliyordu içinde. “Güneş batmadan hazır olurum.”

“Ailenize ne bahane sunacaksınız?”

“Bir şeyler düşünürüm.” Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Hızla patikada yürümeye başlamıştı ki bir anda arkasına döndü. “Sabaha dönmüş olur muyuz?”

“Duruma bağlı.”

Bu cevap Serena için yeterliydi. “Burada buluşuruz”

Adam başını salladı.

Serena yoluna devam etti.

On Dördüncü Bölüm

*Harman yolunda, dalgalarla gideriz,
Tüm gece yol alır, tüm gün iz süreriz*
- **Sally Brown**

Şövalye'nin baş tarafı, sakın rüzgârı kullanarak yavaşça döndü ve dalgaların üstünde danseder gibi süzülerek, gelen gemiyi karşıladı.

"Kaptan, teslim bayrağı çektiler." İri Mattie bariz bir hayal kırıklığıyla homurdandı. Tayfa kendilerine eşit olan bir rakiple karşılamak için can atıyordu ve bir haftadır şu an karşılarında duran gibi bir gemiyle yüzyüze gelmemişlerdi. Bristol Kanalı'nın ağzında duran yirmi iki silahlı geminin tüccar mallarıyla dolu olduğu kesindi. Bu da tayfanın ağzının sulanması için yeterliydi. "Çocuklara, silahlarını indirmelerini söyleyeyim mi?"

"Hayır." Beyaz bayrak her ne kadar teslimiyet bildirse de bunun bir tuzak olmadığına emin olamazlardı. Alex'in kalbi, Karaşahin'in ilerlerken denizde bıraktığı dalgaların ritmine uyarak atıyordu neredeyse. "Hazır olsunlar, çok dikkatli olmalarını söyle. En ufak hata istemiyorum."

Dümcü bağırarak için ciğerlerini doldurdu ama konuşamadı.

"Kaptanları güvertede efendim," diye bağırdı gözcü ye-

rinden Matouba. Alex de olduğu yerden bunu görebiliyordu. Ashford, gemisinin mizana direğinin hemen arkasında, tanınabileceğı bir şekilde, şapka takmadan, yüksek bir noktada dikiliyordu. Alex Mattie'ye başını salladı. İri Mattie, dişsiz ağzına bir borazan dikip bağırmaya başladı.

“Daha fazla yaklaşmayın beyler. Yoksa sizi denizin dibine gömeriz.”

Ashford, yaverine bir işaret gönderdi. Yaver, güvertenin öteki ucuna Fransızca bir şeyler haykırdı. Karşıdan yine Fransızca bir cevap geldi. Tayfaların hızla hareket ediş, yelkenlerin açısının değiştirilmesi ve bu yeni açıyla rüzgârı alamayan geminin yavaşlaması saniye saniye izlenebilmişti Şövalye tayfaları tarafından. *Karaşahin* neredeyse duracak kadar yavaşlamıştı. Akşamüstü güneş, geminin gölgesini okyanusun sakin suları üzerine düşürüyordu.

Alex ciğerlerine derin bir nefes aldı. “Burada ne işin var Kaptan?” diye bağırdı. “Ticaret için mi geldin yoksa savaşmak için mi?”

“Konuşmak için. Beni güvertene davet et.”

Belli ki karşısındaki düzenbaz kendisine çok güveniyordu. Alex yine de, onu güverteye davet etmemenin aptallık olacağını biliyordu. Eğer o gün ölecekse, bunu sağlayacak olan en azından yetmiş silahlı bir geminin kaptanı olmalıydı, *Karaşahin*'in hiçbir üyesinden çekinmiyordu.

Merdivenin indirilmesini emredip korkuluklara yaklaştı. Ashford bir tekneyle gemiye yaklaştı. Yanında, silahlı değilmiş gibi görünen iki kürekçi vardı. Vikontun ise belinde sadece bir kılıç vardı. Tabancasını yanına almamıştı. Ne de olsa, *Karaşahin*'in kaptanının kılıçla harikalar yaratabileceğinden Alex bile haberdardı. Tuzlu sularda, dedikodular ve savaş hikâyeleri çok hızlı yayılırdı.

Ashford güverteye çıktığında çevresini uzman gözlerle inceledi. Alex de olsa bir başka gemide aynı şeyi yapardı.

“Küçük bir gemi.” Eliyle *Şövalye*’nin elli metre ilerisinde duran *Karashahin*’i gösteriyordu. Alex’in gemisinden metrelerce daha kısaydı ve yarım düzine daha az silaha sahipti. Yme de ölümcüldü. “Dümen subayım sen buradayken bir kurnazlık yapıp bana silah doğrultmayı denemez değil mi? Çünkü eğer bunu yaparsa, gemini batırmak zorunda kalırım,” dedi olabildiğince nazıkçe.

Ashford sırttı. “Gemine zarar vermeyi planlamıyorum. Daha önce bunu konuşmuştuk. Unuttun mu?”

“Başka yer, başka bir zamandı o.” Alex elini salladı.

“Bilge adammışsın.”

“Bazıları öyle der ama genelde yanılırlar. Söyle bakalım. Buraya gelme sebebin ne?”

Alex, kendilerini çevreleyen tayfaların ellerinin tetikte olduğunu görebiliyordu. Ashford, adamları ya da *Karashahin* en ufak bir yanlış hamle yapacak olursa, tepelerinde onlarca mermi patlayacağı açıktı. Ashford da bunun farkındaydı.

“Teklifimi yinelemeye geldim.” Zümrüt yeşili gözleri Alex’e dikilmişti.

“Ne teklifi? Sorun yaratma teklifi mi? Bu konuda kararımı bildirmiştim ve ben kolayca fikrini değiştiren bir adam değilimdir. Boşuna gelmişsin

“*Osprey*’in tayfaları Carlyle’ların arazisinden bir kızı kaçırdılar. Bir çiftçinin kızı. Bir dahaki sefere, senin arazine de girebilirler.”

“Eğer girerlerse o zaman icabına bakarım.” Alex, o sırada, bir sonraki kaçırılma kurbanının ıssız patikaları kullanmakta sakınca görmeyen Serena olabileceğini düşündü ve damarlarından kan çekildi.

Bu fikri kafasından atmaya çalıştı.

“Onları engelleyebilirsin,” dedi Ashford sessizce.

“Şimdi geminize dönüp demir alabilirsiniz. Aynı cevabı size ikinci kez bildirdim.”

Ashford dönüp korkuluklara doğru yürüdü. Bir an duraksayıp tekrar etrafına bakındı. Gözlerinden hayranlık okunuyordu.

“Gemin çok güzel Savege. Bundan daha iyisini yapabilir. Kendini hafife alıyorsun.”

“Eğer sonraki otuz saniye içinde güvertemi terk etmezsen, seni köpekbalıklarına yem ederim. Bir daha senin sancağını taşıyan bir geminin bana yaklaştığını görürsem eğer burada ne işi olduğunu sormadan hemen ateş edeceğim. Bunu kafana sok.”

“Bunu yapacağınızdan hiç şüphem yok. İyi günler kaptan.”

Alex, adamın gemisine binişini ve *Karaşahin*’in ufka doğru yol alışını izledi.

“Mattie, *Osprey*’i en son ne zaman ve nerede gördük?”

“Clovelly limanı çevresinde efendim. On gün önce.”

“Sence neden oradaydı?”

“Hiçbir fikrim yok kaptan. Belki o civarda bir yerlerde bir zulası vardır. Belki de ortakları oradadır.”

“Belki öyledir.” Alex gözünü ufka dikmişti. “Kıyıya dönüyoruz Mattie. Haydi, yelkenler alabora.”

“Başüstüne kaptan.”

Akşamın yaklaşan karanlığında koyu sarı renk güverte boyunca yankılandı Mattie’nin emirleri bağırان sesi. Denizciler görev yerlerini aldılar. Yelkenler açıldı ve rüzgârla doldu. Alex, dümene geçti. Gemi hareket etmeye başladığında altındaki zemin hafifçe yana yattı, tahtaların gıcirtısı, cilalanmış güverteye çarpan suların eşliğinde, yola çıktılar. Dalgaları yararak ilerlerken, Alex gemiyle bütünleşmiş gibiydi. Gövdeye çarpan denizi teninde hissediyordu sanki. Sesler, hisler, hepsi öyle rahatlatıcı, öyle tanıdıktı ki...

Oysa Alex’in peşinde olduğu şey rahatlık değildi. Öfke teninin altında yanan bir ateş gibiydi, çaresizliğin sürünen parmakları boğazını sıkıyordu sanki.

Alex, buraya ait değildi. Burada olmayı seviyordu, tanrıların ölümsüzlük pınarını içtikleri gibi arzuyla çekiyordu deniz havasını içine. Kardeşinin umutlarını ve kızın adını temizleyebileceği bir plan kurmak için ihtiyacı olan bereklığa ulaşmak amacıyla denize çıktığını söylemişti kendine. Fakat o kahrolası Ashford haklıydı. Alex Şövalye'yi, Robin Hood'un Sherwood Ormanı'nı kullandığı gibi kaçıp, saklanacağı bir sığınak olarak kullanıyordu.

Akşam serinliğiyle artan rüzgârın gücü, gemiyi hareket ettirmeye devam ediyordu. Havada yağmur kokusu vardı. Hava kararırken gökyüzündeki bulutlar ayı kapatıyordu. Yine de Alex ilerde karayı görmeyi başarmıştı. Kendi arzısı, tam karşısındaydı.

Karaya tekneyle ulaşabilecek kadar yaklaştıklarında demir atıldılar. Alex dümeni emir subayına verdi. Gecenin zifiri karanlığında merdivenlere yöneldi. Geminin başında bir denizci fener yakmıştı. Geceyi burada geçirebilirlerdi. Tayfaları yiyip içip dansederek güzel bir gece geçireceklerdi. Bir zamanlar böyle eğlenceleri o da severdi. Artık farklıydı tabii.

Ertesi gün Savege Park'a dönecekti. Evlilik törenine hâlâ birkaç gün vardı. Belki bu süre içinde evliliği engelleyebilirdi. Bunu halledebilirse, sonrasında ne yapacağına karar vermeliydi. Kardeşi, gemisi ve aklından çıkaramadığı o genç kadın hakkında da bir şeyler yapmalıydı.

"Kaptan!" diye bağırdı gözetleme kulesindeki Matouba. "Bir tekne yaklaşıyor. Sanırım Jin ve Billy. Bir de şey var..."

Bulutlu alacakaranlık gökyüzü okyanusun yüzeyini gizliyordu. Karanlık suyun üzerinde dolanan ışık, teknenin hatlarını belli belirsiz ortaya çıkarıyordu.

"Bir de kim var?" diye sordu Alex.

"Göremiyorum kaptan. Cübbe giymiş."

Alex korkuluklara yaklaşıp tekneye baktı. İçinde hafif bir ışık yayan kandille tekne yavaş yavaş gemiye yaklaşıyordu. İçindekileri seçmek imkânsızdı. Tekne geminin gövdesine yaslanınca, Alex'in iki yanında duran tayfalar aşağı ip sarkıttı. Billy tekneyi bağladı ve halatın üzerinde bir maymun çevikliğiyle tırmanıp tekrar güverteye çıktı.

"İyi geceler kaptan," dedi sırtarak. Şapkasıyla selam verirken nefes nefeseydi. "Geçen gün beni ektiniz ama sizi affediyorum."

"Billy, misafirimiz kim?"

Jin, güverteye çıkmaya çalışan cübbenin altından uzanan kola yardım ederken, Alex'in tüyleri diken diken oldu.

Billy'nin çilli suratı şaşkınlık içindeydi. "Misafirimiz bir bayan kaptan."

İri Mattie haberci Billy'yi kenara itip, "Jin'in bir bayanla ne işi olabilir? Üstelik onu gemiye mi getiriyor? Gemiye kadın gelmeyeceğini herkes bilir. Bu geminin kurallarından biri de budur. Hem bu kuralları Jin kendisi yazmıştı."

Kadın güverteye çıkarken cübbesinin kapşonu aşağıya indi ve kandil ışığında altın rengi saçları parladı. Alex kafasını toplamaya çalışıyordu. Hissettiği kızgınlığın ateşi, şaşkınlığı ve adını koyamadığı çok daha fazla duygu göğsünde yükseliyor, kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla atıyordu.

Ağzını açtı ama hiçbirşey söylemeden geri kapattı. Hayatının iki ayrı kısmı birbiriyle çarpışırken, mantığının yerine getiremediğini, içine çektiği nefesteki oksijenin başarcığını umut ediyordu.

"Boş ver kuralları."

Serena, tekneye sallandırılan ip merdivene tutunduğunda ipin ıslaklığı eldivenlerinden içeri sızmıştı. Ayağındaki botları kayıp düşer diye arkasından Bay Seton'ın gelmesi de durumu kolaylaştırmıyordu. Ne kadar yükseğe çıkarsa, olası bir düşüş de o kadar tehlikeli hale geliyordu.

Üstelik zifiri karanlıkta hiçbir şey göremiyordu. Bir geminin bu kadar büyük olabileceğini nedense hiç düşünmemişti. Denizde buraya doğru yaklaşırken, karanlık bir orman gibi gözükiüyordu Şövalye. Şu an tırmanırken de gemi o korkutuculuğundan hiçbir şey kaybetmemişti.

Ama bunların hiçbirinin önemi yoktu tabii. Kalbini yerinden oynatan şey geminin efendisiydi.

Yukarıdan bir el uzanıp, bileğinden tuttu ve güverteye çekti. Zar zor kendisini korkuluklardan içeri attı ve ayakları sağlam tabana değdi. Olduğu yerde doğrulup derin bir nefes aldı. Karşısında duran adam iri yapılydı ve kokusuna bakılırsa uzun zamandır temizlenmediği belliydi.

“Güverteye hoş geldiniz bayan,” dedi denizci ve geri çekildi. “İyi akşamlar Efendi Jin.”

“Kaptan nerede Mattie?” Bay Seton limandayken küçük teknelerine getirdiği kandili salladı. Işık sadece kendi yüzünü ve karşısındaki tayfanın sert silüetini ortaya çıkarıyordu. Mürettebatın geri kalanı, uzaktaki bir başka lambanın ışığı dışında karanlık içindeydi. Sonra tahtaların gıcirtısı ve ayak sesleri duyuldu.

“Buradayım.”

Serena dönüp, ilerdeki korkuluklardan kendilerine doğru gelen karanlık adamın silüetine baktı. Uzun ve geniş omuzluydu. Kalbi ağzından çıkacak gibi atıyordu. Adamdan gelen ses kesinlikle Alex’ten çıkmış gibi değildi.

Peki ya yanlışmışsa? Sonuçta Jinan Senton’u tanımiyordu ve Alex’in adını bir kez bile anmamışlardı. Ya bu geminin kaptanı bir başkasıysa?

Arkasındaki Senton seslendi. “Kaptan, güverteye bir bayan çıkarmak için izin istiyorum.”

“Görünüşe bakılırsa izni almadan çıktı bile. Değil mi?”

Serena’nın kanı bir rahatlama hissiyle ısındı. Tamam, ses tam olarak Alex’in sesi değildi. Bu konuşma şekli daha

kaba ve sertti. Hatta ufak bir aksanı bile vardı. Fakat Serena, Alex'in alay edici tonunu nerede duysa tanırdı. Kılık değiştirmiş bile olsa, Alex'in alaycılığı Serena'nın ruhuna işlenmiş gibiydi.

Senton özür diledi; "Bağışlayın Kaptan. Bayan sizin için acil bir mesaj getirdi."

Serena'nın söylemeyi planladıkları gayet basitti. Alex ya kaçakçıları bu kıyılardan kovacaktı ya da Serena tüm dünyaya korsan Kızıltaş'ın gerçek kimliğini açıklayacaktı.

Güverteyi bir sessizlik kaplamıştı. Serena şu anda dışarıdan sadece geminin gövdesine çarpan dalgaları ve onların sebep olduğu zincir şıkırtılarını duyabiliyordu ve bunlar, genç kadının içinden gelen kalp çarpıntısı sesini örtmeye yetmiyordu.

Alex sonunda homurdandı. "Mattie, leydiyi günlük kamarama götür. Orada rahat etsin. Birazdan ben de geleceğim."

"Başüstüne kaptan," diyen dev adam feneri alıp yolu gösterdi.

Serena, dönüp bakmaya gerek duymadı. Nasılsa bu cılız ışıktaki Alex'in yüzünü göremeyecekti. Ardına kadar açık ambar ağzından, içeri dar bir merdivenden inmeye başladılar. Mattie kadının önünü görebilmesi için lambayı da önünde tutuyordu. Merdivenlerin bittiği noktada, tavan sütunları tam başlarının üzerindeydi. Mattie o iri vücudunu eğerek, kalasların altından geçti. Tayfanın yatmak için kullandıkları boş hamakların arasından ilerleyerek güvertenin sonunda, derme çatma bir kapının önüne geldiler. Kapıyı açan denizci kara deriliydi.

"Leydiye çay ikram et. Su da ver ki kendine gelsin," diye homurdandı Mattie. "İyi geceler bayan." Şapkasının ucuna dokunarak gitti ve Serena'yı tek bir lambayla aydınlanan güzel mobilyalarla döşeli odada bıraktı. Aslında böyle

lüks bir oda onu şaşırtmamalıydı. Ne de olsa bu geminin kaptanı sıradan bir korsan değil, bir konttu.

“Bayan, banyonuz burada,” diyen hizmetkâr bir başka kapıyı gösterdi. Geminin kaptanı için inşa edilmiş özel banyoya sıcak su ve havlu getirdi.

“Teşekkür ederim. Gerek yok,” dedi Serena. Şuan üstüne sinen kokudan kurtulmak isterse, her yeri ıslatacağını biliyordu. Elleri titriyordu. “Ama bir fincan çay alabilirim.” Bitmeyecekmiş gibi gelen, karanlık denizde ilerlerken Bay Seton’ın ikram ettiği rom Serena’nın ağzını kurutmuş, biraz başını döndürmüştü.

“Emredersiniz bayan,” diyen hizmetkâr Serena’nın cübbesini alıp bir başka odaya geçti.

O sırada Serena yeniden mobilyaları incelemeye başladı. İpek döşemeli tek kişilik bir koltuk, en az onun kadar güzel bir kanepa, işlemeli bir masa ve çevresinde ona uygun sandalyeler... Sanki biraz önce geçtikleri kötü kokulu alçak tavanlı koridor başka bir dünyada kalmış gibiydi. Serena, Alex’in neden onu bu kadar beklettiğini düşündü. Acaba yukarıda Jin Senton’u, onu gemiye getirdiği için işten atıyor olabilir miydi? Korsanlar işten atılır mıydı yoksa basitçe cezalandırılır mıydı? Acaba tek ceza gemiden atılmak ve köpekbalıklarına yem olmak mıydı?

Ulu Tanrım, Serena buraya gelmekle büyük bir aptallık yapmıştı. Aslında Alex Savege’yi tanıımıyordu. Kızıltaş hakkında ise hiçbir bilgisi yoktu. Yukarıdan gelen en ufak bir sesi bile duymaya çalışırken sinirlerinin gerildiğini hissetti. Hizmetkâr kamaraya geri dönünce boş bulunarak sığırdı.

Elindeki gümüş tepsi üstünde porselen fincan, sütlük ve şekerliği masaya bırakan hizmetkâr “Çayınız efendim,” diyerek geri çekildi. Serena, porselenin güzelliğini görünce gülmek için kendini zor tuttu.

“Çekilebilirsin Juan.”

Serena bakışlarını sesin geldiği yöne çevirdi. Alex kapı eşiğinde, duvara yaslanmış şekilde duruyordu. Kollarını göğsünde birleştirmişti. Geniş kenarlı kaptan şapkasının gölgesi yüzüne düşüyordu.

“Emredersiniz kaptan,” diyen hizmetkâr kamaradan çıktı.

“Juan, şu kandili de yanına al,” dedi Alex.

Juan, odayı aydınlatan tek şey olan masadaki kandili alırken Serena yutkundu. Kamaradan çıkan ışık onu tamamen gölgede bırakırken Alex hiç kıpırdamıyordu. Karanlığa bürünen odanın pencerelerinden biri açık olmalıydı. Zira içeriye gecenin serinliği ve okyanusun sesi doluyordu.

Serena sordu. “Neden kandili götürmesini istedin?”

“Burada ne arıyorsun?”

Serena, vücudunda bir ateş yandığını duyumsadı. Alex’in sesinde öfke ve gizli bir tehditkarlık vardı. Gölge-ler sardı etrafını. Londra’daki o salonun karanlığı değildi ama yine de karşısında duran adam kadar korkutucu ve yabancıydı.

“Kaçakçılar, onlar...” diye kekeledi. “Kaçakçılar babamın arazisinden bir kızı kaçırdılar. Bir çiftçinin kızıydı. Sanırım en fazla on altı yaşındaydı.”

Alex içeri bir adım atıp kapıyı arkasından kapattığında Serena’nın yüreği ağzına geldi.

“Bundan bana ne?”

“Yapmak zorunda olduğunuz---” Cümlesini bitirememişti. Karanlığa alışan gözleri ona doğru yaklaşan Alex’in daha belirgin görmeye başladı.

“İstemediğim hiçbir şeyi yapmak zorunda değilim.”

Ellerini önünde birleştirip titremesini kontrol altına almaya çalıştı Serena.

“Yardımaınıza ihtiyacım var. Hepimizin sizin yardımaınıza ihtiyacı var. Sizin yaptığınız bu değil mi? İhtiyacı olanlara yardım etmek.”

“Çok fazla masal okuyorsunuz leydim. Gerçek hiç de öyle değil.”

“Bunu ben de biliyorum. Sadece düşündüm ki...”

“Hayır.”

Serena kesik bir nefes aldı. Bunu beklemiyordu. “Hayır mı?”

“Hayır,” diye tekrarladı. Yine gırtlaktan gelen ama şimdi daha törpülenmiş bir tonda konuşmuştu. Serana’nın önüne kadar geldi. O kadar yakındı ki şimdi, Alex’in vücudunun sıcaklığını titreyen elleriyle hissedebiliyordu. Havadaki keskin tuz kokusu, lavanta ve tütün kokusuyla birleşerek başını döndürüyordu. Karşısındaki Alex’ti. Onu kollarına alan ve ona dünyadaki en güzel kadınmış gibi hissettiren arzu dolu bakışların sahibi adam, Alex.

Okyanus havası Serena’yı afallatmış olmalıydı.

“Peki, eğer bana bu konuda yardım etmeyecekseniz...” Bir nefes alıp verdi. Birazdan söyleyeceklerini nasıl kurgulaması gerektiğini tekrar düşündü. Artık içindeki arzuyla konuşuyordu sadece. “O zaman başka bir konuda yardımaınızı isteyeceğim.”

“Konu nedir?”

Serena karanlığa bakarken Alex de şapkasını çıkardı.

“Siz... Konu sizsiniz.”

“Ben mi?”

“Frengi ya da benzeri bir hastalığınız yok değil mi?”

Yukardaki güverteden, tayfaların mızık ve alkış sesleri geliyordu. Eğlence başlamıştı.

“Pardon?”

Serena, adamın nefes alıp verişini duyabiliyordu. Ağzında biriken tükürüğünü zorla yutup derin birkaç nefes alıp verdi.

“Bunu söyleyişiniz tanıdığım birine o kadar benziyor ki. O da kibirli ve kendini beğenmiş biri.”

“Kiminle konuştuğunuzun farkında mısınız bayan?”

“Ne yazık ki hayır. Söyleyin şimdi, var mı?”

“Ne var mı?” diye gürledi Alex.

“Frengi, ya da buna benzer bir hastalığınız.”

Alex hafif bir alaycılıkla kahkaha attı. “Hayır öyle bir hastalığım yok.” Gülümseyişi değişen ses tonuna da yansımıştı.

Serena’nın içi eridi. “İlginç gerçekten.”

“Neden öyleymiş?”

“Korsanların çok seçici olmadığını herkes bilir.”

Alex kadına daha da yaklaştı. Aralarında bir nefesilik mesafe vardı.

“Ben yeterince seçiciyimdir.”

Serena ayakta zor duruyordu. “Bilirsiniz, bazı centilmenler, herhangi bir yerde herhangi birini öpebilirler. Hiç tanımadıkları birini karanlık bir salonda sıkıştırabilirler mesela. Ya da bir kiler bölmesinde.”

“İyi de yanlış şeyleri karşılaşıyorsunuz.”

“Anlamadım.”

“Ben bir centilmen değilim,” diyerek elini uzattı Alex. Serena’nın yüzüne dokundu. Yanağını okşadı. Serena, onun uzun parmaklarının değdiği yerlerin ateş içinde yandığını hissediyordu. Adamda kaybolmak istiyordu. “Burası herhangi bir yer değil, benim gemim.” Başını yavaşça eğip ekledi. “Siz de herhangi biri değilsiniz. Öyle olsaydı, burada olmazdınız.”

Serena, aldığı nefeste adamın tuzlu kokusunu duydu. Başı dönmeye devam ediyordu.

“Ve...?” dedi.

Bulutların arkasından kurtulan ayın ışığı pencereden içeri süzüldü. Ay ışığı adamın güzelliğini tamamen orta-

ya çıkarmıştı. Masmavi gözlerinde gümüş bir arzu pırıltısı vardı. Bakışları genç kadının dudaklarına kilitlenmişti. Serena, kalbinin bir vuruş atladığını hissetti.

“Ve?” diye fısıldadı tekrar.

“Ve sayın bayan, siz buraya sadece bir öpücük için gelmediniz,” derken sesi ne bir korsaninkine ne de yabancı bir lordunkine benziyordu. Bu ses Serena’ya ateşli rüyalarından tanıdık geliyordu.

Tüm vücudunun ısındığını hissetti. Alex, diğer eliyle Serena’nın çenesine dokundu. Serena sanki adamın göğsündeki bir iple bağlıymışçasına ona doğru çekiliyordu. Adamın ateşli gözleri hâlâ dudaklarındaydı.

“Buraya neden geldiğinizi biliyor musunuz?”

“Evet.” Ne kaçakçılar, ne de Charity için buradaydı Serena.

Onun için gelmişti.

“Bir bakire böyle bir sebeble burada olabilir mi?” Kelimeleri oyuncu, sesi ise ciddiydi.

“Çünkü ben bir bakire değilim,” diye zar zor konuşabildi ve aceleyle ekledi. “Bir adam vardı... Yıllar önce...”

“Bilmeme gerek yok,” dedi ciddiyetle.

Serena kelimelerini yuttu. Boğazında bir şeyler düğümlendi. Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi.

“Sadece bir kez oldu. Ben diğerleri gibi...” *Senin diğer kadınların gibi* diye geçirdi içinden

“Sen hiç kimse gibi değilsin.” Alex’in sesi, Serena’nın ruhunu okşayacak kadar yumuşaktı. Öyle bir sestti ki bu Serena’nın aklında onu öpme isteğinden başka bir düşünce kalmamıştı. Karşısındaki erkeğin dokunuşlarını, vücudunun her yerinde hissetmek istiyordu. Arzusunun gücü korkutucuydu.

“Sadece bir gecelik,” diye fısıldadı. “Bu gecelik.” Tek gece onunla olması, bu ilişkiyi kullanarak babasını ve ağa-

beyini evlilik hazırlıklarından vazgeçirmesi için yeterli olabilecekti. Yine de, tek isteğinin, üvey kız kardeşinin bu korsanla evlenmesini engellemek olmadığını kendisine yeni yeni itiraf edebiliyordu. İsteddiği çok daha fazlasıydı. Karşısındaki erkeği istiyordu. Aslında tüm istediği buydu.

Alex'in parmakları kadının saçlarında gezindi. Vücudunu ona yasladı.

"Elbette."

"Bunu kimse bilmemeli." Gerekecekti kimse bilmeliydi. Belki son bir çare olarak...

Adam duraksadı. Şu anda hareket eden yegâne şey dalgaların üzerinde salınan gemi ve ona yaslanan göğsünün içinde hızla atan kalbiydi.

"Karanlıkta olan," diye fısıldadı Alex. "Karanlıkta kalır."

"Ve kız kardeşimle de evlenmeyeceksin?"

"Hayır," dedi Alex kaşlarını kaldırarak. Gözlerinde soran bir ifadeyle kadının gözlerine bakarak tekrarladı. "Hayır, evlenmeyeceğim."

Serena parmaklarının ucunda yükselip dudaklarını adamın dudaklarıyla birleştirdi.

Alex elleriyle onu kavradı ve kendisine çekti. Serena dudaklarını hafifçe açıp adamın kokusunu ve tadını içine çekti. Dudaklarının dokunuşunu hissederken elleriyle Alex'in vücudunu okşuyordu.

Alex'in kaslı kollarını hissedebiliyordu, öpücükleri git-tikçe daha da tutkulu bir hale gelmişti. Serena'nın elleri adamın gömleğinin altındaki göğsüne dokunurken, dudakları birbirini tamamen ele geçirmişti. Derin bir nefes aldı ve öpücüklere kendini bıraktı. Diller ve dudakların ahlaksız birleşimiyle cennete yükseliyordu sanki.

Alex bir an geriye çekildi. "Rom mu içtin sen?"

"Bay Seton birazcık ikram etmişti."

"Elbette etmiştir."

“Biraz gergin olduğumu farketti de.”

Alex genç kadının dudaklarını, göz kapaklarını, alnını öptü. Sonra yine dudaklarına döndü. Serena’nın dudaklarını açmasını sağlayıp diliyle önce alt dudağını sonra da üst dudağını yumuşacık yaladı.

“Artık gergin olmama gerek yok,” derken elleriyle kalçalarına ve oradan da bacaklarına yöneldi. Çömelip kadının ayakkabılarından birini çıkardı, sonra da ötekini. Ellerini, eteğinin altından sokup, bacaklarındaki çorapları jartiyerinden ayırdı ve yavaşça aşağı indirdi. Serena zor nefes alıyordu.

“Hâlâ biraz gergin olduğumu itiraf etmeliyim.”

Alex doğruldu; “İzin verirsen seni rahatlatayım.”

“Gergin olmamın sebebi sen olduğuna göre, beni rahatlatabileceğinizden emin... ahhh” Alex kalçalarından onu tutup kendi bedenine yapıştırdıca ufak bir inilti koyuverdi. Yeleği ve gömleğini kavradı elleriyle. Karnına dayandığını hissettiği adamın arzusunun sertliği, Serena’nın haftalardır içinde dizginlemeye uğraştığı şehveti serbest bırakmıştı. Alex Serena’nın kalçalarını kavradı ve dudaklarıyla buluşması için kadının başını kendine doğru kaldırdı.

“Şimdi başlıyoruz,” diye Serena’nın dudaklarına doğru fısıldadı Alex ve kalçalarını kadının yumuşak arzusuna doğru bastırıp, bacaklarını kendine doğru çekti. Serena’nın dünyası adamın öpücükleri ve vücudundan ibaretti şimdi. “Ve...” Elbisesinin üst kısmı aşağıya sarkmıştı. “devam ediyoruz.” Serena’nın göğüslerinin üst kısmının şişkinliği ortaya çıkmıştı. Alex, onun pürüzsüz göğüslerine bakarken, gözlerindeki memnuniyeti saklamaya gerek duymadı. Gümüşü parlaklık, genç kadının heyecanla inip kalkan göğüslerine kilitlenmişti. “Bakalım sizi daha da rahatlatabilir miyiz?” diye mırıldanarak korseyi yavaşça ve ustaca kadının bedeninden çıkarmaya başladı.

Serena kendisini tamamen bırakarak, Alex'in uzun parmaklarının önce elbiseyi, sonra da iç eteği çıkartmasına izin verdi. Alex hiç acele etmeden, Serena'nın dirseklerinin içini, bileklerini, koltuk altlarını öperek, korsesini çıkarttı. Kendini teslim ettiği adam, bir korsandan beklenmeyecek şekilde, genç kadına, sanki candan bir heykeli okşar gibi itina ediyordu.

Ay ışığı, Serena'nın beyaz teninde parlarken, Alex gözlerini hâlâ kısmen saklı olan göğüslerden alamıyordu. Serena utanç içinde kaldı ve kendini örtmek için elleriyle bedenini saklamaya çalıştı. Hazırlanmak ve Alex'in yatak odasında bütün geceyi geçirmesini sağlayacak bir bahane bulmak için o kadar kısa bir zamanı olmuştu ki... Deneysel bir adamı bile baştan çıkaracak iç çamaşırlara sahip olmasına rağmen böyle ateşli bir şey yapmak aklından bile geçmemişti.

Alex'in elleri Serena'nın göğüslerini kavradı. Göğüs uçlarını kumaşın altından bariz şekilde dikleşene kadar okşadı başparmağıyla.

"Ne güzel kadınsın," diye fısıldadı. Yalan söylemiyordu. Ortalama güzellikteki göğüsleri ve modası geçmiş kıyafetleri onu gerçekten de etkilemiş gibiydi sanki. Serena gözlerini kapattı. Başını yana çevirip nefesini kontrol etmeye çalıştı ama tüm çabası nafileydi. Bacaklarının arasının arzuyla yandığını hissedebiliyordu. Bunu, kendisine, sadece bakışlarıyla yapabilen bir adamla karşı karşıyaydı.

"Dokun bana," diye fısıldadı. "Lütfen dokun bana."

Alex'in sıcak elleri tenine değdiğinde, tüm vücudu zevkten titredi. Bacak arasında bir ıslaklık hissetti. Kaç zamandır dizginlemeye çalıştığı arzusu, ellerinin dokunuşuyla serbest kalmıştı. Alex, Serena'nın çenesinden tutup yüzünü kendisine çevirdi ve onu tekrar, uzun uzun öptü. Başta yumuşak ve sakın olan öpücüğü, genç kadının

kendisine karşılık vermesiyle, daha coşkulu ve talepkar bir hal aldı. Sadece dokunarak onu tatmin edebilecekmış gibi kavriyordu elleri. Sonra çamaşırların ipleri teker teker çözüldü ve Serena, Alex'in kollarında cırılçıplak kaldı.

Alex'in nefesi hızlanmış gibiydi ama bunun sadece bir hayalden ibaret olduğuna ikna etti. Ne de olsa bu korsan ve kont, şimdiye kadar birçok çıplak kadın vücudu görmüş olmalıydı. *Birçok kadın vücuduna dokunmuştur* diye düşündü. Adamın, kalçalarından kavrayan büyük elleri Serena'yı kendisine çekince, bir kez daha Alex'in arzulu, sıcak sertliğini hissetti. Bunu da anın heyecanına bağladı.

Alex'in bakışlarını gözlerinde bulduğunda, adamın daha derine bakmaya çalıştığını hissetti ve belki de yanıltıcı olabileceği geldi aklına. Belki de, Alex kendisine neler hissettiriyorsa, Serena da ona aynı şeyleri hissettiriyordu. Belki Alex de Serena'dan korkuyordu, onun hakkında hayaller kuruyordu.

Gözlerini kadının kilerden çekmeden, göğüslerini avuçlarının içinde hafifçe sıktı. Serena zevkle inleyerek gerildi. Alex'in nefesini kulağında hissetti.

"Daha önce hiç kimse tadına baktı mı?"

"Sadece sen," diyebilirdi Serena zorlukla. Avuçlarını daha çok sıkarak Alex, zevkle gözlerini kapatmış Serena'nın göğüs ucunu ağzının içine aldı. Serena, istemsizce, ellerini Alex'in saçlarının içinde gezdiriyor, başını göğsüne daha çok bastırıyordu. Adamın göğsüne kondurduğu öpücüğü, tüm vücudunda hissediyordu. Alex, hayranlıkla baktığı göğüsleri bir okşuyor bir öpüyordu. Serena bu dokunuşların kendisinde yarattığı zevkin benzerini ona da verebilmek istiyordu. Ona dokunmak, kendisinde yaktığı gibi bir ateşi onda yakmak istiyordu. Serena da Alex'e aynı zevki ve acıyı yaşatmalıydı. Alex ona zevk veriyordu ve Serena daha fazlasını istiyordu.

“Ne yapacağımı bilmiyorum,” diye mırıldandı.

“O zaman öğreteyim sana.” Kulağındaki sesi nefes nefese ve sertti. Kendine güvenen bir tavırla kalçalarını kavıyordu elleri.

“Hayır,” diye inledi Serena. “Yani, evet göster.” Bacaklarının arasını kavradı eliyle Alex. Serena da bacaklarını ayırıp, yaşamakta olduğu andan utanç mı yoksa zevk mi duyması gerektiğine karar veremiyordu. “Hayır,” diye inledi Alex’in elini yakaladı. “Ben çok... çok...” Utancı ağır basmıştı.

“Çok ne?” derken Serena’nın pürüzsüz ve beyaz boyununu öpüyordu Alex.

“Çok açım.”

Alex duraksadı.

“Davina, şeytana uyan edepsiz biri olduğumu söyler. Buna inanmıyorum ama normal olmadığımı da biliyorum. Şu anda ise bunu çok istiyorum.” diye hiç soluk almadan konuşmaya başladı. Kendini susturamıyordu. “Bunu hep istedim. Ama bir şekilde, neden olduğunu bilmesem de, seninle olsun istiyorum Ale-”

Alex işaret parmağını Serena’nın dudaklarına götürüp onu susturdu. Fakat Serena parmağı eliyle çekip devam etti.

“Hayır, konuşmalıyım. *Bu* ben değilim. Anlamalısın. Ben böyle şeyler yapmam. İstiyorum tamam ama yapmam. Fakat Londra’daki o geceden beri, sen beni öptüğünden--”

Sözünü bitiremeden, Alex onu yeniden kendine çekmiş ve öpmeye başlamıştı. Dudaklarını kadının dudaklarına öyle bir kilitledi ki, Serena, genç adamın ellerinin bacaklarının arasında gezindiğini zor farkedebildi. Bu dokunuşun ve adamın kokusunun verdiği zevk içinde kaybolmuştu yeniden. Birbirini keşfeden ağızlarının içinde karışmakta

olan solukları, sanki ateşli bir tango yapar gibiydi. Sonra yeniden Serena'nın gözlerine bakıp fısıldadı Alex.

"Bu gece sadece ikimiz varız güzel kadın. İçindeki tutkuyu sahiplenemeyecek herhangi bir kimliğin olduğunu unutabilirsin."

Serena titriyordu. "Ama ben..."

"Sen çok özel ve enfes bir kadınsın. İzin ver, vücuduna tanrıçalara yaraşır şekilde hizmet edeyim." Serena'yı ereksiyonunun büyüklüğünü hissettirecek şekilde sımsıkı sarmıştı. "İzin ver, sana ihtiyacın olan zevki yaşatayım. Bundan ne büyük zevk alacağımı tahmin edemezsin."

Serena derin bir nefes alıp kollarını adamın boynuna doladı.

"Peki," diyebilirdi. Eğer Alex kimliklerini unutmak istiyorsa, buna itirazı yoktu. Serena da uymak zorunda olduğu görgü ve ahlak kurallarını unutacaktı bu gece. Sahip olduğu unvanı, ailesinin sahip olduğu mülkleri ve kendisinden beklenenleri unutacaktı. Yıllar önce, eve gelen üvey annesi gözyaşlarıyla karşıladığında duyduğu insafsız sözleri ve babasından göremediği desteği unutacaktı. Bayan Carlyle olmanın verdiği tüm ağırlığı unutacaktı. Bu gece Serena, sadece, kollarında olduğu deneyimli adamın kendisine zevk vermesine izin veren bir kadın olacaktı. "Sana nasıl dokunmam gerektiğini öğret bana lütfen," dedi teslimiyetle karışık bir arzuyla.

"Peki," diyen Alex genç kadının ensesini öpmeye devam etti. Serena'nın kalbi kanıyla şarkı söylüyor gibiydi. "Ben de öyle yapmak istiyorum. Lütfen demene gerek bile yok."

Serena, vücudunda hissettiği isteği saklamadan bir kahkaha attı.

"Şimdi lütfen..." derken dudağını ısırıp sustu. "Ah devam et. Ama..."

Serena'yı kanepeye yatıran Alex, onun üzerine çıkıp, bacakları arasındaki sertliğini tekrar hissetmesini sağladı. Bir yandan da elleriyle onun bacak arasını okşuyordu. Serena'nın göz kapakları zevkle titredi.

"Ama?" Sesinin sertliği öyle güzeldi ki...

"Ama çok hızlı gitme."

"Asla." Dudakları tekrar birleşti ve elini bedenlerinin arasından aşağıya indirdi. Serena hissettiği ateşten erimek üzereydi.

Alex, kendini zor zaptettiğini belli ederek, daha sert bir tavırla öpmeye başladı onu. Dokunuşu cennet gibiydi, sert, doğrudan ve güçlüydü. Arzusunu anında karşılayacak yerleri hemen buluyor, içini daha fazla istekle dolduruyordu. Kızı sardı ve yavaşça içine girdi. Mükemmeldi. Girişte sakın, en çok ihtiyacı olan noktada ise sertti.

"Ale..." Serena devam edemedi. Nefesini, adamın ismiyle aldı. Alex'in ağzından iniltiyle karışık kendi ismini duydu. "Serena." Derin, tanıdık bir sestti bu.

Serena'nın kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyordu, bir girdabın kalbine doğru sürükleniyordu.

Alex onu kollarında kaldırdı ve yatağa attı. Serena da onun boynunu sarıp, saçlarını sallayarak serbest bıraktı. Tokalar etrafa saçılmıştı. Alex o anda durdu ve geri çekilip Serena'nın ay ışığında aydınlanan çıplak vücuduna baktı. Gözlerinden ateşler çıkacak gibiydi.

Kelimelerini bir araya zor getirdiğini saklamayı başaramayan bir sesle konuştu.

"Serena, sana yalan söyledim."

On Beşinci Bölüm

Adam konuşunca, oturduğu yerde kadının dizleri çözüldü ve kalbi eridi.

- Homeros, Odysseia

Serena paniğe kapılmıştı. Elleriyle vücudunu örtmeye çalıştı.

“Yalan mı söyledin?” Buna inanamıyordu. Şimdi olmamalıydı. Bu kadar doğru hissederken, yalan kelimesini duymamalıydı. Tekrar olamazdı. Üstelik bu sefer çok daha kötüydü.

Alex Serena’nın bileklerinden tutup onu kanepeye bastırdı. Kollarını kaldırıp genç kadının göğüslerinin daha da gerilmesini sağladı. Şu anda sert göğüs uçları, genç adamın ağzına yalvarırcasına dikleşmişti.

“Yalan söyledim.” Bakışlarındaki açlıkla devam etti. “Yavaş gidemem.” Yeleğini, gömleğini, üzerindeki her şeyi çıkardı ve Serena’nın üstünde çırılçıplak kaldı. Serena’nın içi şehvetle sımsıcak olmuştu. Alex tekrar içine girerken, kaslı kollarından tutmayı zor başardı. “Bu sefer yavaşlayamam.”

“Bu sefer mi?” diye fısıldadı Serena.

İçine tekrar girdiğinde inleyerek titredi. Baskıyla nefes nefese kalmıştı. İnliyor, Alex’in boğazından çıkan saf zevk

sesinin karşılığını veriyordu. Bir an haretkesiz kaldılar. Nefesleri sinekkuşu kanatları gibi hızlanmıştı. Serena'nın bütün kasları felç olmuştu sanki.

“Öyle lezzetlisin ki,” dedi Alex ve tekrar dudakları birleşti. “Tamamen içine girmeme izin ver.” Öpüyordu Serena'yı, diliyle hassaslaşmış tenini yalıyor, elleriyle saçlarını kavriyordu. Serena nefesinin kesildiğini hissetti. Boynu geriye kaydıldı, bacaklarını araladı. İşte o anda tek bir hareketle tamamen içine girdi Alex.

Serena inliyordu. Teslim olmuştu zevke.

“Serena.” Göğsünün derinliklerinden gelen sesi sertti. Dikkatle hareket ediyor, Serena'nın çıplak vücudunu okşuyor, onun kendisiyle beraber hareket etmesini sağlıyordu. Gözlerini kapatarak alnını Serena'nın alnına koydu. Nefesini zor zaptedebiliyordu o da. “Serena, nefes bir kadınsın. Hem dışından hem de içinden.”

O ise ellerini adamın çıplak vücudunda gezdiriyor, her noktasını hissetmeye çalışıyordu. Alex içine her girişinde ona daha çok dokunmak, onu daha çok içine almak istiyordu. Alex'in kendini fethetmesinin zevkini çıkarıyordu. Biraz sonra, adamın onu fethetmediğini, aksine onu ikna ettiğini fark etti. Vücudu, onun sözsüz yönlendirmelerini anlıyor ve ona katılıyordu. Alex ritmik şekilde gidip gelirken, Serena ona doyamayacağını tekrar tekrar anlıyordu.

“Evet.” Fısıltısı yalvaran bir sese döndü. “Evet.” Alex daha da derine indi. Mükemmel bir andı bu. Merkezini bulduğunda, Serena'nın nefesi kesildi. Alex geriye çekilip, daha da derinine indi. Elleriyle adamın sırtına tutunmuş, bedenini ona yaslamıştı Serena şimdi. Kalçalarını kavrayıp, kendisine çeken Alex, kucağındaki kadının içine daha sert gidip geliyordu artık.

“Serena, Tanrım.”

Serena kalçasını öne itip kendini olduğu gibi ona bı-

raktı. Alex'in artık boşalmasını istiyordu. Bir diğ er yandan da sonsuza kadar b oy le kalabilirdi. Bir anda parmaklarını adamın omzuna geçirdi. "Bu... Bu çok fazla."

Bedeni kendini kaybetti o anda. Ballı bir ateş her yanını sarmıştı Serena'nın. Zevkin içine doğru sürükleniyordu. Alex içinde yükseliyor, daha da ileri gidiyordu. Bütün bedeni sertleşmişti. Serena onu elleriyle sardı, parmaklarını kaslarının i ine saplamıştı. Alex sonunda i ine boşalırken, o da zevk içinde bütün bedeni titriyordu. Derin bir inle-işle Serena'nın adını söylüyordu Alex.

Bir anda her şey dondu. İki vücut, birbirlerine yapışık olarak öylece yataarken, mükemmel bir şekilde kaynaşmış gibiydi.

Alex'i yüzünü sa larında, saçlarını yanaklarında hisse-den Serena, gerçek olan hiçbir şeyin bu kadar hayali olamayacağını düşündü. Alex, Serena'ya hasretle sarılmıştı. O kadar sıkı bir sarılıştı ki bu, zor nefes alıyordu. Üstün-deki kaslı vücudun her nefes alışında, biraz daha ezilen Serena, o anda nefessizlikten boğularak ölse gam yemezdi. Dudaklarını açıp Alex'in omzunun tadına baktı. Tuzlu ve hatta baharatlı bir tadı vardı. Sanki Serena'nın hayalleri, tüm ayrıntılarıyla, o anda vücut bulmuş gibiydi.

Yukarılarındaki güverteden müzik ve dans sesleri geli-yordu. Korsanlar bu gece kendilerini şımartıyorlardı. Ses-leri kıydan duyulabiliyor olmalıydı.

Alex bir süre sonra doğruldu. Serena, kafasını yana çevirmişti.

İşte olayın en t rk t c  kısmı başlıyordu.

Alex'le sevişmek, Robert'la yaşadıklarına hiç benze-miyordu. Onunla olduğunda, sinirli bir homurdanma ve kaba bir acelecilik de kendilerine eşlik etmişti. Benzer y n-leri de yok değildi. Serena, tüm erkeklerde olduğı gibi, bu sefer de istediğini elde eden erkeğın gideceğini düşündü.

Hatta bu sefer daha da beteri olabilirdi. Arzularını doyuran Alex, davetsiz bir misafir olan Serena'yı gemisinden kovabilirdi.

Alex ayağa kalktığı anda, Serena ay ışığında parlayan güzel ve erkeksi vücuduna bir kez daha hayranlıkla bakmaktan kendini alamadı. Alex'in mavi gözleri de genç kadının vücudunda dolaşıyordu ama bakışların anlamını okumak imkânsızdı. Serena bacaklarını kapatıp dudağını ısırırdı. Çok çekici görünüyordu. Karşısındaki kontun tattığı bir sürü fahişe ve baştan çıkarıcı duldan sonra nasıl bir etkisi olduğunu merak etti.

Alex, kanepeye dizini koyup uzun parmaklarıyla Serena'nın çenesini okşadı. Eğilip dudaklarına uzun ve sakın bir öpücük kondurdu. Sonra geri çekilip çıplak kadına tekrar baktı. Bakışları o kadar yumuşamıştı ki, Serena diyecek tek kelime bulamıyordu.

Serena'yı elinden tutup ayağa kaldırdı. Elinin üst tarafını, Serena'nın yüzünde ve sonra da boynunda gezdirdi. Sonra eğilip, saçlarını kokladı. Serena'nın saçlarının arasında o kadar uzun ve hasretle nefes alıyordu ki, sanki uzun süre denizin dibinde kalıp, çıktığında ölmek için havayı içine çeken biri gibiydi. Serena, yaşadıkları o anın bir benzerini daha hiç yaşayamayacaklarını düşünerek hislerini ve adamın samimi iç çekişini beynine kazımaya çalıştı.

"Güzel kadın, yatağıma gel," diye fısıldayıp Serena'nın boynunu öptü Alex.

Serena donakalmıştı. Öpücüğün sıcaklığını sadece boynunda değil, ta ayak parmaklarında bile hissedebiliyordu.

"Yatağına mı?"

Alex dudağında hafif bir gülümsemeyle geri çekildi; "Tabii gecenin geri kalanını bu kanepede geçirmeyi istemiyorsan. İkimiz için biraz küçük de."

Serena bunu hiç beklemiyordu. "Gecenin geri kalanı mı?"

“Güneş doğana kadar geçecek olan süreden bahsediyorum, evet.”

Alex neşeyle kahkaha atıyordu. Yaramaz bir çocuk gibi Serena’nın gözlerine bakıyor, onu da kendisiyle neşelenmeye çağırıyordu. Serena, yutkundu. Hâlâ çıplaktı. Kıyafetleri odaya dağılmıştı.

“Gerçek değilsin sen,” dedi şaşkınlıkla. Bu bir hayal olmalıydı. Her kadın bunu hayal ederdi.

Alex, Serena’nın avcunu alıp kendi kalbinin üstüne koydu. Teni sıcak, kalp atışları hızlıydı.

“Oldukça gerçeğim. Haydi, güzel kadın, gel benimle.”

Serena eliyle Alex’i göğsünden itip ondan uzaklaştı. Onun da kalbi hızla atıyordu.

“Hayır.”

Alex kaşlarını çattı. Yukardan gelen davul seslerinin içinde, Alex’in sesindeki acı kaybolamamıştı.

“Hayır mı?”

“Evet, hayır. Bu sefer, sana olumsuz cevap verme sırası bende.”

“Akıllı bir kadınsan bunu yapmazsın. Gel buraya Serena,” dedi Alex alçak bir sesle.

“Hayır.”

Alex’in gözleri kısıldı. Artık Serena’ya bir kurdun avına baktığı gibi bakıyordu.

“Lütfen anlat bana leydim. Bu karşı koyuşunuzla neyi kanıtlamaya çalışıyorsunuz?”

Serena’nın elleri terliyordu. Yerden kıyafetlerini alıp konuşmaya başladı; “Kaçakçılarla ilgili bir şeyler yapmanı istemiştim.” Şantaj Serena’nın ağzında çok yabancı duruyordu. Bu, yaptığı en aptalca şey olmalıydı. Karşısındaki adamı baştan çıkaracağını bile düşünmüştü ama sonuçta baştan çıkan kendisi olmuştu. Şimdi ise onu her şeyden daha çok istiyordu.

Alex kollarını göğsünde birleştirdi. Çıplak olması, bu hareketinin tehditkarlığından hiçbir şey kaybettirmemişti.

“Peki, kaçakçılarla ilgili bir şey yapmazsam ne olur?”

“Her... herkese... herkese senin aslında kim olduğunu söylerim.”

Serena, sözcükleri zor toparlarken, bir yandan da karşısında grdėđ bu alaycı gülümsemenin, yirmi beş yıllık hayatında grdėđ en çekici şey olduğunu düşünüyordu.

“Gerçekten mi?” diye hırladı Alex.

Serena başını salladı. Dişleri titriyordu.

“Herkese söyler misin?”

“Herkese. Gerekirse gazeteye ilan bile veririm.”

“Peki, hepsi bu kadar mı?”

Bu sefer kaşlarını atan Serena’ydı? “Nasıl hepsi?”

“Kaçakçılara karşı bir şey yapmazsam başka ne yaparsın?”

“Hiç... Bir dakika. Ne demek istiyorsun?”

“Eğer isteğini yerine getirmedsem maruz kalacağım başka cezalar ya da sınırlamalar yok mu?”

“Başka ne yapabilirim ki?” diye mırıldandı Serena şaşkınlıkla.

“Mesela beni mahrum bırakmaz mısınız?”

“Mahrum bırakmak mı?”

Alex’in bakışlarını çıplak vücudunda hissetti. Saları, omuzları, gėđslerini kapatan elleri teker teker arzulu bakışlardan nasibini alıyordu. Serena’nın gözleri yerinden fırlayacakmış gibi açıldı. “Benden mahrum bırakmak mı?”

Alex yavaşça başmı salladı.

“Bu gece ve bundan sonrası için mi?” Serena zor nefes alıyordu.

Alex’in avcı gülümsemesi kulaklarına kadar genişledi. “Evet.”

Serena, bacaklarının arasının yeniden ısındığını fark

edince şaşırmıştı. Deliydi bu adam Ama yine de onu arzuluyordu. Onun güzel bakışlarının altında, başka bir cevap vermesi imkansızdı.

“Hayır.”

Alex o kadar ani yaklaştı ki, Serena bir adım geri kaçmaya vakti kalmadı ve kendini bir anda onun kucağında buldu.

“Buna dayanabilirim,” diye alayla gülümsedi Alex ve Serena’yı yatağına götürdü.

Tekrar seviştiler. Bu sefer Alex’in söz verdiği gibi yavaş gidemediler ama yine de Serena vücutlarının birleştiği sırada bu ateşli adamdan birçok küçük numara öğrenebildi. Önce, bir kadına, küçük dil hareketleriyle neler hissettirebileceğini öğrendi. Üstelik bir ağzın kesinlikle girmeyeceğini düşündüğü en kuytu yerinde... Sonra, sadece birkaç dudak ve dil hareketiyle bir erkeği nasıl dayanılmaz şekilde baştan çıkarabileceğini gördü.

Serena, bu yeni yeteneğini dikkatle ve zevkle ilerletirken, bir yandan da yatağın çarşaflarını yırtacak kadar güçlü çekiyor ve Alex’in ismini tekrar tekrar haykırmaktan kendini alamıyordu. Alex’in kadının zevk çığlıklarını dindirmek için dilini ustaca kullanması, Serena’nın dilinin sahip olduğu güzel tadı almak istemesindendi. Kaldı ki Serena, gemideki herkesin kaptanın gerçek kimliğini bildiğinden emindi. İsmi bir çığlık olarak bağırmasında hiçbir sakınca olmamalıydı.

Serena bir kez daha altındaki kaslı vücudun üstüne yığıldı. Saçları, Alex’in göğsünü örtüyordu. Zevkten titreyen dudaklarını, minnetle, Alex’in terli teninde gezdirdi.

Sonra adamın üstünden yana kayıp, hızla inip kalkan göğsüne baktı. Omzuna dayanmış Serena’nın başını okşayan Alex, elini dudaklarına götürdü. Nihayet, derin bir nefes aldıktan sonra bileğini alına koyup gözlerini kapattı.

Serena da uyuyabilmeyi çok isterdi. Fakat hâlâ kanı kayıyordu. Yumuşak parmak uçlarıyla Alex'in göğsüne, karnına ve oradan biraz daha aşağıya dokundu. Alex'in kasık bölgesindeki dövmeyi sevişirken farketmişti ama o anın ateşiyle durup inceleme fırsatı bulamamıştı. Şimdi görebiliyordu ki, dövmede, çarpı şeklindeki iki kemik resimlenmişti. Korsan bayraklarından tanıdık olan çarpıya bir kuru kafa eşlik etmiyordu. Yavaşça kemikleri okşarken sordu; "Bu dövmeyi korsanlığa başladığında mı yaptırdın?"

"Üç yıl önce yaptırdım."

"Biliyor musun? Bazı insanlar senden, yani Kızıлтаş'tan öyle bir bahsediyor ki... Onların gözünde sanki bir tanrı gibisin, ya da ona eşdeğersin."

"Ama sen gerçeği biliyorsun," dedi eliyle Serena'nın kalçasını okşayan Alex.

"Leydi Affington, herkesin önünde sana övgüler düzdü. Üstelik daha yeni Bay Effington'un yatını batırmıştın."

"Leydinin haklı sebepleri vardı," diye mırıldandı Alex.

Serena dövmeyi bir kez daha okşayıp elini Alex'in göğsüne götürdü; "Bence sen..."

"Hmm?"

"Kesinlikle bir tanrı değilsin," diyerek gülümsedi. "Ama bir kahramansın."

Alex duraksadı. "Ben, olduğumu sandığın gibi biri değilim Serena."

"Öylesin." Alex'in, kız kardeşini kırmadan bu evlilik meselesini çözebileceğinden emindi artık.

"Ben bir korsanım, şerefli bir amiral değil."

Kamaraya bir ölüm sessizliği inmişti ama neyse ki güverteden gelen alkış ve mızık sesleri yataktaki iki çıplak vücudun yardımına yetişti. Serena kalbinin sıkıştığını hissetti. Prensipli bir adam, kahramanlık göstereceği kavgaları seçebiliyor olmalıydı. Kişinin asaleti her zaman galip gelmeliydi. Hâlâ umudu vardı.

Derin bir nefes alıp Alex'in kokusunu içine çekti. "Güvertede söyledikleri şarkı ne?"

Alex'in göğsü de aldığı nefesle şişti.

"*Elveda size güzel İspanyol kadınları,*" diye mırıldanmaya başladı güvertedekine uyan bir ritimle. Sesinin Serena'da bıraktığı etki, şafakta beliren fırtınadan gelen gök gürültüsü gibiydi, sessiz, derin ve melodikti. Hem huzur verici hem de kudretliydi. "*Size veda ediyoruz güzel İspanyol kadınları. Emir geldi, İngiltere'ye yelken açıyoruz.*" Serena'nın yanaklarında ve sonra belinde hissettiği ses, yavaş yavaş tüm vücudunu esir aldı. Elinde olmadan yattığı yerde kıvrılarak dans etmeye başladı. "*Sizi tekrar görmek isteriz güzel kadınlar.*"

Serena gülümseyerek fısıldadı. "Sen şarkı söylüyorsun. Hem de denizci şarkısı."

Alex keyifle devam etti. "*Gerçek İngiliz denizcilerine yaraşır şekilde, atıp tutacağız sizin için. Tüm denizlerde şanımız yürüyecek.*"

Serena genç adamın tenini öperken gülümsüyordu; "Şanımız mı yürüyecek?"

Alex de gülümseyerek karşılık verdi. "*Şanımız eski İngiltere'nin Channel'ine kısıli kalmamalı değil mi? Ushant ile Scilly adalarının arası otuzbeş fersah.*"

"Gemini Scilly'de mi saklıyorsun?"

Alex cevap vermedi. Serena'nın, göğsündeki kıllarla oynayan eline uzandı ve parmaklarını birleştirdi. Avuç içleri birbirine bakıyordu. Bu sıradan hareket bile Serena'nın kalbini hızlandırmaya yetmişti.

Kalp atışlarını genç adamdan saklamak için konuyu değiştirmeye karar verdi. "İspanyol kadınları ha? Çok güzel olduklarını duydum."

"Öyleler," dedi Alex ciddi bir sesle.

"Öyleyse, onlar için yazılmış başka denizci şarkıları da vardır."

“Doğru, var.”

“Birini söylesene.”

“*Güzel bir İspanyol kıızı sevdim.*” Bu sefer daha eğlenceli bir melodiyle söylüyordu. “*Ama şişmanladı ve çirkinleşti.*”

Serena bir kahkaha attı. “Çok kabasın,”

“İyi de şarkıyı yazan ben değilim leydim. Söylememi isteyense sizsiniz.”

“Haklısın” Serena neşeyle dudağını ısırıldı. “Lütfen devam et.”

Alex fısıldayarak devam etti. “*Şimdi ise Devonshire’lı bir kadını var ve beni çılgına çeviriyor.*”

Serena’nın, hâlâ Alex’in avcuna dokunan eli titredi. Sadece elinin değil, tüm vücudunun titrediğini farkedince yatakta doğrularak yanındaki çıplak adama baktı. Alex’in, ayışığıyla aydınlanan güçlü ve kemikli yüzü, bir masal prensininkine ait gibiydi. Dokunuşu ve sıcaklığı ise masalsı değil, olabildiğince gerçektir.

“Şarkının sözlerinde...” diye sesini dengelemeyi başaramayarak sordu. “Devonshire’lı bir kadın yok öyle değil mi?”

Alex, yastığa sırtını dayayan Serena’ya döndü. Vücudunu onun çıplak vücudunun üstüne yaslayıp yüzünü süzdü.

“Artık var” diye mırıldandı. Uzanıp genç kadını dudaklarından öptüğünde altındaki güzel vücudun heyecanla titrediğini fark etti. Serena da onun öpüşüne ateşle karşılık veriyordu. Sonra durup, Serena’nın elini ağzına götürdü. Bütün parmaklarını teker teker öptü. Sonra avuç içine üç küçük öpücük kondurdu ve kadına yine sıkıca sarılıp, uykuya daldı.

Serena, kamarayı saran karanlığa bakarken, duyduğu yalnızlık acısının hiç bu kadar büyük olmadığını düşündü.

Alex Serena’yı uyandırdığında güneş doğmak üzereydi.

Kapalı gözlerinin üzerine, burnun, dudaklarına öpücükler kondurulurken adamın tuzlu teninin kokusunu alabiliyordu. Alex'in eli yavaşça Serena'nın göğüslerine, oradan karnına ve kalçalarına doğru inerken, çarşaf bir tarafa dökülmüş, çıplak bedeni ortaya çıkmıştı.

"Şu anda ne yazık ki sana yapmak istediklerimi yapmam için zamanımız yok," diye mırıldandı, sıcak dudakları kadının alnındaydı. "Teknen seni bekliyor."

Alex yataktan inip üzerine bir şeyler geçirdi. Sonra geniş odadan Serena'nın kıyafetlerini getirdi. Tüm kıyafetler, kırış kırış olmuştu. Serena iç gömleğini giydi. Alex şakacı bir tavırla onu bileklerinden yakaladı ve kurdelerini dikkatle bağlamaya başladı. Serena neredeyse gülecekti. Sonra adamın elleri göğüslerinin üzerinde dolaşmaya başladı ve tekrar nefesi kesildi.

"Zamanımız yok," diye sıkıntıyla mırıldandı Alex.

Londralı hovarda için korseyi giydirmek bir sıkıntı yaratmamıştı. Korsenin bağlarını bir leydi hizmetkârının uzmanlığıyla sıkarken Serena'nın yanakları kızardı. Robert, onun kıyafetlerini bile çıkarmamıştı. Alex'in onu gördüğü gibi hiçbir erkek görmemişti. Gerçi Alex onlarca, hatta yüzlerce kadını böyle görmüştü muhtemelen.

Serena, aptalca konulara takılmamaya karar verdi. Buraya gelme amacına ulaşmıştı. Kalbinin acıyor olması, zaferinin bir dikeniydi sadece.

Kamara camından yavaş yavaş güneş ışığı girerken, Serena da kapıya yöneldi. Alex de arkasından gitti ve kendisine çekip öptü onu. Ellerinden biri belinde, diğeri ise yüzündeydi. O da Alex'in belini kavradı, avuçlarında hissettiği tenin, sıcaklığının, dudaklarının tadının aklından hiç silinmemesini istiyordu.

Alex sonunda onu bıraktı ve kapıyı açtı. Dumanlı gözlerinden ne düşündüğü anlaşılamıyordu.

“İyi günler leydim” dedi gülümseyerek.

Dışarıda kendisine yolu göstermek için bir varile dayanmış, bekleyen denizcinin arkasına takılan Serena, güverteye çıkıp Bay Seton’un yanına gitti. Kendisini selamlayan adam, onu tekneye kadar götürdü.

Serena, beklemediği bir şekilde, utanç duymuyordu. Sonuçta buraya gelmeyi ve bunu yapmayı kendisi seçmişti. Çevresindekiler ise denizci, hatta korsanlardı. Kendisinin tek seferlik keyif gecesinden daha ahlaksız birçok şeye tanıklık ettiklerinden emindi. Küçük tekne *Şövalye*’den uzaklaşırken, gemi de yavaşça sisin içine saklandı. Serena, o heybetli, çekici ve gizemli geminin, kaptanıyla ne kadar özdeşleştiğini düşündü. Kaçakçılarla ilgili isteği yerine gelmeyecekti belki ama evlilikle ilgili planının başarılı olduğundan emindi. Eğer Alex sözünü tutmayacak olursa, Serena’nın onu ikna etmek için, Davina’nın sahip olabileceğinden daha güçlü bir silahı vardı. Sonuçta istediğini alması için bütün yollar mübahtı ve Serena kendisini yaptığıının doğru olduğuna inandırmayı başarmıştı.

Gerçi son onüç yılı, hep kendisini bir şeylere inandırmakla geçmişti. Bu sefer birazcık daha fazla çaba sarf etmesi gerekmişti o kadar.

On Altıncı Bölüm

Kendini, bir benzerinin altına sakladı ki herkes buna kandı.

- Homeros, Odysseia

Serena, yaz sıcaklığıyla tüm güzelliğini gözler önüne seren gül bahçesinin içinden geçerken yanakları ve göğsü ateş gibi yanıyordu. Düğüne altı gün kalmıştı ama Alex hâlâ Glenhaven'i arayıp iptali bildirmemişti.

"Biraz gezinelim mi Ser?" diye sordu Tracy atını genç kadının çevresinde dolaştırarak. Taşra için biraz fazla şık giyinmişti ama yüzündeki gülümseme içtendi.

İçtenliğe ihtiyacı vardı Serena'nın. Yapmacıklığa katlanamıyordu. Aslında Alex, ona, sandığı gibi birisi olmadığını itiraf etmişti. Ama o anda, korsanlığından bahsediyor olmalıydı. Yine de, Serena'nın hayallerinde Alex bir Gala-had idi. Ya da Lancelot'a benziyor olabilir miydi? Katıldığı bütün savaşları ancak kaçarak ve saklanarak kazanabilen bir kahramandı belki Alex.

Serena'nın kafası hiç bu kadar karışmamıştı. Adam hovardanın tekiydi ve Serena'ya da bir hovardanın davranacağı gibi davranmıştı. Üstelik bunu onun suçu gibi göstermek haksızlık olurdu. Serena erkeklere güvenmemesi gerektiğini çok uzun zaman önce öğrenmişti. Robert Bai-

ley de babası da ona bu dersi vermişlerdi. Sırf Serena öyle olmasını çok istiyor olsa bile Alex neden farklı olmalıydı ki?

Tracy ve babasına, o gece olanları anlatmalıydı. Alex ne planlamış olursa olsun, belki bir planı bile yoktu, Serena'ya kendi planını yapmaktan başka çare bırakmamıştı.

“Gezinelim Tracy.” En yakın arkadaşı ve güvenebileceği tek kişi olan Tracy'ye, yaşadıklarını yalnızken anlatabilmek için bir fırsat doğmasından memnundu. Savege Kontu dışında tabii ki. Onun koynundayken, içini açmış ve adam onu kabul etmişti.

Serena, bunun, canını bu kadar yakacağını hiç düşünmemişti.

Neden Alex bir şeyler yapmamıştı? İptali duyurmaması için nasıl bir sebebi olabilirdi? Onun tecrübelerine sahip bir adam, istemediği durumlardan kendisini kurtarmak için, birçok yöntemle sahip olmalıydı. Belki de Charity gibi tertemiz, masum biriyle hiç böyle bir duruma düşmemişti! Böyle bir durumu düzgün şekilde halletmek oldukça sıkıntılıydı. Ama tanrı aşkına, adam bir korsandı! Akıllıca bir çözüm bulmuş olmalıydı.

Belki de evlilik törenini iptal etmek istemiyordu.

Hayır, Serena şüphelerini bu kadar ileri götürmemeliydi! Alex hakkında o kadar yanılmış olamazdı.

İçeri girip kıyafetlerini değiştirdi. At sürmeye daha uygun bir şeyler giydi. Tracy onu ahırda bekliyordu.

“Tepenin üzerinden geçelim,” dedi Serena. “Hava çok güzel.” York'a ya da hayallerinde beliren o ıssız kulübeye sürülmeden önce çok sevdiği evine şöyle uzaktan son bir kere bakmak istiyordu.

Tepeyi çıktıklarında deniz manzarasıyla karşılaştılar. Ufuk çizgisini görebiliyorlardı. Hava, korsanının kollarında geçirdiği gece olduğu gibi, durgun ve huzur vericiydi.

“Babana Park’tan bir mesaj geldi,” diye söze başladı Tracy, ağaçlık alandan yaprakları iterek geçerken. “Galiba Leydi Savege’in, düğün hazırlıklarıyla ilgili birkaç sorusu var. Bu sabah Bay Savege’in yanına geliyormuş.”

Serena’nın kalbi hızlandı. Kelimeleri zor seçerek konuşabildi. “Sorularının olması doğal.”

Alex, töreni iptal etmek için geliyor olmalıydı.

Peki, neden annesiyle geliyordu?

Bu azgın bir suçlunun ya da hovardanın yapacağı bir hareket değildi. En azından, Serena bunu normal bulmamıştı.

“Evdeki bütün gümüşler parlatılıyor. Annem Charity’yi de öyle bir süsleyip püslüyor ki sanki kraliçenin karşısına çıkacak. Bu hengâmede evde olmak istemezsin diye düşündüm. Yanılıyor muyum?”

Evde olup, onu birkaç kez zevkin doruklarında dolaştıran adamı ve yanında annesini, üvey kız kardeşine alıcı gözüyle bakarken izlemek ister miydi? Düşüncesi bile Serena’nın midesini bulandırmaya yetmişti. Planını yaparken düşündüğü şey bu değildi.

Aman tanrım, düşündüğü kesinlikle bu değildi. Charity yıkılacaktı. Ama o sadece sevgili kız kardeşi için en iyisini istemişti. Bir de Alex’i...

“Geri dönmeliyiz Tracy. Babamın ve Charity’nin bize ihtiyacı olabilir.”

“Tamam, şurada bir kestirme var,” dedi endişeyle Tracy. “İyi misin Ser? Son zamanlarda biraz garip davranıyorsun.”

Serena’nın, garip davrandığını inkâr edecek kadar bile hali yoktu. Ayrıca, Tracy haklıydı. Son günlerde kendinde değildi. Aslına bakılırsa, son birkaç yıldır ilk kez, birkaç gece önce, birkaç saatliğine tamamen kendisi olabilmişti.

“Sanırım hâlâ Charity ve Savege hakkında endişelisin,” dikkatlice baktı kardeşinin yüzüne. “Öyle değil mi?”

Serena'nın gözleri umutla açıldı.

"Tracy, sana bir daha sormamamı istedin biliyorum ama üvey annemi bu evliliği olmaması için ikna edebildin mi?" Belki de Alex'in adım atmasına gerek olmayabilirdi. Belki de Tracy annesiyle konuşmuştu. Belki bu yüzden--

"Hayır." Kaşlarını çatmış okyanusa bakan Tracy'nin gözlerinde pişmanlık vardı. "Üzgünüm Ser, başarılı olmadım. Uğraşlarım sonuç vermedi. Keşke başarabilseydim."

"Neyse," dedi Serena. "En azından elinden geleni yaptın."

Tracy Serena'ya bakmak için döndüğünde, gözleri genç kadının arkasında bir noktaya odaklandı;

"Anlaşılan kont ve annesi de bu yolu kullanmaya karar vermişler," dedi Tracy.

Alex ve annesi yaklaşırken Serena'nın dizginleri tutan elleri titremeye başlamıştı.

Tracy Lordu ve Leydi Savege'ı samimi bir "İyi Günler" ile karşıladı.

"İyi günler Sör Tracy," dedi zengin dul kadın. "Ne hoş bir at bu böyle. Buna benzer bir hayvanı geçen yıl Drake'ten kazanmıştım ama çok geçmeden Chance'e kaptırdım."

"Teşekkürler efendim."

"Bayan Carlyle," dedi Kont sakince. "Sizi anneme tanıştırmak isterim."

Serena, bakışlarını sakinleştirmeye çalışarak yaşlı kadına baktı. Leydi Savege mütevazı bir kadına benziyordu. Şık giyinmişti. Kahverengi saçlarını, aralarına karışmış beyaz ve gri saçlardan çekinmeyerek, başının arkasında topuz yapmıştı. Yanakları dolgun değil ama keskindi. Gözlerinde yumuşak bir bakış vardı.

"Leydim, memnun oldum," dedi Serena eğilerek. Da-

marlarında her bir kan damlası, vücudundaki bütün tüyler Alex'in varlığından etkilenmişti. Ama ona bakamıyordu bile. Tanıştıkları andan beri ilk kez korkakça davranıyordu. Alex'i anlayamıyordu. Kendisine neler olduğunu da anlayamıyordu ve bu sefer, hiçbir şeyi saklayamayacağını farkındaydı. Artık yapamazdı bunu.

"Nasılsınız Bayan Carlyle?" diye sordu dul kadın Serena'yı inceleyen bakışlarla. "Sör Tracy, yolunuzu değiştirip, bizimle beraber ailenizin evine gelir misiniz acaba? Anladığım kadarıyla Serena Hanım bu nişan için çok çaba harcamış. Onunla muhabbet etme fırsatını kaçırmak istemem."

Serena, dizginlerin ellerinden kaydığını hissediyordu.

"Elbette," dedi Tracy dostça bir ses tonuyla ve kontun iri siyah atının yanına takıldı. Alex, atının üstünde, geniş omuzlarıyla, yakışıklı bir prens gibi, olmadığını iddia ettiği kahramanlar gibi görünüyordu.

Serena, yer yarılsa da içine girsem diye düşünüyordu. Haftalarca uğraşarak kendisini, tek isteğinin Charity'nin mutsuzluğuna bir son vermek olduğuna inandırmıştı. Buna o kadar inanmıştı ki kalbinin derinliklerindeki asıl arzusunun, kendisi için yeni bir başlangıç olduğunu kabul edemiyordu. Bu yeni başlangıç, ayışığında kulağına neler neler fısıldamış olsa da, atının üstüne kurulmuş bu yakışıklı hovarda olamazdı, olmamalıydı. Alex onunla seve seve oynasındı ama uzun süreli bir ilişki söz konusu olduğunda ortadan kaybolurdu.

"Bayan Carlyle," diye erkekler önden giderken söze başladı Bayan Savege. "Sanırım kız kardeşiniz şehre gittiğinde çok kısa kalmış. Onunla tanışabilme fırsatımız olmadı. Acaba kendisi nasıl biridir?"

"Çok kibar ve düşüncelidir. Çok terbiyeli ve sabırlıdır da." Tabii aynı zamanda kötü niyetli annesinden de deli gibi korkar.

“Anladığım kadarıyla çok da güzelmiş.”

Serena başını salladı.

“En azından bu konuda uyumlu bir çift olacaklar. Oğlum da çok yakışıklıdır. Gerçi üvey erkek kardeşiniz de öyle. Sör Tracy genç görünüyor ama yine de kendisine bir eş aramaya başladı mı?”

“Sanırım başlamadı. İşlerinden fırsat bulamamış olmalı. Babası öldüğünden beri mülklerine o bakıyor.”

“İşleri yoluna koyması için yedi yıl yetmiş olmalı,” dedi çok düşünmeden Bayan Savege.

Atları birbirine biraz daha yaklaştı. Denizden gelen rüzgâr bone kurdelelerini, cübbe kapşonlarını, atın yelelerini kıpırdatıyordu. Serena ensesinde bir sıcaklık hissetti.

“Siz neden evlenmediniz Bayan Carlyle?”

Alex de Londra’da kendisine aynı soruyu sormuştu.

“Hiç fırsatım olmadı,” diye yanıt verdi Serena. Artık fırsatı olsa da, evlilik fikrinden korkuyordu. Ağlamak istedi. Kendilerini çevreleyen iri gövdeli ağaçlardan birinin arkasına saklanıp, kimsenin görmeyeceği ve duymayacağı bir şekilde, gözlerinde tek damla yaş kalmayana kadar ağlamak istedi.

Aslında daha kötü şeylere katlanmıştı. Viola’nın ortadan kaybolması, Robert Bailey’in yaptıkları ve bir de Davina’nın şeytanlığı... Bunların hepsi genç kadını güçlü kılmıştı. Arkasındaki duman gözlü kont da Serena’yı yıkmayı başaramayacaktı. En azından sonsuza kadar olmayacaktı etkisi.

Sıcak yaz güneşinin ışıklarıyla parlayan ipeksi yüzü üzerine düşen altın rengi bukleleri ve ısıltılı gözleriyle Serena bir aşk tanrıçası gibi görünüyordu. Çenesini hiç eğmiyor ve bakışlarını Alex’ten kaçırıyordu. Budala Alex için şu anda genç kadın inanılmaz çekiciydi.

“Seni nikâha kadar beklemiyorduk Savege.”

Alex, Serena'nın ensesine kilitlemiş olan bakışlarını zorla Tracy'ye çevirdi. Biraz önce güzel vücuduna hayranlıkla baktığı genç kadının üvey kardeşi, soran bakışlarla Alex'ten bir yanıt bekliyordu.

"Ben de dönmeyi planlamıyordum." Ama bu güzel kadın karadayken, kendisi denizde kalamamıştı. Üstelik yapması gerekenler vardı. Tamam, annesi ata binmeyi çok se-verdi ama ne bu kıyı yolundan gitmek ne de Glenhaven'a yaptıkları ziyaret onun fikriydi.

"Merak ediyorum Tracy, biliyorsun, buralardaki işlerle pek ilgilenmiyorum--"

"Yardımcınız Haycock eşsiz bir hizmetkâr. Benim de ona benzeyen Shepherd adında bir yardımcım var. Onun sayesinde Lucas Köşkü'nü idare etmek çok kolaylaşıyor," dedi genç adam gururla.

"Bunu duyduğuma sevindim," diye mırıldandı Alex. "Fakat öğrendiğim kadarıyla son birkaç gündür kaçakçılar çiftçilere musallat oluyormuş. Hatta geçenlerde, üvey babanızın arazilerinden birine girip bir çiftçi kızım kaçırmışlar. Öyle değil mi?"

Tracy'nin kaşları çatıldı. "Doğru duymuşsunuz. Ancak, bunun sizin keyfinizi kaçırmasına gerek yok. Savaş sırasında buralarda istedikleri gibi at koşturuyorlardı. Şimdilerde de, ambargo kalkmasına rağmen, hâlâ kıyıların egemenliği onlara ait. Bazı mallar getirip götürüyorlar."

"Öyle diyorsanız..." dedi Alex ikna olmadığı belli bir tavırla. Oysa üç gün önce kıyıya ayak bastığında, seyisi Pomley'den aldığı bilgiler çok farklıydı. Pomley, Clovelly'deki nalbanta gittiğinde, Tracy'nin yardımcısının limandaki birkaç denizciyle konuştuğunu görmüştü. Daha sonra da meyhanede, yine aynı yardımcının birkaç eski askerle ateşli bir tartışmaya girdiğine şahit olmuştu. "Ne mallarıymış bunlar?"

Tracy, Alex'e yan gözle baktı. Gözleri, kız kardeşininki gibi masmaviydi. Ama onlardan daha cin, Serena'ya benzer bir bakışı vardı.

"Sanırım brendi ve dantel gibi Belçika ya da Fransa'ya has lüks malların ticaretini yapıyorlar. Hepsini yasal olarak, daha iyi bir fiyata alabileceğinin farkında değil halk işte." Tracy'nin gülüşünde Alex'i ikna edemeyen bir samimiyetsizlik vardı.

"Yakında yaptıkları aptallığı fark ederler." Alex gözlerini yeniden Serena'ya çevirdi. Eyerine, rahat bir şekilde oturmuştu. Omurgası ve omuzları dikti. Alex, güzel kadının geçen gece kendi üstünde de böyle oturduğunu düşündü. O sırada çekici göğüslerini de görebiliyordu ve gözleri zevkten yarı kapalıydı. Bu kadar yıllık hayatında, hem denizde hem de Londra'da geçirdiği zaman boyunca, yapmak zorunda kaldığı en zor şey, o gece Serena'yı yeniden tekneye bindirmek olmuştu.

Zorlanarak da olsa gözlerini Serena'dan alıp denize baktı. Birkaç gün denizde kaçakçıları aramış ama onların izine rastlayamamıştı. Annesiyle yaptığı bu at gezisinde de, Serena ve üvey abisiyle karşılaşana kadar, tüm kıyıyı dikkatle süzmüş ama kaçakçıların Carlyle sahillerine yaklaştıklarına dair bir ipucu görememişti. Gerçi görmemiş olması orada olmadıkları anlamına gelmiyordu.

Alex, sıradan bir şeyden bahseder gibi Tracy'ye sordu. "Dunkirk adında bir denizciyi tanıyor olamazsın değil mi?"

Tracy'nin yüz ifadesi hiç değişmedi. Bir şeyler gizlediği belliydi. "Tanıdığımı sanmıyorum."

"Birkaç aydır buralarda dolaşan gemilerden birinin kaptanı. Üvey babanın çiftliğindeki kiracıların kızını bulabildiler mi?"

"Hayır, ama bu olay münferit görünüyor. Hatta annem, kızın kendisinin kaçmış olabileceğinden şüpheleniyor."

“Elbette, köylülerin kızları çok asi olabiliyor,” diye soğukkanlı bir umursamazlıkla mırıldandı Alex. Oysa Billy ve Exeter’li sivri dilli ve hançerli bir denizci olan Adam hâlâ kıyı köylerinde kızı arıyorlardı. Alex onlara, kızın izini bulana kadar gemiye dönmemelerini emretmişti.

Tracy yüksek sesle bir kahkaha attı. “Bütün kızlar biraz asi değil midir zaten? Tabii benim kız kardeşlerim Serena ve Charity dışında. Diantha da yaramazdır ama o daha küçük bir kız.”

Serena kesinlikle bir kız değildi. Zevkin ne demek olduğunu bilen vücudu, olgun bir kadın olduğunu bağıırıyordu. Üstelik Tracy’nin sandığı kadar masum da değildi. Örneğin Alex bugün ondan böyle soğuk bir karşılama görmeyi beklememişti.

Belki de Bayan Carlyle başka bir şeylerin peşindeydi.

Gerçi Alex’in de planları vardı. Kaçakçılarla ilgili soruşturmalara başlamış ama elle tutulur bir şey bulana kadar çalışmalarını Serena’yla paylaşmamaya karar vermişti. Bu arada, kendisini bu aptalca nişandan kurtarmalıydı. Anne-siyle yapacağı ziyaretin sebebi buydu.

Glenhaven Malikânesi tepenin ardından kendisini gözük-müştü.

“Babanızın evini her zaman çok beğenmişimdir Bayan Carlyle, o kadar sıradışı ki,” diye iltifatta bulundu büyük bir hayranlıkla Bayan Savege. Sesindeki samimiyet Alex’in gülümsemesine sebep oldu. Evin kapısına geldiklerinde, nezaket kurallarına göre annesinin elinden tutup ona içeriye kadar eşlik etti. Böylesi iyi de olmuştu aslında. Serena’nın sade, zarif ve daha önce fark edemediği kadar çekici olan vücut hareketlerini izledikçe, onu oracıkta soyma hayallerine engel olmak bir o kadar zorlaşıyordu. Sadece elinden tutmak bile kalbini yerinden oynatabilirdi.

Leydi Carlyle ve kızı misafirlerini güneşli salonda bek-

liyorlardı. Salon penceresinden giren ışık, Charity'nin güzelliğini taçlandırmıştı. Barones annesine abartılı bir hoş geldin jesti yaparken Alex de Bayan Lucas'ı selamladı. Charity'nin yanakları renksiz, gözleri ise donuktu.

"Lütfen oturun. Çay servisi yaptırayım," dedi Leydi Carlyle. Başındaki şapkayı süsleyen tüyleri, kadının abartılı hareketleriyle sallanıyordu. Serena kız kardeşini omuzlarından tutup onunla beraber kanepeye oturdu. Kirpikleri kalktı ve sonunda Alex'in bakışına karşılık verdi Serena. Gözleri parlamıştı kadının ama bakışlarından hiçbir şey anlayamamıştı Alex.

"Sevgili Leydi Carlyle," diye söze başladı Bayan Savege. "Oğlumla kızınızın evlilik töreniyle ilgili yaptığınız planları onaylamıyorum. Bu töreni kesinlikle Savege Park'ta yapmama izin vermelisiniz."

"Çok naziksiniz leydim." Barones bir yandan çayları doldururken bir yandan da hafifçe gülümseyerek devam etti. "Ama size zahmet vermek istemem."

"Öyleyse, düğün öncesinde biz bize güzel bir akşam yemeği yiyelim," dedi Bayan Savege çayından bir yudum alarak. "Yarın akşam diyelim. Bunu reddetmenize izin vermiyorum."

Barones saklamaya çalıştığı halinden memnun bir gülümsemeyle başını eğdi. "Elbette. Onur duyarız."

"Böyle bir yemek," dedi Charity'nin dizini okşayarak yaşlı kadın. "Senin de Alex'in hizmetkârlarını tanıman için iyi bir fırsat olacak tatlım. Şimdilik sadece elli kişi çalışıyor. Eşim hayattayken çok daha fazla çalışanımız vardı. Ama merak etme. Eminim Bayan Tubbs, yeni birilerini işe alman için sana yardım edecektir. Gerçi, oğlum Londra'dayken burada kalmayı planlamıyorsan, Savege Park'ta çok zaman geçireceğini sanmıyorum."

Soluk elini göğsüne götürüp, "Ben de rahmetli eşim

Londra'daki işlerin peşinden koşarken onun ayağına bağ olmak istemez ve Savege Park'ta kalırdım. Eşim o koca evde beni yalnız bırakır, hem iş hem de zevk için şehirde kalırdı. Burada güzel partiler verdikten sonra ben de gider, şehirdeki arkadaşlarımla hasret giderirdim. Eminim sen de o güzel partilerden vermek istersin. Kızım Katherine ve ben de sana yardım ederiz. Partilere bayılırız. Ne kadar büyük olursa o kadar iyi," diyerek kıkırdadı.

Alex orada annesini öpebilirdi. Bir şey söylemesine gerek bile yoktu. Tek başına kadın gereken her şeyi yapıyordu zaten.

"Kızım, nerede isterseniz orada kalır lordum," dedi Lord Carlyle. Alex Serena'nın babasını hiç bu kadar huzursuz görmemişti.

"Oh, nereyi isterse oraya yerleşir tabii," dedi Alex'in annesi ve umursamazca elini salladı. "Oğlum, isterse ona Londra'da bir ev açar isterse de buraya yatırım yapar. Değil mi tatlım?"

Kızın çaresiz bakışları yukarı kalkmadı.

"Kız kardeşim nerede yerleşmeye karar verirse versin" dedi Sör Tracy. "İlk birkaç ay, işleri yoluna koyabilmek için Serena da onunla olmalı. Öyle değil mi Ser?" Yüzünde şükranlı bir şevkat vardı.

Serena şaşırıyordu. Hissettiği karmaşık duyguların hiçbirini yüzüne yansıtmadan önce Alex'e, sonra üvey annesine baktı.

"Elbette," dedi sonunda Serena. "Charity nasıl isterse."

Charity'nin üvey ablasına olan minnettar bakışındaki hayranlığı görmüştü Alex. Kalbi sıkıştıyordu adamın. Hepsi Serena'ya hayranlardı tabii ki. Böyle olması gerekiyordu zaten.

Belki de Alex'in kendi kardeşiyle, arkadaşlarıyla, hatta dünyayla yaptığı gibi oyun içinde değildi Serena. Belki de

bütün bunları sadece kardeşlik duyguları sebebiyle yapıyordu. Eğer Tracy, tahmin ettiği gibi, bu kaçakçılık işine karışmış ise, Serena hem ailesini bu yasadışı işten sıyırmak hem de üvey erkek kardeşini korumak için plan kuruyor olabilirdi.

Eğer durum böyle değilse de fark etmezdi. Alex yakında gerçeği keşfedecekti. Ancak Serena sadece ailesini korumaya çalışan bir melekse eğer, Alex onu hak etmiyordu.

Ama yine de onu istiyordu.

www.mobildeno.com

On Yedinci Bölüm

Sen tam bir düzenbazsın

- Homeros, Odysseia

Serena, rençberin evinin kapısını kapattı ve boş sepeti bileğine takıp dış duvara yaslandı. Gergin bir heyecanla sessizce nefes verdi.

Penny'nin kız kardeşi Sissy kaçırılmamıştı. Kapısından çıktığı evde, Penny'nin ailesi, Serena'nın getirdiği yiyecekleri yerleştiriyordu şimdi. Serena, onları teskin etmek için yiyecek getirmiş ama karşılığında çok daha değerli haberler almıştı.

Sissy kaçmıştı. Üstelik tek başına da değildi. Bir denizci olan erkek kardeşini de yanına almıştı. Dün gece aileleri onlardan haber alabilmişti. Elbette Penny ve ailesi, Serena'dan çok daha memnundular ama yine de genç kadının bütün sorularına yanıt vermekten de imtina etmediler.

Kızcağız Clovelly'ye yerleşmek için, bir başka denizcinin karısı, Bayan Dunkirk ile beraber küçük bir daire tutmuştu ama bir süre sonra Bristol'a taşınmayı planlıyordu. Bu arada, iyi ve güvende olduğunu göstermek için ailesine bir kese altın göndermeyi de ihmal etmemişti. Keseden çıkan, aceleyle yazıldığı belli bir notla ailesine, eğer kendisine ulaşmak isterler ama başarılı olamazlarsa, Savege

Park'm kenarındaki mağaranın gölgesinde kalan gizli iskeleye mesaj bırakabileceklerini haber vermişti.

Serena'nın elleri titriyordu. Kız da kardeşi de kaçakçılık işine bulaşmış olmalıydı. Yoksa zavallı kız Clovelly'de yaşayabilmek için kendisini satmıyorsa, ailesine gönderebildiği paranın bir başka açıklaması olamazdı. Gerçi o kadar parayı, kendisini satarak bile kazanamazdı. Belki de Penny'nin kardeşleri, kaçakçıların karadaki satıcılarıydı.

Serena konağa doğru ilerlerken kendisine yeni bir amaç belirledi.

Öğrendikleri şüphelerini doğrular cinstendi. Bölgele-rindeki güçlü ve varlıklı biri, kaçakçılarla iş birliği yapıyor, onları koruyor olmalıydı. Belki de Clovelly'de yaşayan eski topraklardan biriydi bu. Belki daha da güçlü biri söz konusuydu. Bir de kaçakçı kızın, gizli iskelenin yerini bilmesi, Serena'nın aklına yasadışı işlere bulaşması daha olası bir denizciyi getiriyordu.

Londra'yla ilgilenen ve başarılı bir gemiye sahip zengin bir kont ne diye topraklarında kaçakçıların cirit atmalarına izin verirdi ki? Tamam, adam başedilmez bir kumarbazdı. Belki de tüm servetini kumar masasında kaybetmiş, kaçakçılarla ortaklık kurmaya mecbur kalmıştı. Üstelik bu, Alex'in kaçakçılarla ilgili Serena'ya yardım etmeyi reddetmesini de açıklayabilirdi.

Saçma. Şövalye, karşılaştığı tüccar gemilerinden yağmaladığı altınlarla dolu olmalıydı. Ama eğer Alex bir şekilde kaçakçılarla işbirliği yapıyorsa, düğünü iptal etmek için babasına bir sebep vermiş olurdu.

Serena, Alex'in korsan kimliğini ilan etmeyi düşündüğünde aptallık etmişti. Korsanlık suçunun cezası asılmaktı. Tamam, Alex Serena'nın sadakatini kazanmamıştı ama onu ipte görmek de istemiyordu. Düşüncesi bile rahatsız ediciydi.

Eve geldiğinde hızla paltosunu, şapkasını ve çamurlu botlarını çıkarıp odasına gitti. Charity yatağında oturuyordu. Gözleri kıpkırmızıydı ve burnu şişmişti.

“Tatlım, ağlama. Seni bu evlilikten kurtaracağıma söz vermiştim ve sözümde duracağım. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var.” Alex’in, Charity’yi korkutmak için uğraştığını düşünmek bile nabzını hızlandırıyordu. O olmasa bile annesinin bunu yaptığı kesindi. Ancak Serena da henüz tüm kartlarını oynamamıştı. İhtiyacı olduğunda da gerekeni yapmaktan çekinmeyecekti.

“Bu... bu gece... ye-yemekte...” diye kekeledi Charity.

“Merak etme tatlım. Hizmetkârlarıyla tanışman gerekmiyor. Zaten Bayan Savege’in hizmetçi sayılarını abarttığından eminim.” Niye böyle bir şey yapardı kadın bilmiyordu tabii.

“Hayır, ben...” Charity kızgınlıkla ellerini çırttı.

“Sen ne tatlım?” Serena doğrulup kız kardeşinin yanına oturdu. “Bu akşamla ilgili canını sıkan ne?”

“O... O da orada olacak.”

Serena başını salladı. Kalbi Lancelot odaya her girdiğinde Guinevere’in hissettiği gibi heyecanla atmaya başlamıştı.

“Tabii ki orada olacak. Bu yemek ikiniz şerefine veriliyor.”

Charity’nin parmakları titredi.

“Lord Savege değil.” Sesi yumuşamıştı bir anda. “O.”

Serena gerginlikle tuttuğu nefesini dışarı verdi. “Kardeşi mi?”

Charity güzel mavi gözlerini ablasına kaldırdı. Serena, o masum gözlerde okuduğu duygulara gülümseyerek cevap verdi.

“Ondan çok hoşlanıyorsun değil mi? Daha önce bahsettiğin beyefendi de o muydu?”

Charity'nin yanakları kızarmıştı. Başını salladı.

"Peki, o zaman. Şimdi gözyaşlarını sil, en güzel kıyafetlerini giy ve bu gece onunla zaman geçirecek olmanın tadını çıkar."

"Öyle mi yapayım?"

"Neden yapmayasın?" Serena ayağa kalktı; "Charity, sanırım bu nişanın sonu gelmek üzere. Bu yüzden, nişanlığının erkek kardeşiyle ilgili hislerinin seni endişelendirmesine gerek yok." Serena bunları söylerken, iki kardeşin birbirine çok benzememesi için dua ediyordu. İnşallah Charity, gönlünü onu hak etmeyen birine kaptırmazdı. Tabii ne yazık ki kendisi için aynı şeyi söyleyemiyordu.

Bir süre sonra odasında yalnız kalan Serena, üzerine Clovelly'deki terzide yaptırdığı mavi ve yeşil elbiseyi geçirdi. Annesinden kalan gözyaşı damlası şeklindeki safir kolyeyi taktı ve saçlarını düzeltti. Bu gece kontu göreceği için biraz gergindi. Neyse ki geceyle ilgili, dikkatini dağıtacak planları vardı.

Bir saat kadar sonra, Park Savege'in aydınlık ve ferah salonuna geldiklerinde Alex onları nazıkçe karşıladı. Bakışları Serena'nın üzerinde gerektiğinden biraz daha fazla durmuştu. Kız kardeşini Aaron'ın yanına oturtmayı başaran Serena, nasıl olduysa kendisini, Aaron'ın annesiyle otururken buldu.

Leydi Savege odanın öteki tarafındaki Charity'yi inceleyordu.

"Kız kardeşiniz Alexander'ın normalde hoşlandığı kadınlara benzemiyor."

Serena, yaşlı kadının mimiklerini inceledi. Düşüncelerini söyleme cüretini gösterecek kadar güçlü bir kadınla karşı karşıya olduğu belliydi.

"Galiba," diye mırıldandı.

Leydinin gözleri bu sefer Serena'ya döndü. "Sen de benzemiyorsun."

Serena yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirdi. “Neyse ki bunun bir önemi yok leydim.”

“Ne zaman oldu?” diye gözlerini kısıp sordu yaşlı kadın. “Bu yakınlarda mı yoksa yıllar önce mi? Genç sayılmazsın, ama zaten oğlum artık yeni yetmelere ilgi gösterecek durumda değil. Gerçi bu nişan şakası tersine işaret gibiydi ve beni şaşırtmıştı.”

Serena’nın ağzı kurudu.

“Anlayamadım leydim,” diyebilirdi zorla.

“Dün ziyaret için aileni aramadan önce, oğlumun garip bir şekilde huzursuz olduğunu fark etmiştim. Bugün akşamüstü de öyleydi. Bunun sebebinin, bu tip toplantılardan hoşlanmaması olduğunu sanmıştım. Mesela aptal insanlara hiç tahammülü yoktur ve anneniz de o insanlardan biri.” Sonra bir nefes alıp dudaklarını ıslattı. “Ancak, ikinizi gözlemlediğimde, konuyu daha iyi anladım.”

Serena’nın ağzı açık kalmıştı. “İkimizi mi?” Gemiden beri iki çift laf bile etmemişlerdi oysa.

“Demek öyle,” dedi dul kadın düşünceli bir tavırla. “Kardeşinle nişanlı olmasına rağmen seni baştan çıkarmakta bir sakınca görmedi değil mi? Çok kötü çok.” Başını iki yana sallayıp devam etti. “Oğlum tam bir haylaz ve bazen hataları beni bile utandırıyor. Fakat sonuçta o benim oğlum. Onu seviyorum ama yaptıklarına da karışamıyorum. Başkaları ne derse desin kendi istediklerini yapıyor.”

Elini Serena’nın elinin üstüne koydu. “Oğlumun yaramazlıklarının sizi yıldırmasına izin vermeyin Bayan Carlyle. Eğer onu istiyorsanız bunu ona söyleyin. Yalnız, sizi aşağılamasına da izin vermeyin. Erkekler, güçsüz kadınlardan hoşlanmazlar.”

Serena’nın ağzını bıçak açmıyordu.

Dul kadın ayağa kalktı. “Şimdi gidip üvey annenizle biraz konuşacağım. Pazartesi günkü programı karıştırmaya

çalışacağım. Belki de törenin yeri hakkında da şikâyet ederim. Park'taki kilisenin durumu içler acısı. Benim oğlum gibi bir kontun düğününe ev sahipliği yapmak için aylarca sürecektir bir yenilenmeye ihtiyacı var. Töreni Londra St. George kilisesine taşımalıyız." Sonra gözleri parlayarak ekledi. "Çok eğleneceğiz çok!"

Serena şaşkınlıkla kadına bakıyordu.

Alex huzursuz mu olmuştu?

Şimdi kendisi de huzursuz hissediyordu ve bunun üstesinden gelebilecek gibi görünmüyordu.

Gözlerini kaldırdığında, Alex'in kendisini izlediğini fark etti. Serena kaşlarını çatmıştı. Alex'in gözleri pırıl pırıldı. Yakışıklı adamın hafif bir gülümsemeyle kıvırdığı lezzetli dudakları, Serena'nın göğsünü sıkıştırmaya yetmişti. Serena bir başka yerinde daha hareketlenme hissetti. Alex, sanki Serena'nın eteğinin altında olanlardan haberdar olmuş gibi bakışlarını yumuşattığında, Serena o anı hatırlamanın zevkiyle çılgılık atabilir durumdaydı. Alex, o gece gemide, üstüdeyken de böyle gülümseyerek yumuşacık bakmış ve sonra da içine gir--

Uşak kapı eşiğinde belirmişti. "Yemek hazır lordum."

Serena, elini kıpkırmızı olmuş yanaklarından birine götürdü. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. Omuzlarını dikleştirip ayağa kalktı ve yemek odasına yöneldi. Alex'e olan hislerine karşı kendine söz geçiremiyordu belki ama başka insanların hayatlarında söz sahibi olacaktı. Önce kız kardeşinin mutlu olmasını sağlayacak, sonra da şu kaçakçı meselesiyle ilgilenecekti.

Bay Seton'ın onu tekneye götürdüğü akşam olduğu gibi kimseye yakalanmadan kolaylıkla bir at çaldı ahırdan. John ve seyis yamağı horuldayarak uyuyorlardı. Serena, Londra'daki kumarhanenin dışında Markiz Doreé ile yüzleşmek istediğinde John'un yardımına ihtiyaç duymuştu.

Ancak şimdi kendi evinde ve tanıdığı bir arazideydi. Kıyıya yapacağı kısa bir ziyaret için kimseye gerek yoktu.

Kıyıya doğru atını sürerken, ayın cılız ışığında, tanıdığı patikaların ne kadar farklı göründüğünü fark etti. Gecenin serinliği cübbesinin dışında kalan ensesini üşütürken, taşlı yolda beliren tekinsiz gölgeler Serena'yı olduğu kadar atı da korkutmuş gibi gözüküyordu. Yolda iki kez kaybolduğunu düşündü ama dalgaların sesini takip edince kendine olan güveni arttı.

Kıyıya ulaşana kadar bu işi yarın sabah değil, bu akşam halletmesi gerektiğine en az on kez ikna etmesi gerekmişti kendisini. Bu sayede, gecenin kör karanlığında kimseye görünmeyecek ve kıyıya kaçakçılar için bırakacağı notla ilgili kimseye hesap vermesi gerekmeyecekti.

Attan indiği anda, büyük bir hata yaptığını fark etti. İlerdeki mağaradan bir gölge kendisine doğru yaklaştı. Gölgenin sahibi iri yarı adam, sarhoşluktan, ayaklarının üzerinde zor duruyordu. Serena bir adım geriye kaçarken adamın sesini duydu.

“Vay vay vayyy, beyler, bakın rüzgâr ne getirmiş.”

Beyler mi? Kalbi korkuyla atmaya başlamıştı.

Mağaradan daha çelimsiz bir adam daha çıktı. O da leş gibi rom kokuyordu ve eliyle yüzünü sıvazlıyordu.

Serena çevresine baktı. Attan inebileceği en yakın yer iskelenin ucuydu ama iri yarı adam çoktan yolunu kesmişti. Koşmalıydı. Belki de bu adamlar onu takip edemeyecek kadar sarhoşlardı. Dizginleri elinden bıraktı ve koşmaya hazırlandı. O anda bu adamların *Şövalye*'nin tayfası da olabileceği düşüncesi belirdi aklında. Tam sakinleşecekti ki çelimsiz adamın sırtarak kendisine yaklaştığını gördü. Adamın sözleri, karşısındaki kim olursa olsun, kaçması için yeterliydi.

“Ne güzel şeysin sen öyle,” dedi çelimsiz adam. Sesin-

de şu an çok da duymaktan zevk alamadığı bir İrlandalı aksanı vardı.

“Neden şu cübbeni çıkarmıyorsun yavrum, altında ne-ler olduğuna bakalım bir,” dedi iri olan bir diğeri.

“Hata yapıyorsunuz beyler.” Serena’nın sesi titriyordu. “Sizi kendinize bırakıp gideceğim.”

“Ooo, kaptanların tipi olan kadınlardan. Ne dersiniz beyler?”

“Bence numara yapıyor,” dedi İrlanda aksanıyla diğeri. “Ne iş yapıyorsun sen tatlım? Leydi hizmetkârı falan mısın?”

“Bir keresinde bir leydi hizmetkârını becermiştim,” dedi sıratarak üçüncü bir adam. “Şeftali gibi kokuyordu.”

“Bakalım bu nasıl kokuyor.”

Serena aşağı atladı. İri olan homurdanarak ellerini öne doğru uzattı ama at şaha kalkıp kaçtığı anda kızı kaçırdı. Çelimsiz olan ise bir anda ortaya çıkıp Serena’yı bileğinden yakaladı ve iri olana doğru savurdu. İri herif elleriyle onu iyice sarınca, çelimsiz olan belini bıraktı. Yukarı yola doğru dörtnala kaçan atın toynak sesleri gittikçe uzaklaşıyordu.

“Hemen beni bırakın. Eğer burada münasebetsiz bir durum olursa, başınız büyük belaya girer.”

“Neymiş? Münasebetsizmiş durummuş.” Üçüncü adam kahkahalarla gülüyordu şimdi. “Beyler duydunuz mu müna--” Sallana sallana yanlarma geldi. “Ne demiştin?”

“Kapa çeneni Andy,” diye homurdandı çelimsiz olan. Öne doğru eğilip, koklamaya başladı Serena’yı. “Glen, şeftali kokusu yok. Daha çok bisküvi gibi kokuyor.”

“Ah! Bugün yeterince bisküvi yemiştin zat—”

İri İrlandalı, Serena’yı öpmeye çalışan adama hızlı bir samar atıp genç kadına yaklaştı.

“Bu, senin bildiğin gemi bisküvileri gibi değil aptal he-

rif.” Serena’nın yanağını koklarken kaşlarını çatdı. “Anne-
min paskalyada yaptığı kekler gibi kokuyor. Galiba bayram
geldi beyler. Cübbenin altında bize hediye var mı güzel
kız?”

Serena, kusmamak için kendini zor tutuyordu. “Hayır.
Ama sizin yasadışı mallarla yüklü bir geminiz var değil
mi?”

Çelimsiz olan elini cübbeden çekiverdi.

“Neden bahsediyor bu Cian?”

“Kes sesini Andy. Bu kadının hiçbir şey bildiği yok.”

“Sizin, kaçakçılık yapan geminin tayfaları olduğunuzu
ve burada bir mesaj beklediğinizi biliyorum. Beklemiyor
musunuz?”

“Kahretsin Cian, hadi gidelim buradan” dedi Glen kızı
bırakıp.

İri İrlandah Serena’yı kolundan tutup onu iskeleye çek-
ti.

“Onu da yanımıza alalım.”

“Kafayı mı yedin sen Cian. Onu götüremeyiz. Bağırır.”

“Evet bağırırım. Hatta hemen beni bırakmazsanız öyle
bir çılgılık atarım ki geminizden bile duyulur.”

İri olan alayla gülümsedi. “Senin yardımına kimse gel-
mez küçük bayan. Gecenin bir yarısı macera aramak için
evden kaçan bir kadını kim arar ki? Sissy kahpesi gibisin
işte,” diyerek yere tükürdü ve Serena’yı sürüklemeye de-
vam etti.

Glen homurdanıyordu. “Tamam, ama Sissy kendi iste-
ğiyle gelmişti.”

Sissy, Penny’nin kız kardeşiydi. Bunlar, Sissy ve karde-
şinin beraber çalıştığı kaçakçılar olmalıydı. Demek ki bu
ayak takımı, Serena’nın da kâr elde etmek isteyen bir kadın
olduğunu sanmıştı.

İskelenin ucunda bir tekne bekliyordu.

“Bu, Sissy’den daha güzel,” dedi Andy.

“Tekneye bin.”

“Binmeyeceğim.”

“Tekneye bin dedim kaltak,” diyen Andy genç kızı itti. Serena’nın dengesi bozuldu ve tekneye düştü. Düşerken kafasını bir yere çarpmıştı.

“Hayır, beni geri götürün.” Bir anda başı dönmeye başlamıştı. Eliyle kafasına dokunduğunda, sıcak tene değdi parmakları, uyuşmuş gibiydi.

Başındaki acı artarken, teknenin iskeleden ayrıldığını hissetti. Neredeyse kusacaktı.

“Cian, yine belinin altıyla düşünüyorsun,” diye bağırdı Glen iskeleden. Serena bulanıklaşan görüşüne rağmen adamın iri yapısı sayesinde onu seçebilmişti karanlıkta.

“Artık gemiye yüzerek gelirsin Glen,” diye bağırdı Andy ve elindeki şişeden bir yudum içki daha aldı.

Glen bağırmaya devam ediyordu; “Peki ya emirler ne olacak? Serle mesaj getirene kadar burada beklememizi söylememiş miydi o kadın?”

“Leydiye söyle, emirlerini alıp bir tarafına soksun.” Andy kahkahalar atıyordu. Cian adama tokadı çakıp, elindeki içki şişesini aldı. Andy’nin bağırırları bir an durdu, denize doğru eğilip tükürdü ve tekrar kürek çekmeye başladı.

Serena aklını toparlamaya çalışıyordu acı dayanılacak gibi değildi. Belli ki Sissy’nin maceraperest kardeşinin bile hoşlanmadığı şekilde davranacaklardı ona. Cian Serena kaçabilir diye bileğini yakalamıştı. Oysa başı öyle dönüyordu ki, kaçmaya çalışsa bu kara denizde boğulacağı kesindi.

“Aptallık etmeyelim Andy,” diye homurdandı Cian. “Bize bu gece bu kadın yeter. Gemiye götürelim. Önce ben işimi halledeyim sonra siz ne isterseniz yaparsınız. Sonra da sabah gelip Glen’i alırız.”

“Ama mesajı almadan gemiye gitmemeliydik.”

“Siz denizciler kadınlara böyle mi davramırsınız?” diye sordu Serena. Ciğerlerine dolan korkuyu saklamaya çalışıyordu. “Bazı gemilere kadınların ayak basmasının bile yasak olduğunu duymuştum.”

“Anlamaya başlamışsın küçük bayan,” dedi Cian ve Serena’yı kemikli kalçasına doğru çekiverdi. Ondan uzun değildi ama yine de güçlüydü.

“Kaptan Kızıltaş gemisine kadın almaz.” Bazı istisnalar hariç tabii. “Savaş gemilerine de kadınlar binemez. O zaman siz bir çeşit isyankâr haydutsunuz.” Serena, bu taktiğin işe yaraması için dua ediyordu.

“Kes şunun sesini Cian. Sinirlerimi bozuyor.” Andy’nin kürek çekmesi yavaşlamıştı.

“Duydun mu küçük hanım, Andy’nin sinirlerini bozuyormuşsun.” Kolundan çimdikledi Serena’yı. “Ama ben senden hoşlandım.” Cübbesinin içine uzanıp, göğsünü kavradı.

Serena bir anda kendine gelmişti.

“Babam Lord Carlyle ikinizi de astırır.”

İrlandalı adam hızla elini geri çekti.

“Seni yalancı kaltak!”

“Yalan söylemiyorum. Benim adım Serena Carlyle. Hemen beni kıyıya geri götürün yoksa...” Bir an tehdidini düşündükten sonra devam etti. “Yoksa iskelede buluşmayı planladığım beyefendi, arkadaşınız Glen’in kafasına tabancasını dayar ve geminizin yerini bir saat içinde öğrenmiş olur” Kendine güvenen bir tavırla gülüyordu şimdi Serena.

“Cian” Andy kürek çekmeyi bırakmıştı şimdi. “Ya doğru söylüyorsa?”

İrlandalının gözleri kısıldı. “Hangi beyefendi?”

“Bu sizi ilgilendirmez.” Kalbi deli gibi çarpıyordu ama sesinin sakın çıkmasını başaramıştı. “Şimdi hemen kıyıya, haydi.”

“Geri götürelim Cian.” Andy’nin kürek çekişi panikle hızlanmıştı. “Eğer şey bunu öğrenirse...”

“Kim bunu öğrenirse?” diye araya girdi Serena.

“Kapa çeneni Andy!” Endişe bu sefer Cian’ın gözüne de yerleşmişti. “Peki, sanırım seni kıyıya götürebiliriz. Tabii bütün bu olanlardan hiç kimseye bahsetmeyeceğine söz verersen...”

“Öyle bir şey kesinlikle yapmayacağım. Ama eğer biraz daha canımı yakarsanız ve beyefendi arkadaşım hikâyeyi Glen’den dinlerse... hepinizin boynu ipe geçer.”

“Bilemiyorum,” dedi ve bakışları tekne içinde kararsızca dolanmaya başladı. “Sonuçta yüzümüzü gördün. İsimlerimizi de öğrendin.”

“İyi de daha o kendine gelemeden Bristol’a varmış oluruz.”

“Bristol mu?”

Cian bir anda karar verip “Eğer senden kurtulacaksak, burası da iyi bir yer bence,” diyerek Serena’yı kolundan tuttu ve tekneden aşağı attı.

Serena bir anda dibe battı, soğuk su teninin altından geçiyor, burnuna giriyor, gözlerine kaçıyordu. Ayakları dibe değince kıyafetlerinin ağırlığıyla savaşıyor yüzeye çıktı. Botları kum içine gömülüyordu ama suyu omuz hizasına almayı başarmıştı. Derin bir nefes aldı. Gözlerini açtı, tuz tenini yakıyordu. Saçları sıırıksıklam olmuştu.

Kıyıda en fazla yirmi metre uzaklıktaydı. Sessiz gecede sadece teknenin kürek çekişleri ve Andy’nin fısıltılı küfürleri duyuluyordu.

Kollarını öne uzattı ve suyu ayırdı, yün ve musline sarılmış bacaklarını itekleyerek ilerlemeye çalışıyordu. Neyse ki sakince kıyıya doğru vuran dalgalar vardı. Ayaklarını sürüyerek, su bileklerine gelene kadar ilerledi.

Kıyıya geldiğinde dizleri üstüne çöktü ve ağlamaya baş-

ladı. Su vücudundan akıp geçerken, gözlerini kapadı ve titreyerek nefes almaya başladı.

Ne kadar da aptalca davranmıştı. Sabahı bekleyip, iskeleyle Tracy ile gelebilirdi. Sabah bırakacağı bir not da amacına ulaşabilirdi. Üstelik endişelerini üvey ağabeyiyle paylaşmak Serena'yı rahatlatılabilir, planlarını anlattığında ondan yardım bile alabilirdi.

Serena dirseklerinin üzerine düştü, yüzünü elleri arasına aldı ve düzgünce nefes alabilmek için düşüncelerini toplamaya çalıştı. Teker teker kaçakçıların ağızlarından kaçırdıkları ipuçlarını düşünmeye başladı. Hepsini hafızasına kazımişti. Yavaşça elleri üzerinde kalan yolu sürüne-rek karaya çıktı. Sırılsıklam olmuş cübbesini çıkarıp, ayağa kalktı ve yukarı baktı.

Titreyen bacakları ve kollarından bütün güç çekilmişti sanki.

Elli adım ötesinde duran sahil yosun kaplı bir kayalığın tabanında yatan ince taşlı bir kumluktan itibaren. Kuzey tarafında, kayalığın içine doğru ilerleyen, ay ışığının aydınlattığı bir patika vardı. Çelimsiz ağaçların arasından yükselen bu yokuş yol, taş kazınmış dar basamaklı bir merdiven gibiydi. Biraz ilerisinde de, tepeden çeyrek mil uzaklıkta Savege Park bütün heybetiyle yükseliyordu. Gümüşi karanlıkta cennet gibi gözüküyordu malikâne.

Cübbesini arkasından sürükleyerek, bacaklarına yapışan sıırılsıklam elbisesiyle, sahili yorgun adımlarla geçti ve tırmanmaya başladı. Çocukluğunda babasının arazisindeki tepeleri ve taşlı kayalıkları tırmanırdı. Şimdi bu yorgunluk içindeyken o mutlu anılar aklına geliyor, ayakları taşların üzerinden kayıp, dengesini kaybettiğinde yola devam etmesi için onu cesaretlendiriyordu.

Dizleri morarmış, elleri kesilmiş, yorgun bir halde dik yokuşun tepesine çıktığında nefesini toplayabilmek için

oturdu. Eve şu haldeyken gidemezdi. Tepenin arkasında, ağaçlar içinde duran dış binalar daha yakındı.

Rüzgâr tepede daha da güçlü esiyor, ıslak giysinin içine sızıyordu. Serena titremeye başlamıştı. Cübbesine doğru kararsızlıkla baktı. Islaklıktan ağırlaşmış cübbeyi omzuna geçirmekten başka bir seçeneği yoktu.

Yakındaki binalardan birine doğru yürüdü. Havlayan köpekleri umursayamayacak kadar yorgundu. Nefes nefese üç köpek kendisine yaklaşıp, etrafında şöyle bir dola-nıp, kokladılar sonra da geldikleri hızla gittiler. Ağaçlara doğru yaklaştığında küçük bir ışık gördü. Bel hizasında sallanıyordu ışık. Tiz bir ses karanlığı yararak çınladı.

“Kim var orada? Dost musun düşman mısın?”

Serena sesi tanıımıştı. “Dostum.”

Lamba yukarı doğru sallandığında Serena’nın az önce tırmandığı denizde geçen bir yaşamın sertleştirdiğı bir ocuk yüzü gözüktü.

“Billy,” dedi Serena. Ağlayacak gibiydi. “Lord Savege ile görüşmeliyim.”

On Sekizinci Bölüm

Cesur bir adam hep başarılı olur.

- Homeros, *Odysseia*

Alex brendisinden bir yudum alıp, içtiğinden de pek zevk almadan ağzında gezdirdi. Aslında daha güçlü bir içkiye ihtiyacı vardı. Mesela Rom. Fakat romun tadım en son Serena'nın arzulu dudaklarından almıştı. Serena'yı tekrar öpmeden rom da içmeyecekti.

Bardağım bilaro masasının kenarına bıraktı. Yeşil masa üstünde toplar yerine, Tracy Lucas'ın *Osprey* ile alakasının kanıtı olan, baronun, kaçakçıların kaptanı Dunkirk'e yazdığı bir mektup vardı. Birkaç gün önce gönderilmiş mektupta, bilinmeyen bir yerden gemiye yüklenecek kargo hakkında bilgi veriliyordu.

"Tüm bulabildiğimiz bu kaptan," dedi Adam ve başındaki şapkaya dokunup selam verdi. "Sissy, Billy'nin kendisini gördüğünü fark edince kaçtı. Çok zeki bir kadınmış doğrusu... Olaya da boğazına kadar batmış durumda. Kardeşi ise o kadar zeki değil. Sissy ortadan kaybolsa da erkek kardeşi oralardaydı. Ona iyice içirip konuşturduk. Kız kardeşinden bıkmış." Gülümsedi burada Adam. "Kız kardeşi yüzünden kaçakçılara bulaşmış. Kanıtlamak için bize bu

mektubu gösterdi. Sızdığında da cebinden aldık. Umarım işinize yarar.”

“Kesinlikle yarar. Adam, sen de Billy de iyi iş çıkardınız.” Konuşurken sesini değiştirmeye gerek duymamıştı. Ne de olsa, tayfaları da, hizmetkârları da, hatta köylüler de onun kim olduğunu biliyordu. Görünen o ki, bilmeyenler sadece amiraller konseyi ve kendi gibi soylulardı. Serena, söz verdiği gibi kimliğini açıklamamıştı. O tehdidi hatırlamak Alex’i gülümsetti. Söylediği anda kadının görüntüsü aklına gelince kanı kaynadı. Yarı çıplak, sevişmekten çipil çipil olmuş gözlerle ne kadar güzeldi....

“Kaptan, izin verirseniz biz artık gidelim.”

“Giderken mutfağa da uğrayın. Bayan Tubbs size yemek hazırlatmıştı.”

Adam saygıyla selam verip, kapıdan geçerken boynunu eğerek bilardo odasından çıktı. Evin içinde pek de rahat olmadığı belliydi.

Alex, istakayı avucuna vurdu ve denizcinin geldiği sırada yarım kalan atışım yaptı. Bilardo topu da Adam ve Billy gibi tam hedefini bulmuştu. Görünüşe göre Sissy, kardeşinin Clovelly limanlarındaki bağlantılarını kaçakçılarla iletişim kurmak için kullanmıştı. Sonra, kaçakçı gemisi kaptanı Dunkirk’ün karısıyla muhabbeti arttırıp, yerini sağlamlaştırmıştı. Ortadan kaybolması da Alex’i endişelendirmiyordu. Bu tip kadınlar her zaman dört ayağının üstüne düşerdi. Onun sayesinde erkek kardeşinden alabildikleri mektup, Alex’e gereken delildi.

Topa vurmak için masanın üstüne eğildiğinde, kapıya gelmiş olan uşağını gördü.

Alex kaşlarını çatı. “Bir şey mi oldu Tubbs? Saatler önce yattığını sanıyordum.”

“Lordum, bir ziyaretçiniz var. Ahırda bekliyor. Billy onu bahçede bulmuş. Özellikle sizinle konuşmak istiyormuş.”

“Kimmiş?”

Tubbs boğazını temizleyip sesini alçalttı. “Bir leydi lordum. Hatta sanırım, o leydi.”

Alex'in boğazı kurudu. Ceketini bile almadan, ıstakayı Tubbs'a verdi ve koşma isteğini dizginleyerek koridora çıktı.

Serena? Onun ahırında? Hem de gecenin bu saatinde?

Bir sorun olmalıydı. Bu akşamki yemekte boğulmak üzereymiş gibi kız kardeşinin kolundan ayrılmamış, Alex'e iki çift laf bile etmemişti. Gerçi, Bayan Lucas'ın akşamın çoğunu Aaron'a yakın geçirmesi de gözünden kaçmamıştı. Birbirlerine hiç dokunmamışlardı ama hep yanyanaydılar.

Aaron da kız da aptallık ediyordu. Annesinin Londra'daki partilere ve balolara ev sahipliği yapmaktan bahsederken kızın hissettiği korku ve Aaron'ın abayı yakmış bakışları Charity'yi etkilemiş olmalıydı. Bu da Alex'i bir daha konuşulmayacak biri haline getirirdi.

Yan yola çıktığında, koşmaya başladı. Ahırın penceresinden cılız bir kandil ışığı görünüyordu. Kapı yarı açıktı ve Pomley dışarıda bekliyordu.

“Yanında başka biri var mı?” diye nefes nefese sordu Alex.

“Hayır lordum. Çocuğu diğer ahıra gönderdim, diğerleri de çoktan yattılar.”

“Tamam, sen de gidebilirsin. İhtiyacım olursa çağırırım.”

“Peki, efendim,” diyen Pomley karanlıkta kayboldu.

Alex kapıyı açarken yüreği ağzındaydı.

Serena, tahta ahır kapısına sırtım vermiş, bekliyordu. Üzerine bir battaniye sarılıydı. Üşümüş elleri bembeyazdı. Islak saçları sırtına kadar dökülmüştü, gözleri ardına kadar açıktı.

Alex hiçbir şey söylemeden yanına gitti ve onu kolla-

rına aldı. Serena'nın yüzü, adamın göğsüne gömülmüştü. Titreyen vücudunu sıkıca sardı Alex. Elleriyle, tuzdan sertleşmiş saçlarını okşarken yanağını bu sarı saçlara yaslamıştı. Serena gemisinden ayrıldığından bu yana onu kollarına almak için yanıp tutuşuyordu ama bu şekilde değil.

"Serena," diye mırıldandı korkusunu saklayan sakinleştirici bir ses tonuyla. "Serena, ne oldu?"

Serena derin bir nefes alıp, yumruklarını Alex'in göğsüne koydu ve geri çekildi. Bakışlarını Alex'e dikmişti. Dans eden kandil ışığında parlayan gözlerindeki bakış sertti.

Adamın kollarından çekti kendini.

Alex onu tekrar saracaktı ki vazgeçti. Serena bu sıkıntılı durumda bile gururlu, kararlı ve dimdik bir şekilde duruyordu

"Bu gece iskeleye gittim."

Alex başını salladı. "İskeleye mi?"

"Kaçakçıların, mesaj alıp vermek için senin iskeleni kullandığını öğrendim. Ben de kendim bir mesaj bırakacaktım."

"Sen mi?"

"Gemiye sakladıkları yeri öğrenmeye çalışıyordum. Böylece yakalanmalarını sağlayabilirdim."

"Serena, bu civardaki görevliler kaçakçıları yakalamak için parmaklarını bile oynatmazlar. Onların derdi, işsiz kalmış denizcileri ve askerleri, köylü tüccarlarını yağmalamaktan alıkoymak." Onu kollarına alıp, yüzündeki sıkıntıyı bir öpücükle silmek varken neden tartışıyordu ki? Güzel ağzı onu çağırıyordu sanki, yanaklarının ve çenesinin titreyen gölgede iyice ortaya çıkan güzelliğine dayanmak zordu.

"Bir şeyler yapmak zorundaydım." Kolları yanına düştü. Battaniye kısmen üzerinden sıyrıldı. "Sen yapmıyordun."

Kadının vücuduna bakmaktan kendini alamamıştı Alex. Vücuduna yapışmış elbisesinin üstünden, dikleşmiş meme uçları görülebiliyordu. Beli, kısa nefeslerle inip kalıyordu. Bacakları birbirine yapıştı.

Sakinleşmeye çalışarak sordu. “Ne oldu?”

“İskeleye vardığımda, orada bazı adamlar vardı. Üç denizci, daha doğrusu kaçakçı... Atım kaçtı.” Söyleyeceğini yuttu, gözlerini kaçırıyordu.

Alex’in gözleri kızgınlıkla parladı. Kalbi hızlanmıştı. Serena’ya doğru ilerlediğinde, genç kadın bir adım geriye çekildi.

“Serena, sana ne yaptılar?”

“Hiçbir şey. Beni teknelerine bindirdiler. Kim olduğumu söyledim de geri bıraktılar.”

“Seni buraya yakın bir kıyıya mı bıraktılar? Bu yüzden mi evime geldin?”

“Buraya gelmek planladığım bir şey değildi.” Serena’nın ateşli bakışlarında hem arzu hem de kızgınlık gören Alex, sadece göğsünün değil, kasıklarının da ısındığını hissetti. Bu kadar çekici bir kadının nasıl olup da evlenmediğine bir kez daha şaşırdı. Nasıl olup da, kendisinden başka erkekler Serena’daki tutkuyu ve irade gücünü görememişti? Nasıl olup da konuştuğu her erkek Serena’ya umutsuzca âşık olmamıştı?

Belki de olmuşlardı. Belki de, bu fikir Alex’i ne kadar acıtsa da, Serena bir koca istemiyordu. Belki de istiyordu. Belki de Serena hâlâ, kendisini ilk kez teslim ettiği adamın eşi olmak için bekliyordu.

“Neden senin iskeleni kullanıyorlar Alex?” Serena’nın sesinde garip bir ifadesizlik vardı. “Neden, senin de gemine gitmek için kullandığın iskeleyi kullanıyorlar?”

“En ufak bir fikrim yok.” Gözlerini kaçırmadan konuşuyordu. “*Osprey* ile alakam olduğunu mu sanıyorsun?”

Üvey ağabeyinin durumundan hiçbir haberi olmadığı belli olmuştu.

“Kaçakçıların gemisinin adı bu mu? Sen nereden biliyorsun?”

“Bu denizlerde yelken açan bir geminin kaptanıyım. Geçen gece kamaramdayken bunu tam anlayamadın sanırım?”

Sinirden dişlerini sıkmıştı, kalın battaniyenin altında bedeni titriyordu.

Alex de sinirlenmişti. Sinirinin hedefi Serena ya da iskeledeki kaçakçılar değil, Tracy ve Serena’nın babasıydı. Bu iki adam, Serena’yı korumakla yükümlüydü.

“Gecenin bir yarısı kaçakçıların peşinden gitmek de ne oluyor?” dedi sertçe. “Aklını mı kaybettin?”

“Hayır, sadece yanımda yardımcı olacak kimse yok,” diye karşılık verdi Serena. “Onları bulup, bulduğum ipuçlarını tek başıma birleştirmem gerekiyordu. Ve evet, senin de kaçakçılığa bulaşmış olma ihtimalini düşündüm. Ne de olsa onları durdurmaya niyetli değildin.”

“Bana güvendiğiniz için teşekkür ederim bayan.”

“Şaşırmamalısın. Sana güvenmem için bana bir neden vermedin. Yalan söyledin.”

“Hayır söylemedim.” Asla da söylemeyecekti.

“Nişanı bozacağına söz vermiştin.”

“Kardeşinle evlenmeyeceğime söz verdim ve evlenmeyeceğim de. Merak etme.”

Serena’nın gözleri şaşkınlıkla açıldı. “Tören dört gün sonra Alex. Ne zaman iptal etmeyi planlıyorsun? Yirminci evlilik yıldönümünüzde mi?”

“Çok şakacısın. Seni kaçıran kaçakçılara da şaka yaptın mı?”

“Sen şeytanın birisin,” dedi ağlamaklı bir şekilde. Eliyle ağzını kapatıyor, kendine hâkim olmaya çalışıyordu. Alex, göğsüne bir ağırlık çökmüş gibi hissediyordu.

“Serena,” dedi ve ona doğru uzandı ama Serena onun elinden çekti kendini ve üzerindeki battaniye samanlarla dolu yere düştü. “Bu aptalca nişanı, kız kardeşinin onayını almadan bitiremem. Eğer onun onayı olmazsa, herkesin önünde rezil olur. Bunu biliyorsun. İkna olması için annemin nasıl çaba harcadığının farkında değil misin?”

“Peki ya ikna olmazsa?” diye sordu Serena çaresizlikle.

Alex, endişeli bakışlarını Serena’ya dikti. Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Charity’ye de, kendi erkek kardeşine de lanet okuyordu. “O zaman, nişanı onun onayı olmadan bozarım. Yarın her şeyi bitiririm. Tabii istediğin buysa...”

Serena’nın hem kafası karışmıştı hem de canı yanıyordu. Yüzünden, yaşadığı duygu karmaşası okunabiliyordu.

“Karşı koyacaktır. Bu evlilikten korkuyor ama annesine karşı duyduğu korku daha büyük.” Sonra gözyaşlarını tutmak istercesine gözlerini kırpı. “Sen, kendi gemine istediğin gibi hükmediyor olabilirsin Alex ama herkesin kalbine hükmedemezsin.” Derin bir nefes aldı ve yüzünü korkusuzca kaldırdı. Kandil ışığı, şakağındaki morluğu ortaya çıkarmıştı.

Bir anda kan beynine sıçramıştı. Odaksız öfkesi, panikle birleşmiş, dizlerinde güç kalmamıştı. Genç kızı kollarından sıkıca sarıp, kendine çekti.

“Senin kalbine hükmetmiyor muyum?” derken sesi çok farklıydı. Serena’nın çenesini tutup yüzünü kendi yüzüne doğru kaldırdı. Gözleri birbirine kilitlendi. Bakışlarında özlem vardı, Alex’in kor gibi yanan öfkesi dinmeye başladı. Tek kelime edemiyordu. Kollarındaki kadının ona hissettirdiklerini anlatabilecek hiçbir şey yoktu. Sahip olduğu her şeyi, ruhunu, bedenini ve kalbini ona vermeye hazırды ama hiçbirinin Serena’ya layık olmadığını düşünüyordu.

Dudaklarından öptü onu ve Serena’yi bir güven duygusu sardı. Bu his o kadar gerçek, mükemmel ve tanıdıktı ki, sanki onun kollarından hiç çıkmamış gibiydi.

Oysa tanıştıkları ilk günden beri onun hakkında anladığı yegâne şey, hiç de görüldüğü gibi biri olmadığıydı. Alex'in dokunuşları ve öpüşleriyle güçlenen fantazileri, Serena'nın Alex'e karşı kör olmasını sağlamıştı. Oysa adamın yaptıkları ve yapmadıkları, gerçek kişiliğini gözler önüne sermeye yetmeliydi.

Kendini birden geri çekti. "Olmaz. Kız kardeşimi seviyorum. Ailemi seviyorum. Onlara da, babamın koruması altında yaşayan ailelere yardım etmeliyim."

Alex Serena'nın yüzünü avuçları arasına aldı. "Bunu bildiğimi görmüyor musun? Senden daha iyi biliyorum hem de."

"O zaman neden yardım etmiyorsun? Neden kaçakçılarla tek başıma uğraşmak zorunda kalıyorum?"

"Çünkü..." Serena'nın saçlarını okşayan elleriyle yüzünü kendisine doğru kaldırdı. "...ben bir kahraman değilim Serena." İsmi bile dikkatle söylüyordu. "Basit bir insanım. Bir dolu zaafı olan bir adamım."

Kendini tamamen ona teslim etmiş bakışları, Serena'nın içindeki bütün direnişi, korkuyu, sıkıntıyı atmış, geriye sadece özlem kalmıştı. Elleriyle adamı güçlü kollarından sardı.

"Haklısın," dedi. "Belki de seni tanımıyorum."

Dudakları tekrar birleşti o zaman. En az Serena kadar arzuluydu Alex ama hâkimiyet de onun elindeydi. Serena'yı sahiplenmişti. Onun dünyasını başdöndürücü bir arzu ve ümit karmaşasına sürüklüyordu. Genç kadını tahta duvara dayayıp iştahla öperken Serena artık kendini çekmiyordu. Alex'in vücudundaki elleri ikisinin bedenini birleştiriyordu sanki. Vücudunun her yerini, sanki Serena'nın hissettiği arzuyu bilircesine okşuyordu. Yüzünü, kalçalarını, göğüslerini, belinin kıvrımlarını ve ellerini kavıyor, teninin altını ateşler içinde bırakıyordu.

Parmaklarını birbirine geçirip, dudaklarını Serena'nın boynuna götürdü ve diziyle bacaklarını araladı. Serena ateş içinde kalmıştı. Hissettiği arzunun yoğunluğu Alex'in dilinin her dokunuşuyla daha da artıyor, acı verici bir hal alıyordu neredeyse. Bedenini adamın sertliğine bastırdı. Vücudunun arzuyla gerildiğini hissetti. O gece olduğu gibi, o gecedен bu yana adamı her düşüncesinde ve kendisine her dokunuşunda olduğu gibi ateşli bir arzuyla gerilmişti. Onu istiyordu.

Alex başını kaldırdı. Nefes nefeseydi, gözleri istekle pırıldıyordu. Serena içindeki her şeyin onu arzuladığını hissediyordu.

“Kimdi o Serena?” dedi sertçe.

“Kim kimdi?” Serena ellerini adamın sık saçlarının arasına sokmuştu.

Alex'in yüzünde öfke vardı. “Bekâretini alan adam.”

“Ne önemi var ki?” Alex'in yüzünü kendine çekip öptü. Adam brendi ve temiz çarşaf gibi kokuyordu. Bu, Alex'e has bir kokuydu. “Kim olduğunu hatırlamıyorum bile,” dedi.

Alex dondu.

“Kim olduğunu hatırlamıyor musun? Yani başkaları da mı vardı?”

“Hayır, sadece sen oldun. Ve onu hatırlıyorum ama ondan bahsetmek istemiyorum sadece.” Göğüslerini adamın vücuduna bastırdı. Islak kıyafetleri, dokunuşların daha yoğun olmasını sağlıyordu. Baş ağrıyordu ama Alex'in yanında olmak ayakta kalmasını sağlıyordu. “Üstelik sanırım bir tencerem dibin kara olayıyla karşı karşıyayız. Bekâretini kaybettiğinden bu yana sen kaç kadınla birlikte oldun?”

“Ama sen bir leydisin,” dedi Alex zorla, şimdi çıldırtıcı bir şekilde hareket etmiyordu.

“Hayır, ben hafif meşrep biriyim. Bence böyle olma-

saydım şu anda ikimiz de burada olmazdık. Şimdi öp beni Alex.”

Alex, Serena’yı belinden sardı. “Kimdi o Serena?”

“Tracy’nin bir arkadaşıydı. Bana kur yaptı. Ona âşık olduğumu sanıyordum ama o gidip bir başkasıyla evlendi. Üstelik bunu bana açıklamadı bile.” Eliyle Alex’in yanağını okşadı. Kirli sakallarına değen parmakları, bütün vücudunda, çıldırtıcı bir arzu uyandırıyor. Aklına hep o gece kalçalarında, belinde ve kasıklarında hissettiği Alex’in sertliği geliyordu. Adamın gözlerinin içine bakarken mükemmellikle cennetin o gözlerde birleştiğini düşündü. “Bana hiçbir zaman senin hissettirdiklerini hissettirmedi. Bana zevk çığlığı attırmadı ya da aklımı başımdan almadı.”

Alex yutkunup tekrar öptü onu. Serena, ona ilk do-
kunduğu andan bu yana arzuyla yandığı adamın öpüşüne karşılık verdi. Alex’in gülümsemesiyle daha da fazla yoğunlaşmıştı tutkusu. Adam dilini Serena’nın ağzının içine sokup çıkarıyor, dudaklarını ara sıra kaçıyordu. Serena oyundan hoşlanmıştı ve onu artık içinde hissetmek istiyordu.

Bacaklarını açtı. Alex de kalçalarından tutup biraz yükseltti ve eteklerinin altından bacaklarının birleştiği yere dokunmaya başladı. Serena o anda zevkten eriyebilirdi.

“Alex, seviş benimle,” diye mırıldanabildi. “Hemen şimdi. Burada. Buna ihtiyacım var.”

Parmağını içine soktuğunda Serena yakınlıklarının şaşkınlığıyla nefesini tuttu. O kadar iyi hissediyordu ki. Adamı her şeyiyle istiyordu. Dokunuşu, sesi, kokusu... Sanki ona hiç doyamayacak, onun kendisine verdiği bu saf zevkten hiç sıkılmayacak gibiydi.

“Neye ihtiyacın var?” Alex’in sesi haşındı. Kadının dudaklarını öpüp ısıırıyordu. Parmağı, Serena’nın içinde gidip geliyor, zevkten kasılmasına sebep oluyordu. Vücudunu Alex’e iyice dayadı.

“Ah... İhtiyacım var,” diye nefese nefese inledi Serena. Çaresiz bir arzusunun derinliklerindeydi.

“Ne ye?” diyen Alex, şimdi iki parmağını içine sokmuş, gittikçe hızlanarak gidip geliyordu. Onu böyle tatmin etmekten memnunmuş gibi, onu sadece böyle istiyormuş gibiydi. Keskin bir şehvet Serena’nın damarlarını dolduruyor, bedenini titretiyor, tekrar yükseliyor, onu çıldırtacak bir noktaya taşıyordu. Fakat bu kadarı yeterli değildi.

“Sana ihtiyacım var.”

O anda Alex Serena’yı kalçalarından kavrayarak, havaya kaldırdı ve kulağına doğru eğildi. “Zaten seninim,” diye fısıldadı ve sert erkekliğini kadının içine soktu.

Serena, onu bütünüyle içine alırken bir an için Alex’e gerçekten sahip olduğunu düşündü. Alex Serena’nın kalçalarını kavrayıp, arzusunun içine yerleşince, yıllardan beri bastırıldığı o zevkin mutluluğuyla gülmeye başladı. Evet, Alex onundu artık. Adam gittikçe kalçalarının arasına girmiş, daha derinine inerken, Serena o anın sonsuza kadar sürmesini istiyordu. Bu kadar mükemmel ve gerçek bir şey hiç bitmemeliydi. Belki yıllar sonra bu anı sadece zevkli bir hatıra olarak anacaktı ama şu anda yaşadığı zevkin gerçekliğiyle çığlık atıyordu. Alex yakında Serena’dan sıkılırdı. Belki de bu son sevişmeleri idi. Yine de Serena, devam ettiği sürece, bu dokunuşların, içinde gidip gelen Alex’in tadını çıkarmaya kararlıydı.

“Serena, bana gel sevgilim,” diyen Alex’in vücudu, kolları, gömleğinin içindeki bedeni Serena’yı tamamen sarmış, içine giriş çıkışları hızlanmıştı. “Beni çıldırtıyorsun tatlı Serena,” diye sertçe fısıldadı kulağına. “Daha fazla dayanamıyorum. Gel bebeğim,” dedi.

“Devam et,” diye yalvardı Serena garip bir hıçkırıkla.

Alex sertçe öptü onu

“Seni istiyorum,” diye mırıldandı dudaklarına doğru.

“Seni, hiçbir kadını istemediğim kadar istiyorum. Seni gecemde de gündüzümde de istiyorum. Sana günün her saatinde böyle sahip olabilmek istiyorum. Şimdi gel, yoksa daha fazla dayanamayacağım.”

Kendini adama daha da bastırdı Serena. “Dayanamamak mı? Ama nasıl...”

“Geçen seferden sonra çok zaman geçti...”

“Uzun zamandır benden başkasıyla sevişmedin mi?”

“Ne dediğimi...” zor nefes alıyordu; “duymadın mı?”

“Anlıyorum ama...”

“Serena...”

“Sana inanmıyorum. Bana söylediklerin doğru olmaz.”

Alex durdu bir anda.

“Tamam böyle de sakinleşebilirim,” dedi saçlarını koklayarak. Serena’nın yüzünü avuçlarının arasına aldı. Bakışları yoğun ve parlak, sesi sertti. “O zaman şuna inan aptal kadın. Bu gece kendini tehlikeye attığın için sana kızgınım. Geçen gece, hiç tanımadığın adamlarla tekneye binip, hiç tanımadığın bir korsan gemisinin kaptanı ile buluşmaya gittiğin için de sana kızgınım.”

“Kes şunu. Azarlayabileceğin bir çocuk değilim ben.” Alex’in ensesinden tuttu ve onu tekrar içine aldı.

Alex hafifçe inledi ve kendini biraz daha ileri itti. “O zaman çocuk gibi davranma.”

“O gemiye herhangi bir korsanı görmeye gitmedim.” Serena’nın bütün vücudu arzuya yanıyordu. “Seni görmeye gittim.”

“Gitmemeliydin.”

“Yıllarımı, başkalarının emirlerine ve isteklerine uyarak geçirdim.” Kalçalarını hafifçe oynatarak, onu iyice hissetti, böylece adamın hareketleriyle daha iyi zevk alabiliyordu. “Sen bundan hoşlansan da hoşlanmasan da artık ne istersem onu yapacağım.”

“Peki bu hoşuna gidiyor mu?” Onu duvara dayadı ve iyice hassaslaşmış olan sıcaklığına daha da sert girdi. “Çünkü benim hoşuma gidiyor.” Sesinde belli belirsiz bir öfke vardı.

Serena, adamın beline doladığı bacaklarını biraz daha sıkarak titredi. Vücudu alev almış gibiydi ve doğrusu biraz ürkmüştü.

“Hoşuma gidiyor Alex. Lütfen—”

“Sessiz ol kadın. Ben seni kullanırken sessiz ol,” Kalçalarını sertçe avuçladı. Parmakları etine batıyordu. Daha da sert bir şekilde içine girdi. Bu sefer, nazik okşamalar ve öpüşler yerini haşin bir arzuya bırakmıştı. Kadının içine sertçe girip çıktı. Sonra tekrar ve tekrar... Her girişinde Serena daha da açılıyor ama bu haşinliğe doyamıyordu. İnliyor, adamın sert dokunuşunun, günahkâr kokusunun, içindeki tatmin olmak için yalvaran vahşi arzusunun yarattığı çaresiz zevk her şeyini tüketiyordu. Kızı dizinden kaldırdı ve sertçe gidip gelmeye devam etti, inliyordu şimdi, belindeki kaslar tamamen gerilmişti. Serena’yı duvara çarptı ve bir anda durdu ve Serena içinde yumuşamayı hissetti.

“Alex, lütfen,” diye yalvardı. Zevkin kenarına kadar gelmişti, onun bedeniyle, ahır kapısı arasına sıkışmıştı, kalçalarını ileri iterek onu içine alıyordu. Nefes nefese kalmış Alex’in Serena’ya dayanmış göğsü hızla inip kalkıyordu. Geri çekilip Serena’nın gözlerinin içine baktı. Bakışlarında panik vardı.

“Serena,” dedi ve önce dudaklarından, sonra boynundan, göğüs uçlarından öptü. Sertleşmiş göğüs uçlarında onun ıslak dudaklarını hisseden Serena inledi.

“Alex, lütfen, hadi.”

“Tamam,” diye mırıldandı Alex ve göğüs uçlarını dişleriyle hafifçe ısırdı. Serena inliyordu. Alex’in elini aldı ve aşağıya arzusunun merkezine doğru götürdü.

Alex dizlerinin üstüne çöktü ve Serena'nın eteklerini beline kadar sıyırıp ağzını alevler içinde yandığını hissettiği bacaklarının arasındaki sıcaklığa götürdü. Serena bir çığlık attı. Adamın diliyle eriyor, onu tükettikçe, bütün vücudu zevk içinde boğularak titriyordu. İçinde olmasını istiyordu tekrardan ama bu çılgınca zevkin bitmesine hazır değildi. Onu öyle kavrıyordu ki, içindeki bütün kuşkular silinmişti. Arzu ettiği sahipleniş buydu işte. Alex onundu.

Alex o anda parmaklarını da içine soktu Serena'nın ve önce sadece başparmağıyla, sonra diliyle dokunmaya başladı.

Serena'nın vücudu öne doğru atıldı. "Alex," diye inledi ve inanılmaz bir tatminle doruğa ulaştı.

Başı geriye düştü. Derin bir nefes aldı. Alex'in elleri kalçalarını sarmıştı, içindeki o sessiz çekim olmasa az önce yaşananları bir rüya sanabilirdi Serena. Oysa zevkin yankıları hala etkisini sürdürüyor, sert, hızlı kalp atışları devam ediyordu. Kalbinin bu acılı atışı Serena'yla konuşuyor, ona bir şeylerin değiştiğini ve çalınmasını izlemek istemiyorsa ardına bakmadan kaçması gerektiğini söylüyordu.

Alex, eteğin düşmesine izin verdi ve elleriyle kızın sırtını sardı. Alnını karnına dayadı, omuzları yorgunluktan ağrıyordu. Serena adamın saçlarının arasından geçirdi parmaklarını. Kendi solgun tenine karşı simsiyahtı saçları.

Sonunda başını geri çekti ve ayağa kalktı. Serena da Alex'in gömleğinin ucundan yakaladı.

"İlk başta bilerek öyle yaptın... Hani öncesinde..." Adamın dudaklarına dokundu. "O kaçakçılar beni bırakmasalar nasıl olacağını göstermek, bir ders vermek istedin."

"Evet, öyle" dedi Alex. "Sana bir ders vermek istedim ama aynı zamanda sana sahip olmak da istedim. O anda bu iki isteğim birbirine karıştı." Çenesini sıkmıştı ve gözleri uzaklara dalmış gibiydi.

“Ama istediğın etkiyi yaratamadın. Sonuçta haşın de olsa bana sahip olan sendin.”

Alex derin bir nefes aldı. “Konu sen olunca kendimi kontrol edemiyorum. Beni çıldırtıyorsun.”

“Al benden de o kadar.”

Alex bakışlarını yine ona çevirdi. “Hayır, yanılmışım. Seni, aptalca ya da aceleci davranmakla suçlamam hataydı. Senin bütün hareketlerin planlı... Her zaman doğru kararı vermiyor olabilirsin ama her ne yapıyorsan kendi kararını uygulamak üzere yapıyorsun.”

Ses tonu ciddiye ama Serena bunun bir suçlama olmadığı hissetti. Konuşurken bile, bakışları Serena’yı aradığı bir şey varmış gibi inceliyordu. Şevkatli parmaklarıyla yüzüne dokundu Serena’nın.

“Yine de yaptıklarım bir işe yaramıyor,” diye fısıldadı Serena. Alex’in gözlerindeki duyguya gömülmüştü. “Hep başarısız oluyorum.”

“Bence başarılı olma potansiyelinin farkında değilsin o kadar.” Fırtınada birden ortaya çıkan güneş ışığı gibi yüzünde bir gülümseme belirmişti. “Bu kararlılığınla neredeyse iyi bir korsan bile olabilirsin.”

“Alex,” dedi Serena gözlerini kaçırmadan. “Bunu planlayarak buraya gelmedim. Böyle bir şey--”

“Hayır,” diye sözünü kesti Alex, gözleri yeniden endişeli bir anlama bürünmüştü. “Bunu biliyorum.” Serena’nın bileğini bırakıp, uzaklaştı. “Şimdi atımı eyerletip seni evine bırakacağım. Eminim bu geceki kaçışını da öyle bir ayarlamışsındır ki, kimse evde olmadığını farkında bile değildir.”

Serena başını salladı. “Evlilik töreni için hazırlıklar herkesi çok yoruyor. Bu kargaşa içinde yokluğumu fark etmiş olamazlar.”

“Yine de gerekirse attan inip, yürürüz. Yürüyebilecek

durumda mısm?” Bakışları Serena’nın vücudunda dolaşırken, hâlâ hissettiği isteği saklamaya çalışıyordu. Serena’yı istiyordu ama onu istemek istemiyordu. Sert duruşunda, kelimelerinde görebiliyordu bunu Serena. Kışkırtıcı, uınursamaz hovarda tamamen yok olmuştu.

Onaylar bir şekilde başını salladı genç kadın. Alex bir köşeyi dönüp kaybolduğunda Serena nefes alamadığını hissetti. Sanki dünyanın tüm havası Alex ile birlikte gitmişti.

Ata bindiler ve Serena’nın evine doğru yola çıktılar. Alex yol boyunca Serena’yı sıkıca sarmış olsa da tek bir kelime etmedi. Glenhaven’a yaklaştıklarında Alex atını durdurup aşağı atladı. Serena’nın elinden tutup onun da inmesine yardım ettikten sonra atı bir ağaca bağladı.

Serena patikaya geldiklerinde hafifçe yalpaladı. Alex öne atılarak beline sarıldı. Sonra nasıl olduğunun farkına bile varmadan, güçlü parmaklarıyla elinden tuttu. Bir an ikisi de donakaldılar. Serena’nın elini aym cılız ışığına tuttuğunda Alex, kadının avcundaki çizikleri ve kurumuş kanı gördü. Önce bir elini, sonra da diğerini dudaklarına götürüp öptü.

“Sanırım artık sadece kararlılığım değil, ellerimin haliyle de korsan olmayı hak ediyorum.” Serena’nın kalbinin atışı kulaklarında çınlıyordu.

“Öyle, kesinlikle öyle,” diye gözlerinde bir parıltıyla mırıldandı Alex, sonra da elini bıraktı. Yanyana yürüseler de birbirlerine hiç dokunmamaya dikkat ediyorlardı. Eve, Serena’nın yalnız gidebileceği kadar yaklaştıklarında Alex durdu.

“Yarın geleceğim,” dedi. “Görüşmek üzere.”

Serena, Alex’in onu izlediğinin bilinciyle yavaş yavaş eve doğru yürüdü. Hizmetkârların kullandığı kapıdan eve girdi. Arka merdivenleri kullanarak, parçalanmış çorapla-

rının sardığı ayaklarıyla sessizce odasına çıktı. İçeri girdiğinde, tuvalet masasının üstünde yanan mumu fark etti. Işık üvey annesinin yüzünün sert hatlarını aydınlatıyordu.

“Merhaba kızım. Nereden geliyorsun?”

www.mobildeno.com

On Dokuzuncu Bölüm

*Dünyadaki tüm erkekler, çok çabuk sinirlensek de
Sen yine suçsuz kızını azarlama
- Homeros, Odysseia*

Davina, Serena'nın elbisesi, saçları ve yüzünü nefret dolu bir bakışla inceledi.

"Cevap ver bana." Fısıltı halindeyken bile sesi Serena'nın yorgun kalkanlarını ezip geçebiliyordu.

"Kumsaldaydım."

"Gecenin bir yarısı mı?" Davina'nın sinirden yüzü kızarmıştı. "Fahişeler gibi görünmen yetmezmiş gibi, onlar gibi de davranıyorsun. Kumsalda kiminle buluştun? Bir çiftçiyle falan mı? Yoo, eminim sevgilin evli bir beyefendidir.."

"Ne?"

"Taşraya dönmek için bu kadar sabırsız olmanı ve son birkaç haftadır dikkatinin dağınık olmasını en iyi bu açıklar." Davina'nın gözleri kısıldı. "Evet, hepsinin farkındaydım. Sadece bir hata yapmanı bekliyordum." Ayağa kalkıp, kapıya gitti ve cebinden bir anahtar çıkardı. "Kız kardeşin evlendikten sonra sen de bu evi terk edeceksin Serena. Bu geceki halini anlattığımda, baban da evde olmamanın Di-anthe ve Faith için daha iyi olduğuna karar verecektir."

“Hayır. Babam asla beni bu evden kovmaz. Asla.” Serena’nın sesi titriyordu.

Davina küçümser bakışlarını Serena’nın gözlerine dikti. “Baban seni fazla şımarttı. Ama artık yeter. Dügün gününe kadar, her akşam yemekten sonra odana kilitleneceksin ve kahvaltı etmek için çıkacaksın.”

Serena’nın gözleri büyüdü. “Beni odama mı kilitleyeceksin? Hem de kendi evimde...”

“Kızımın adına leke sürülmemesi için buna mecburum.”

“Peki ya sonra?” Serena, Davina’nın sözlerindeki aşağılamayla yerin dibine geçmişti.

“Sonra nereye gidersen git, umurumda değil. Artık bu evde bir yerin olmayacak. Belki gizli âşığını, sana kasabada ya da Londra’da bir ev tutması için ikna edebilirsin.” Yüzü iyice çirkinleşmişti. “Ne de olsa, bir metresin bekleyebileceği şey ancak budur. Kendini buna dönüştürdün işte Serena. Bir metres. Yıllar önce, ancak erkeklerin oyuncağı olabilecek değersiz bir kadına dönüştün. Oysa bunu engellemeye çalıştım. Saygı duyulabilecek bir kadın olarak kalman için uğraştım.” Bakışları Serena’nın mahvolmuş elbisesi ve saçlarına gitti yine. “Sen ise kendine biçtiğin bu rolden gayet memnun gibisin.”

Odadan çıkan üvey annesi hızla kapıyı kapattı. Birazdan, anahtarın kilitte çevrilme sesi duyuldu.

Serena yatağına gömüldü. Yaralanmış ellerini çenesinin altına koydu, morarmış dizlerini göğsüne kadar çekip, kıvrıldı. Babası onu asla reddetmezdi. En fazla, bankada kendisi için ayırdığı parayı kullanarak Serena’nın kendilerinden uzak bir evde yaşamasını sağlayabilirdi.

Yine de Serena ağlamadan duramıyordu.

Gün ağarırken, Savege Park’a giden patika yolda bir atlı

göründü. Yatak odasının penceresinden duran Alex hızla giyindi. Karanlık koridordan geçip kardeşinin kapısını tıklattı ve kahvaltı salonuna geçti. Aaron'dan hemen önce kâhya içeri girdi.

Alex kâhyanın elinden aldığı mesajı aldı. "Gidebilirsin."

Adam eğilerek selam verdi ve dışarı çıktı. Küçük salon-da duran Aaron kahyanın arkasından kapıyı kapattı.

"Beni bu kadar erken bir saatte uyandırdığına göre, önemli bir şey olmalı." Pencereden içeriye sızan pembemsi gri ışığa doğru bakıyordu.

"Zaten uyanıktın," dedi Alex. Önce kardeşine sonra da kendine bir kupa kahve doldurdu. Aaron'ın yaptığı jesti fark etmemesi umurunda değildi. Aslında, bu sabah hiçbir şey umurunda değildi Alex'in.

Sadece birkaç saat önce, Alex, olabileceği en alçak seviyeye düşmüş ve bir kadının arzularını kullanarak ona sahip olmuştu. Üstelik bu, kadının ondan nefret etmesine sebep olmamıştı. Tersine, Serena da onu istemiş ve yaptığından hoşlanmıştı. Gerçi bu sert davranışı bir suç değildi. Sorun sebebindeydi. Öfkelenmişti çünkü. Kızgınlığını dizginlemeyi ise başaramamıştı.

Her zaman da böyle değil miydi zaten?

Bugün ise, yeniden başlayacaktı her şeye. Yine de karanlık geceden kalan bazı anıları ve Serena'nın vücudundaki morlukları düşünmek Alex'in kalbini sıkıştırıyor ve ona kontrol edebileceği meseleler konusunda adım atmasını salık veriyordu. Artık harekete geçmesinin zamanı gelmişti.

Oturduğu sandalyeden kalkmayarak, elindeki zarfın mührünü kırıp, okumaya başladı.

"Tahmin ettiğim gibi," dedi ve zarfı kardeşine uzattı. Aaron zorlukla bir sandalyeye oturdu ve bastonunu masanın kenarına dayadı. Mektubu okumaya başladı.

“Halloway’i Command gemisiyle gönderiyorlar. Poole da onlarla gelecek.” Aaron, Alex’in Portsmouth’daki adamından gelen mesajı masaya koydu. “Haklıymışsın.”

“Ben her zaman haklıyımdır küçük kardeşim.” Aaron’un çehresini şöyle bir inceledi. Onun da yüzü, Bayan Lucas’ınki gibi süzölmüştü. “Bir hafta içinde burada olurlar.”

“Ne yapacaksın? Şövalye’yi Scilly’ye mi göndereceksin?”

“Hepsini okudun mu?”

“Beyaz Leydi ve Titan gemilerinin de hızla hazırlanıyor olduğunu yazmış. Galiba demir almak için planlandığı gibi bir ay daha beklemeyeceklermiş. Gerçi bunu teyit etme fırsatı olmamış ama... Sen ne düşünüyorsun?”

“En azından biri Halloway’e eşlik edecektir.”

“Beyaz Leydi ve Titan Barbary kıyısına gitmeyecek miydi?”

“Planlar değişebilir.”

“Titan’ın, seni iki yıl önce geçen Amerikan gemisi Wasp’tan daha hızlı olduğunu söylüyorlar. Benzer bir tasarımı kullanmışlar. Küçük bir yapı, fazlaca silah...”

“Şövalye de hızlıdır ve yeterince silahımız da var.”

Odaya sessizlik hâkim olmuştu.

“Alex” dedi sonunda kardeşi. “Üç İngiliz gemisiyle birden savaşmayı düşünüyor olamazsın.”

Alex bakışlarını kardeşinin endişeli yüzünde gezdirdi. “Neden olmasın?”

“Çünkü bunu yaparsan ölürsün. Sadece sen değil, gemindeki herkesi kaybedersin. Savaşı atlatanların da sonu belli, herkesin önünde idam edilirler.”

Alex sandalyesinden kalktı.

“Tabii ki her zaman tayfa önce gelir. Pekâlâ, belki Jin’e demir alıp, gemiyi hazırlaması için bir haber gönderirim. O zamana kadar da düğün töreni bitmiş olur. Sevgili kü-

çük karıcığımı bu eve yerleştirir, sonra da giderim. Emim benden kurtulmayı o da isteyecektir.” Kapıya doğru giderken kardeşine çevirdi bakışlarını. “Bu sefer batı sahillerine gideceğiz. Uzun süren bir yolculuk olacak. Gelmek istemez misin?” Sonra duraksadı. “Gerçi düşündüm de, sen burada kalıp yeni geline yardımcı olsan daha iyi olur. Evde bir dostunun olmasından memnun olacaktır. İkiniz iyi anlaşıyor gibisiniz.”

Aaron’ın yüzündeki tüm kan çekildi, dudakları gerginlikten incelmışti.

“Nasıl istersen Alex.”

Alex omzuyla kapı pervazına dayandı. Hayal kırıklığı bir bıçak yarası gibi canını yakmıştı yine.

“Eğer ben nasıl istersem öyle olacaksa, benimle gelmeni tercih ederim. Sonuçta ailesi yakınlarda yaşıyor. Bir şeye ihtiyacı olursa onlar yardım ederler.” Dedikten sonra odadan çıkmaya yeltendi.

“Alex, düşünle ilgili...”

Ona doğru döndü Alex.

“Düğünden sonra,” diye devam etti Aaron, sesi gergindi. “Sen de geri dönünce, Leydi Savege ile birlikte Londra’ya mı yerleşirsiniz yoksa kışı da burada mı geçirirsiniz?”

“Henüz buna karar vermedim. Neden sordun?” Alex’in kalbi hızlanmıştı. Kardeşinin zor nefes alabildiğini görüyordu. Kahverengi gözlerindeki bakışları ürkek, sesi cılızdı. Alex, hayal kırıklığına uğramak pahasına, Aaron’ın bir şeyler söylemesini umut etti.

Fakat umutları boş çıktı. “Sadece merak ettim.”

“Ah, elbette. Merak ettin.” Alex başını salladı. Kalbini bir boşluk hissi kaplamıştı. İçindeki o başlangıç hayalleri bir kenara atılmıştı yine. Eski yaralar kolay kolay peşini bırakmıyordu insanın.

Aaron kahvesinden bir yudum daha alırken gözleri ma-

nasız bakıyor, elleri ise belli belirsiz titriyordu. Alex ona bakarken, ruhundaki o eski pişmanlıklarla dolu odanın kapısının tekrar ardına kadar açıldığını hissetti.

Kader mükemmel olmasa da, Alex'in düşündüğünden daha iyi bir seçim yapmıştı. Bu adam, ikiz kardeşi, akıllı, kibar, yıkılmaz bir onura sahip olan adam ilk doğan olmalıydı. Savaş ve Alex'in bencil tavırları yüzünden üzerine düşen lanet yüzünden kardeşinin her gün neler yaşadığını bilemezdi. Ama Aaron'ın korkaklığı mahvoluşu olmuştu şimdi. Önderlik yapacak birisi değildi.

Öte yandan, Alex bir gemi dolusu yerinde durmayan denizciyi, hatta dik başlı bir kadını yönetmeliydi. Gözünün önüne Serena'nın güzel yüzü geldi. Kadının tutkusuna, cesaretine hayrandı. Bir başka adamın değildi artık. Öyle olsa bile bu Alex'i durduramazdı.

Gülümseyerek koridora geçti.

"Nereye gidiyorsun?" dedi cılız bir sesle kardeşi.

"Ata bineceğim." Gelinini görme zamanı gelmişti. Ama önce yapması gereken bir işi vardı.

Serena duvarla çevrelenmiş bahçeden çıkıp, parka doğru yürüdü. Üzerine aldığı ince şalın ucu yere kadar iniyordu. Güzel bir sabahtı. Ağaçlardan kuş cıvıltıları duyuluyordu. Kumrular eşleriyle uçarak yeryüzünün ısınmasını kutluyorlardı. Havada güllerin ve leylakların kokusu vardı.

Serena'nın ise başı ağrıyordu ve gözleri güller kadar kırmızıydı. Elleri ve dizleri de hâlâ yara bere içindeydi. Bu halde bile, evde kalmak istememişti. Havanın kararmasından itibaren evde Davina'nın esiri olacaktı. Babası bu sabah erken çıktığından ona konuyu anlatamamıştı.

Bir süre sonra arkasından gelen nal sesleriyle irkildi. Sese doğru döndüğünde, gün ışığında tüyleri parıldayan kocaman siyah atının üstünde Alex'le karşılaştı.

Alex ona yaklaşıp eyerinden inmeden eğilerek selam verdi. Bakışları Serena'nın üzerinde dolaşırken, birkaç saat önce o cılız kandilin ışığında olduğu gibi yine çok güzel görüldüğünü düşündü. Serena'nın da karşısındaki iyi giyimli ve geniş omuzlu erkek karşısında nefesi kesilmişti.

"Bugün geleceğini söylemiştin," diyebildi sakın olmaya çalışarak. "Ama bu saat Londra'lı haytalar için bile biraz fazla erken değil mi?"

Alex gülümsediğinde, Serena kalbinin yerinden fırlayacağını hissetti. Böyle karşılaşacaklarını düşünmemişti. Ne bekleyeceğini tam olarak bilmiyordu.

"Geleceğimi söyledim," dedi bakışlarını çekmeden. "Sözümü tutarım."

Serena eridiğini hissetti.

"Gerçi bir denizci için geç bile kaldın."

"Öyle mi?"

Alex atından inmemişti. Serena da nazıkçe reverans yaptı. Ne de olsa Glenhaven Konağı'nın en az on penceresinden görünebilen bir noktadalardı ve eğer Davina köyden dönmüşse bu manzaradan hoşlanılabılırdi.

"Sana göstermek istediğim bir şey var," dedi Alex.

"Şimdi mi?"

"Bu gece."

"Olmaz. Üvey annem dün gece evde olmadığını fark etti." Utanç Serena'nın midesinde yanan bir mum gibi yanıyordu. "Artık başımda gardiyanlık yapıyor."

"Ona fark ettirmeden çıkmaya bak." Bakışlarından bir karanlık geçiverdi. "Bunu görmek isteyeceksin."

Serena başını salladı. "Denerim," Alex gidince, nalbanta gidip kilidi açabileceği bir alet alabileceğini düşündü. Göğsü sevinçle doldu. Davina onu kilitlese de, onun kullanılmış mal olduğunu istediği kadar söylese de Alex'in güzel gözlerinin içindeki ateş, Serena'nın her şeyi yapabilmesi için yeterliydi.

“Seyisin sana eşlik edecek.”

“John ile konuştun mu? Ben hallederdim.”

“Evet, hallederdin ama onunla konuşmam şarttı. Artık, seni tek başına gecenin bir yarısı dışarı gönderecek olursa, kız kardeşini işten atacağımı biliyor.”

Serena’nın gözleri kocaman oldu. “Yardımcın Bayan Tubbs’ı mı? Ama...”

“Eğer John benim hizmetkârım olsaydı, seni Londra’da Doreé Markiziyle buluşmaya götürdüğü için, çoktan işten atılmış olurdu.”

Serena hayretler içindeydi.

“Ne kadar acımasızsın.”

Alex’in gözleri parladı.

“Serena... Korsanım ben.”

“Elbette.” Serena gülmemeli, gülümsememeli, onu içinde bu kadar çok hissetmemeliydi. Şapşalca bir cennette yaşıyor gibi hissediyordu. Ancak kısa bir süre yaşanan cennet ne işe yarardı ki? Güneş ışığı parlıyordu, geleceğinde yalnız kalacağını düşünüp, üzülmecekti artık. Bir hovarda ile oynamayı kendisi seçmişti. En azından şimdi-lik, bunun tadını çıkarabilirdi.

Alex atının dizginlerini çekip eve yöneldi.

“Gidip verdiğim diğer sözü halletsem iyi olacak.”

“Halledecek misin?”

“Elbette. Charity bu görüşme esnasında yanında ablasını isteyebilir mi sence de?”

Serena’nın kalbi ağzına geldi.

“İsteyecektir sanırım. Ama...”

“O zaman ufaklığı bekletme tathm,” derken dizginleri öyle ustaca oynadı ki, sanki at dönüp Serena’ya selam verdi. “Kardeşinin sana ihtiyacı olacak. Acele et.” Şapkasını çıkartıp, evi gösterdi. Serena isteksizce döndü. Alex şapkasını geri takıp, gözünü kırptı ve yol üzerinde atıyla dörtlüğe eve yöneldi.

Serena eteklerini toplayıp koşmak istiyordu. Ancak he-
yecanını bastırıp, arka kapıya doğru yavaşça yürümeyi ba-
şarabilmişti. Şapkasını ve paltosunu merdivenlerde hızla
çıkardı ve hizmetkârların kullandığı kapıdan girerek yu-
karı çıktı.

Charity üst kattaki salonda oturmuş, pencereden, ni-
şanlısının atını bağlayışını izliyordu. Üzgün gözlerle ab-
lasına baktı.

“O geldi.” Fısıltıyla çıkan sesinde umutsuzluk vardı.

“Korkma tatlım, yanındayım.”

“Ama her zaman yanımda olmayacaksın. Pazartesiden
sonra, onunla yalnız kalacağım.”

Serena ağzının kuruduğunu hissetti. Oysa Alex ile yal-
nız kalma fikri kendisinin başını döndürüyordu.

Odadaki sessizlik hiç bitmeyecek gibiydi. Kapı açıldı ve
kâhya içeri girdi.

“Lord Savege,” diye gelen misafiri bildirdi. Kontun ar-
kasından kapıyı kapatarak dışarı çıktı. Serena, Charity’nin
yanında duruyordu.

“İyi günler Bayan Lucas.” Alex eğilerek selam verdi.
“Bayan Carlyle, isteğime uyarak kardeşinize eşlik ettiğiniz
için teşekkür ederim.”

Serena başını salladı.

“Lütfen oturun bayanlar,” derken rahat hareket ediyor-
du. Kâh hovarda, kâh asilzade, kâh korsan olan bu adamın
hiçbir kimliği, üzerinde eğreti durmuyordu. Serena ise
onun öfkesini ve arzusunu görmüştü. Beraber gülmüş-
lerdi. Belki de sandığının aksine, biraz da olsa bu adamı
tanıyordu.

Charity koltuğuna çöktü. Serena da yanındaki sandal-
yeye ilişti.

“Bayan Lucas, kız kardeşinizin sizinle olmasını istedim;
zira sizinle çok hassas bir konuyu tartışmak istiyorum. Ba-

yan Carlyle'in yanınızda olmasının sizin için daha rahat olacağını düşündüm."

Charity'nin yanakları al al oldu.

"Lordum?"

"Sizden, artık devam etmesinin benim için imkânsız olduğu bu nişanlılığa bir son vermenizi rica ediyorum."

"Ri... Rica mı lordum?"

"Anladığım kadarıyla, öz kardeşim sizin için çok güçlü duygular besliyor. Sanırım size âşık." Alex'in bakışlarından hiçbir şey okunmuyordu. "Kardeşim böyle bir hissi ilk kez yaşadığından, bunun öneminin farkına ancak ben varabiliyorum ve bu konuda bir şeyler yapması gereken de benim."

Charity önünde birleştirdiği iki eline bakıyor, tek bir kelime etmiyordu. Dudakları alışılmışın dışında bir dolgunluğa kavuşmuştu.

Alex ona doğru eğilirken sesi yumuşadı.

"Ne yazık ki, nişanlı olmasak da, şu anda anlatamayacağım bir sebeple, kardeşim size evlenme teklif edemez."

Charity'nin elleri titredi.

"Takdir edersiniz ki kardeşimle birbirimize çok bağlıyız ve böyle bir durumda sizinle evlenmem mümkün değil. Sayın Bayan Lucas, bu nişanı sonlandırmalısınız."

Charity inanmaz gözlerle Alex'e baktı.

"Sonlandırmalı mıyım?" dedi sakın bir ses tonuyla.

"Eğer isminize leke sürülmesini istemiyorsanız, nişanı sonlandıran taraf siz olmalısınız."

Kapı hızla açıldı ve Davina içeri girdi. Hemen arkasında Tracy vardı. Charity hızla ayağa kalkarken Alex yavaşça kapıya döndü. Serena ise neredeyse çılgılık atacaktı. Doğrusu, bunu beklemiyordu. Alex çok doğru bir taktik kullanmıştı ve böylece Charity artık Aaron'm da onu sevdiğini biliyordu. Peki, ama neden evlenme teklif edemezdi?

Davina yapmacık bir sevinçle Alex'i selamladı.

"Lordum, sizi burada görmek ne büyük bir zevk. Nasılsınız?"

"İyiyim, teşekkürler bayan," dedi Alex ve nazikçe eğildi. "Kızınızla çok önemli bir konuyu tartışmak üzere geldim. Sizinle de bunu görüşmek isterim."

Davina'nın gözleri kısıldı. Yine de dudaklarındaki gülümsemeyi kaybetmemeyi başarmıştı.

"Elbette lordum. Ne de olsa yakında bir aile olacağız. Benimle her şeyi konuşabilirsiniz."

Charity bir adım attı.

"Anneciğim, Lord Savege yerine benden duymalısınız. Ben... ben..."

Alex kız kardeşine şevkatle bakarken Serena'nın kalbi hızla çarpıyordu.

"Ne oldu tatlım?" Davina eldivenlerini ve şapkasını çıkarırken sordu. "Neyi duymalıyım?"

Charity'nin yüzü renkten renge giriyordu.

"Devam et Chare," diye mırıldandı Tracy. Bir konta, bir Serena'ya bakıyordu. "Anlat bize."

"Bayan Lucas," dedi Alex sessizce. "Lütfen izin ver—"

"Teşekkür ederim bay Savege, ben söyleyeceğim," diye Alex'in sözünü kesti. Gözleri kararlılıkla parlıyordu. Derin bir nefes aldı. "Anne, Lord Savege ile evlenmeyeceğim."

Davina'nın bakışları buz gibi oldu.

"Sayın lordla olan nişanını sonlandırmıyorsun değil mi tatlım?"

Charity'nin tüm vücudu titredi ama omuzları hâlâ dikti. Alex hemen arkasında taş bir duvar gibi duruyordu. Serena nefesini tutmuştu.

"Sonlandırıyorum anne. Evlenmeyeceğiz."

Tracy'nin kocaman olmuş gözleri Serena'nın kilerle

birleşti. O da kız kardeşini en az Serena kadar severdi. Bu cesaretinin ona pahalıya patlayacağını biliyordu.

Davina'nın yüzü önce bembeyaz oldu ve ardından yavaş yavaş kıpkırmızı bir renk almıştı. "Fakat bu kabul edilemez," dedi dişlerinin arasından.

"Bayan Carlyle," dedi Alex sakince. "Kızınızla bu konuda hemfikiriz. Bu nişan bir hataydı. Kızınız gibi iyi huylu ve sevecen biri, benden daha az deneyimli bir erkekle çok daha mutlu olacaktır. Herkesin de, bu nişanı, benim kendisine layık olmamam sebebiyle, kızınızın bozduğunu bilmesi gerekir."

"Hayır, lordum," diye umutsuzca karşı çıkmaya devam etti Davina. "Buna izin veremem. Haftalardır ailemizi, bu evliliği istediğinize inandırdınız."

"Kusura bakmayın bayan ama bu konuda beni suçlayamazsınız. Hiçbir zaman bu evliliği istediğime dair ipucu bile vermedim. Gerçekleri söylememi affediniz ama bu nişanı isteyen sadece sizdiniz."

"Tüm şehrin katıldığı nişan töreninin onur konuğu sizdiniz."

"Ne yazık ki orada olmaya mecbur bırakıldım. Her ne olursa olsun, zararın neresinden dönülse kârdır. Bütün bu olanları sağduyulu bir şekilde sonlandırabiliriz. Böylece her iki aile de bundan olabilecek en az zararı görür."

"Tören üç gün sonra." Davina'nın sesi titremeye başlamıştı.

"Ama daha evlilik ilanları verilmedi anne," dedi sessizce Tracy. "Bu konuda aceleci davranmamamız iyi oldu."

"Bunun bir önemi yok," diye bağırdı Davina "Lord Savege kızımın nişanlanmıştı ve ben de kendisine itimat etmiştim."

"Güveninizi boşa çıkarmak istemezdim bayan," diyen Alex konu hakkında kesin kararlı olduğunu gösteren delici

bakışlarını Davina'ya dikmişti. Bir süre sertçe bakıştıktan sonra pes eden Davina oldu. Bakışlarını, sinirden burun delikleri genişlemiş, dudakları incelmış halde masaya koyduğu eline çevirdi.

Alex Charity'ye döndü. "Bayan Lucas, belki temiz hava almak istersiniz. Size bahçeye kadar eşlik edeyim mi?"

Charity başını sallayarak reddederken bakışları annesindeydi. Serena dişlerini gıcırdatırken, Charity'nin cezasını hemen çekmeyi tercih ettiğini düşündü. Bu, cezayı erteleyip korkuyla beklemekten daha iyiydi.

Alex kaşlarını çatı. "Emin misiniz bayan?"

Haftalardır ilk kez Charity Alex'in yüzüne baktı ve başını salladı. Emindi.

"Öyleyse, beni bağışlayın. Şimdi gitmeli ve babanızı bulmalıyım. Durumu kendisine ben anlatmalıyım." Davina, Tracy ve Serena'ya saygıyla selam verip odadan çıktı.

Serena'nın kalbi hızlandı. İçinde kelebekler uçuyor gibiydi. Alex bitirmişti işte nişanı.

Şimdi de bunun sonuçlarını görecektlerdi. Charity'nin gözlerinde belli belirsiz bir meydan okuma vardı sanki.

Davina bakışlarını ellerinden kaldırmadan.

"Bana karşı geldin Charity" dedi Davine öfkeli bir sesle, bakışları hâlâ yerdeydi. "Artık benim isteklerim senin için önemli değil mi?"

"Hayır anne." Charity parmaklarıyla oynadı. "Sadece... Ben onunla hiç evlenmek istemedim ki. Büyük bir malikânede hanımefendi olmak da istemedim. Zaten o da..."

"Sessiz ol," diye bağırdı Davina. Soğuk bakışlarını Serena'ya çevirdi. "Kızımı buna sen zorladın. Ona bu cesareti sen verdin. Seni iğrenç, hain fahişe..."

"Anne," dedi öne çıkarak Tracy. "Yapma."

"Tracy, çık dışarı"

"Ama anne..."

“Hemen dışarı çık. Yoksa sen de beni dinlemediğin için pişman olursun.” Tracy dişlerini sıktı. Serena’ya özür diyen bir bakış atıp kapıdan çıktı. Davina oğlunun arkasından aldatici bir sakinlikle kapıyı kilitledi.

“Oğlum senin gerçek yüzünü bilmiyor sevgili üvey kızım,” dedi arkasını dönmeden. Sonra Serena’ya çevirdi bakışlarını. “Kendi çatımızın altında yaşayan ve çok sevdiği üvey kız kardeşinin, yıllar önce bekâretini zamparanın birine kaptırdığını duymak onun için çok zor olacak. Hele ki o yelloz hâlâ geceleri kaçıp heriflerin altına yatmaya devam ediyorken.”

“Gerçi annen gibi bir kadının kızından daha farklı bir şey beklemezdim,” diye ekledi Davina. “Şimdi tek endişem, kötü etkiden kendi çocuklarımı koruyabilmek.”

Serena kızgınlıkla atıldı. “Annemi bu işe karıştıрма. Sen, konu iyilik olunca onun tırnağı bile olamazsın.”

“Viola benim kocamın kızı değildi,” dedi rahatça Davina. “Kız kardeşim dediğin o kız ile sadece anne tarafından kardeşsiniz. Ah, gerçi sen bunu bilmiyordun değil mi? Sanırım baban sana bütün gerçekleri anlatmamış. Demek ki sana güvenmiyordu. Babanın sana güvenmediğini bunca yıl sonra öğrenmek nasıl bir duygu Serena?”

Sanki bir yumruk Serena’nın kabini sıkıyor gibiydi.

“Yalan söylüyorsun,” diye bağırdı. “Bunların hepsini uyduruyorsun.”

“Keşke yalan söyleseydim.” Davina masanın yanına gitmişti. Parmaklarıyla masaya vuruyordu. “Ama sen birkaç yıl önce kendini o adama kullandırtınca, baban dayanmadı ve bana gerçeği anlattı. Kocam işleri için şehre gittiğinde, annen olacak kadın yatağına bir denizciyi almış. Bir beyefendiyi bile değil, sıradan bir denizciyi.”

“Bu doğru değil.”

“O zamanlar babanın aylarca eve gelmediği olurmuş.

Annen, taşrada seninle, ilk göz ağrısıyla kalmak konusunda ısrar edermiş. Meğerse burada kalmasının sebebi sonradan ortaya çıkmış. Kardeşin doğduğunda, baban, rahme düşmüş olması gereken günlerde annenle olmadığını fark etmiş.”

“Annem...”

“Annen de babana gerçeği itiraf etmek zorunda kalmış.” Davina’nın gözleri daha da keskinleşti. “Sen, bu iğrenç yönünle annene çekmişsin. Sen de onun gibi fahişenin birisin. Şimdi de kızımı zehirlemeye çalışıyorsun.”

Serena üvey annesine doğru birkaç adım attı. Öfkeden nefes nefese kalmıştı.

“Annemin o zamanlar ne yaptığı şu anda hiçbirimizi ilgilendirmez. Charity’nin kararına saygı duyacaksınız ve ona hakettiği desteği vereceksiniz.” Dönüp Charity’nin elini tuttu. “Charity, annen şu anda, hayalleri gerçekleşmediği için kızgın ama zamanla, böylesinin senin için daha iyi olduğunu anlayacak. Sen sadece kalbinin sesini dinledin. Kararına güvenmelisin.”

Charity’nin gözleri minnetarlıkla, gözyaşıyla dolmuştu. Başını salladı. Serena zavallı kızı kolunda tutup odadan çıkardı. Sonra da Davina’ya döndü.

“Babam beni kovana ya da ben gitmeye karar verene kadar bu evde kalacağım. Benim üzerimde herhangi bir otoriten yok Davina. Olmayacak da. Nefret dolu sözlerin ve iftiraların bana zarar veremez.” Serena kapıya doğru yöneldi. Titriyordu.

“Bu akşam, dediğim gibi, odana gidecek ve oradan çıkmayacaksın.”

Serena omzunun üstünden üvey annesine baktı. “Ama artık düğün olmayacak.”

“Yine de anahtar bende. Öyle değil mi?”

Serena midesinin bulandığını hissetti. Davina, Sere-

na'yı nasıl tehdit ediyorsa, aynısını Charity'ye de yapabildi. Hatta bu şeytani kadının, baskılarını Diantha ve Faith üzerinde kullanacağından da emindi. York'taki halasının yanma kaçmayı düşündü ama artık üvey kız kardeşlerini bu kadınla yalnız bırakmamaya kararlıydı.

Davina'nın mahvedici ithamlarına rağmen çenesini kaldırdı ve odadan çıktı. Ellerinin ve bacaklarının titremesine engel olmaya çalışırken, Bess'in ön kapıyı kapattığını gördü.

"Sayın Lord Savege çok iyi bir adam öyle değil mi Bayan Serena? Herkese çok kibar davranıyor."

"Gitti mi?"

"Şimdi çıktı leydim."

Serena ona yetişmek için ilerlerken, babasıyla karşılaştı. Kaşları çatılmış, gözleri çökmüştü. Adam olduğundan çok daha yaşlı görünüyordu.

"Lord Savege ile görüştük. Charity'nin kararını bildirdi."

Serena atılıp babasının elini tuttu. "Bu en iyisi baba. Sen de biliyorsun."

Yaşlı adam başını salladı. "Sorun çıkarmayacağım."

"Baba," dedi Serena. Daha fazla suskun kalamayacaktı. "Davina, annemin bir âşığının olduğunu ve Viola'nın babasının da o adam olduğunu söyledi. Bu doğru mu?"

Babasının omuzları daha da çöktü. Bakışları anlamsızdı. Yine de Serena'ya döndü ve başını salladı.

"Annemin ölümü yüzünden kendini suçlamanın sebebi bu mu? O kadar yıl geçmesine rağmen hâlâ ona kızgın mıydın?"

"Onu hâlâ seviyordu," dedi adam tek nefeste.

Serena'nın gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "Baba..."

Babası artık uzaklara dalmış gibiydi; "Kız kardeşini kaybettikten sonra annen hasta olduğunda, sanırım hâlâ o adamı bekliyordu."

“İnanamıyorum baba. Peki annem...”

“Serena, daha fazlasını sorma. Buna dayanamıyorum. Hiçbir zaman da dayanamadım.”

Serena babasının koluna dokundu. Yaşlı adamın içindeki fırtınalarla soğuduğunu hissetti. Kendisi de hislerine hâkim olmaya çalışıyordu.

“Kızım, sen iyi bir kızsın,” diyerek cebinden bir şey çıkardı ve Serena’nın eline sıcak metal bir şey verdi. “Üvey annen Bess’in anahtarlarını kullanıyor. Bende yedeklerin olduğunu bilmiyor.”

Serena’nın nabızı hızlanmıştı.

“Baba, bu gece...”

“Bu gece seni rahatsız etmemesini sağlarım.”

“Ama sana, beni neyle suçladığını anlatmadı mı?”

Kızının ellerini avuçlarının içine alan adam şevkatle gülümsedi. Bir şey söyleyecek gibiydi ama söylemedi. Serena yanağını babasının yanağına koyup “Teşekkür ederim,” dedi ve anahtarı cebine koydu.

Bu gece, herkes yatağına çekildiğinde, odasından kaçıp âşığıyla buluşacak, tıpkı bir zamanlar annesinin yaptığı gibi, kocası olmayan bir adamın kollarına koşacaktı. Evet, Davina’nın kendisini suçladığı her şeydi ve bundan zerre kadar utanmıyordu.

Yirminci Bölüm

*İki bacağımlı bırakıp giderken
Ne kördüm ne sağır
Ne de denize açılmıştım
Sadece iki bacağımlı bıraktım
- Oğlum John*

John, Serena'nın atını yolun sonuna kadar getirdi. Devasa siyah atının üstünde Lord Savege onları bekliyordu. Yaklaştıklarında seyisle Alex selamlaştılar ve John sessizce geri döndü. Alex'in sert hatları ay ışığının altında daha da güzel duruyordu. Gece yeni açan yaseminlerin ve okyanus esintisinin kokusuyla sıcacıktı.

Alex yolu göstermek üzere atıyla yavaşça ormanlık içine ilerledi ve Serana da arkasına takıldı.

"İyi akşamlar Bayan Carlyle," dedi Alex. Eyerinin üzerinde duran kadını başından ayağına kadar hızlıca incelemişti. "Umarım iyisinizdir."

"Sanırım sizin kadar iyi değilim."

Alex Serena'ya soru işareti gibi bir bakış attı;

Serena kaşlarını kaldırarak açıklama yaptı. "Özgürlüğünüzü yeniden kazandınız ya."

"Babanız verdiğim habere hiç şaşırmadı. Kız kardeşiniz

nasıl?” Sesindeki duygusuzluk, sabahki adamın duyarlılığından çok uzaktı.

“Charity iyi. Tahmin edersiniz ki üvey annem biraz öfkeliydi.”

“Peki siz?”

“Ben mi?”

“Bu akşam evden çıkarken sorun yaşadınız mı?”

“Hayır.” Bir süre atının dizginleriyle oynadı Serena. “Alex, nereye gidiyoruz? Bana ne göstereceksin?” diye sordu.

“Bana güven.” Alex üzengilere davranınca atı hızlandı Serena da arkasından yetişti. Birkaç kilometre kadar hızla gittiler. Alex’in arazisinden çıkıp, kıyıya doğru yol alıyorlardı. Bir süre sonra, atların nalları çimenlerin değil taşların üstüne basarken, Alex durdu. Üzengilerin üzerinde doğrulup ileri baktı.

“Buradan sonrasını yürüyerek gideceğiz.”

Alex’in elleriyle destek alan Serena, atından aşağı atladığında, kendini Alex’in kucağında buldu. İkisi de hareket etmeden öylece durdular. Ayaklarını yere koyduğunda, vücutları birbirine yapışık halde birbirlerine bakıyorlardı. Serena eliyle Alex’in yanağını okşadı. O da Serena’nın elini tutup öptü. Bakışları gizemliydi adamın. Geri çekildi. Atları ağaçlardan birine bağladı ve kıyıya doğru yürüdü.

Serena, Alex’in bir adım arkasında kalmıştı. Zor nefes alıyordu, karnında bir boşluk hissediyordu. Acaba annesi de kendisinin olamayacak bir denizciyi özlerken böyle acı mı çekmişti? Ama annesinin, babasını sevdiğini de biliyordu. Dört kişilik ailesinin, bir zamanlar, ne güzel mutluluklar paylaştığını düşündü. Ta ki Viola okyanusta kaybolana kadar... O günden sonra, annesi bütün zamanını okyanusa bakarak ve kızının gelmesini bekleyerek geçirmişti. Aman-sız hastalığı o bekleyiş sırasında başlamış ve vücudu ateşler içinde yanarken bile gözlerini denizden çekmemişti.

Kıyıya vuran dalga seslerine, bir ıslık sesi katıldı. Karanlıktan gelen sese Alex de aynı şekilde karşılık verdi ve ağaçların altından bir adam öne çıktı. Serena'nın yaşından büyük değildi, kıyafetleri eski püskü, şapkası ağarmıştı. Bir elinde levye vardı.

"Bu Adam'dır," dedi Alex sessizce. "Billy'yi zaten tanıyorsun." Çocuk bir anda Serena'nın yanında ortaya çıkmıştı. "Mattie'yle de karşılaşmıştınız." Şövalye'deyken onu karşılaşayan iri adamdı bu.

"Beyler, açabilirsiniz," dedi Alex.

Mattie şapkasını geçirdi ve Serena'nın yanından geçip yere eğildi ve kuma eliyle dokundu. Billy de eğilip aynısını yapıyordu. Adam da elindeki aleti kumsala geçirdi.

"Bunu, sabahın erken saatlerinde buldular. İskeleye bu kadar uzakta olmasını beklemiyordum doğrusu. Denize fazla yakın."

"Neyi buldunuz?"

Kumun içinden sert köşeli ve kilidi kırılmış bir demir kapı ortaya çıkmıştı. Üç adam zorlukla çekip kapıyı açtılar. Serena kapının büyüklüğünü görebiliyordu. Billy kapının açıldığı çukura girdi.

"Kaçakçıların zulasını," diye açıkladı Alex. "Yıllardır kullanılan bir yer gibi görünüyor. Ama içindeki mallar bir iki aylık. İçinde ne olduğunu görmek istemez misin?"

Serena başını salladı.

"Ne yazık ki zulanın muhteviyatı, ateşle yaklaşmamızı imkânsız kılıyor," dedi ve Serena'nın elinden tuttu. O sırada Billy de çukurdan çıkmıştı. "Gerçi sen macerayı seversin. İçeriye meşalesiz girmeyi umursayacağını sanmıyorum."

O sırada aşağıdan Billy görüldü.

"Hepsi burada kaptan."

"Tamam, çıkabilirsin Billy."

Adam dışarı çıktı, Alex de lambayı aldı ve Serena'yı öne doğru yönlendirdi. İlk basamağa adım attığında şöyle bir durdu.

“Önce bir bakalım, sonra sana anlatacaklarım var.”

Serena Alex'i takip etmeye başladı Adam elinden sıkıca tutuyordu. İçerisi, dışardan tahmin edilemeyecek kadar büyüktü. İçerisi nem ve pislik kokuyordu. Şaşırtıcı bir şekilde kuruydu. Yere uzandığında, kum olduğunu gördü. Tavanda birkaç lamba vardı. Lambalardaki fitilleri yaktıklarında, Serena, yerdeki uzun ince sandıkları farkettti.

“Bunlar nedir?”

“Kendin gör.” Serena eğilip, kilidi kırılmış bir sandığın kapağını açtı. İçinde bir sürü silah vardı.

“Bütün sandıklar böyle mi?”

“Bizim baktıklarımızın hepsi silah dolu. Üstelik tek çeşit silah değil, altıpatlardan tüfeğe, süngülüden kılıca birçok çeşit silah var burada. Tabii barut da.”

Kenarda duran demir zincirler ve kelepçelere baktı.

“İyi de kaçakçılar neden burada silah toplasın? Bu kıyıda, hem de senin arazinde? Üstelik savaş da sona erdi. Birkaç yıl önce, savaşta artan silahların ticaretinin yapıldığını duymuştum ama şimdi niye?”

Alex, Serena'nın elini sıkıca tuttu.

“Hadi baruttan biraz uzaklaşalım.” Merdivenlerden yukarı doğru çıktılar.

Dışarıya adım attıklarında, tayfaya ambarın kapısını kapamalarını işaret etti Alex. Billy kapının üzerine avuçla kum atıp, sakladı girişi.

“Teşekkürler beyler. Gidebilirsiniz.”

Mattie ve Adam, Serena'ya garip bir bakış attı. Billy ise sırtıyordu. Üçü de gözden kayboldular.

Serena elini Alex'in elinden çekip sordu.

“Alex? Bu ne demek oluyor?”

Alex başını salladı. “Bilmiyorum. Ben artık bu tip mallar taşımıyorum Serena.”

“Ama önceden taşıyordun.”

“Savaş zamanı, yasal savaş ve tüccar gemilerinde taşıyordum, evet.” Serena, Alex’in gözlerinden garip bir bakış geçtiğini kaçırmadı.

“Zulayı burada bulacağını nereden biliyordun?”

“Tahmin ettim.”

“Tam burada olacağını mı tahmin ettin?”

“Hayır. Annemle Glenhaven Konağı’na gelirken tüm kıyıya göz attım. O istikamet üzerinde olmadığını gördüm. Bu tarafı bir süredir tayfalarım kontrol ediyordu. En sonunda, bu sabah, aradığımızı bulduk.”

“Üç gündür burayı arıyordun ve bana yeni söylüyorsun öyle mi?”

“Başka sorunları çözmekle meşguldüm.”

Sonra Alex boğazını temizledi. Sesi ciddi bir hal almıştı. “Serena, seni bu gece buraya getirdim; çünkü *Osprey*’in peşini bırakmanı istiyorum. Bu oyunun çok tehlikeli olduğunu artık biliyorsun. Eminim, yakarı bu işten kurtarmanın gerekliliğini anlamışsındır.”

Serena yumruklarını sıktı.

“Evet, Alex bu çok tehlikeli. İnsanlar ölebilir. Bunu gördükten sonra peşlerini bırakacağımı sanıyorsan, beni hiç tanımamışsın demektir.”

“Mantıklı davranacağını umut ettim. Yanılmışım.” Bakışlarında kızgınlık değil, tersine umutsuzluk vardı. Onun kadar güçlü bir erkeğin bakışlarında bu umutsuzluğu görmek Serena’yı şaşırtmıştı. Yine de yılmadı.

“Yapabileceğim bir şey varsa yapmalıyım,” diye mırıldandı Serena.

Alex, Serena’nın elini tutup kendi kalbine tuttu. Sonra da bir anda bıraktı.

“Serena, bu anlamsız av, Viola’yı geri getirmeyecek. Viola artık yok.”

Serena geriye çekildi. Alex’in gözleri şimşek şimşekti, Serena’yı omuzlarından yakaladı.

“Hayır, bırak beni!”

“Hayır Serena. Bu tip adamları bilirim. Yıllardır onlarla uğraşıyorum. Nasıl yaşadıklarını, nasıl düşündüklerini, neler yapabileceklerini biliyorum. Senin de onların eline düşmene izin veremem.”

Serena zor nefes alıyordu. “Bana inanıyor musun?”

“Kardeşinin kayboluşuyla ilgili mi? Neden inanmıyorum?”

“Şimdiye kadar kimse inanmadı.”

“Ama ben inanıyorum.” Kadının omuzlarını kavradı. “Serena, artık onu aramayı bırak.”

Serena, içinde yıllardır canlı tutmak için büyük çaba harcadığı umudun bir anda kül olduğunu ve yerini boşluğa bıraktığını hissetti.

“Viola hiç dönmeyecek, değil mi?”

Alex cevap vermedi. Sadece kaşlarını çatı. Sahildeki dalgaların sesi, gecenin karanlık huzuruna karışıyordu. Serena’ya, gökyüzündeki yıldızlar bile kararmış gibi geldi.

Bir adım daha geri gidip Alex’in ellerinden kurtuldu. Sonunda bu gerçeği kabul etmesini sağlayan kişinin o olduğuna inanamıyordu. Kalbi, kabul etmek istemese de, bu adam için atıyordu. Annesi gibi Serena da bir denizciye umutsuzca âşık olmuştu. Alex de onu, sevdiği herkes gibi terk edecekti. Serena’yı kimler terk etmemiştir ki. Kız kardeşi, annesi ve hatta onu üvey annesinin acımasız ellerine bırakan babası... Alex şu anda Serena’yı istiyor olabilirdi ama bu denizci hiçbir zaman Serena’nın istediği gibi onun olamazdı. Güçlü kahramanlar ve sonsuz aşkların olduğu hayaller aptal kız çocukları içindi.

“Alex, bu hayata nasıl kapıldın?” diye yavaşça fısıldadı Serena. Sonra denize baktı. “Neden böyle yaşamayı seçtin?”

Alex uzun süre cevap vermedi. Bir süre sonra cevap verdi.

“İntikam.” Sesi ifadesizdi.

Serena titredi.

“Kahramanca bir amaçla değil gördüğün gibi.” Serena’nın yüz ifadesini inceliyordu. “Çok temel, basit bir duygu için.”

“Neyin intikamı?”

“Soylu ve unvan sahibi bir adam, kız kardeşimin masumiyetini kullandı.” Gözleri nefretle dolmuştu.

“Ama böyle şeyler olur,” dedi Serena bakışlarını kaçırmadan. “Hatta bazen isteyerek.”

“Daha onaltı yaşında bile değildi. Kız kardeşimi adi emelleri için kullandı ve sonra da onu ortada bıraktı. Kalbini kırdı. Zamanla düzeleceğini söylesem de Aaron kardeşimize yapılanı içine sindiremedi. Adama meydan okudu.”

“Düello mu yaptılar?”

“Evet. Aaron için çok onur kırıcıydı. Erkek kardeşim, kılıçtan da silahtan da anlamazdı. Onun dünyası kitaplardan ve vaazlardan oluşurdu. O zamanlar, kilisede papaz olmak istiyordu.” Derin bir nefes alıp devam etti. “Alçak herif onu rezil etti. Eve geldiğinde, Aaron’ın içinden bir şeylerin yok olduğunu görebilmiştim. Artık intikamım iki kardeşim için olacaktı. Oturup, adamdan intikam almak için plan yaptık. Tüccardı. Hayatta en önem verdiği şey, deniz yoluyla getirttiği mallarıydı. Ona zarar vermek istiyorsak, denizdeki mallarını yağmalamalıydık. Ne kadar da aptalca davrandığımızı şimdi görebiliyorum.”

“Çok gençtiniz. Sanırım Şövalye’yi de o zaman satın aldın. Peki, adamdan intikamını aldıktan sonra neden durmadın? Neden korsanlığa devam ettin?”

Alex omuzlarını silktilti. “Hoşumuza gitti. Benim hoşuma gitti. O kadar sevdim ki, babamın ölümünde bile kendimi denizlerde teskin ettim. Hep macera peşindeydim. Ölümle yüzyüze gelmenin, karşılaştığımız bütün haksızlıklara başkaldırı olduğunu düşünüyordum. Kardeşimi de savaşa gitmesi için ikna eden bendim.”

Serena derin bir nefes aldı. Alex bakışlarını ona çevirdi.

“Kardeşime savaşta bir görev verdim ve sırtına babacan bir vuruşla yolculadım. Babam öldüğü için burada olmam gerekiyordu ama ben buraya hapsolsam da en azından gemimin özgürce yelken açmasını ve maceraları benim için yaşamasını sağlayabilirdim. Aaron üç yıl sonra savaştan eve döndüğünde, çok değişmişti. Mahvolmuştu.”

Rüzgâr, Alex’in alnına bir tutam saç düşürdü. Serena eliyle saçı arkaya atıp adamın yanağını okşadı. “Charity ona âşık. Ama sen bunu zaten biliyordun.”

“Tahmin ediyordum.”

“Peki, eğer Aaron da Charity’yi seviyorsa, neden ona evlenme teklif edemiyor? Birbirlerine uygun görünüyorlar.”

Alex genç kadına acıyla baktı. “Tek bir konu hariç, uygunlar.”

“Hangi konu?”

“Aaron savaşta büyük yaralar aldı. Hem ruhu hem de bedeni zarar gördü. Anlayabileceğinden daha kötü bir şekilde sakatlandı.”

“Sakatlanmak mı?”

“Serena,” diye yavaşça devam etti. “Kardeşim artık bir erkeğin yapabileceği her şeyi yapamıyor. Fiziksel olarak bir erkek sayılmaz.”

Serena kanının çekildiğini hissetti. Zavallı Charity’nin yıkılacak hayallerini düşündü. Gözlerini kapadı.

“Serena.”

Gözlerini açıp, Alex'in ay ışığı altında mükemmel görünen yüz çizgilerine baktı. Üvey kız kardeşi ile aynı kaderi paylaştığını düşündü. İkisi de, kendilerinin olamayacak, kendilerine istediklerini veremeyecek erkeklere âşık olmuşlardı.

"Üvey ağabeyin de bu işin içinde." Kumların altındaki zula girişini gösteriyordu. "Onunla *Osprey*'in kaptanı arasındaki bir mektuba ulaştım. Tracy, kaçakçıların soylu patronu. *Osprey* onun gemisi."

www.mobildeno.com

Yirmi Birinci Bölüm

Sonsuz cennete sahip bir ölümsüz gibi değil, ölümlüler gibiyim.

- Homeros, Odysseia

Alex, Aaron hakkındaki gerçekleri anlattığında, Serena'nın yüzü bembeyaz olmuştu. Gözlerindeki canlılık sönmüş, geriye donuk renkler kalmıştı. Dudaklarını hafifçe açıp, nefesini düzenlemeye çalıştı.

Alex ona doğru uzandı. "Serena..."

Serena kendini çekti. "Artık eve gitmek istiyorum." Atları bağladıkları ağaca doğru yürümeye başladı.

Alex de arkasından gitti. Ata binmesi için yardım ederken, Serena onun gözlerine bakmaktan kaçınmıştı. Alex, Serena'yı eyerden çekip almak ve gözlerine bakıp kendisine bir şeyler söylemesi için zorlamak istiyordu. Ama onun güvenini daha fazla zorlayamazdı. Üvey kardeşinin gemisini bulup, okyanusun derinliklerine gömmek zorundaydı.

Serena'nın seyisi, ahırın hemen dışında onları bekliyordu. Endişeli yüzü, iki atlıyı görünce rahatladı. Alex atından inip Serena'ya yardım etti. Serena, Alex'in kollarından kendini hızla çekti ve tek kelime etmeden eve doğru yürümeye başladı. Yolun yarısında durdu. Babası bahçe kapısının önünde dikiliyordu.

Alex öne atıldı. Cırcırböceklerinin yumuşak gürültüsü arasında taş yola çarpan adımların sesleri duyuldu.

“Babacığım, tüm gece beni mi bekledin? Üvey annem gibi?”

“Hayır tatlım,” diyen adam arkadan gelen Alex’e selam verdi; “Lordum.”

Alex de yaşlı adamı başıyla selamladı.

“Endişe etmene gerek yoktu babacığım. Lord Savege ile kaçakçılar hakkında ipucu toplamaya çıkmıştık. Sen o kanunsuzlarla pek alakadar olmazsın.” Sesi kırıkcı çıkmıştı. Sanki konuşan Serena değildi. “Üstelik bu gece evden çıkmam yüzünden ceza alacaksam, eminim sen buna karşı kılını kıpırdatmazsın. Tıpkı yıllar önce, beni koruman için her şeyi yapacak bir kız iken bana yüz çevirdiğin gibi.” Ne dediğinin farkına varıp ellerini yüzüne kapattı. Omuzları hıçkırıklar sallanıyordu. “Babacığım, o kadar aptal hissediyorum ki.”

Baron kızının saçlarını okşadı. “Serena, tahmin edemeyeceğin kadar üzgünüm.”

Serena yüzünü gösterdi. Yanağında tek bir gözyaşı parlıyordu. Alex yumruklarını sıkmıştı.

“Neden üzgünsün baba?”

“Üvey annenin bu ihanetteki rolü yüzünden.”

Serena’nın gözleri parladı. “Üvey annem mi? Nasıl?”

“Yıllar önce, bundan haberim olunca, Davina’yı bu işten çıkması için ikna etmeye çalıştım. Sonuçta yeterince kazanıyorduk. Ama bu ona yetmedi. Sanırım daha fazla nüfuz sahibi olmak istiyordu. Meğerse, evlendiğimizde çoktan bu işe boğazına kadar batmış. Hiç haberim yokmuş.”

“İş mi?” Serena başını salladı. “Baba, bu akşam zulaadığınız silahları gördük. Tüfekler, demir kelepçeler.” Alex’e döndü; “Öyle değil mi Alex?”

Babası başını salladı. “*Osprey*, kısa bir süre öncesine kadar, köle ticaretinde kullanılıyordu.”

“Baba, köle ticareti yıllardır yasadışı. O silahların da iyi amaçlar için toplandığını sanmıyorum.”

Baronun yüzünün aldığı kireç beyazı rengi, cılız ay ışığında bile fark edilebiliyordu.

“*Viola*’nın kaybolmasına rağmen buna nasıl izin verebilirsin?” diye zorla konuşabildi Serena. “Üstelik annem hakkında söylediklerin... Onlar gerçek mi? Baba, lütfen bir şeyler söyle.”

Baron sessizliğini bozmadı. Serena titriyordu ama yine de çenesini havada tuttu.

“Sanırım bu kadar bilgiyle yetinmeliyim. En azından *Charity* ve *Diantha*’nın bunlardan haberinin olmadığını söyle. Kız kardeşlerimin masum olduğuna inanmak istiyorum.”

Baron başını salladı. “Onların haberinin olduğunu sanmıyorum ama emin de olamam.” *Alex*’e döndü; “*Lordum*, tahmin ediyorum ki karımın üvey kızımla evlenmenizi bu kadar çok istemesinin sebebi, sizin gidiş gelişlerinizi daha yakından takip edebilmektir. Üstelik bu evlilik sayesinde, arazilerinizi daha kolay kullanabilirdi. Ne de olsa benim arazilerim kıyıda uzakta kalıyordu.”

“En azından o konuda planları tutmadı.” dedi Serena dipten gelen bir homurtuyla. “Baba, mümkün olduğunca çabuk, *Yorkshire*’daki halamın yanına taşınmak istiyorum. Oradan dönmeyeceğim. *Charity*’yi de yanımda götüreceğim. Zaten *Devon*’u hiç sevmemişti ve *York*’ta kendisine uygun bir eş bulabileceğine inanıyorum.”

Alex’in gergin bir nefes alması, *Carlyle*’m gözünden kaçmadı.

“*Lordum*,” dedi baron. “Kızım hakkındaki planlarınızın ne olduğunu sorabilir miyim?”

“Sorabilirsiniz,” dedi Alex. Sesindeki kızgınlık çok barizdi. “Ama bunu sormaya hakkınız olmadığını düşünüyorum. Anladığım kadarıyla sayın baron, yıllar önce, aileniz üzerindeki söz sahipliğinizden vazgeçmişsiniz. Özellikle de Serena üzerinde.”

Serena’nın gözleri kocaman oldu. Babasının kendi içine gömülmüş gibiydi. Onun zayıflığını gördüğünde Serena bir kere daha kahroldu.

“Baba,” diye mırıldandı. “Seninle daha fazla konuşamayacağım. Ayrıca Yorkshire’a taşınacaksam Lord Savege ile halletmem gereken işler de var.”

Yaşlı adam başını salladı. “Peki, yarın hep beraber konuşuruz,” diyerek eve doğru gitti adam. Serena, babasının bu aciz görüntüsüne şahit olmak istemezdi.

Alex genç kadının koluna dokundu. “Serena, baban...”

“Herkes gibi yıllardır bana yalan söyledi,” diye uzaklaştı Alex’ten. “Tracy de öyle,” Kendi sözlerine inanamıyor gibiydi. “Charity bile, o kadına karşı cesur olacağına söz vermişti ama başaramadı.”

“Herkes senin kadar güçlü olamaz Serena. Bazen yalan söylemek daha kolaydır.”

Bakışlarını ona doğru kaldırdı. İhanete uğradığını düşünüyordu.

“Galiba büyük kaptan Kızıltaş için de yalan söylemek daha kolay,” dedi, gözleri öfkeyle parlıyordu. “Yoksa Savege Kontu için mi demeliydim?”

Alex’in tüm tüyleri diken diken oldu.

“Serena, yapma.”

“Nasıl yapmayayım?” Bedeni üzüntüyle çökmüştü sanki. “Alex lütfen git artık. Seninle şu an görüşmem. Hatta bundan sonra daha görmek istediğimi sanmıyorum”

Aptallıktan başka bir şey değildi bu. Gözleri acı ve kafa karışıklığıyla parlıyordu. Yine de söylediği her şeye inandığı belliydi. Bakışlarındaki sertlik bunu gösteriyordu.

“Gerçekten Yorkshire’a taşınmayı düşünmüyorsun değil mi?” dedi Alex.

“Neden düşünmeyeyim?”

“Neden mi? Serena!”

“Alex, her ne kadar Glenhaven Konağı’nı sevsem de, artık buradan ayrılmamın zamanı geldi. Babamla daha fazla yaşayamam. Üstelik Charity de, erkek kardeşini daha az göreceği ve düşünceceği bir yere giderse onun için iyi olur.”

“Neden hâlâ kız kardeşinden bahsediyorsun? Neden bir kere olsun önce kendini düşünmüyorsun?”

Serena’nın öfkesi yüzünden belli oluyordu. “İnanmayacaksın ama bazı insanlar başkalarının mutlu olması için ellerinden geleni yapabilir. Böyle bir davranış, senin hayat felsefenle örtüşmüyor ise kusura bakma.”

Alex, daha fazla tartışmaması gerektiğini biliyordu. Evi ne gitmeli, uyumalı ve Serena ailesi ile ilgili öğrendiği her şeyin üstüne düşündükten sonra, mesela yarın geri dönüp tartışmaya devam etmeliydi. Yine de kendini tartışmaya şimdi devam etmekten alıkoyamadı. Serena’nın hemen karşısında oluşu, damarlarındaki kanın daha hızlı akmasına ve düzgün düşünmemesine sebep oluyordu.

“Serena, seni istiyorum.”

“Bunu biliyorum.” Serena iki yanına düşmüş yumruklarını sıktı. O anda ellerinin başka bir şey yapmasını engellemek ister gibiydi.

“Sen de beni istiyorsun.”

“Bunu konuşmanın anlamı yok.” Serena’nın bakışlarında bir panik vardı. “Sen de bana yalan söyledin.”

“Hayır. Sana yalan söylemedim. Kız kardeşinle evlenmeyi hiç istememiştim. Onunla tanıştığımız balodan beri onunla evlenmek gibi bir niyetim yoktu.”

Sözleri, Serena’yı afallatmıştı. “O gece, baloda, onunla evlenmek istemiyor muydun?”

Alex, Serena'nın büyümiş gözlerine, aralanmış dudaklarına ve nefes aldıkça inip, kalkan göğüslerine baktı. Ona sarılmamak için kendini zor tutuyordu. Kendisiyle hiç bu kadar savaş vermek zorunda kalmamıştı. Neyse ki ne hizmetkârları, ne tayfaları, ne de tanıdığı herhangi biri onu bu halde görebiliyordu. Zaten görseler, bu acizliğine inanmazlardı.

Ama artık kendisi hakkında kimin ne düşündüğünü umursamıyordu. Düşüncelerine önem verdiği yegâne insan karşısındaydı ve kafasının karışmış olduğu gözlerinden belliydi.

"Elbette istemiyordum," diye tekrarladı. Karşısındaki kadına baktı. Onu sesiyle, dürüstlüğüyle, sevdiklerine adanmışlığıyla, her şeyiyle istiyordu. İlk kez tanıştıkları gece tüm bu özelliklerini görmüş ve o andan bu yana onu istemişti.

Serena, ona inanmadığını göstermek için başını salladı. Alex'in sinirle dişlerini sıktı.

"Kahretsin Serena, neden yine bunu konuşuyoruz? Erkek kardeşim varisim olamayacağından, arazilerimin ve üzerinde yaşayanların sorumluluğu yüzünden, bir erkek çocuğuna babalık etmem gerekiyor. Herhangi biriyle evlenmeyi düşünmemin yegâne sebebi, ardımda bir mirasçı bırakabilmektir. Bir erkek çocuğum olduktan sonra, hayatımı istediğim gibi geçirebilirdim. Bu yüzden evlenmeye razı oldum. Bunu anlamış olman gerekirdi."

"Alex, lütfen gider misin?"

Alex ise çok mutsuz ve hatta umutsuz görünen Serena'nın elini avuçları arasına aldı. Eğer şu anda istediği gibi, onu kollarına alırsa, hiç bırakmayacağını biliyordu.

"Ne oldu Serena?"

"Hiçbir şey. Sana güvenmiyorum. Sana bunu daha önce de söyledim ama bana inanmadın."

“Nasıl olur da bana güvenmezsin? Sana her şeyi anlattım. Hem de her şeyi. Duyduklarından memnun olmasan da artık gerçekleri biliyorsun. Benim kim olduğumu da biliyordun.”

“Sana inanmaya başlamıştım. Sanmıştım ki belki ben...” Sustu. Gözleri bir anda vahşi bir kıvılcımla parladı. “Anlamıyor musun? Sen de tıpkı onlar gibisin. Hayatını iki ayrı kimlik altında yaşıyorsun. Hatta son birkaç haftadır oynadığın kalbini kaptırmış salon efendisi rolünü de sayarsak üç farklı kimliğin var.”

“Öyle olsa bile şikayet ettiğini görmedim. Sen de rol yapma konusunda iyi iş çıkardın. Hem tanrı aşkına, Kızıltaş olduğumu nasıl öğrendin?”

“Hizmetkârın söyledi.”

Alex’in ağzı açık kaldı. “Bayan Tubbs mı?”

“Önce, zaten bildiğimi sandığımı düşündüm ama öyle olmadığını sonradan anladım. Senin kim olduğunu bilmemi istemiş olmalı.” Alex’in avuçları içindeki elleri soğumuştur. “Alex, o silahların neden orada saklandığını bilmiyorum ama onlar yüzünden insanların öleceğinden eminim.”

Kıpırdamadan duruyordu şimdi adam.

“Elbette,” dedi. “Her gün birileri ölüyor.”

Aralarındaki sessizlik uzadı. Serena, donuk bakışlarını uzaklara çevirdi. Alex’in sözlerini tekrar kafasından geçirirdi. Ondan, isteyebileceği son şeyi istiyor, üvey ağabeyinin peşine düşmesini istiyordu. Onca hayal kırıklığından sonra, Alex’in bir kahraman gibi davranmasına ihtiyacı vardı Serena’nın.

“Serena, ne istediğinin farkında mısın? İnsanlar ölecek diyorum.” Eğer Tracy’nin ölümüne sebep olursa, Serena’nın kendisinden nefret edeceğini düşünüyordu. Ona bir adım daha yaklaştı. “Bu bir masal değil.”

Serena'nın gözleri dolmuştu.

"Bunun o kadar iyi farkındayım ki... Seni, olmadığın biri sanarak aptallık ettim. Seni bir daha görmek istemiyorum Alex. Hiç dönmemek üzere gitmek istiyorum."

Elini bırakıp, geri çekildi adam. Okyanusta hiç hissetmediği bir bulantı vardı içinde.

"Eğer söylediğini yaparsan," dedi, sanki kendi sesini bir tünelin uzak ucundan duyuyor gibiydi. "Büyük bir hata yapmış olursun."

"İkimiz için de en iyisi bu."

"Ciddi olamazsın."

"Ciddiyim. Lütfen gidin lordum."

"Henüz değil," diyen Alex ileri atıldı ve Serena'yı kollarıyla hapsedti. Kısılmış dudaklarını ağzının içine alıp ara vermemecesine öptü. Nefes alamayan Serena dudaklarını hafifçe açtı. İçine dolan adamın tadıyla, ağzını sonuna kadar açıp onun öpüşüne karşılık verdi. Kolları Alex'in boynuna dolanmıştı. Birbirlerine karşı duydukları arzunun ateşiyle, tüm kavgaları, düşünceleri yok olmuş, sadece birbirlerinin kollarında olmalarının gerçekliği kalmıştı.

Ay, yoğun bir bulutların arkasına geçti ve birbirine sarılmış iki bedeni karanlık sardı. Alacakaranlıkta birbirlerini bile göremiyorlardı. Oysa Alex'in Serena'yı istemesi, onu hissetmesi için görmesi gerekmiyordu. Onu her duyusuyla algılıyor, istiyor ve kendisinin olduğunu biliyordu. Onu ilk gördüğü, ona ilk dokunduğu anda hayatının tamamen değişmiş olduğunu şimdi anlıyordu.

Eliyle saçlarından boğazına kadar okşayarak indi. Avuçlarıyla yumuşak sırtını kavradı ve kadını kendisine çekti.

"Tüm geceyi seni böyle öperek geçirebilirim," diye mırıldandı. Diliyle Serena'nın kulak memesini yaladı. Kadının zencefil, parfüm kokusunu içine çekiyordu. Bir yuva kadar aşınaydı bu koku. Hiç sahip olmadığı bir yuva gibiy-

di kadın. Göğüslerini kavradı elleriyle ve başparmaklarıyla dikleşmiş uçlarını okşamaya başladı. Serena zevk içinde titriyordu.

“Yatağıma geldiğinde,” diye fısıldadı, “İçine girmeden öpmediğim hiçbir yerin kalmayacak. Seni zevkten çıldırtmak istiyorum. Durmam için yalvarana kadar seni öpebilmek istiyorum.”

Serena ellerini Alex’in saçlarına geçirdi ve adamı öpmek için kendine çekti. Dudaklarında tuz tadı vardı.

Alex’in parmakları Serena’nın yanaklarına dokununca donakaldı.

“Serena, ağlıyor musun?”

Adamın kollarından kurtulup eve koştu. Alex şaşırması bir şekilde arkasından bakalmıştı. Kapanan kapıyı bitmeyecekmiş gibi bir süre izledikten sonra geri dönüp atını aldı ve karanlıkta kayboldu.

Öğleye doğru, kâhyasının odasının perdelerini açmasıyla uyandı. Gözlerini güneşten korumak için koluyla kapadı ama dışarıda kara bulutlar ve yağmur vardı.

Bugün yağmur yağacağını bilmiyordu. Haftalardır, Serena dışında hiçbir konuya ilgi göstermediğini fark etti.

“Çocuk bir saat önce geldi lordum,” dedi Tubbs, ince dudakları arasından.

“Billy mi?” Yatağından doğruldu ve ayaklarını yere bastı. Kâhyasının getirdiği sabahlığı üzerine geçirdi. “Haber var mı?”

“Zula bu sabah boşaltılmış.”

Alex donmuştu. “Öyle mi?”

“Billy ve Adam, bu sabah size gelip emirlerinizi almadan önce sahile gitmişler. Boş olduğunu görünce, Adam gözcülük için orada kalmış.”

Alex elleriyle yüzünü sıvazladı.

“Boşaldıktan sonra gözleseler ne olur gözlemeseler ne olur? Kahretsin. Jin, *Osprey*’in buralarda olduğundan beni haberdar etmeliydi.”

“Belki de başka bir gemiye yüklenmişlerdir lordum.”

Alex bu fikre prim vermedi. Her ne olmuşsa, sonuçta Jin’in bir suçu yoktu. Alex dün gece Mattie ve Adam’a zulayı beklemelerini emretmeliydi. Fakat bunun yerine, onlara gitmelerini söylemişti çünkü tüm beyni Serena’ya odaklanmıştı.

Serena ise sadece kaçakçıların yakalanması ve sevdiklerinin korunması için çaba harcıyordu. Ancak bu iki isteği artık birbiriyle çakışıyordu. Silahlar, üvey ağabeyinin gemisine yüklenmişti. Kim bilir gemideki kanun tanımaz tayfalar o silahlarla neler yapacaklardı. Ne de olsa, daha önce de köylüler ve çiftçiler üzerinde zor kullandıkları olmuştu. Şimdi silahlıydılar.

Alex çalışma masasına gidip haritasının üzerinde birkaç çizim yaptı. Bir şeyler yazdığı kâğıdı kâhyasına uzattı.

“Billy’yi buraya gönder Tubbs. Bunu da Pomley’e götür. O ne yapacağını bilir.” Lucas bu sefer çizmeyi aşmıştı. Alex, hâlâ elindeki kozları kullanmadığını ama onları kullanacağı zamanın yakın olduğunu düşündü. Kaptan şapkasını yeniden takması gerekecekti.

Alex, Ashford Vikontu’nu Clovelly’de aşağıdaki kıyıya doğru bakan, dikkat çekmeyecek bir sokak köşesinde karşıladı. Martılar binaların çatılarında dönüyor, çığlıklarıyla Alex’in duygularına tercüman oluyordu.

“Kuryemin sizi bu kadar çabuk bulmasına şaşırdım,” dedi Ashford’un elini aceleyle sıkarak. “Son birkaç gündür geminizden hiç haber alamamıştım.”

“Lordum, size yaklaşmamamı isteyen yine sizdiniz. Belirttiğiniz gibi, okyanusun dibine gömülmek istemedim.”

Elindeki asayı ritmik hareketlerle yere vururken, Avrupalı havasını sergilemekten çekinmiyordu. Adamın bu giyim tarzı aynı zamanda, Alex'in birkaç gün önce gemisinde ağırladığı kaptan görünüşünü de saklamasını sağlamıştı. "Tabii şu büyük silahlarınızın da sizden uzak kalmam için iyi bir gerekçe sunmadığını söyleyemem," diye ekledi Vikont sırtarak.

"Buralarda gezinmemenizin tek sebebi benim tehditlerim mi?" Alex sokaktan aşağı yürümeye başlamıştı. Ashford da onu takip ediyordu.

"Bir de, buranın güneyinde küçük bir malikâne satın aldım. Karım ve oğlum oraya yerleştiler. Onları ziyarete gitmiştim." Ailesinden bahsederken duyduğu gurur sesinden anlaşılabilirdi.

"Demek evcimen bir hayata geçtiniz."

"Bir noktadan sonra yapılması gereken bu. Sizce de öyle değil mi?"

"Hayır değil."

"İleride anlarsınız."

Alex adama sert bir bakış attı. O ise, önlerinden geçmekte oldukları bir terzi dükkanının vitrinine bakmak için durmuştu. Alex de onunla beraber durdu.

"Modayı mı takip ediyorsunuz?"

"Hayır, ama karım ediyor." Ashford şapkasını düzelterip gülümsedi ve yürümeye devam etti.

"*Osprey*'i batırmak için size yardım etmeye hazırım."

Vikont başını salladı. "Bu buluşmanın sebebinin *Osprey* olduğunu tahmin etmiştim."

"Şu anda gemide onlarca tüfek ve yüzlerce kilogram barut bulunuyor."

"Bunun sadece bir tahmin olmadığını varsayıyorum."

"Hayır değil. Adamlarım, arazimde zulalarını bulmuş. Ben silahları başka bir yere taşıtıp garantiye alamadan

Dunkirk gemiye yüklemiş. O kadar silah ancak bir deniz savaşı için kullanılabilir.”

Vikont başını salladı.

“Bu kadar silahla, *Osprey*’le karşı karşıya gelindiğinde oranın cehenneme dönüşeceği kesin.”

“Peki, bu ne zaman gerçekleşecek dersin dostum?”

Alex meraklı bakışlarını adama çevirdi. “Bunun cevabını sizin bileceğinizi düşünüyordum. Adamlarımın birkaçı araştırmaya devam ediyorlar. *Osprey*’i haftalardır Clovelly iskelesinde ya da başka herhangi bir yerde görememişler. Ele geçirdiğim bir mektup, iki gün içinde bir yükleme daha olacağını bildiriyor. Yine de bir şekilde gözümüzden kaçmışsa kuzeye doğru yol almış demektir. Bulmak için takip ettirmem gerekir.”

“Öyleyse siz de kuzeye doğru takibe çıkın lordum.”

Alex kaşlarını çatı.

“İrlanda’ya mı? Yani silahlar Fransa’dan mı geliyor?”

“O kadar kuzeye değil. Bristol’a.”

“Bristol mu? Bir orduya yetecek kadar cephaneyi neden Bristol’a götürsünler?”

Ashford uzaklara bakarak cevap verdi. “Çünkü leydinin patronları bir ordu kurmak istiyor.”

Alex’in adımları yavaşladı. Bristol, yiyecek ekmek bulamayan yüzlerce eski asker ve denizcinin konakladığı bir yerdi. Silahların neden oraya gideceği belliydi.

Vikont, açıklama yapma gereği duydu. “Lordlar Kamarası’ndaki birkaç asilzade, Bristol’daki düşkünlerin, biraz para, silah ve teşvikle her şeyi yapabilecek silahlı askerlere dönüşebileceğini düşünüyor. Aynı kişiler, benzer fikirlerin ve özgürlük temennisinin, köleleri de ayaklandırabileceğinden endişeli.”

“Birkaç ay önce Barbados’ta olduğu gibi.”

“Evet, öyle. Sanırım kulağa çalman dedikodular böyleydi.”

“Peki, silahlar, gerçekten Bristol’den başlatılacak bir devrim için mi yoksa sadece devrim tehdidi yaratmak ve bunu politik olarak kullanmak için mi?”

“İkisi de olabilir. Sonuçta, bu olayların ihtimali bile, reform isteyen parlamento üyelerinin destek kaybetmesine sebep olacaktır. Hatta bir kısmının hayatı bile tehlikeye girebilir. Krallığın varlıklı birkaç asilzadesi, değişim fikrin-den pek hoşlanmıyor anlaşılan.”

Alex hiçbir zaman politikadan hoşlanmamıştı. Ancak bu vatan hainliği idi. Eğer Tracy Lucas da bu oyunun parçası ise, tüm hikâyeyi öğrenmeliydi.

“Reform karşıtlarının özellikle hedef aldığı biri var mı?”

“Barbados olaylarından sonra, Wilberforce’u kendilerine tehdit olarak görmeye başladılar. Onunla ilişki içinde olan herkesin bu cezalandırmadan payını alacağını sanıyorum. Lordların bile.”

Kitty, bir süre önce Wilberforce’dan bahsetmişti. Lambert Poole ile aynı kumaştandı. Poole ile siyasetçilerin yoğun olduğu bir yerde karşılaştıklarını yazmıştı Kitty. Wilberforce da oradaymış dediğine göre. Amirallığın güvenini kazanmak için yıllardır uğraşan, şu sıralarda söz dinlemeliğiyle ünlenmiş bir korsanın, yani Alex’in peşine düşen Poole Kontu’yla aynı ortamdaydılar. Wilberforce ile tanışıyorlardı.

Bütün bunlar rastlantı olabilir miydi?

“Eğer *Osprey*’in peşine düşecekseniz,” dedi Vikont sessizce. Alex’in düşüncelere daldığının farkındaydı sanki. “Bunu gizli yapmanız en iyisi.”

“Onunla ilgilenmediğimi bilsinler. İsteddiğini yapabileceğini düşünsün bakalım.” Alex’in aylardır yaptığı da buydu zaten. Böylece geminin istediği gibi kıyılarında at koşturabileceği mesajı veriyor ve *Osprey* tayfalarının rahat-

lamasını, daha doğrusu gardını düşürmesini amaçlıyordu. Serena da zaten bu yüzden kendisine kızgındı. Londra'daki o akşam, bu yüzden onu sorgulamıştı. Herkes, Kızıлтаş'ın kaçakçılarla ilgilenmediğini biliyordu. Şövalye sadece zenginlerin lüks gemileriyle ve tüccarların pahalı mallarıyla ilgileniyordu. Alex'in insanları bu yalana kandırması çok da zor olmayacaktı.

"Kendisiyle ilgilenmediğinizi düşündüğünden," diye ekledi Ashford. "Onu gafil avlayabilirsiniz."

Alex, Serena'nın endişeli gözlerini ve yanağından süzülen gözyaşını unutamıyordu. Bahçede kendinden neden kaçtığını anlayabiliyordu. Şimdi *Osprey*'in peşinde olmadığı yalanını insanlara yaydığında, daha da çok ondan soğuyacaktı Serena.

"İkimizin gemilerinin ateş gücü, *Osprey*'i kolaylıkla yenmemize yeter."

"Cesaretli adamsın. Severim bunu," diye gülümsedi vikont. "Herkesle barışık, zenginlerden başka hak etmeyen kimsenin düşmanı olmayan ünlü Kaptan Kızıлтаş'ın, namlularını köle ticareti yapan bir gemiye çevirmesi ilginç olacak."

Alex, hicvi duymazlıktan geldi. "Şövalye yarından sonra demir alabilir."

"Ben de gemimle gelip size katılırım lordum. Bu savaşta yanınızda durmaktan onur duyarım." Vikont kibarca önünde değildi Alex'in.

Alex başını salladı ve adamı selamlayarak caddenin karşısına geçti. O sırada aklına bir şey gelmiş gibi dönerek sordu.

"Söylesenize, Doreé Markizi'nin bütün bu saçmalıklarla bir alakası var mı?"

Adamın bakışları değişmemişti. "Ne cevap verirsem vereyim inanacak mısınız?"

Alex gülümsedi. Serena'nın kibirli zekâsıyla gurur duyuyordu.

"Cevabımı aldım," dedi şapkasıyla selam verdi ve Ashford'u sokağın köşesinde tek başına bıraktı.

www.mobildeno.com

Yirmi İkinci Bölüm

Mutsuz adam artık acı çekmiyordu

- Homeros, Odyseia

“Bayan Hatchet, Şövalye’nin yaz seferine çıkmak için hazırlandığını söyledi,” dedi heyecanla Bess. “Dün, genç denizcilerin ikisi köye gelmiş. Birinin annesi için şapka almışlar. İngiltere’nin en güzel şapkalarının orada olduğunu söylemişler. Ne kadar da nazikler.”

Serena, gözlerini, katlamakta olduğu nevresimlerden ayırmamıştı. Uçları eskimiş çarşaf işlemelerine bakarken, kalbinin de böyle hoyratça yaşlandırıldığını düşündü.

“Bess, denizcilerle ilgili farklı düşünmeye başlamış gibisin.”

“Onların da içinde iyi olanları var. Öyle değil mi Serena Hanım?”

“Bunları toz bezi olarak kullanabilirsin. Ama sakın üvey annemin görmesine izin verme, yoksa hepsini çöpe atırır.”

“Üvey anneniz çok titiz biri Serena Hanım. Bulaşıkçıların bile tertemiz olmasını istiyor. Hatta kulak arkalarının temizliğini kontrol ettiği dahi oluyor.”

Serena, genç kıza bakmak gibi bir hata yaptı. Bess’in

gölümseyen gözleri kısılmıştı. Serena, kendisine dikilen bakıştan rahatsız olarak başını çevirdi.

Alex'in onu bahçede, evin o kadar yakınında öpmesine izin vermemeliydi. Son üç gündür, o gece olanları gören Bess'in sırttan ve soru soran bakışlarına katlanıyordu. Seyis ve kâhyanın bakışlarında da bir farklılık yakalamıştı. Neyse ki diğer hizmetkârların haberi yokmuş gibi görünüyordu. Üvey annesi ve kız kardeşlerinin de bilmediğini düşünerek birazcık rahatladı.

Aslında Alex'in onu öpmesine hiçbir yerde izin vermemeliydi, hele ki *hayatını istediği gibi geçirme* sözlerini duyduktan sonra. Kâbusları gerçek olmuştu. Alex, hayatını bir kadınla birlikte geçirmek isteyecek bir adam değildi ve Serena'nın onunla bir gelecek hayal etmesi sadece aptallıktı.

Ama bir diğer yandan Serena'yı istediğini de söylemişti.

Belki de... Belki de Serena Alex'i anladığını düşünerek hata yapıyordu. Babası ve Tracy hakkında öğrendikleri, Alex'in o gece söylediklerine bambaşka bir anlam katıyordu. Ayrıca üvey annesi hakkındaki iddialar da kafasını karıştırmıştı. Bir de annesinin âşığının olduğu iddiası vardı. Serena ne düşüneceğini bilemiyor, kendi muhakeme gücüne güvenemiyordu. Alex, kaçakçılara karşı bir eylem yapmayacağını söylese de, zulalarını bulmaları için adamlarını görevlendirmişti. Belki de onu yanlış anlamıştı. Belki de, şu anda güvenebileceği yegâne kişi, güvenmekten ölesiye korktuğu Alex'ti.

Gerçi ona gitmesini söylemişti ve *Şövalye* hazırlandığına göre, Alex gidecekti. Katlanmış çarşafı sepete yerleştirdi.

"Bess, bu sabah Charity'yi gördün mü?"

Serena'nın gün içindeki en büyük amacı, Davina'dan uzak durmaktır. Tören iptal edilmiş, Tracy işlerini halletmek için Bristol'a gitmişti. Serena'nın, üvey ağabeyi gelip

de ona sorularını sorana kadar, üvey annesiyle karşılaşmaya hiç niyeti yoktu. Babası tüm gün çalışma odasında saklanıyor ve suçluluk duygusuyla gözlerden uzak yaşıyordu. En azından Davina'ya Serena'yı geceleri odasına kilitlemesini söyleyebilmişti.

Gerçi artık Serena'nın geceleri gideceği bir yer yoktu.

Alex'in kendisini uyardığı gibi, kalbi acıyordu. Kız kardeşinin ve babasının üzüntüsü, Serena'nın kalbine sokulmuş iki keskin bıçak gibiydi. Bir de en yakın arkadaşını, üvey kardeşi Tracy'yi kaybetmişti. Ancak bütün bu acılar, Alex'i özlemiş olmasının verdiği acı yanında önemsizdi.

“Charity Hanım, Faith Hanım ve dadıyla birlikte parka gitti. Yanlarına giderseniz, Faith Hanım'a, en sevdiği kurabiyelerin fırından yeni çıktığını söyleyebilirsiniz.”

“Söylerim.”

“Serena Hanım?”

Omzunun üstünden arkaya baktı Serena.

“Şövalye'nin bu akşam güneş battıktan sonra Clovelly iskelesine demirleyeceği söyleniyor. Kaptan Kızıltaş, baharda yola çıkmadan önce yaptığı gibi, havai fişek gösterisi yaptıracakmış.”

“Bunu bana neden anlatıyorsun Bess?”

Temizlikçi kızın yanakları kızardı. “Clovelly'ye gidip gemi demir almadan önce bir görmek ister misiniz diye merak etmiştim.”

Aşık olduğu adamın gidişini izlemek mi?

“Hayır. Korsanlar ilgimi çekmiyor.”

Hızla odadan çıkıp parka gitti. Kız kardeşlerini orada, Alex'in o gece kendisini öptüğü yerden çok uzak olmayan bir köşede buldu. Havada çiçek kokularıyla dolu bir esinti vardı. Charity'ye gülümseyip, en küçük kız kardeşini alnından öptü. Dört yaşındaki kızın Viola'ya benzeyen

kaşlarını okşarken fısıldadı. "Aşçının sana bir sürprizi var. Daha yeni fırından çıkmış."

Küçük kızın gözleri neşeye büyüdü. Serena'yı yanaklarından öpüp dadısının elinden tuttu. Yaşlı kadını eve doğru sürüklemeye başladı.

Dadı, gülümseyerek küçük kıza yetişmeye çalışıyordu.

"Tamam, Bayan Faith, Serena Hanım, bu afacana ne söylediniz? Evin içinde bir korsan falan bulacağını mı sanıyor yoksa?"

Serena donup kaldı. "Neler diyorsun dadı? Faith henüz korsanlarla ilgili bir şey bilmiyor."

"Bayan Diantha üç gündür ona korsan hikâyeleri anlatıyor ama."

Serena, yüzünün kızarmamış olması için dua ediyordu. Demek hepsi biliyordu. Hepsi yanılıyordu.

Faith ise ısrarcıydı. "Hadi dadı, çok yavaşsın." Küçük bedeniyile dadısını çekiştirmeye çalışıyordu.

Charity yavaşça Serena'nın yanına geldi. "Bu afacan da Diantha gibi bildiğini okuyacak. Ben ve Tracy'ye hiç benzemiyorlar." Sonra üvey ablasına dönüp gülümsedi; "Belki de sana benziyorlardır."

"Hiç sanmıyorum. Sonuçta babalarımız ortak ama ben daha çok anneme benziyormuşum."

Charity'nin bakışları yumuşacıktı. Gözlerindeki o hüznü bakış birkaç gün önce silinmişti. Yine de gözlerinin maviliğinde hâlâ ışık yoktu. Kız kardeşinin artık en azından fütursuz gülümsediğini düşünen Serena bununla da yetinebilirdi.

"Birkaç gün sonra, halamın Yorkshire'daki evine gideceğim." Tracy geldiğinde burada olmak ve onunla yüzleşmek istiyordu. "Sen de benimle gelersen çok sevinirim. Orada iyi vakit geçirebileceğimizi düşünüyorum. Hem ne zaman uzağa gitsem seni çok özlüyorum. Benimle olursan bu sorun ortadan kalkar."

Charity ablasının koluna girdi. "Ben de isterim." Sonra istemsizce kafasını çevirip Savege Park tarafına hüznü bir bakış attı.

Serena uzanıp üvey kız kardeşinin şapkasından taşan bir tutam saçı düzeltti. "Çok güzel görünüyorsun. York'taki delikanlılar seninle tanışabilmek için yarışacaklar."

"Pek insan içine çıkmamayı ve evlilik çağında olduğumu duyurmamayı tercih ederim," diyen kız gözlerini ablasına çevirmemişti.

"Neden öyle diyorsun tatlım?"

"Çünkü iyi bir eş olamam."

Serena durdu. Elini genç kızın çenesine götürüp yüzünü kendisine çevirdi.

"Sen, olabilecek en iyi eş adayısın tatlım. Senden daha iyi birini tanımıyorum. Şu aptalca nişan fiyaskosunun kendine güvenini sarsmasına izin verme."

"Ama görüyorsun işte iyi bir eş olmaya uygun değilim. Sanırım eş bile olamam. Zaten bunu istediğim de söylemez."

"Ne demek istiyorsun tatlım? Evlilik fikri mi hoşuna gitmiyor? Annenin seni Savege Lorduyla evlendirme planı yüzünden..."

"Hayır" dedi Charity, "Lütfen bundan bahsetmeyelim."

"Bu konu hâlâ canını sıkıyor mu? Ama neden? Artık istemediğin bir evlilik iptal edildi ve sen daha uygun biriyle evlenebilirsin."

"Hayır evlenemem."

Serena'nın sesi sertleşmişti. "Charity, gevelemeyi bırak da anlat artık. Bana bir şey söylemeye çalışıyorsun. Konuyu bilirsem sana yardımcı olmak için elimden geleni yaparım."

"Annem bana şeyi anlattığından beri hep korkuyor-

dum. Şeyi, evlilikte yapılan şeyi. Hani erkeğin kadınla yaptıkları... Bay Baker'la olanlardan sonra, annem, o konuda benim yetersiz olduğumu söyledi. Yetersiz olmak da korkumu arttırdı."

Serena kız kardeşinin elini tuttu. "Kiminle? Chare ne diyorsun?"

"Annem beni Baker adında biriyle evlendirecekti. Çok zenginmiş. Bir sürü gemisi ve çiftliği varmış. Annem öyle söyledi ama ben bir şey anlamamıştım."

"Tanrım, ne zaman oldu bu? Benim neden haberim olmadı?"

"İki yaz önce, sen York'taykendi. Babam da işleri için seyahatleydi."

Serena zor yutkunuyordu. Küçük kız kardeşi iki yıldır bu sırrı kendisinden saklamıştı. "Bay Baker ile neler oldu Charity?"

"O kadar hızlı olmuştu ki. Çok azını hatırlıyorum. Ama kendimi aşağılanmış hissetmişim."

"Aşağılanmış mı?" Serena'nın bütün sinirleri ayağa kalkmıştı. "Charity, üvey annem sana ne yaptırdı Charity?"

"Onunla yatmalıymışım." Gözlerini kapadı kız ve öyle devam etti. "Annemin o adamla iş yapması çok önemliymiş. Ama adam bir kontratı imzalamak için benimle evlenmeyi şart koşmuş. Evlenmeden önce de uygun muyuz diye denemek istemiş."

"Denemek mi?"

"Evet, yatak odasında uygun muyuz diye denemek. Hiç anlamadım Serena. Bütün kadınlar evlendikleri adamla yatak odasında uygun değil midir zaten?"

"Senin annen ahlaksız kadının teki," dedi kızgınlıkla Serena. "Seni o adamla yatman için zorladı mı? Bir de üstelik adam seninle evlenmedi."

“Evet çok ahlaksızcaydı.” Charity’nin gözlerinde Serena’nın daha önce görmediği bir ışık vardı. Annesine karşı saklamadığı öfkeydi bu sanki. “Aslında suç benimdi. Adamın benden istediğini yapamadım. Adam çok sinirlenince annem de doktor çağırdı. Babama hasta olduğumu söyledi.”

“Ne hastası?”

“Bir kadın hastalığıymış. Doktor beni muayene etti, eksik bir şey bulamadı ama Bay Baker da benimle evlenmekten vazgeçti. Çok kötü günlerdi.”

“Eminim öyledir.”

“Annemi hayal kırıklığına uğrattım,” dedi Charity kısık bir sesle. “Ama adam öyle üstüme gelince, şeyi... Aman tanrım, o şeyi düşünmek istemiyorum. Neyse, sonuçta bir gün evlenecek olsaydım kocamın isteklerini yerine getiremeyecektim. Yani benim için en iyisi evlenmemek.”

Serena kız kardeşini incelerken, kızın gözlerinde beraklık gördü. Duruşu da dikleşmişti.

“Bak, annen Lord Savege için uygun bir eş olduğuna inanmış olmalı. Hem fark etmezdi zaten. Nişanın bozulmasına bu kadar üzülme. Lord, durumunu fark ettiğinde, ona varis veremeyeceğini anladığında, zaten evliliği iptal ederdi.” Serena, Alex’in genç kızı ilişkiye zorlamayacağından emindi.

Charity başını salladı. “Annem de bunun olabileceğini söyledi. Ama evlilik iptali, ona ihtiyacı olan süreyi sağlamış.”

“Ne için ihtiyacı varmış?”

“Bilmiyorum. Annem demişti ki, lord benim şeyimi fark edince... şeyimi...”

“Çekingenliğini diyelim.”

“Evet. Sıkılıp Londra’ya gider, beni de burada Savege Park’ta bırakmış. Evlilik sona erdirilene dek o Londra’da, ben Savege Park’ta olurmuşuz.”

Evlilik iptaline kadar geçen sürede Alex'in arazisine göz kulak olmaması demek, Davina'nın zulasını hiç korkmadan defalarca doldurup boşaltması ve servetine servet katması demek olacaktı. Belki Bay Baker da bu işin içindeydi. Davina, yasadışı işlerini ilerletmek için öz kızını pazarlamaktan bile çekinmemişti.

"Bu kadının hırsının dibi yok," diye mırıldandı. "Nasıl olur da seni böyle kullanabilir? Sırf iptal edilmesi için bir evlilik ayarlıyor. Seni herkese rezil etmekten çekinmiyor. Bu nasıl bir annelik?"

Charity'nin yüzünde tekrar hüzünlü bir bakış yerleşmişti. Bir kâbusu yaşıyordu sanki kalbi. Serena'nın öfkesi dindi, kardeşinin acısını düşündükçe kalbi sıkıştıyordu.

Canı yanıyordu.

Sonra ise... Bir anda heyecanlandı.

Bütün bu korkunçluklardan bir mucize çıkması imkansız görünüyordu. Ama Serena her zaman masallara, sihire, şaşkınlığa, leydisinin onurundan başka bir şey düşünmeyen beyaz atlı şövalyelere inanmıştı. Şimdi bu hayallerin ne kadar komik olduğunu anlıyordu. Ama Charity için, âşık ve korkak bu zavallı kız için...

Belki de...

"En iyisi oldu," Charity rahat bir nefes verdi.

"Emin değilim," diyen Serena, kız kardeşine net bir bakış atıp. "Charity, eğer Aaron Savege senden bu evlilik vazifesini yerine getirmeni istemese, onunla mutlu olabilir misin?"

Charity'nin yanakları kızardı. "Sanırım onunla, istemiş olsaydı da mutlu olabilirdim."

Serena kız kardeşini yanağından öpüp hızla içeri girdi. Odasına gidip masasına oturdu. Hızla bir kâğıda bir şeyler yazdı. Bunun bir masal olmadığının farkındaydı. Bir adamın onuru söz konusuydu ama bu Serena'yı durdurmadi.

Alex'in kendisiyle ilgili niyetinden kuşku duysa da, kendisi Charity'nin mutlu olmasını ne kadar istiyorsa Alex'in de Aaron'ın mutlu olmasını o kadar istediğinden emindi. Üstelik son birkaç haftada öğrenmişti ki, bir korsan için istediklerini almak hiç de zor değildi.

Öğlene doğru, Serena'nın babasının evinin önüne, Savege Park'tan gelen at arabası yanaştı. Davina ve kızları hızla dışarı çıkıp konuklarını karşılamaya hazırlandı. Arabanın kapısı açıldı ve içinden sadece çok iyi giyinmiş bir kâhya çıktı. Saygıyla eğilip, Charity ve Serena'nın, Kontes ve kızı Leydi Katherine'le öğle yemeği yemek üzere Park'a davet edildiğini bildirdi.

Serena'nın babası kâhyaya, misafirlerini arabada bekleyebileceğini söylediğinde Davina öfkeden deliye döndü.

"Bu da ne demek oluyor? Beni aşağılamaya mı çalışıyor?"

"Kızlarımızı eğlendirmeye çalışıyor o kadar," dedi sakın bir ses tonuyla yaşlı adam. "Bu nişan atma olayının ailelerimiz arasında kine sebep olmaması için çaba harcamakta."

"Elbette harcamalı. Onun isteğiyle oldu her şey," dedi tükürür gibi Davina. "Bir de senin isteğinle." Parmağını, Serena'ya doğru uzatmıştı. "Kız kardeşinin evliliğini iptal ettirdin, şimdi de Bayan Savege ve kızıyla arkadaş olmaya çalışıyorsun."

"Elbette öyle yaptım üvey anneciğim" dedi Serena alaycı bir gülümsemeyle. "Bunu kim akıl edemezdi ki?"

Kız kardeşinin koluna girip onunla birlikte arabaya bindi. Yola çıktıklarında, kâhya arabacının yanına oturmuş olsa da, Serena henüz kız kardeşine olanları anlatacak kadar sakinleşememişti. Alex'i bir daha hiç göremeyeceğini sanıyordu ama kader ağlarını örmüş ve Serena'nın o mektubu tam zamanında yazmasını sağlamıştı. Şimdi ise

iki kız kardeş, dört doru atın çektiği bir arabada oturmuş, hızla Park Savege'ye doğru gidiyorlardı.

Savege Park'a geldiklerinde onunla iki saat karşılaşmadı bile Serena.

Yemek boyunca sinirleri diken üstündeydi. Her şeyden biraz da olsa yemek için kendini zorlamıştı. Oturma odasında çay içerken, Bayan Savege ve Leydi Katherine ile konuşmaya çalışmıştı. Charity'nin ağzını her zamanki gibi bıçak açmıyordu. Alex'in kardeşiyle düğün yemeğinde kısa süreliğine konuşmuşlardı. Zeki, güzel giyinen, mütevazı ve kardeşi gibi parlak bir gülümsemesi olan bir kadındı.

"Yazın burada mı kalacaksınız yoksa Londra'ya mı döneceksiniz Leydi Katherine?"

"Bayan Carlyle, lütfen bana Kitty deyin. Sizi tanıştığımız andan bu yana çok yakın buluyorum. Arkadaşlar arasında unvan kullanmaya gerek yok değil mi? Hatta ben de size Serena diyebilir miyim? Çok güzel bir isim bu."

"Leydiye de çok yakışıyor," dedi Alex kapıya yaslanmış halde onlara bakarken.

Serena'nın kalbi duracaktı.

Kitty kıkırdadı. "Ağabeyim böyle iltifatlar etmeyi çok sever. Onu kaale almayın."

Alex eğilerek selam verdi ve gülüşünün tüm çekiciliğini gözler önüne sererek içeri girdi. "Bayanlar, sizi tekrar burada görmek ne kadar da mutluluk verici. Hele ki böyle güzel bir sebeple..."

"Hangi sebepmiş o?" diyerek içeri giren bu sefer Aaron'dı. İçeri girdiğinde misafirleri görmüş ve nefesini tutmuştu. "Bayan Carlyle, Bayan Lucas... İyi Günler. Hoş geldiniz." Selam verirken, yakışıklı yüzü bembeyazdı. Serena, ağabeyinin Aaron'ı bu ziyaret için hazırlayacağını sanıyordu ama yanılmıştı. Gerçi Alex'in kardeşine dönen teskin edici bakışlarını görünce, hazırlığın yapıldığını ama

Charity'nin görüntüsünün Alex'in kafasındaki bütün hazırlıkları yerle bir ettiğini düşündü.

"Anneciğim, Bayan Carlyle'a galeriyi göstermek isterim," dedi Alex annesine dönerek. "Lawrence'in yaptığı portreyi muhakkak görmeli. Bence ressam sizinle kız kardeşimin güzelliğini ölümsüz hale getirdi. Siz de bize katılıp, resmin yapılışıyla ilgili hikayelerinizi anlatır mısınız?"

"Ne harika bir fikir," dedi yaşlı kadın ayağa kalkıp. "Kitty, bana yardımcı olur musun? Alexander, Bayan Carlyle'ın koluna girer, sen de benim. Romatizmalarım yine kötü ağrımaya başladı."

Leydi Katherine'nin bakışları önce Charity'nin pembeleşen yanaklarıyla Aaron'ın beyaz yüzünde gezindi, sonra genç kız sıçrayarak ayağa kalktı.

"Elbette anneciğim. Ben de sizinle galeriye gitmek için bekliyordum."

Alex, annesi, kız kardeşi ve Serena salondan çıkarken, kapanmakta olan kapının aralığından, Aaron'ın omuzlarını dikleştirdiğini ve derin bir nefes alarak Charity'ye yöneldiğini gördüler.

"Kitty, tek kelime bile etme," diye mırıldandı koridorda ilerlerken Alex. "Teşekkürler anne."

"Bir şey değil. Eğer Aaron o odada yapması gerekeni halletmezse, bu sefer onu dizime yatırıp pataklayacağım. Sizce de öyle de yapmalıyım değil mi Bayan Carlyle?"

"Evet. Yani pataklama kısmından emin değilim ama..." Kalbi, yerinden fırlayacak gibi atıyordu. "Bu sefer yine anlayamazlarsa, ben de çok şaşırım. Leydim, yardımınız için teşekkür ederim. Çok nazıksınız."

"Bayan Lucas çok tatlı bir kız ve oğlumu da hak ediyor. Yani diğer oğlumu..." Gözlerinde hınzır bir bakış vardı kadının. "Yalnız teşekkürlerinizi doğru kişilere yöneltmelisiniz. Bunu Alex ve siz ayarladınız. Eğer Aaron bugün kız

kardeşinize evlenme teklif edebilirse, bunun sebebi, sizin onu buraya getirmeniz ve ağabeyinin Aaron'ı cesaretlendirmesidir.”

Kitty şaşkındı. “Aaron'ı cesaretlendiren Alex miydi? Sevgili ağabeyim, siz bu meselelerden ne anlarsınız ki?”

Alex gülümseyerek takıldı. “En azından senin gibi evde kalmış değilim.”

İki kardeşin neşeli kahkahası koridoru çınlattı.

“Siz onlara aldırmayın,” dedi Yaşlı kadın ve Serena'nın elinden tuttu. “Birbirlerine hep böyle takılırlar. Onların sevgilerini gösterme yolu da bu. Kitty, haydi Bay Button'a söyleyelim de mahzenden güzel bir şampanya çıkarsın. Bugün kutlama var.”

Kitty atıldı. “Hayır anne. Daha değil. Erken kutlama kötü şans getirir.”

“Katherine, batıl inançlı olma. Sana hiç yakışmıyor.”

Anne kız merdivenlerden indiler ve gözden kayboldular.

Serena hiç kıpırdamadan Alex'e baktı. Kanının damarlarında zor aktığını hissediyordu. Ağzı kurumuştı. Alex'in bakışları hiç olmadığı kadar yumuşaktı. Vücudunun Serena'ya bu kadar yakın durması, kadının yine özlem duymasına sebep olmuştu. Derin bir nefes aldı. Elleri, galerinin kapısının tokmağını zor buldu. Alex dikkatle, sessizce onu izliyor, sanki bir şeyler bekliyordu.

Zorla galeri odasına adım atabildi Serena. “Mesajıma bu kadar çabuk cevap verdiğiniz için teşekkür ederim.”

“Küçük bir itirafın ortaya çıkarabilecekleri inanılmaz. Değil mi?” Alex hemen arkasındaydı şimdi. Serena geriye bakmaya cesaret edemiyordu. Resimleri incelemiş gibi yapmaya çalışıyordu. Koyu ve açık renkleri, Alex'i, erkek ve kız kardeşiyle ve annelerini andıran yüzlere bakarken aklını bir türlü toplayamıyordu.

“Anladığım kadarıyla bu gece yola çıkıyorsunuz. Böyle seferlere çıktığınızda, ailenize nasıl bir bahane sunuyorsunuz?”

“Sunmuyorum.”

Serena biraz yalpaladı. “Merak etmiyorlar mı? Sormuyorlar mı?”

“Belki ve evet.” Serena’nın omzunun hemen arkasından konuşmuştu Alex. Ensesindeki sıcaklık artmış, tüm vücuduna yayılmıştı. Dikkatini dağıtmak, içinde yükselen hisleri bastırmak için parmağıyla bir resim çerçevesine dokundu.

“Ne zaman döneceğinizi sorarlar mı?”

“Bazen.” Alex’in sıcaklığı, Serena’nın boynunu, kollarını, öpüp içindeki tutkuyu yükselttiği yerleri sarıyor gibiydi. Tanıdığı ve istediği bu vücut, hemen arkasında duruyor ve yaydığı ateşli koku ve sıcaklıkla, genç kadının arzusunu arttırıyordu.

“Ne zaman peki?” diye zorla sorabildi Serena. Hayır bu sefer kendisine hâkim olacaktı. Ondan uzaklaşacaktı. Bir daha görüşmek istemediğini söylemişti zaten. “Ne zaman döneceksiniz yani?”

“Bunu söylemek zor” Alex, Serena’ya daha da yaklaşmış başını omzuna doğru eğmişti. Adamın nefesini duyabiliyordu. “Gecikmeden gelirim diyelim.”

O kadar kolay kendini bırakabilirdi ki... Onunla istediği kadar beraber olabilir ve en azından o anlarda mutluluğu yaşardı. Sevdiği herkesin ona yalan söylediğini unutturabilirdi kendine.

“Ne için?” diye fısıldadı. Sesinden içindeki arzu ve acı belli olabiliyordu.

Biraz uzansa ona dokunabilirdi. Ona dokunur ve onun bir parçası olabilirdi. Öyle heyecan verici bir hayaldi ki bu...

“Ne için gecikmeyeceksin?” diye tekrar etti.

Alex o büyük ve güzel elini ona doğru uzattı. Serena’nın kalbi yerinden çıkacak gibiydi.

Derin bir nefes alan adamın elleri iki yanına düştü. Serena gözlerini sımsıkı kapatıp nefes almaya, düşünmeye çalıştı. Onun kollarında olmak istiyordu. Şu anda başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Charity, Tracy, babasının durumu, annesinin ilişkisi umurunda değildi. Tek önemli olan şey bu adamdı.

“Alex?”

“Serena.” O derin sesi, heceleri fısıldarken titriyordu sanki.

Serena arkasına döndüğünde nefesi kesildi. Alex’in gözleri fırtına gibiydi, karanlık ve gölgeliydi. Kaşları çatılmıştı. Gözlerini Serena’dan ayırmıyordu. O ana kadar Serena’nın hissettiği, arzuladığı her şey o anda aralarında belirmişti sanki.

Serena yüzünü kaldırdı ve ona doğru yaklaştı. Alex de ona eğiliyordu şimdi. Kalplerinden birbirlerine çelik bir halatla bağlıymış gibi ikisi de birbirlerine çekiliyordu. Alex’in bakışı Serena’yı tüketiyor, dokunmadan, konuşmadan, sadece bu yakınlığa ihtiyacı varmışçasına sevişiyordu onunla. Serena o anda hissettiklerini istese de saklayamazdı. Alex’in sıcaklığı onu sarıyordu. Yanağında nefesini hissediyor, kendisini saran bakışlarında ve kokusunda cırılçıplak kalıyordu.

“Alex, Ben...”

“Hayır,” diye fısıldadı sertçe. Bakışları donuk, omuzları gergindi. “Serena, bu gece gidiyorum ve bu sefer geri gelmeyebilirim.”

“Geri gelmemek mi?” İçinde bir anda korku yükselmişti. “Nasıl geri gelemezsin?”

“Yaşanacak,” dedi ve umursamazca ellerini salladı.

Serena donup kalmıştı.

“Alex” diye fısıldadı.

“Ben kardeşim gibi değilim. İstesem de, buna cesaretim yok.” Eliyle bir onu, bir kendisini işaret etti. “Buna şu anda cesaretim yok.”

Serena yumruk yemiş gibiydi. Nefesi kesilmişti. Yine de kendini konuşmaya zorladı. Böyle bitemezdi. Tanrım, bu nasıl biterdi?

“Senin hakkında yanılmışım,” dedi sesini zorla topla-
yıp. “O gece kaçakçıların zulaları hakkında senin masu-
miyetine inanmamıştım ama şimdi anlıyorum. Charity ve
kardeşin için yaptıklarından sonra biliyorum ki sen başka-
larını düşünebilen, cömert birisin.”

“Hayır yanılmamıştın. Ne onurlu biriyim ne de başka-
larına değer veririm. Üvey kız kardeşinle Aaron’ı bir araya
getirmemin tek nedeni, duyduğum suçluluk duygusun-
dan kurtulmak. Yani bu da kendim içindi.”

“Sana inanmıyorum.”

“Bu beni hiç şaşırtmadı tatlım.” Konuşmasında soğuk-
luk vardı.

“Görünmeye çalıştığın gibi bencil hovardanın teki de-
ğilsin sen.”

“Öyleyim.”

Olamazdı. Serena Alex hakkında bu kadar yanılmış ola-
mazdı. “Kanıtla öyleyse.”

“Çok kolay,” diyerek onu omuzlarından tuttu Alex.
Elleri Serena’nın omuzlarını şöyle hafifçe dokunması
bile Serena’yı etkilemeyi başarmış, gözlerini yaşartmıştı.
Alex’in kendisini öpeceğini sandı önce. Vücutları onun
kalp atışını ruhunda duyabileceği kadar yakındı. Alex’in
zorlukla nefes alışını, Serena kendi göğüslerinde hisse-
biliyordu... Hiç bırakmacayakmış gibi sarmıştı Serena’yı,
dudakları neredeyse birbirine dokunuyor, Serena’nın açıl-
mış ağzını söylenmemiş kelimelerle yıkıyordu.

Alex sonunda yutkunarak Serena'nın kulağına eğildi ve mırıldanarak konuştu. "Sana şu anda yalan söylüyorum."

Serena kendini geri çekti. Alex'in gözleri daha önce görmediği bir şekilde, kış yağmurları kadar soğuktu. Serena'nın aklı allak bullak olmuştu.

"Seni anlamıyorum."

"Belki de en iyisi budur."

Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış Serena kendini galeri odasından dışarı attı. Koridorda Leydi Savege ile karşılaştı. Yanındaki kâhya tepsi üzerinde şampanya ve bardakları taşıyordu.

"İşte burdasınız Bayan Carlyle. Resimleri beğendiniz mi? Portremde en az yirmi yıl genç görünüyorum değil mi? Gerçi kim yeniden genç olmak ister ki? O kadar kafa karışıklığını ve stresi tekrar yaşayamam doğrusu. Tabii ki siz hariç." Bakışları Serena'nın kızarmış yüzünde bir an durdu ve mırıldanarak devam etti. "Siz mantıklı bir kızsınız." Kâhyaya gitmesi için eliyle işaret etti. "Alexander, Bayan Carlyle'in içecek bir şeylere ihtiyacı var. Ne kadar düşüncesizsin." Tekrar oturma odasına girdi.

Charity ve Aaron şöminenin başında, elele tutuşmuş, oturuyorlardı. Genç kızın yüzü mutlulukla parlıyordu. Aaron'ın yüzünden de erkeksi bir mutluluk okunabiliyordu. Serena odaya girince Charity neşeyle yerinden kalkıp ablasına koştu ve ona sarıldı.

"Senin adına çok sevindim tatlım," diye fısıldadı Serena. Kendi yaşadığı hayal kırıklığını saklamaya çalışıyordu. Charity üvey ablasının elini tuttu.

"Teşekkürler ablacığım. Çok teşekkürler." Sonra, arkasından odaya giren genç adama utangaç bir ifadeyle bakışlarını çevirdi. "Size de teşekkürler lordum."

"Her şeyi kaçırdım mı yoksa?" diye koridordan bağırان Kitty'nin sesi duyuldu. İçeriye hızla girip Aaron'ı kucak-

ladı. "Seni çapkın. Demek ağabeyinin nişanlısını elinden aldın ha. Saman altından su yürüten seni."

Charity'nin yanakları pembeleşti ama gözlerine yerleşen ışıltı hiç azalmadı.

"Gerçekten şanslı bir adamım." Kız kardeşinin şevkatli öpücüğünü, nezaketle karşıladı. Onun kollarından ayrıldığında Aaron'un bakışları ağabeyine döndü. Gözlerinden ne kadar minnettar olduğu görülebiliyordu. Alex de kardeşi için mutluydu ama aklı başkasındaydı. Gözlerini Serena'ya çevirdi.

O ise bakışlarını genç adamdan kaçırdı.

"Buna kadeh kaldırmalıyız," dedi Leydi Savege ve bir bardak aldı eline.

Serena, kendisinden beklendiği gibi şampanyadan bir yudum aldı. İçten içe aşk ve kayıpla acı çekiyor olsa da, zorla nefes alıyor olsa da, kardeşi ve müstakbel kocasına gülümsedi. Vücudunun her yanında hissettiği sıcaklıktan anlıyordu ki Alex'in bakışları üstündeydi. Odada sadece ikisi vardı sanki. Ama aralarına koca bir okyanus girmişti artık. Hep beraber oturup düğünün ve olayların ilerleyişi hakkında konuştularsa da Serena ne söylenenleri anlayabiliyor ne de söylediklerini hatırlayabiliyordu. Bir süre sonra Alex, yola çıkmadan önce halletmesi gereken konular olduğunu söyleyerek onlardan izin istedi.

"Bu müthiş olaya rağmen bu akşam gitmekte kararlı olamazsın," diye karşı çıktı kız kardeşi. "Zaten ne zaman ilginç bir şeyler olsa kaçarsın sen."

"Benim sorumluluklarıma sahip bir adam kaçamaz leydim," dedi Alex kesin bir sesle.

"Peki, ne yapar?"

Serena başını kaldırdı. Bakışları birbirine kilitlendi.

"Dikkatle ölçüp biçip, ona göre karar verir," dedi Alex ve ekledi. "Kararlarına göre hareket edip, sonuçta en iyisinin olmasını umut eder."

“Hadi öyle olsun” Annesi dudaklarını bükmüştü. “Hadi, gel de bana bir öpücük ver bari.”

“Akşama kadar buralardayım anne. Henüz gitmiyorum.”

“Olabilir. Ama ben seni şimdiden özledim. Hem bir kadın karşısına çıkan hiçbir mutluluk fırsatını kaçırmamalıdır.”

Alex, Charity’ye döndü.

“Mutluluklar dilerim bayan.” Sonra gözlerini Serena’ya çevirdi. “Bayan Carlyle, iyi yolculuklar.” Eğilerek selam verdi ve odadan çıktı.

Serena, arabada Charity ve Aaron ile Glenhaven Konağı’na dönerken aklı bambaşka bir yerdeydi. Ne kız kardeşini, ne yolun uzunluğunu ne de üvey annesinin habere verdiği hatırlıyordu. Eline geçen ilk şanstaki kendini dışarı attı Bahçeye girdi ve tepeyi aşağı. Tepede, çimenlerin arasına oturup, bulutlu gökyüzünün altında griye çalan mavi, boş okyanusu izledi.

Güneş suyun üzerinde pembe ve eflatun bir renge dönerek battı. Serena da ayağa kalktı, elbisesini düzelterek eve doğru yollandı. Annesinin yaptığını yağmayacak, hayatını, gelip gelmeyeceği belli olmayan bir adamı bekleyerek geçirmeyecekti. Artık imkânsız hayaller kurmayacaktı. Yıllardır her bir hayalinin yerle bir olması, onun artık güçlü ve gerçekçi bir kadın olmasını sağlamalıydı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

*Seni her düşünmem artık daha uzun sürüyor.
Sanki sana yeniden sahip olacaktım gibi geliyor*
- **Bonnie Portmore**

Şövalye'nin gidişi hizmetkârların arasında sıkça konuşuluyordu. Kaptan Kızıtaş'ın ne yaptığı sanki çok umurundaymış gibi, Serena'ya bu gösterinin her bir detayını defalarca anlattılar hepsi. Şövalye'nin ayrılışından iki gün sonra, akşam yemeğinde, Tracy çıkageldi. Akşam yemeğinde, yüzü asık, gözleri yorgundu. Yine de kız kardeşinin nişan haberini mutlulukla karşıladı.

"Aaron'ı severim Chare. Demek ki en azından evlilik törenine kadar buralarda olacak," dedi gülümseyerek.

"Hayır," Charity kızarak gülümsedi. "Ağabeyinin arzilerinden birini ziyaret etmesi gerekiyordu. Oraya gitti. Lord Savege, oradaki malikâneyi düğün hediyesi olarak bize verecekti."

"Çok cömertçe bir davranış," dedi Serena'nın babası. Gözlerini önündeki badem tatlısından ayırmamıştı.

Serena ise önündeki yemeğe bakmaya bile katlanamıyordu. Midesi çok kötüydü ve iki gündür yemek yiyemiyordu. Babasının Alex için, kendisinin iki gün önce kullandığı sıfatı kullanması kaderin kötü bir şakası olmalıydı.

“Tracy” İğne işlemeli bez peçetesini katlayıp masasının üzerine koydu Serena. “Yorgun olduğumu tahmin edebiliyorum ama benimle biraz yürür müsün? Çok güzel bir akşam havası var.”

Babası başını kaldırdı ve karısına baktı. Davina ise önündeki yumuşak tatlıyı sanki deriymiş gibi sertçe kesiyordu.

“Elbette,” dedi Tracy ve ayağa kalktı.

Serena üvey ağabeyinin koluna girdi ve bahçeye çıktılar.

“Bristol’da işlerin nasıldı? Umarım sorun çıkmamıştır.”

“Korkarım ki sorun çıktı.” Derin bir nefes aldı. “Ama seni ayrıntılarla sıkmak istemem. Sen anlatsana, evlilik töreni iptal olduğuna göre, herkes burada kendini oyalayacak yeni bir şeyler bulmuş olmalı.” Küçük bir kahkaha attı ama sesi garip çıkmıştı. “Neyse ki eskisinin yerine bir damat daha bulundu.”

“Tracy, kaçakçılık yaptığını biliyorum. Bu işte olduğunu, Bristol’e gittiğin gün öğrendim. Lord Savege’in araziindeki zulanızı gördüm. Silahlardan ve baruttan haberim var. Ayrıca sahip olduğun geminin bir zamanlar köle ticareti yaptığını da öğrendim.”

Tracy üvey kız kardeşine kısa bir bakış atıp bitkin bir nefes verdi.

“Öyleyse bilmediğin bir şey kalmamış.”

“Annenle senin yıllardır bu kirli işlerle uğraştığınızı biliyorum. Charity bana Bay Baker olayını anlattı.”

“Baker mı? O da kim?”

“Davina’nın Charity’yi Baker adında bir tüccarla evlendirmeye çalıştığından haberin yok muydu?”

“Hayır, Charity’yi Lord Savege ile evlendirip arazisini istediği gibi kullanmayı planladığını sanıyordum,” diyerek Serena’nın elini tuttu. “Bunu önlemeye çalıştım Serena.

Charity'nin ne kadar mutsuz olduğunu görünce, anneme bu evliliği yaptırmaması için yalvardım. Beni dinlemedi. Zaten hiç dinlemez. Hatta beni ihbar etmekle bile tehdit etti." Tracy'nin gözleri uzaklara daldı. "Senelerdir annemi bu işleri bırakmak için ikna etmeye çalışıyorum. Ama sanki kemik bulmuş bir köpek gibi kaçakçılığa sarılıyor. Her kim kemiğini ondan almaya çalışırsa da, daha güçlü ısıyor. Bazen onu hiçbir şeyin durduramayacağını düşünüyorum."

"Ne demek istiyorsun Tracy? İkinizin yaptığı iğrençlikler yeterli değil mi? Köle ticareti, silah kaçakçılığı, yasadışı tayfalarınızı araziye salıp köylüleri korkutmalarına izin vermek yeterince kötü değil mi?"

"Beni kınamakta haklısın. Üstelik bu kadar da değil. Bu sefer annem..." Tracy sinirle yumruklarını sıktı.

"Ne Tracy? Bu sefer ne yapacak?"

"Bristol'a, her şeyi iptal etmek için gitmiştim. Gitmeden önce Poole'e ne olup bittiğini haber verdim ama mektubumu cevapsız bıraktı."

"Poole? Poole Kontu mu? Onun bununla ne alakası var?"

Tracy arkasını dönüp elleriyle yüzünü sıvazladı. Berbat görünüyordu. Omuzları çökmüştü. Londra yapımı ceketi kâğıt gibi kırışmıştı.

"Sanırım artık her şey yoluna girer. Amiraller konseyi en iyi gemilerini buraya gönderdiler. Gelmeleri ve *Osprey*'in bulaştığı işleri anlamaları uzun sürmez. Annemin planlarını onlar bozabilirler. Sonunda ikimiz de hapse gireriz ya da asılırız ama sonuçta en azından bu kepezelik bitmiş olur."

Serena zorla yutkunabilmişti.

"Amiraller konseyi bu kıyılara gemilerini mi gönderiyor? Ama neden?"

Üvey ağabeyinin yenilgi ve bitkinlikle yere dikilmiş gözlerine baktı. O gözlerde, yıllardır tanıdığı ve zor zamanlarında omzuna dayandığı neşeli adamdan hiçbir iz yoktu.

“Aylardır Kızıлтаş’ın istediği gibi at koşturmasına izin veriyorlardı. Sonunda sıkıldılar ve *Şövalye* efsanesini bitirmeye karar verdiler. Gazetelere demeçler verdiler. Sanırım onun peşinde olduklarının, Kızıлтаş’ın kulağına gitmesini istediler. Kaçıp gideceğini umdular belki de.” Başını kaldırıp yine uzaklara baktı. “*Osprey*’in peşine düşemeyecek kadar Kızıлтаş ile meşgul olabilirler. Ama bir yandan da o kadar çok gemi gönderiyorlar ki, aynı anda ikimizin de icabına bakabilirler. Kızıлтаş akıllı bir kaptan. Gemisi de çok hızlı. Fakat amirallerin gönderdiği filo da kalabalık ve güçlü.”

Serena’nın elleri titriyordu. “Kaç tane?” diye sordu.

“Kaç tane ne?”

“Kaç gemi geliyor? *Şövalye*’nin peşine kaç gemi takılacak?”

“En az üç. Ellerindeki en hızlı gemiler geliyor. Kaptanları da amirallerin en yetkinleri.” Ellerini iki yana açtı. “Ser, kendimi çok zayıf hissediyorum.”

Alex ise çok güçlüydü.

Güneşin batışını gölgeleyen bulutlar çekilirken, Serena’nın düşünceleri de berraklaşmıştı. Altı gece önce Alex’in bu bahçede söylediklerini şimdi anlıyordu. Serena’ya, kaçakçıların peşinden gitmesinin ne demek olduğunu bilmediğini söylemişti. Gelen filodan haberi olmalıydı. Yıllardır yasalardan kaçmayı başarmıştı ama şimdi, peşinde koca bir filo olduğu halde, saklanmak yerine kaçakçıların peşine takılmıştı. Bunu Serena’nın ya da başka hiç kimse- nin bilmesini istemiyordu çünkü başarılı olabileceğinden emin değildi. Alex gerçekten geri dönmeyebilirdi.

Yine de galeride genç kadını tutup kulağına gerçeği fısıldamıştı.

Tracy sessiz bir kahkaha attı.

“Belki de Kızıtaş’ı benim gemimde yakalarlar ve tüm suçu ona yüklerler. Bu harika olmaz mı? Ben de ailemiz de kahraman oluruz.”

Serena üvey ağabeyinin kolunu sıktı.

“Suçlarını ona atamazsın.”

Tracy şaşırmıştı. Üvey kız kardeşinin ellerine sanki mengenelermiş gibi bakıyordu.

“Ser, neler oluyor?”

“Alex, yani Lord Savege aslında Kızıtaş. Filonun geldiğini bile bile senin kaçakçı geminin peşinden gitti. Annenin yaptığı kötülükler yüzünden Alex’in ceza almasına izin veremezsin.” Sesi kesindi ve elleri genç adamın daha sertçe sıkıyordu şimdi. “İzin veremezsin Tracy.”

Tracy, Serena’nın gözlerine baktı ve ona duymayı en son arzuladığı şeyi söyledi. “Ona âşıksın.”

Serena cevap veremedi. Evet, bir korsanı, bir hovardayı seviyordu. Hem de umarsızca, umutsuzca ve tüm kalbiyle âşıktı o adama. Nasıl olur da onu sevmezdi?

Tracy’nin kaşları çatıldı. Yüzünden pişmanlık okunuyordu.

“Ama o seninle evlenemeyecek değil mi? Benim korkaklığım ve zayıflığım yüzünden...”

Serena başını salladı.

“Tracy, şu anda senin korkaklığını ve zayıflığını konuşmak istemiyorum. Sevdiğim adam senin yüzünden ölümle burun buruna ve senin gidip onu amirallerin filosundan önce bulman gerek.”

“Rob’un sana yaptıklarından haberim vardı.”

Serena ellerini ağabeyinin kolundan çekti.

“Rob mu? Tracy...”

“Biliyordum. Annem anlatmadı. Senden önce anneme ben anlatmıştım. Başka hiç kimse bilmiyordu ama annem senin, herkese rezil olduğuna inanmanı istedi. Bana, Rob’un seninle evlenmesini talep etmemi emretti. Ailemizin adının bir skandalla anılmasını istemiyordu. Bunun yerine Rob’dan para aldı.”

“Para mı? Rob’dan para alıp benimle evlenmemesi için pazarlık mı yaptı?”

“Rob’un diğer kızla evliliği çok önceden ayarlanmış bir şeydi. Sanırım suçluluk hissettiği için parayı verdi.” Başını yeniden eğdi. “Ona meydan okumalıyım. Senin onurunu korumalıyım.”

“Ama o senin arkadaşındı.”

“Seni böyle kullanması şerefsizlikti.”

“Bana zorla sahip olmadı Tracy. Genç ve aptaldım. Seçimi ben yaptım.” Tıpkı Alex’le olduğu gibi, Rob’la olmayı da kendisi seçmişti. Gerçi Alex’e âşık olmak kendi kararı değildi. Bu konuda kaderin ona ördüğü ağa fark etmeden düşmüştü.

“Savege’a Rob’u anlattın mı?” Serena cevap veremeden Tracy kendini cevapladı. “Elbette anlattın. Ama elbette sayın lordun, mirasçılarını doğurması için, tertemiz bir geline ihtiyacı vardı. Ne yalancı bir herif! Elbette böyle sebepleri vardı ki benim gözü açılmamış aptal kız kardeşimle, Charity ile evlenmek istedi.”

Serena dişlerini sıktı. “Tracy. Seni severim, hep de seveğim. Ama şu anda senden hoşlanmıyorum ve uzunca bir süre de hoşlanmayacağım. Senin, hele ki senin, ne Charity ne de Lord Savege hakkında böyle konuşmaya hakkın yok.”

“Onu sevmekten vazgeç Ser. Kalbini kıracak. Yıllardır birçok saygın kadına yaptığı gibi seni de üzecek.”

“Tavsiyen için teşekkür ederim,” diye sabırsızlıkla ce-

vap verdi Serena. "Senden şu anda tavsiyeni değil, bahsettiiğimiz konuda harekete geğmeni bekliyorum. Hemen demir alıp şövalye'yi bulmalı ve kağmasını söylemelisin. İspanya'ya ya da batı Hindistan'a gitsinler." Çok çabuk karar vermeye çalışıyordu. Nabızı hızlanmıştı. "Ya da filonun karşısına geçip onları oyalayabilirsin. Hedef şaşırt. Ne bileyim, onlara *Osprey* ve anneni verebilirsin. Bir şeyler yapmalısın." Sesine bir hıçkırık eşlik ediyordu. "Ben bu topraklarda kısılı kaldım. Ona haber veremiyorum. Kalbim çok acıyor çünkü sanırım o da beni seviyor ve kendini tehlikeye atmasının tek nedeni benim ondan bunu istemiş olmam."

Tracy'derin bir nefes alıp verdi. Gözleri daha canlı görünüyordu.

"Ama benim bir gemim yok ki."

"Öyleyse Clovelly'den kaptanıyla beraber bir gemi kiralala. En son gittiğimde iskeleye bağlı en az üç tane gemi vardı. İş bekleyen onlarca denizci olmalı."

"Annem beni mahveder."

"Annen, köpekbalıklarıyla dolu bir havuza atılmayı hak ediyor. Daha neyi bekliyorsun? Gitsene."

Üvey ağabeyi Serena'ya sarılıp onu yanaklarından öptü.

"Teşekkürler Ser. Sen ve şu serseri lordun, kendimi yeniden bir erkek gibi hissetmemi sağlayacaksınız sanırım. Eğer annem nereye gittiğimi sorarsa, gelecek hafta Times gazetesindeki '*Amirallerden Haberler*' sütununu okumasını söyle" Neşeyle kahkaha attı. Deniz kokan rüzgârda, kardeşinin ne kadar rahatlamış olduğunu anlayabiliyordu Serena.

Kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Bildiği ve sevdiği her şey tehlikeydi.

Gelecek hafta...

Tracy'nin şövalye'ye zamanında ulaştığını nasıl öğre-

nebilirdi? Yakışıklı şövalyesine tüm hislerini anlatabilecek miydi? Hayalleri bu sefer gerçek olacak mıydı?

Alex, denizdeki en güzel geminin, sahip olunabilecek en güzel güvertesindeki en güzel meşe dümeninin arkasında durmuş, denizin tuzlu kokusunu ciğerlerine çekiyordu. Okyanus üzerinde yaşamaktan hiçbir zaman bıkmayacağını düşündü. Serena Carlyle'dan da hiçbir zaman bıkmazdı.

Serena, Alex'i küçümsemiyordu. Küçümseseyse bile, bu duygusunu saklama konusunda galeride çok başarılı bir iş çıkarmıştı. Serena'nın o anda gözlerinde arzu vardı. Bir de, çok daha derin bir duygu. Sarsıcı bir histi. Galeride Serena'nın gözlerine bakarken onu çok arzulamış, onu öpmek, ona sahip olmak istemişti. Kendine izin verse, Serena'yı kollarına alır ve onu hiç bırakmazdı.

Ama yapamamıştı, çünkü ona layık değildi. Henüz değildi. Eğer Tanrı izin verirse, Serena'nın dudaklarıyla bir dahaki buluşmasında, ona layık olacağı bir zafer kazanmış olacaktı ya da o zafere ulaşmaya çalışırken ölecekti.

Güvertesinde, rüzgârı yüzünde hissederek, denizlerin en güzel gemisini kullanmanın kendisine verdiği hazzı görmezden gelemezdi. Ulu bir görevle yol almanın hissettirdikleri harikaydı.

Ama Serena'yla sevişmek daha güzeldi. Bu seferden dönüşünde, hayatının sonuna kadar, Serena ile sevişmek istiyordu. Tabii eğer ölmezse.

"Haydi Jin," dedi sakince. "Biraz daha hızlanalım."

Güvertedeki korsanlar, emirleri yerine getirmek için görev yerlerine geçtiler. Kayışlar gıcırdadı, halatlar gerildi ve yelkenler bir âşığın sarılışı gibi rüzgârla doldu.

Belki de cennette bir erkek, sevdiği kadınla, hiç ara vermeden tekrar tekrar sevişebilirdi. Gerçi eğer yakında öle-

cek olursa, cennete gitmeyebilirdi. Yalan söylemek hem yedi günahıtan biriydi hem de on emre uymuyordu. *Tanrının kulları, sevdikleri kadınlara yalan söylememeliler. Tanrının kulları, sevdikleri kadınlara, yalan söyleme konusunda da yalan söylememeliler.* Ne kadar da iyimserdi. Eğer bu savaştan zaferle çıkıp evine döndüğünde Serena onu affederse, bu bir mucize olurdu.

Bir erkeğin, özellikle de kendisinin hiç hissedemeyeceğini sandığı kadar derin bir sevgiyle Serena'yı özliyordu. Ona deli gibi, okyanuslar kadar sonsuz bir şekilde âşıktı.

Matouba keskin gözlerine güvenerek bağırdı. "Yaklaşan gemi var."

Alex'in kanı daha hızlı akmaya başladı. Ufuktaki gemiyi görebiliyordu. Bu hayatın en sevdiği kısmı buydu. Yaklaşan geminin av mı yoksa avcı mı olduğu gizemi çözülene kadar geçen sürenin heyecanı bambaşka bir histi.

Bu gizemin sonucunda ise çoğunun av olduğu ortaya çıkıyordu tabii.

"Matouba, bugün rüzgârımızı kiminle paylaşıyoruz?" diye sordu Alex. "Umarım ilginç biridir." Yola çıkmalarının ilk birkaç gününde, anca iki tüccar gemisine, bir balıkçıya, bir de yeni evli çifti taşıyan yük gemisine rastlamışlardı. Tüccar gemilerini yağmalamış, balıkçının tayfalarıyla biraz olta atmış, yük gemisindeki içkileri yudumlarken bayılan gelin hanımı ayılıp yüzü korkudan bembeyaz olmuş damat beyi tebrik etmişlerdi. Mattie, şaşkınlıkla bakan damadın suratının aldığı hale gülmekten yıkılmış. Jin de Mattie'nin bu haline bakarak gözlerini devirmişti.

Ancak okyanustaki dördüncü günlerinde, güneş batmadan az önce Alex barut kokusu almıştı havada. Ufuğa dikkatlice baktığında, küçük bir geminin beyaz yelkenlerini görmüştü. Gemi onlara yaklaşmamış ve bir süre sonra da kaybolmuştu. Ertesi gün de ortaya çıkmamıştı.

Muhtemelen, amiraller konseyinin gönderdiği filonun öncü gemisiydi. Takibe aldığı *Şövalye*'ye saldırmak için Beyaz Leydi ve Titan'ı bekliyordu.

Eğer Halloway Kızıltaş'ı istiyorsa gelip onu yakalamayı deneyebilirdi. Alex *Osprey*'le daha karşılaşmamıştı. Balıkçılar da gemiyi görmemişlerdi. Kaçakçılar için Bristol'a gitmek için en güvenli rota, kıyıya yakın olardı. Belki de kaçakçı gemisi, amirallerin gemileri ortalıkta dolanırken saklanmayı tercih etmişti. Ancak Alex kararlıydı. *Osprey*'i bulup batırana dek, onun olabileceği rotalarda bir ileri bir geri gidip geliyordu. Karşısına kim çıkarsa çıksın o geminin peşini bırakmayacaktı.

"Tüccar gemisine benziyor kaptan," diye bağırdı Gözcü.

"Yelkenlerinde yama var," diye ekledi Alex'in arkasında duran Aaron.

Alex irkildi. Kardeşinin geldiğini duymamıştı. Mutluluk Aaron'a sessiz yürüyebilme kabiliyeti de vermiş gibiydi. Kendisinden sadece birkaç dakika genç olan kardeşi, her ne kadar sevdiği kadınla mutlu bir gelecek planlasa da, bu seferinde ağabeyini yalnız bırakmamıştı. Tıpkı ilk seferlerinde olduğu gibi, son seferlerine de beraber çıkmışlardı.

Alex yaklaşan gemiye dürbünle bakarken kardeşine sordu. "Birkaç yıl önce St Croix'te karşılaştığımız İngiliz fırkateynini hatırlıyor musun?"

Aaron başını salladı. "Onun da yelkenleri yamalıydı."

"Bu kurnaz deniz subaylarından her şey beklenir. Yaklaşmasına izin ver Jin. Ama silahlarını da ona doğrult. Bakalım çaya kim geliyor."

Jin emirleri verince tayfalar yerlerini aldı. Geminin yan kapakları açılarak topları sürüldü.

Matouba yukardan bağırdı. "Dört toplu küçük bir gemi kaptan. Buralarda görmeye alışık olduğumuzdan değil."

“Dört top mu?” Demek ki *Osprey* değildi. “İyi de neden gelip *Şövalye*’ye selam vermeye çalışıyor ki?”

“Alex, Misafir mi bekliyordun yoksa?”

“Hayır kardeşim, donanma hariç bugün kimseyi beklemiyordum.”

“Ashford’un gemisi olmasın?”

“Hayır değil.” *Karaşahin* ortalarda görünmüyordu. İhtiyaç varken ortadan kaybolması şaşırtıcı değildi.

“Batıralım mı kaptan?”

Alex yaklaşan gemiye dikkatle baktı. Yükü olmayan bir tüccar gemisiydi. Suya çok batmamıştı ve çok hızlı ilerliyordu. Peki, neden *Şövalye*’yi takip ediyordu? Bu çok mantıklı değildi. Belki de kimi takip ettiğinin farkında değildi.

“Bayrağı çek,” diye bağırdı Alex.

Kuru kafalı korsan bayrağı dalgalanmaya başlarken trampetler çalındı, topların fitillerini ateşleyecek meşaleler yakıldı ve korsanlar tetikte bekler duruma geçtiler. Bu kadar küçük bir gemi tehdit teşkil etmiyor olsa da, Alex tayfalarının hayatını tehlikeye atamazdı. Dikkatli olmak zorundaydı. Kendisi için değilse de, evde bekleyen, daha doğrusu bekliyor olması için dua ettiği, o güzel kadın için dikkatli olmalıydı.

Serena’nın sıcak dudaklarını, kendi vücudu altındaki kıvrımlı vücudunu, duygu dolu gözlerini hatırlayıp gülümsedi. Evet, bekliyor olmalıydı.

Gemi yeterince yaklaşıncaya Alex tüfeklerin gemiye doğrultulması emrini verdi. Topların ve tüfeklerin kendine çevrildiğini görmüş olsa da tüccar gemisi rotasını değiştirmede ve *Şövalye*’ye daha da yaklaştı ve hızını düşürdü.

“Acaba yanımızdan geçip gidecek mi?” diye endişeyle sordu Aaron.

“Hayır. Kaptanı, konuşmak istediğini işaret ediyor. Güverteye çıkmak istiyor.”

“Garip,” dedi gemiye diktiği gözlerini hiç ayırmadan Jin.

O sırada, küçük geminin güvertesine, eski bir pardesüsü olan kaptanı çıktı ve *Şövalye*’yi aşağıdan selamladı.

“Gemide bir yolcum var ve sizinle konuşmak istiyor kaptan.”

“Neymiş bu yolcunun adı?”

Kaptanın arkasından iyi giyimli bir başka adam çıktı ve Alex’i selamladı. Alex’in kalp atışı yavaşladı. Kaçınılmaz yüzleşme sonunda gerçekleşiyordu.

“Tracy Lucas,” diye bağırdı iyi giyimli adam. “Kızıлтаş, seninle konuşmalıyım.”

“Güverteye çıkarın,” diye homurdandı Alex. Bir kaç dakika sonra, Serena’nın üvey ağabeyi *Şövalye*’ye çıkmak üzereydi.

“Alex, bu yaptığın mantıklı mı?” diye sordu Aaron.

“Eğer Serena ona anlatmamış olsaydı, Tracy buraya gelmezdi. Hâlâ benimle geldiğin için memnun musun? Bence küçük gelininle kalman daha iyi olabilirdi.”

“İtiraf edeyim, şu anda merak içindeyim. Ve evet, hâlâ memnunum.” Aaron’un yüzündeki gülümseme Alex’in yıllardır kardeşinde görmediği kadar içtendi.

Tracy güverteye çıktığında, üzerindeki tozu silkeledi. Sanki gemiyle denize açılmış gibi değil de, Regent’s Park’ta yürüyüşe çıkmış gibi görünüyordu.

Alex duruşuna abartı katıp ellerini beline koydu.

“Sör Tracy Lucas, ne güzel sürpriz bu böyle. Geminizde ne taşıyorsunuz acaba? Silah mı barut mu? Gerçi bunlardan bir orduya yeter kadarını zaten öteki tarafa taşıdınız.”

“Hiçbir şey,” dedi. Kendisine garip gözlerle bakan eksik dişli korsanları görünce hafif irkildi. Sonra, Alex’in arkasındaki Aaron’ı görmek, rahat bir nefes almasını sağladı.

“Bu gemide sadece su ve yiyecek var. Baruta gelince, dört topu dolduracak kadar bile yok”

“Öyleyse ya aptalın tekisin ya da ölüm fermanını imzala-
ladın. Hemen geri dön ve evine git. Yoksa benden daha az
sabırlı biri, sırf zamanını aldığın için, seni denizin dibine
gömer. Gitmeden önce, Bristol’a gönderdiğin malları ne-
rede bulacağımızı söylemeyi de unutma.”

“Dur bakalım. Size ancak yetiştim.”

“Yetişmek mi? Bizden kaçıyor olman gerektiğini bili-
yorsun değil mi?”

“Serena seni bulmamı söyledi.”

Alex’in yüzü, aklına gelen korkunç ihtimalle asıldı.

“Sakin o kadının seninle gemide olduğunu söyleme
bana.”

Lucas’ın gözleri açıldı. “Elbette değil. Ne olduğumu
düşünüyorsun?”

“Kız kardeşini, daha iyi bir zula için, aşağılık adamlara
pazarlamaktan çekinmeyecek bir şerefsiz olduğunu düşün-
üyorum.”

Aaron aksırarak boğazını temizledi.

“Sizi nişanlayan ben değildim,” dedi Tracy. Aaron’a
doğru konuşuyordu. “Annem yaptı. Onu durduramadım.
Ama Savege, şimdi beni dinlemelisin. Ordu seni bulmak
için yola çıktı. Hemen bu kıyılardan uzaklaşmalısın. İrlan-
da’ya gidip biraz saklanabilirsin. Ya da Amerika’ya... Ben
de onların yolunu kesip biraz oyalanmalarını sağlarım.”

Alex genç adamı dikkatle süzdü. “Tanımadığın deniz-
lerde yüzmeye çalışıyorsun Lucas.”

“Biliyorum. Ama gitmelisin. Ben *Osprey*’i bulacağım ve
yükünü denize boşaltacağım. Söz veriyorum.”

“Bindiğin dalı keseceğine inanmamı mı bekliyorsun?”

Matouba bağırdı. “Gelen var!”

Alex ufka doğru baktı. Gelen gemiyi tanıyordu.

Lucas’ın yüz şekli değişti. “İşte gemim geliyor.”

Jin bildirdi. "Ana yelkenini açtı kaptan. Bizi görmüş olmalı."

Alex bağırdı. "Tenkeyi bırakın, Mattie takibe al. Hızla-
nın."

Jin bir anda emirleri yağdırmaya başladı. Güvertenin üstündeki telaşlı hareketlilik görülmeye değerdi. *Şövalye* rüzgârı arkasına alarak ufukta kaybolmaya çalışan *Osprey*'e yöneldi. Tracy kendisini getiren geminin takip etmesi için ellerini sağlayıp, o gürültü içinde bağırarak sesini duyurmaya çalışıyordu.

"Yetişmemiz ne kadar sürer?" diye sordu Aaron ağabeyine yaklaşıp.

"En fazla bir saat. Rüzgâr bizden yana. Onunsa yükü ağır." Tracy'ye döndü. "Savaşır mı yoksa teslim mi olur?"

Tracy derin bir nefes alıp cevap verdi. "Bir başka korsan gemisiyle karşılaşsa teslim olurdu. Ama Alex..." Gözlerini, dalgalanan siyahlı sarılı *Şövalye* sancağına dikti. "Poole kontu da senin kafanın peşinde. Dunkirk onun adamı. Senin sancağını görünce dönüp ateş edecektir."

"Öyleyse çok dikkatli olmamız gerekiyor." Alex, Poole ile ilgili şüphelerinin haklı çıkmasına sevinmek için erken olduğunu düşündü. Ama o kadar mantıklıydı ki durum. Bir de Poole Halloway'le beraber karşısına çıkarsa eğer, bir taşla iki kuş vurmuş olacaktı.

"Dikkatli mi? Sen mi?" diye mırıldandı Aaron.

"Kaptan," diye bağırdı Jin. Ses tonu, Alex'in alıştığından çok farklıydı. "Command da geldi."

"Donanma denizde kaptan," diye bağırdı Matouba gözcü kulesinden ve hızla aşağı inip gözcü kulesindeki yerini rüzgâra bıraktı.

Arkasında, *Osprey*'den en az iki kat daha uzakta büyük bir donanma gemisi seçilebiliyordu. Hemen önünde, daha küçük ama hızlı komuta gemisi Command vardı.

"Altı gündür in cin top oynuyordu. Bugün herkes top-

landı.” Damarlarında yükselen heyecanın verdiği keyifle kahkaha attı.

“Savege,” dedi sessizce Tracy.

Alex ona doğru döndü. “Buyrun?”

“Bilmen gerektiğini düşündüm. Serena...”

“Onun adını bu gemide bir kez daha telaffuz edersen, dilini keserim çocuk,” diye gürledi Alex.

Tracy’nin yüzü bembeyaz oldu.

“Biliyorsun, yapar da,” dedi fısıldayarak Aaron’a Jin.

Alex güldü. Jin, Kızıлтаş’ın ününün yedi düvelde bu kadar yayılmasının en büyük sebebiydi. Eskiden köle olan bu adam, Alex’ten çok daha zalim ve ondan çok daha yalancıydı. Pis işleri asıl yapan oydu.

Karşısındaki düşmana doğru çevirdi bakışlarını Alex ve bekledi.

Çok beklemesi de gerekmemiştir. Dört fersah uzaklıkta *Osprey* durakladı, yelkenleri söndü. Alex boşluğu hızlıca genişletti, Alex bir uyarı atışı yaptı ve *Osprey* karşılık verdi. *Şövalye’nin* ön yelkenlerini yırttı.

Alex elini dümene koydu. Çevredeki her şeyi unutup gemisine yoğunlaştı ve yapmayı en iyi bildiği şeyi yapmaya karar verdi.

O sırada Serena’nın, kollarında kıvranan çıplak vücudu, onun gidip gelişleriyle daha da parlayan teni ve zevkten ateş gibi parlayan gözlerini düşündü.

Tamam belki de gemisini idare etmek, en iyi bildiği ikinci şeydi.

Deniz savaşı çabuk bitti. Ağır yükü ve az sayıda topuyla *Osprey*’in *Şövalye* karşısında pek şansı yoktu. Command menzile girdiğinde, Alex adamlarını *Osprey*’in güvertesine çıkartmak üzereydi.

“*Osprey*’in mizan direği zaten kırıldı kaptan,” diye uyardı Jin. “Bir yere ayrılamaz. İstersek şimdi gidip sonra geri dönelim.”

“Kuyruğumuzu kıstırıp kaçmamızı mı tavsiye ediyorsun Jin?”

Usta denizci sırtarak cevap verdi. “Asla Kaptan.”

“Tamamdır. Bizim çocuklar bu gemiyi yağmalarken, siz de Command’ı topa tutun. O bizim menzilimize girdi ama daha biz onun menzilinde değiliz.”

Alex, usta dümen hareketleriyle gemisini *Osprey*’e dayadı. Böylece tayfaları tahta köprüler attıkları *Osprey*’e kolayca geçip yağmaya başladılar. Karşı geminin tayfaları pek karşı koymadıklarından, işleri uzun sürmeyecekti.

Şövalye pruvadan bir atış yedi. Seren diğeri parçalanınca, yırtılmış ön yelkenlerden biriyle aşağıya indi. Tayfa denizci dostlarının yanına koşturdu hemen.

“Bay Kızıtaş, tüm güçle!” Emir geminin sol cephesinden gelmişti. Otuz yarda uzaklıktan, Kraliyet’in askerleri, hareketli sularda duruyorlardı. Kaptanları yanında subayları ve süslü giyimli bir adamla güvertede duruyordu.

Alex dudaklarında bir sırış belirdi. Poole Kontu da aralarındaydı.

Öte yandan, küçük savaş gemisi *Osprey*’in diğer tarafında, kuzeyde daireler çizmeye başlamıştı. Uzakta batı kısmında, Tracy Lucas’ı getiren tüccar gemisi gergin bir bekleyiş içindeydi. Kuzeyden ise, arkasına rüzgârı almış hafif ve hızlı bir gemi yaklaşıyordu. Ashford’un gemisiydi bu.

Alex’in keyfi iyice yerine gelmişti.

“Bunu da gördük,” diye mırıldandı kendi kendine ve bağırmaya devam etti. “Ahoy Kaptan Halloway. Burada bulduğum ganimet ilginizi çekecektir. Hatta beni bu yükten kurtarırsanız çok sevinirim.”

İki gemi o kadar yakındı ki, Alex, amiralin yüzünün buruştuğunu ve gözlerinin faltaşı gibi açıldığını görebiliyordu. Halloway eline bir dürbün alıp korkuluklara dayandı. Sonra yavaşça dürbünü indirirken ağzından şaşkınlık dolu şu iki kelime çıktı.

“Lord Savege?”

Alex bir kahkaha attı. Karşısındaki adamı yıllardır tanırdı. Oturup briç oynamışlıkları bile vardı.

“Hizmetinizdeyim efendim,” diyerek selam verdi. Kimliğini yıllar önce açıklamalıydı. Deniz üstünde şim-diye kadar yaşadığı en zevkli dakikaları yaşıyordu. Tabii Serena ile geçirdiği geceyi bu sıralamanın dışında tutmak şartıyla.

“Sen olduğunu biliyordum Savege,” diye bağırdı Poole. “Başka biri olamazdı.”

“Yalancı köpek,” diye mırıldandı Alex.

Sonra sesini yükselterek devam etti konuşmaya. “İyi günler lordum. Sizi görmek büyük bir zevk. Mallarınız burada, batmaya hazır. Eğer izlemek isterseniz benim için bir sakıncası yok,” dedikten sonra, karşı tarafın duyacağı şekilde Jin’e emir verdi. “Çocuklara söyle *Osprey*’i boşalt-sınlar. Onun tayfaları da *Şövalye*’ye gelsin. Sonra bizim Yunan Topunu ana direğe nişanla ama henüz ateş etme.”

Jin kaşlarını çatsa da Alex’in emirlerini yerine getirmek üzere ayrıldı.

“Lord Savege,” diye bağırdı Halloway. “Lütfen silahla-rınızı indirip adamlarımın güvertenize çıkmasına izin ve-rin.”

“Ne yazık ki bunu yapamam efendim. Ama isterseniz, elimin altındaki diğer gemiye çıkabilirsiniz. Yüğü ilginizi çekecektir. Yüğü neydi Mattie?”

“*Osprey*, ağzına kadar silah ve barutla dolu kaptan,” diye Command’dakilerin de duyabileceğinden emin olduğu kadar yüksek bir sesle bağırdı iri denizci. “Bir sürü süngü-lü tüfek de var.”

“Süngülü tüfek mi?” dedi alaycı bir tavırla Alex. “Poole, Bristol’a neden süngülü tüfek gönderiyorsun? Yaşlı kadın-ların ekmeklerini mi yağlayacaklar o süngüler?”

Halloway'ın subaylarından biri yaklaşıp yaşlı adama bir şeyler fısıldadı. Halloway kuzeye bakınca *Karashahin*'in yaklaştığını gördü. Bu rotada kalırsa, küçük savaş gemisi ile Command'ın arasına girip, işbirliği yapmalarını engelleyebilirdi.

"Kaptan, bu kaçakçıların yükünü gözden geçirmenizi istiyorum," diye yeniden bağırdı Alex. "Konu sadece kaçakçılık olmayabilir."

"Savege, gemide broşürler de var," diye Alex'in kulağına fısıldadı Tracy. "Hükümete karşı ayaklanmaya çağıran broşürler. Wilberforce tarafından yazılmış gibi görünüyor ama sahte. Reformcuların sorun yaratıyor olduğu imajı vermek için bir dümen."

"Sör Tracy, devrimci broşürler de vardır mı dediniz? Ne kadar ilginç?" diye bağırdı Alex yine. Sanki bir oyun sergiler gibiydi.

Poole Halloway'e dönüp telaşla bir şeyler söyledi. Amiral sessizce dinledikten sonra sakince başını iki yana salladı. Poole'un omuzları kalktı. Bir konuda ısrar ettiği belliydi. Halloway'ın emir subayı yanlarına yaklaştı. Eli silahındaydı. Sonunda Poole pes etti, Halloway ve subaylarıyla birlikte içeri girdiler.

Alex, onların gizli tartışmalarının bitmesini beklerken, Jin de *Osprey*'in boşaldığından emin olmaya çalışıyordu. Şövalye'ye dönen tayfaları tek tek sayıyor, *Osprey* tayfalarının da hepsinin gemiden ayrılmasını sağlamaya çalışıyordu. Alex, *Osprey*'in kargo bölümüne fırlatacağı bir kandilin bile, koca gemiyi binlerce parçaya ayıracağını ve kendisine kaçmak için zaman vereceğini biliyordu.

Halloway bir süre sonra dışarı çıkıp korkuluklara yaslandı. "Adamlarınızı kaçakçı gemisinden alın Lord Savege. Ben ve emir subayım *Osprey*'e çıkıp inceleme yapacağız."

Alex gergin bir şekilde başını eğdi. Poole her ne söyle-

miş olursa olsun, Halloway'ın barut yüklü bir gemiye çıkıp incelemeyi kendisinin yapması şaşırtıcı ve hatta çılgıncaydı. Ancak, Halloway akıllı ve deneyimli bir denizciydi. Zaten Alex de yıllarca süren korsanlık hayatının hiçbir anında, bir İngiliz Donanması gemisine ateş açmamıştı. Amiral buna güveniyor olmalıydı.

Dakikalar sonra, Command'ın kaptanı, subayı ve Poole *Osprey*'e tırmandılar. *Karaşahin* hâlâ diğer gemiyi oyalıyordu. Alex korkuluklara yaklaştı.

“Gemi sizindir Kaptan Halloway,” dedi sakince. *Osprey*'in güvertesinden on metre uzaklıktaydı. “İzin verirseniz ben de güvertede size katılmak isterim.”

“İzin veriyorum lordum. Silahlarınızı bırakıp gelebilirsiniz.”

“Alex, yapma.”

“Merak etme kardeşim, geri döneceğim.”

“O zaman ben de geliyorum.”

“Hiç tavsiye etmem. Poole seni çileden çıkarabilir. Şu anda sakinliğe ihtiyacımız var.”

“Lanet olsun Alex,” diyen Aaron tahta iskelelerden birine çıkıp yavaş yavaş *Osprey*'e geçti. Kardeşinin dengesini her bozuşunda yüreği ağzına gelen Alex de bir başka iskeleden güverteye inince yerlere kadar eğilerek abartılı bir selam verdi.

“Poole, bu ne güzel bir gemi böyle. Neden Lucas'a satın ki? Yoksa sen gizli ortak mısın?”

“Neden bahsettiğinizi bilmiyorum Savege,” derken mavi gözleri öfkeyle parlıyordu Poole'un. Alex, adamın gözlerindeki korkuyu görmüştü. Amiral henüz sözünü bitirmemişti. “Sen bir korsan ve hırsızsın. Bunun için cezalandırılacaksın. Halloway'e, bunun senin gemin olduğunu anlattım. Broşürleri de gördü.” Alex'in yüzüne doğru bir kâğıt salladı. “Seni, vatana ihanetten tutuklayacağız”

“Benim gemim mi? Vatana ihanet mi? Neden Lambert? Daha iyi bir suç uyduramadım mı? Bu arada biraz terlemişsin galiba. Buranın havasına alışık değilsin. O yüzden herhalde. Oturup biraz dinlensen mi?” Alex alayla başını sallıyordu.

“Lord Savage, Lord Poole’un size karşı iddialarına, bu gemiye eşlik ettiğiniz anda karşılaşmamızı da katarsak, ikna olduğumu söyleyebilirim,” dedi sertçe Halloway. “Lütfen geminin mürettebatını Command’a gönderin ve teslim olun. Sizi ve mürettebatınızı, Şövalye ile birlikte tutuklayacağız.”

Alex, arkasından gelen telaşlı ayak seslerini fark etti.

Lucas hızla gelip Alex ile amiralin arasına girdi.

“Hata yapıyorsunuz kaptan. Adım Tracy Lucas. Lord Poole ile bir süredir bu gemideki silahların Bristol’a taşınması için iletişim halindeydik.” Sonra uzakta turlayan boş tüccar gemisini gösterdi. “İlerdeki gemide, iddialarımı kanıtlayacak belgeler var. Lord Savege bu gemiye eşlik etmiyor, onu Bristol’a varmadan batırmaya çalışıyordu. Silahların Bristol’a gitmesi, annem Davina Carlyle ve Lord Poole’un planladığı, lordun politik düşmanlarına karşı hazırlanmış bir oyundu.”

Poole’un yüzü bembeyaz oldu.

Halloway kaşlarını çatı.

“Vatana ihanet ağır bir suçtur söy. Eğer söylediklerinizi kanıtlayamazsanız, Lord Poole sizi astırabilir.”

“Kanıtlayabilirim.”

Halloway derin bir nefes aldı. Yaşlı adamın göğsü aldığı nefesle şişerken, deniz savaşından yeni çıkmış yılgın Osprey’in yelkenlerindeki deliklerden geçen rüzgâr hafif bir ılık sesi çıkarıyordu.

Amiral Poole döndü.

“Lordum, bu suçlamalara bir cevabımız var mı?”

“Hepsi yalan,” dedi tedirginlikle Poole.

“Kız kardeşime söylediğin yalanlar gibi mi?” diye sordu Aaron zehir gibi bir sesle.

“Sayın Lord Savege,” dedi alaycılıkla Poole. “Bunca yıldan sonra hâlâ bana kinli misiniz?”

“Biraz” diyebildi Aaron. Bastonu iyice sıkı tutmaya başlamıştı.

“Kız kardeşiniz o zamanlar kaltağın tekiydi, şimdi de öyle,” dedi Poole. Gökyüzü mavisi gözlerinde buz gibi bir soğukluk vardı. Sonra bir kahkaha atarak; “Sizin gibi yasadışı işlerle ilgilenen iki erkeğe de ancak öyle bir kız kardeş yakıştırdı zaten,” dedi.

“Vatan haini bir piç olmaktan daha iyidir,” dedi Alex sakince.

“Sör, bizim kız kardeşimiz” dedi Aaron. “Sizin tahmin edebileceğinizden çok daha zekidir. Üstelik biraz kindardır da. Son sekiz senedir, sizi dikkatle izledi. Hükümete karşı kurguladığınız oyunlar hakkında çok geçerli deliller topladı.”

Alex Aaron’a baktı. Her iki kardeşi için duyduğu onur, dudaklarının kıvrılmasına ve yüzünün gülmesine sebep oldu.

Aaron devam etti. “Yakında, hakkınızda topladığı delilleri toparlayıp hükümet görevlilerine iletecek. Gördüğünüz gibi lordum, bu kızı hayal kırıklığına uğratmakla büyük bir hata yaptınız.”

“Lord Poole,” dedi sakın bir sesle Halloway. Elindeki devrimci broşürü katlayıp kabanının iç cebine koydu. “Sizi, hükümete karşı ihanet suçuyla tutukluyorum. Teğmenim, lütfen Lord Poole’u tekneye götürün.” Sonra Lucas’a döndü ve devam etti. “Sör, kaçakçılık işiyle bağlantınızı kendi

ağzınızla itiraf ettiğinizden, sizi de tutukluyorum.” Sıra Alex’e gelmişti. “Lord Savage, korsanlık ve mala zarar verme suçlarıyla sizi de tutuklamak zorundayım. Askerlerim geminize el koyacak ve sizi...”

“Bu konuda hata yapıyorsunuz.” Lucas aralarına girmişti. “Kızıltaş, Savege değil benim.”

Alex gülümsedi. Serena’nın üvey ağabeyine neden bu kadar değer verdiğini anlamaya başlamıştı.

“Bu doğru mu lordum?” diye sordu Holloway, Alex’e.

“Evet doğru,” diye ısrar etmeye devam etti Lucas.

“Teşekkürler Tracy,” dedi Alex. “Başın, benim suçlarımı üstlenmesen de yeterince belada.”

“Ama onlar senin suçun değil...”

Şövalye’den bir top sesi geldi ve duman çıktı. Ateşli bir top, Alex ve çevresindekilerin başının hemen üstünden geçip *Osprey*’in ana direğini alevler içinde bıraktı.

Alex küfrederek gemisine baktı. Bu hatayı yapan her kim ise onu kulaklarından asmaya yemin etmişti ki Jin emirler yağdırmaya başladı.

Bir anda *Command*’ın güvertesi askerlerle dolarken Şövalye de yelkenlerini açtı. Jin, ortalığı karıştırıp Şövalye’yi kaçırmayı planlıyordu. Bu arada, *Osprey*’in ana direğinde başlayan yangın güverteye inmişti. Kargo bölümüne ulaşması uzun sürmezdi. Alex kardeşine doğru koştu.

“Aaron, git,” diye bağırdı, sonra Holloway’e döndü “Yüzlerce kilogram barutun üzerindeyiz. Hemen tekneye gidin ve geminizi buradan uzaklaştırın.”

Holloway ve subayı hızla tekneye giderken Titan da rüzgârı arkasına alıp yanmaya başlayan kaçakçı gemisinden uzaklaştı. *Karaşahin* hemen arkasında onu takip ediyordu.

Poole’un aristokrat yüzü kızgınlıkla doluydu. Kemerinden bir tabanca çıkarıp horozunu kaldırdı.

Silahını Aaron’a doğrulttu. “Bunu sekiz yıl önce yapmalıydım.”

“Kahretsin” diye bağıran Alex silahın önüne geçti.

Bir anda silah sesini duydu. Göğsünde yakıcı bir acı hissetti. Dizlerinin üstüne düşerken Poole’un yere düşüşünü ve Aaron’ın elindeki dumanı tüten silahı gördü. Başı güvertenin sert tahtasına çarpmadan önce o bir anda ise, gözlerini açtığı anda cennette olmayı dileyebildi.

www.mobildeno.com

Yirmi Dördüncü Bölüm

Sonra, sona erdirdiğimde her şeyi, eve doğru yola çıktım. Tanrıların bana güçlü bir rüzgâr verdiler ve kendi memleketime geri dönebildim.

- Homeros, Odysseia

Serena, Savege Park'taki çizim odasında volta atıyordu. Parmaklarının arasındaki mendili o kadar sert çekip, büküyordu, parmaklarında yanık yaraları olmuştu. Birkaç saniyede bir, bakışları avluya bakan kapının camından dışarı, okyanusa doğru çevriliyordu.

"Serena, kendine kötülük ediyorsun. Bu kadar üzülmen onların daha çabuk gelmesini sağlamayacak."

Serena, Kitty'nin endişeli yüzüne bakıp hafifçe nefes alıp verdi. Sandalyelerden birine oturup titremesine engel olamadığı ellerini dizlerinin üzerinde birleştirdi.

"Özür dilerim Kitty. Sen de en az benim kadar endişeleniyor olmalısın."

Kitty'nin, kardeşi Alex'inkilere benzeyen gri gözleri anlaşıla parladı.

"Evet endişeliyim. Ama unutma ki ben onları böyle bekleyerek yıllar geçirdim. Sanırım biraz alıştım."

"İlk başladıklarından beri biliyor muydun? Yani şeyden beri..." Serena devam etmedi.

“O alçak herif Lambert Poole benim masumiyetimle alay ettiğinden beri mi? Hayır, başta bilmiyordum. Ama ipuçlarını bir araya getirmem uzun sürmedi,” diyerek gülümsedi. “Ağabeylerim kendilerini çok zeki sanıyorlar ama benim de bir iki numaram var.”

Serena gülümsedi. Midesi kasılıyordu. Yeniden ayağa kalkıp kapıya yöneldi. Elini cama koyup, uzaktaki ufuk çizgisini parmak ucuyla takip etti.

“Ya geri dönmezlerse?” diye sordu Sessizce. “Ya Charity çok üzülürse? Her gün, Aaron’ın neden kendisine bir mektup ya da mesaj göndermediğini sorup duruyor ve benim artık uyduracak yalanım kalmadı. Neden Aaron ona gerçeği anlatmadı? Nasıl bir erkek sevdiği kadına veda bile etmeden kaçakçı avına çıkar ki?”

“İki kardeşimin de böyle olduğunu söyleyebilirim,” dedi Kitty, gözlerini elindeki kanaviçe kasnağından kaldırmadan.

Serena’nın midesi bir kez daha burkuldu.

Birkaç gün önce, Serena, Glenhaven Konağı’nda tek başına beklemeye daha fazla katlanamamış ve kendini Park’a atmıştı. Kitty, davet etmediği halde kapısında bulunduğu Serena’yı görünce anlayışlı bir gülümsemeyle onu içeri buyur etmişti. Alex’in yaşlı annesi, Katherina ve Serena, Alex’in gizli kimliğini ve gidiş sebebini bildiklerini çeşitli konuşmalardaki ipuçlarıyla birbirlerine hissettirmişler ama konuyu açıkça konuşmamışlardı.

Serena bir kez daha dudaklarını ısırp okyanusa baktı.

Kalbi hızla çarpmaya başladı. Uzakta, ufuk çizgisinin hemen altında, bir gemi belirmişti. O kadar uzaktaydı ki sanki bir kuş gibi görünüyordu. Serena birkaç kez yutkunup nefes almaya çalıştı.

“Kitty,” dedi fısıltıyla. Burnunu cama dayamıştı. “Kitty,” Daha fazla dayanamayacaktı.

“Serena? İyi misin?”

Serena başını salladı. Elleri titriyordu. Eğer gördüğü gemi *Şövalye* değilse herkesi hayal kırıklığına uğratabilirdi. Kitty, annesi ve hatta hizmetkârlar bile büyük bir endişeyle *Şövalye*’yi bekliyorlardı. Onlara boş umutlar vermeme-
liydi.

“Ah Tanrım,” Kitty şaşkın yüzünü Serena’ya çevirmişti. Bir süre sonra heyecanla kalktı. Kanaviçe kasnağının yere düşmesine aldırmadı. “Geldiler değil mi? *Şövalye*’yi gördün. Anne! Döndüler.” Kitty kendine gelemeden Serena kapıyı açıp dışarı fırlamıştı bile. Hiç düşünmeden avluyu koşarak geçti. Biraz sonra bahçeden çıkmış, kumsala giden patikada ilerlemeye başlamış halde buldu kendini ve olanca hızıyla koşmaya da devam etti. Günlerdir, fırsatı varken Alex’e gerçeği söylemediği için dövünüp duruyordu. Sevddiği adamı kaybetmekten o kadar korkmuştu ki kendi elleriyle onu ölüme göndermişti.

Belki de onu kaybetmemişti. Tanrım, onu kaybetmemeliydi.

Kıyıya vardığında zor nefes alıyordu. Yüzü okyanusa dönüktü. Ufukta gördüğü gemi daha da yaklaşmış, yelkenlerindeki sancak görünür hale gelmişti. Evet, kendine güvenle ilerleyen bu güzel gemi *Şövalye*’ydi. Bu manzara, Serena’nın gördüğü en güzel şeydi. Kalbi ağzından çıkacak gibi atıyordu. Dizlerinin üstüne çökmek üzereydi.

Gemi daha da yaklaşmış, biraz ilerdeki diğer sahile yönelmişti. Serena da onu takip etti. Kayalıkların, dikenlerin arasından koşarak gemiden gelecek teknenin yanaşacağı noktaya mümkün olduğu kadar yaklaşmak istiyordu. O teknede Alex olması durumunda, karşısına yırtılmış etek, çamur olmuş ayakkabılar, dağılmış saçlar ve ter içinde kalmış bir yüzle çıkmış olacaktı ama bu umurunda bile değildi. Şu anda düşündüğü şey sadece Alex’in yüzünü görmek, elini tutmak, kokusunu içine çekmekti.

Ayakları çakıl taşlarıyla kaplı sahile değdiğinde, *Şövalye* çoktan demir atmış ve iki tekne yola çıkmıştı.

Serena'nın bacaklarından kan çekildi. Alex teknelerde değildi. Bay Seton, Aaron, Billy, Mattie ve başkaları vardı ama Alex teknelerde görünmüyordu.

Korkudan hissizleşmiş halde suda yürüyerek, tekneyi karaya çekmekte olan Billy'nin yüzüne baktı. Birazdan, Jin ve Mattie'nin teknede eğilip, kaldırdıkları kanlarla kaplı vücudu gördü. Serena'nın kalbi paramparça olmuştu.

“Merak etmeyin bayan,” dedi Billy neşeli olmaya çalışarak. “Kaptan vuruldu ama öteki dünyaya boylamadı.”

Serena biraz rahatlasa da teknenin kenarına tutunmaktan kendini alamadı. Tekne karaya vardığında, iki denizci, Alex'i yavaşça kaldırıp kuru çakılların üzerine yatırdılar.

“Onu eve götürmeliyiz,” dedi Jin. “Billy, Pomley'e git ve doktora ihtiyacımız olduğunu söyle.”

Serena Alex'in yanında dizlerinin üstüne çöküp genç adamın kanlarla kaplanmış göğsüne baktı. Yanağına hafifçe dokundu. Alex'in bronzlaşmış yüzü solgundu. Gözlerini açtı.

“İyi günler sevgilim.” Ses tonuna göre, sanki Londra'da bir parkta buluşmuşlardı.

“Alex, ne yaptın?” diye sordu hıçkırıklarla Serena.

“İstediginizi yaptım leydim. Kötü adamı yendim.” Yanağında ufak bir kasılma oldu. Sanki gülmeye çalışmış ama başaramamıştı. Bunun yerine Serena'ya göz kırptı. Sonra iki gözü de kapandı.

“Kötü adam ağabeyim miydi yoksa donanma mı? Tracy seni bulabildi mi?” Başını kaldırıp Jin'e sordu. “Tracy Lucas sizi zamanında bulabildi mi?”

“Öyle denebilir. Bütün suçu üstlendi. Hatta Kızıltaş'ın kendisi olduğunu bile söyledi.”

Serena'nın ağzı açık kalmıştı. “Gerçekten mi?”

Jin başını salladı. “Evet. Tabii Alex ona izin vermedi ama donanma, aptal kaptanımız erkek kardeşine sıkılan kurşunun önüne atlayınca onu affetti. Şimdi onu eve götürmeliyiz bayan. Çok kan kaybetti. Yarayı dağladık ama doktorun görmesi şart.”

Kendisini tekrar kaldırdıklarında Alex inledi. Kasılarak göğsündeki acıyı azaltmayı denerken gözlerini açamadı. Serena genç adamın elini tuttu.

“Alex, sana bir şey söylemeliyim,” diyen Serena’nın sesi titriyordu. Hızla eve doğru ilerleyen denizcilere yetişmeye çalışırken ayakları birbirine dolanıyor ama o Alex’in elini bırakmıyordu. “Çok önemli bir şey söyleyeceğim. Uyanık mısın?”

Genç adamın gözleri hafifçe aralandı. Her adımda yüzü acıyla kasılıyordu. “Aslında sen yanımdayken uyumam ama sanırım bugün istisnai...”

“Seni seviyorum.” Ne tayfaların ne de dünyanın bunu duyması umurunda bile değildi. Alex’in elini avucunda biraz daha sıktı. “Ölemezsin Alexander Savege. Seni seviyorum. Hem de çok seviyorum.”

Alex’in kirpikleri yavaşça aralandı. Mavi gözleri ıslı ıslıldı.

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Yüzünde yine o sırıtış vardı.

Sonra ise bilincini kaybetti.

Alex’in annesi, Serena’ya, geceyi Park’ta geçirmesini önerdi. Bayan Tubbs’m Serena’ya gösterdiği güzel konuk odasındaki altın rengi ile açık mavinin hoş birlikteliği, büyük çift kişilik yatağın saten örtülerini daha da çekici hale getiriyordu. Sanki konuk odası, masallardaki prensesler için hazırlanmış gibiydi. Serena’ya akşam boyunca yemek, çay, kurabiye, ballı süt ikram edilmişti ancak o hiçbirini

yyiyp, içememişti. Yatağa uzanırken, kıyafetlerini çıkarmamayı tercih etti. Gecenin bir yarısı sevdiği adama bir şey olacak olursa, ona koşmak için hazır olmak istiyordu. Gözüne uyku girmeyeceği belli olmuştu.

Şafak sökerken Kitty çay getirdi.

“Henüz uyanmadı.” Kendisinin de uyumadığı belliydi. “Doktor birkaç saat önce ayrıldı. Yarayı iyice inceledi ama beklemekten başka bir şey yapamayacağımızı söyledi.”

Serena, Kitty odadan çıkana kadar gözyaşlarını zaptetmeyi zor başardı. Sonra kuş tüyü yastığa yüzünü gömüp, hiç susmamacasına ağladı. Çok acı çekiyor, korkuyordu.

Bir süre sonra kahvaltı için aşağı indi. Yine boğazından tek lokma geçmedi.

“Odana, benim kıyafetlerimden birkaçını getirebilirim,” dedi Kitty. Gözlerinin altı uykusuzluktan morarmıştı onun da.

“Daha iyisi, şöförü Glenhaven Konağı’na gönderip Serena’nın bazı kıyafetlerini getirtmek,” dedi Alex’in annesi. Elindeki çay fincanını yavaşça tabağına koydu. “Hem belki kız kardeşi de buraya gelmek ister.”

Bir saat içinde Charity Park’a gelmişti. Üvey ablasına sarılıp en az beş dakika onu bırakmadı. Serena, Alex’in annesinin Charity’ye yazdığı mesajda ne olduğunu bilmiyordu ama üvey kız kardeşinin burada olma sebebi sadece nişanlısını görmek değil aynı zamanda ablasına destek olmaktı.

Birazdan kapıda Aaron belirdi. Yüzünde, Charity’yi görmenin mutluluğuyla yaşadığı endişenin gerginliği dans ediyordu. Kitty, Aaron’ın yanına gidip şevkatle elini tuttu. Bir başka odaya çekildiler.

Serena beklemeye devam etti. Charity bir süre sonra ayrıldı. Çaylar gelip gitti, akşam yemeğine oturuldu ve sonunda denizde olanlar konuşulmaya başlandı. Aaron, Se-

rena'ya Tracy'nin gelişini ve olaylara müdahale edişini anlattı. Poole Kontu donanma gemisinde tutukluydu ve diz kemiği Aaron'ın silahından çıkan kurşunla parçalanmıştı. Serena azıcık da olsa bir şeyler yiyebilmişti. Bir iki cümle konuştu. Sonunda yatağına gittiğinde ise yine uyuyamadı.

Sabahın erken saatlerinde kapısı tıklandı. Pencereden okyanusu izlemekte olan Serena hızla odanın öteki tarafındaki kapıya yöneldi.

Leydi Savege koridorda onu bekliyordu. Yüzü solgun, gözleri bezgindi. Serena içinde kocaman bir boşluk hissetti.

"Uyandı," dedi yavaşça yaşlı kadın. Gözleri yaşlıydı.

Serena titreyerek ağlamaya başladı. Yaşlı kadınla elele tutuştular.

"Onu görmek ister misin?"

"Görebilir miyim?"

"Sanırım şu anda onu görmeni senden çok o istiyor-
dur."

Serena hızla koridoru geçti. Hizmetkârlardan birinin açtığı kapıdan içeri girdi. Alex'in annesi dışarıda kalmayı tercih etmişti.

Alex'in yüzü solgundu. Dudaklarının kırmızılığı kaybolmuş, gözleri çökmüştü. Yine de bakışları, kapıdan giren genç kadını izliyordu. Serena yatağın yanına geldi. Alex'in soğuk elini parmakları arasına aldı. O da parmaklarını sıkıp Serena'yı karşılayınca içine huzur doldu.

"Ne kadar istesem de bana katılmanı istemeyeceğim" diye mırıldandı adam.

"Nerede katılmak?" Serena kaşlarını çatmıştı ama sonra Alex'in demek istediğini anladı. Uzanmakta olduğu yatağa baktı. "Sana yatağında katılmak mı?"

Alex'in ağzı, o çekici gülüşünü sergiledi. Yorgun olmasına rağmen hâlâ çekiciydi.

“İstersen katılabilirsin. Ama korkarım bu sefer sana verdiğim sözü tutamam.”

“Hangi söz?”

Serena’nın parmaklarını kendi dudaklarına götürüp her parmağını teker teker öptü. Sonra avuç içine üç küçük öpücük kondurdu. Gözlerini kaldırıp anlamlı anlamlı Serena’ya baktı.

Serena, tüm vücudunun ısındığını hissetti.

“Alex Savege, sen iflah olmaz bir çapkınsın.”

“Öyle derler,” diyen Alex gülümsedi ve gözleri tekrar kapandı. Uykuya daldığında Serena elini yavaşça çekip yaralı korsanının uyumasına izin verdi.

Bir saat sonra evine döndüğünde, Davina gitmişti. Gece’nin bir yarısı, kocasına haber vermeden, kızlarının ve Serena’nın evdeki bütün mücevherlerini alıp atına atlamış ve ortadan kaybolmuştu.

Serena babasını kütüphanede buldu. Yüzü düşmüş yaşlı adam kızına hasretle sarıldı. Serena, babası kendisini bırakana kadar ondan ayrılmadı.

“Beni affet kızım. Hem kendi hayatımı hem de seninkini mahvettim.”

“Sanırım öyle oldu. Ama baba, neden evlendin o kadınlara? Bunu hiçbir zaman anlayamadım.”

Yaşlı adam pişmanlıkla başını salladı. “On yedi yaşındaydın. Bir kadına dönüşüyordun. Sana örnek olacak bir anneye ihtiyacın vardı. Seni topluma sokacak, evlendirecek bir kadın lazımdı ailemize.”

“Hepsi bu mu?”

“Davina bana bunun ne kadar gerekli olduğunu anlatıp duruyordu. Ben de ona inandım. Sanırım sadece arazilerimde gözü varmış.” Serena babasının elini sıktı. “Şimdi ise bizim yapmamız gereken, Davina’nın kötülüklerini

iyiliğe çevirip kız kardeşlerimin hayatını kurtarmak. Charity, birkaç yıla kadar, Diantha'nın sorumluluğunu alacak duruma gelir. Leydi Katherine ve annesi çok iyi insanlar. Onlar da bize yardım ederler. O zamana dek, her iki kız kardeşimin de hem annesi, hem babası hem de ağabeyi seninle ben olmalıyız babacığım."

Ertesi gün Londra'dan gelen Park Savege ulaşı yeni haberler getirmişti. Sör Tracy Lucas, Lordlar Kamarası'nın önüne vatana ihanet suçuyla çıkarılmış ve hüküm giymişti. Hüküm sonrası mahkemeye sunduğu belgelerle, Lord Lambert Poole ve kabinedeki birkaç Lordun daha kaçakçılık ve komplolarda parmağının olduğunu kanıtlayan Lucas, Commander kaptanı Halloway'in de lehinde tanıklık yapması sonucu, kral tarafından affedilmiş ve bir yıl boyunca arazisinden çıkmamak koşuluyla serbest bırakılmıştı. Poole Kontu, sakatlığı sebebiyle mahkeme salonuna tekerlekli sandalye ile getirilmiş ve suçlu bulunmuştu. Tüm mal ve mülklerine el konulan Poole, tüm Unvanlarını kaybetmiş ve sürgüne yollanmıştı.

Serena'nın Park'tan haber almak için tek yolu, Aaron'ın Glenhaven Konağı'na yaptığı günlük ziyaretlerde Charity'ye babası ve Diantha ile eşlik etmektir. Aaron, ağabeyinin hızla iyileştiğini söylediğinde, odadaki herkes buna çok sevinirken, Serena hemen atına atlayıp sevdiği adama koşmamak için kendini zor tuttu. Kendini tuttu, çünkü Alex onun için hissettiklerini zaten biliyordu. Eğer genç adam Serena'yı istiyor olsaydı, bunu ona bildirirdi. Görünen o ki, Alex Serena'yı, Serena'nın umduğu kadar istemiyordu.

Şövalye'nin dönüşünün üstünden altı gün geçtikten sonra, gemiden yeni haberler gelmeye başladı.

"Bakın bu çok güzel duracak Bayan Charity," dedi Bayan Hatchet, üzeri beyaz çiçeklerle süslenmiş duvağı uza-

türken. “Bu sene moda sayfalarındaki bütün gelinler beyaz çiçek takıyor. Gerçi sizin seçtiğiniz şu mavi çiçekler de çok hoş. Biliyor musunuz, genç denizci Billy de maviyi çok seviyor. Annesinin en sevdiği çiçekler bunlarmış. Keşke bu kadar çabuk ayrılması gerekmeseydi. O da Bay Senton’da yakında buradan ayrılacaklar.”

Serena’nın başı kalktı.

“Ayrılmak mı? Şövalye demir mi alıyor?”

Bayan Hatchet’in yüzünde üzgün bir bakış belirdi.

“Özür dilerim Bayan Carlyle. Siz biliyorsunuz sanmıştım. Beni boş verin, siz ne biliyorsanız doğrusu odur.” Şapkacı mavi çiçeklerle bir başka duvak daha hazırlamaya koyuldu.

Charity üvey ablasının bileğini tuttu.

“Leydi Savege bugün çaya gelecek. Evlilik hazırlıklarını konuşacağız,” dedi ve gülümsedi. Annesinin gittiğini öğrendiğinde kısa bir süre üzümlü ağlamıştı. O zamandan bu yana bir kez bile Davina’yı anmamıştı.

Serena çay partisini sükûnet içinde geçirmekte çok zorlandı. Sonraki üç gün boyunca Kitty Glenhaven Konağı’na sık sık ziyarete geliyor ve evlilik hazırlıkları tüm hızıyla sürüyordu. Büyük ağabeyiyle ilgili söylediği tek şey, iyi olduğuydu o kadar. Serena ne hissedeceğini bilemiyordu. Kalbi acıyor ve umutsuzluğu artıyordu.

Şövalye yakında demir alacaktı. Kaptanı birkaç vatan haini lordun tutuklanmasını sağladığı için artık okyanusta istediği gibi at koşturabilecek ve tüm yazı seferde geçirebilecekti. Serena’nın kalbi acıyordu. Haftalardır ilk kez kendini aptal gibi hissetti. Ne diye Alex’e onu sevdiğini söylemişti ki? Oysa bunun onun için önemli olacağını sanmıştı.

Düğün günü geldiğinde hava açık ve güzeldi. Savege Park’ın tören için ayrılan bahçesi, yaz çiçekleriyle süslenmişti. Mis gibi çiçek kokuları arasında ellerindeki çiçek

vazolarını yerleştiren Serena, sinirden parmaklarının titrememesi için uğraşıyordu.

Bugün uzun bir aradan sonra Alex'i görecekti. Genç adam onu bırakıp gidecek olsa da aşkı bitmeyecekti ve ne yazık ki ölene kadar Alex'i sevecekti.

Son ieklerin de mükemmel şekilde yerleştirildiğinden emin olduktan sonra dönüp eve, Charity'nin gelin odasına doğru yürümeye başladı.

Glen Village'daki o kilisedeki o gün olduğu gibi, Alex kilisenin dış dehlizinde durmuş, omzunu taş sütuna dayamış, Serena'yı izliyordu. Bembeyaz bir keten gömlek giymişti. Devety pantolonunun üstündeki siyah ceke-tinin yakasına düşen saçları simsiyahtı. Gözleri parlıyordu. Tıpkı o gün olduğu gibi, yine bir masal kahramanını andırıyordu.

Serena, ona doğru yaklaşırken, dizlerinin kendine iha-net etmemesi ve yere yığılmamak için dua etti.

"İyi günler bayan," dedi ve ciddi bir şekilde önünde eğilerek selam verdi.

"İyi günler lordum," diye karşılık verdi Serena da. Ona yarasını, gemisini, seferini, Poole'un mahkûm edililişini, o şerefsizin sakatlanmasını, Alex'in ise Aaron'a atılan merminin önüne atlayışını sormak istiyordu. Üvey ağabeyinin cesaretini, şövalye'nin demir alışını da sormalıydı ama hiçbirini sormadı. Alex'in gözlerine baktı ve dili yine beynini dinlemeyi bıraktı. Ağzından, söylemeyi hiç planlamadığı kelimeler dökülmeye başladı.

"Annenin bizi öğle yemeğine davet ettiği o gün, Aaron'ı, Charity'ye evlenme teklifi etmesi için ne söyleyerek ikna ettin?"

Alex'in dudakları büküldü.

"Ona, noksanlıklarıyla düşünmeyi bırakıp kalbini dinlemesini söyledim."

Serena yavaşça nefes alıp verdi. “Bir hovarda için çok şaşırtıcı bir nasihat.”

“İslah edilmiş hovarda.” Alex’in gözlerinde şimşekler çaktı. Serena’nın kalbi, onunla tanıştığı günden bu yana birçok kez olduğu gibi, yine ağzından çıkacak gibi atmaya başladı.

“Artık tamamen uslandın yani?”

O sırada kiliseye kalabalık konuk grubu girmeye başladı. Serena kızarmış yüzünü eline aldığı bir demet çiçeğin arkasına saklayıp, Charity’yi bulmaya gitti.

Tören çok güzel geçti. Sade ve sevgi doluydu. Charity, evlilik yemini ederken, sözlerin her birini kalbinde hissetmişti. Aaron’ın yüzü mutluluktan parlıyordu. Serena da birçok hissi aynı anda yaşıyordu. Bildiği tek şey ise eski üzüntülerin son kalıntılarının yavaş yavaş silindiği idi.

Aaron’ın hemen yanında duran Alex’in bakışları Serena’yla karşılaştı. İkisi de gözlerini kaçırmadılar. Alex’in gözlerinde farklı bir parıltı vardı. Gülümsüyordu.

Yirmi Beşinci Bölüm

Birbirimizi sevdiğimiz sürece hiçbir şey bizi ayıramaz
- Homeros, Odyseia

Alex, düğün töreni için kadeh kaldırıp çalışma odasına gitmek üzere davetlilerden izin istedi. Evin arka kapısında girmek için yürürken, artık normalde pek kullanmadığı bu yoldan her geçişinde, o gece yarı çıplak ahırına gelen Serena'yı hatırlayacağını düşündü. Sonra, Savege Park'ın her bir odasında, merdiveninde, dolabında ve kuytusunda Serena'yı yarı çıplak görmeyi planladığı için, bunun kendisini rahatsız etmediğini fark etti.

Rahatsız etmek mi? Tam tersine bu fikir onu tahrik ediyordu. Tam dokuz gününü, hasta yatağında, bu hayali yerine getirmek için özlem duyarak geçirmişti. Serena'nın sahilde kendisine söyledikleri kulağında çınladı. Gece rüyalarında, gündüz hayallerinde hep onun kendisini sevdiğini haykırışını duyuyor, elini tutuşunu hissediyordu. Gözlerini açtığında Serena'nın kararlı duruşuyla yanına gelmesi, gözünün önünden gitmiyordu.

Daha fazla bekleyemezdi. Zaten son günlerde, iyileşmesi için başından ayrılmayan annesi, kardeşleri ve doktorların arasında Serena'ya hiçbir haber gönderememişti ama onun yokluğunu tüm benliğiyle hissetmişti. Göğsün-

deki kurşun yarası hâlâ tam olarak iyileşmemiş olsa da, Serena'yla sevişmek için daha fazla beklemeyecekti. Yaranın açılıp kendisini öldürme olasılığı olsa da, sevdiği kadının tenini kendi teninde hissettikten sonra ölse de umrunda değildi. En azından mutlu ölmüş olurdu.

Yine de Serena ile mutlu bir hayat sürmeyi tercih ederdi.

Çalışma odasına girdiğinde, Jin elinde ince bir Virgil kitabı cildiyle onu bekliyordu.

Ayağa kalktı. "Tören nasıl geçti?"

"Sen katılmadın mı?"

"Bana uygun bir ortam değildi."

"Sana uygun değildi? Tabii" Çalışma masasının başına geçen Alex çekmecelerden birini açtı. "Sence ne zaman uygun olacak sevgili arkadaşım? Batıdaki arazi sahiplerinden daha zenginsin zaten. Yerini almak için bir de donanmadan daha fazla gemiye sahip olmayı mı bekliyorsun?"

Jin'in dudaklarına keyifli bir tebessüm oturdu. "Olabilir. Gerçi o kadar gemiye sahip olabilir miyim emin değilim." Alex'in uzattığı kâğıtları aldı.

"Hepsi burada. Alışveriş belgesi, ruhsat, komite kararı ve ihtiyacın olan diğer belgeler."

"Bunu kendim halledebilirdim Alex."

"Biliyorum edebilirdin ama böylesi çok daha hızlı oldu. Artık gidip beni huzur içinde bırakabilirsin."

Jin kaşlarını çattı. "Huzur mu? O kadının pek huzur sever bir tip olduğunu sanmıyorum."

"O kadının bilmediğin birçok yönü var."

"Elbette." Jin düşüneceği bir ana ihtiyacı varmış gibi kâğıtlara göz gezdirdi, sonra bakışlarını tekrar Alex'e çevirdi. "Biliyor musun? Bir süredir, bana Bayan Carlyle'in kız kardeşi hakkında anlattıklarını düşünüyorum. Hani şu yıllar önce kaybolan."

“Öyle mi?”

Jin başını salladı. “Evet”

“Peki, ne olmuş?”

“Bilmiyorum ama... Kızın adı ne demiştin?”

“Viola.”

“Viola. Çok kişide olan bir isim değil.” Alex’in eski kapitan yardımcısı, *Şövalye’nin* yeni sahibi Jin gözlerini kısarak bir şeyler düşündü. Sonra, bir şey hatırlamış gibi gülümsedi. “Viola. Tamamdır.”

“Jin?”

“Teşekkürler Alex.” Elini uzattı.

Alex kendisine uzatılan eli sıktı. Derin bir nefes aldı. “*Şövalye’ye* iyi bak dostum.”

“Bakarım,” diye söz veren adam kapıdan çıkmadan önce arkadaşına döndü. “Tebrik ederim. Bunu hak ediyordun.” Sonra da kapıyı arkasından kapattı.

Alex koltuğuna yaslanıp yavaş ve derince nefes alıp verdi. Göğsü acıyor ve iyileşmekte olan derisi fena halde kaşınyordu. Kendisini dinlediğinde, bu fiziksel rahatsızlıktan başka hiçbir sorunu olmadığını fark etti. Jin yanıliyordu. Serena, Alex’e, hayatı boyunca aradığı huzuru getirmişti. Alex hayatı boyunca, Serena’nın sevgisini kazanmak için yaptıklarını yapacak cesarete sahip olmamıştı. Yıllardır öfke, suçluluk ve pişmanlıkla hareket ediyordu. Fakat şimdi, içindeki sevme gücünü ve sevilme isteğini anlayabiliyordu. Yıllardır üstünde dümen salladığı okyanuslar kadar derin bir sevgi duyabiliyordu. Serena’nın kendisine her bakışında, okyanusun dibinde kimsenin ulaşamayacağı hazinelere sahip oluyordu sanki.

Düğün törenine dönmeliydi. Tüm davetliler eve do luşmuş olmalıydı. Alex gidip onlara ev sahipliği yapmalı, Serena’nın kendine yakıştırdığı salon erkeği rolünü oynamalıydı. Oysa şu anda olmak istediğı tek kişi, Serena’nın âşığı genç adamdı.

Birazdan kapı tıklatıldı.

Hizmetkârı içeri girdi. "Lordum, anneniz, avluda misafirlere katılmanızı rica ediyor."

Alex başını salladı. "Teşekkürler Bayan Tubbs. Gidebilirsiniz." Sonra yaşlı kadını tekrar çağırıp ona tekrar ve bu sefer daha içten teşekkür etti.

Bayan Tubbs gülümsedi. Son teşekkürün sebebini sormaya gerek duymadı. Selam verip odadan çıktı.

Avluya doğru yürüyen Alex, yolda gördüğü misafirlerle kısa konuşmalar yaptı. Serena, yeni evli çiftin yanında, avlunun diğer tarafında ayakta duruyordu. O da diğer misafirler gibi, kıyıya yakın demirlemiş olan *Şövalye*'ye bakıyordu.

Bir anda bir patlama sesi duyuldu. *Şövalye'nin* havaya dikilmiş toplarından birinden dumanlar yükseliyordu. Sonra bir ses daha, bir daha... Birazdan, gökyüzünde, binbir renkli ışıklar dans etmeye başladı. Toplarla atılan havai fişeklerin göz alıcı şekilleri okyanusun üzerinde bir ışık seli oluşturuyordu. Güneşin batışı ile birleşen bu gösteri, davetlilerin gözlerini kamaştırmıştı.

Aaron ve Charity, elele tutuşmuş, kendileri için hazırlanan bu harika ışık gösterisini ayakta izliyordu. Birazdan, eşinin elini bırakıp ağabeyine doğru yürüdü. Birlikte avlunun kuytu bir yerine geçtiler.

"Gemi artık Jin'in mi?"

"Evet. Jin *Şövalye*'yi kral adına kullanacak," dedi Alex gülümseyerek. "Kim hayal edebilirdi ki? Eski korsan gemisi artık donanmanın bir üyesi."

Son fişek parçaları da gökyüzünden suya düşerken, *Şövalye* selam atışı yapıp batıya doğru yelken açtı.

"Gösteri sona erdi," diye mırıldandı Aaron.

"Evet, hadi güzel karına geri dön."

Aaron gülümseyerek eski yerine geçti. Alex *Şövalye'nin*

ardından son kez baktı. Batmakta olan güneşin önündeki silüetine, gemiye eşlik eden bir yunus sürüsü ekleniyordu. Okyanus üzerindeki en güzel gemi buydu ama artık Alex'in değildi. Derin bir nefes aldı ve fütursuzca gülümsedi.

O sırada arkasından gelen bir ayak sesi duydu. Serena, okyanus gibi mavi bir elbisenin içinde, deniz kızlarını kışkandıracak güzelliğiyle Alex'e doğru geliyordu. Dudakları yarı açık, gözleri istekliydi. Alex, Serena'nın varlığı ile kendisini cennette hissediyordu.

Alex'in yanına geldiğinde, misafirlerin gürültüleri yavaş yavaş kaybolmuştu. Çoğu evin salonuna girmişlerdi.

"Çok güzel bir gösteriydi," dedi Serena. "Misafirleriniz çok beğendi."

Serena'nın içi burkuluyordu.

"Misafirlerimi memnun etmeliyim değil mi?" diyen Alex okyanusa son bir kez baktı.

Serena'nın midesi burkuldu.

"O gün, galeride, her şeye sahip olamayacağımı söylüyordun değil mi? Bir yandan sana Tracy ile savaşmanı söylerken bir yandan da şey isteyemezdim. Şey..."

"Serena, sen her şeyi isteyebilirsin," dedi sessizce. "Hayatın güzel yanı bu. Geç de olsa öğrendim bu gerçeği."

"Hayır, sen her şeyi isteyebilirsin. Bugün kilisede konuşmamız yarım kaldı," diyerek tereddütle derin bir nefes aldı. "Seni başka kadınlarla paylaşamam Alex."

Alex bakışlarını Serena'ya çevirdi.

"Paylaşman gerekmiyor."

"Seni okyanusla da paylaşamam. Penelope gibi, hayatını Odysseus'un eve gelmesini bekleyerek geçiren bir kadın olamam. Son birkaç haftadır yaşadıklarımдан öğrendim ki, bunu yapabilecek kadar güçlü değilim ben."

"Tatlım, sen, zannettiğinden çok daha güçlüsün."

Serena tüm cesaretini toplayıp konuştu. “O zaman ben de seninle giderim.”

Alex cevap vermeden önce duraksadı. Bakışlarında merak vardı. “Benimle nereye gidersin?”

“Korsanlık yapmaya gittiğinde. Şövalye ile demir aldığında ben de giderim.”

“Hayır gidemezsin.”

Serena yutkundu. “Neden?”

Alex, yaklaşıp eliyle çenesini tuttu kadını. “Serena, senin Penelope olmana gerek yok. Çünkü ben Odysseus değilim. Sonumuz da onlar gibi olmayacak.”

“Sonumuz mu?”

“Gemimi Jinan’a sattım.”

“Yeni bir gemi mi alacaksın?”

Serena’nın yüzündeki şaşkınlığı keyifle inceledi Alex. “Evet alırım ama daha küçük bir şey. İki kişilik bir tekne bile olabilir.”

Serena’nın kalbi kuş olup havalanacaktı. “Sahilde söylediklerimde ciddiydim. Ne dediğimi hatırlıyor musun?”

“Nasıl unutabilirim ki?”

Serena zor nefes alıyordu. “Ben... Sadece istedim ki...” Alex’in dudakları kıvrıldı.

“Benimle alay etme,” dedi Serena.

“Seninle alay etmiyorum. Sadece mutluyum.”

“Mutlu mu?”

“İnanmayacaksın ama öyle,” diyerek Serena’nın ellerini avuçları içine aldı. “Ne istemiştin?”

“Peki. Senden çok önemli bir istekte bulunmuştum ve sen de bunu yerine getirdin. Şimdi de senin benden bir şey istemeni bekliyorum. Ödeşmek, borçlu kalmamak istiyorum.”

“Senden ne isteyebilirim?”

“Aşkımı isteyebilirsin,” Alex’e, zaten sahip olduğu kal-

bini teklif ediyordu. Onu gerçekten hak eden tek adam, hovardanm biri de olsa, Alex idi.

Alex'in parmakları Serena'nın elini daha da sıktı ve dudaklarına götürdü. "Aşkını istiyorum Serena." Sesi çok derinden geliyordu. "Beni sevmene ihtiyacım var."

Genç kadın şaşkındı. "Macera veya intikam için değil mi?"

"Artık intikam peşinde koşan biri değilim. Hayatımın her gününü ve gecesini seninle geçirmekten daha büyük bir macera hayal edemiyorum." Gözleri pırıl pırıldı.

Serena kollarıyla Alex'i sararak yüzünü onun göğsüne gömdü. Alex de onu sıkıca sarmıştı. Ona, sanki gitmesine hiç izin vermeyecek gibi sarılıyordu.

"Serena Carlyle," dedi yine derinden gelen bir sesle. "Sana hayranım. Lütfen Kontes'im olur musun?"

Serena başını salladı. Yanağına dökülen mutluluk göz yaşlarına aldırmadan "Evet" dedi. "Evet, evet, evet."

Eğilip Serena'nın başının üstündeki saçları öpen Alex, esen rüzgârın serinliğiyle ürperdi. Serena başını Alex'in göğsüne daha da gömmüştü.

"Bana bir şarkı söyle."

"Hangi şarkıyı?"

"Herhangi bir şarkı... O gece geminde olduğu gibi, şarkı söylediğini duymak istiyorum."

"Sana âşık olduğum gece."

Serena başını kaldırıp şaşkın bakışlarını genç adamın gözlerine dikti. "O gece bana âşık mı oldun?"

"Elbette. Şüpheli mi vardı?"

Serena tüm vücudunun zevkle titrediğini hissetti. Evet, şüphesi vardı. Kalbi ona gerçeği söylese de, yıllarca yaşadığı hayal kırıklıkları, Alex'in sevgisine inanamaması için, ona türlü bahaneler sunmuştu. Fakat artık emindi. Uzanıp Alex'in dudaklarını kendi dudaklarına değdirdi. O da bu dokunuşa ateşli bir öpücükle karşılık verdi.

“Alex?” dedi dudakları ayrıldığında.

“Efendim sevgilim?” diye sordu Serena’nın boynunu öpmekte olan Alex.

“Neden bunu söylemek için beni günlerce beklettin?” Elleri Alex’in göğüslerine dayanmıştı. Her an onu itecekmiş gibi duruyordu ama bunu yapamayacağını da farkındaydı. “Neden beni yanına çağırmadığını anlamaya çalışırken çıldırmak üzereydim. Üstelik Şövalye ile gideceğini sanıyordum.”

“Seni bir kez daha kollarıma aldığımda,” Elleriyle Serena’nın vücudunu hafifçe okşadı “Sabredemeyeceğimi biliyordum.”

“Sabredememek mi?” Serena gülümsedi ve adamın omuzlarını kavradı. Parmaklarını saçlarına geçirdi ve kendini adamın sert uzvuna dayadı. Serena’nın karnına dayandığını hissettiğinde Alex’in sabırsızlığı öyle fena ve harikaydı ki, kadının içinde sadece adamın tatmin edileceği ilkel, sınırsız bir arzu uyandırıyor. “Sabırsızlıkta kötü olan ne var ki?”

“Kavuşamadan ölmemi istemezsin herhalde değil mi?”

Serena kaşlarını çatmıştı.

“Yaramın iyileşmesi için zamana ihtiyacım vardı sevgilim,” dedi Alex gülümseyerek.

“Aman Tanrım,” diyen Serena ondan uzaklaşmak istedi ama Alex’in kendisini saran kolları buna izin vermedi. “Aman Tanrım, bunu düşünemediğime inanamıyorum. Yine de bir haber yollayabilirdin.”

Alex, Serena’nın ellerini tutup arkasına götürdü. Orada kenetleyip sordu; “Şöyle bir not nasıl olurdu? *Sevgili Bayan Carlyle, Sakın ola ki bana yaklaşmayın. Çünkü eğer yaklaşırsanız sizi hemen altına alır ve size oracıkta sahip olurum. Sonra da hayata gözlerimi yumarım.* Sence arzu dolu kadınımı rahatlatmak için böyle bir not yeter miydi?”

Serena gözlerini kapattı. Zevkten titriyordu.

“Ciddiyim,” dedi Serena. “Seni düşünmek son günlerde bana hiç de iyi gelmedi.”

“Sanırım haklısın. Öyleyse izin ver sana kendimi affettireyim. Sana ben iyi geleyim. Seni öpeyim, okşayayım, soyayım. Sana tam şurandan dokunayım.” Alex’in eli, Serena’nın bacak arasını işaret ediyordu.

Serena nefessiz kaldı. “Lordum, evdeki herkesin görebileceği bir yerdeyiz.”

“İyi de, sen de benim görebileceğim bir yerdesin. Artık seni görmem demek, seninle sevişmem demek. Hem merak etme. Hava karardı ve içerdeki ışık görünmemizi engeller. Yani korkman için bir neden yok.

“Ama...”

“Bir durdurmayı dene istersen.”

“Asla.” Serena derin bir nefes aldı. Rüzgârın, birleşmiş vücutlarında gezinişini hissetmek istiyordu. Başını Alex’e doğru kaldırıp onu şehvetle öptü. Sonra gözlerine bakıp fısıldadı. “Kapıyı kilitle.”

Yazarın Notu

Bölüm başlarımdaki epigrafları, iki kaynaktan aldım. On sekizinci ve erken on dokuzuncu yüzyılın deniz ve denizci şarkıları, bir de antik Yunan şiiri olan, Homeros'un Odysseia'sı. Şiirde Truva Savaşı'nın büyük kahramanlarından biri, sevgili karısına ve memleketine geri dönmek için uğraşırken hem tanrıların hem de insanların yarattığı birçok sorunla karşılaşır. Deniz şarkılarında ve gerçek hayatta göremeyeceğimiz mutlu bir sonla karısına ulaşır. Ancak bu şarkılar ve hikâyelerin çoğu kadınlar ve aşklarla ilgili olduğu için, onları da romana almadan edemedim.

Denizcilikle ilgili konularda bana uzmanlığıyla yardımcı olan, Stephanie W. McCullough'a kalbimden gelen teşekkürlerimi sunuyorum. Çalışmaktan inanılmaz memnuniyet duyduğum, Esi Sogah ve editörüm Lucia Macro'ya ne kadar minnettar olsam azdır.

İki farklı hayat yaşayan bir adam ve
yaşamının iplerini eline almaya çalışan bir kadın...

Serena Carlyle sonsuza kadar mutlu olmanın hayalini kurmaktadır. Yirmi beş yaşındaki bu güzel kadın, geçmişte yaşadığı karanlık bir olay yüzünden, geleceğe karamsarlıkla bakarken en azından küçük kız kardeşi için uygun bir eş bulmaya kararlıdır. Böyle bir eş için yakışıklı ve zengin bir adam olan Savege Kontu münasip görülür.

Savege Kontu, Alex Savege'in ise gizli bir kimliği vardır. Kendisi saygı gören bir asilzadeyken, aynı zamanda açık denizde zenginlere kök söktüren, bölge fakirlerinin koruyucusu olmuş vatansever Korsan Kızıltaş'tır.

Korsanlık günlerini bir kenara bırakmak isteyen Savege, önüne gelen evlilik teklifine sıcak bakar. Ancak müstakbel eşiyle tanışacağı baloda, Serena'yla aynı odada yalnız kalacak ve ikisinin de hayatı tamamen değişecektir.

Hovarda, çok katmanlı, zengin karakterlere sahip bir tutku ve macera romanı.

Romance Reviewers Today

Aşk romanı severlerinin kaçırmaması gereken bir kitap.

The Season

₺22

facebook.com/EpsilonYayinevi

twitter.com/EpsilonYayinevi

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: **yenisayfa** .com.tr